BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXVIII
E
18
NAPOLI

XXXVIII
E
18

XXXVIII
E
18

Collegij Neap. Catalogo inscriptus

VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

GRAMMATICÆ INSTITVTIONES IN GRAECAM LINGVAM

VLTIMA IPSIVS CENSVRA
EDITIONEQVE
PROBATÆ.

AC POST LONGAM SVPPRESSIONEM
TANDEM IN LVCEM EMISSÆ

ADDITO INDICE RER. NECESSARIAR.
LOCVPLETISSIMO.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III NAPOLI

VENETIIS. M. D. XLV.

IOANNES RABANVS SIRENIVS

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS.

S. P. D.

ACCIPITE Tandem Studioſi Adoleſcentes ueras Vrbani Bolzanii Bellunenſis Inſtitutiones in Græcam Linguam. Eas quidem extremo uitæ ſuæ tempore recognitas, ac diligentiſſime caſtigatas; Verum per annos uno minus Viginti apud Io. Tacuinum Librarium occultatas, quàm diu ſcilicet poſt Vrbanum deſideratum Is ſuperuixit ab eo tempore, quo has à Clariſſimo uiro Daniele Ranerio Senatore Veneto acceperat, ut iterum imprimeret, non ut ſupprimeret. Nunc autem poſt Tacuini obitum cura & diligentia Thomæ Miliarii Bellunenſis, Iuuenis bonis omnibus artibus & diſciplinis ornatiſſimi cum de tenebris illis ſint eductæ in lucem, Pierii Valeriani ipſius Vrbani Nepotis uigilantia, ut in publicum ederentur, procuratum. Qui licet & ualetudinarius eſſet, & aliis diſtentus curis, aſſiſtere tamen operi uoluit, neq; laborem ullum recuſauit, ut, qua fieri potuit, omnia eſſent ex Patrui ſui ſententia peremendata. Quare ſanctiſſime hoc uobis affirmare poſſum, editum demum opus, ut Vrbanus probatiſſimus, atq; Eruditiſſimus uir digeſſerat, abſolueratq;, & extremo ſuo iudicio comprobarat. Siquid uero inuerſum a mancipibus in collocatione litterarum inueneritis, eo mihi eritis æquiores, quod e prelis nullum unquam opus prodiit, quod non aliqua eſſet litteræ alicuius labe contaminatum; Nam neque arbor tam felix ulla eſt, ut interdum non aliquis eius fructus aut putreſcat, aut tinea corrodatur. Bene ualete, & ubi conatu omni, ut ſatis uobis fieret, elaboratum a nobis intellexeritis, æqui boniq; omnia conſulite.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΙΣ ΟΥΡΒΑΝΟΝ ΒΩΛΙΖΑΝΙΟΝ.

Τοῦ πρὸς θεὸν μὲν εὐσεβοῦς, τῶν δὲ βροτῶν
πολλοὺς μὲν εὖ ἔρξαντος ἐξ ὧν ἔσθενεν,
ἔργοις δὲ μὴ βλάψαντος, ἢ λόγοις τινά,
τοῦ τὸν μοναστὴν εὐγάληνον ἥσυχον
ἄθῳον αὐταρκοῦντα λιτὸν εὔφρονα
ἐλεύθερον στέρξαντος ἀψευδῆ βίον
τοῦ τὴν ἀριστάρχειον οἰζυρὰν τέχνην.
μᾶλλον δὲ πουλύκρανον ὕδραν ἐμμονὲς
αἰὲν κατααθλήσαντος, εὐφρόνας θ' ὅλας
ἐτυμοσόφοις σκινδαλάμοις γλωσσημάτων
παλιμβόλοις τε συλλαβῶν μετατροπαῖς,
λαμπρᾶς ἀναλώσαντος ἄχρις ἡμέρας,
ὃ δ' ἐστὶ μόχθος. ὃν ταλαιπώρῳ ξένε
τύχῃ τυλίσσων, τὰς πολυγνάμπτους φορὰς
διεκδραμῇ κάλλιστα τῶν ἀν' ἑλλάδα
λοξῶν στροφαλίγγων καμπύλων θ' εἱλήστων
αὐτὸς σκαιὸν ἐν ζόφῳ ποδηγετῶν.
ἐπὰν δ' ἀναχθῇς εἰς τὸ φῶς, ἀνηλίους
μελαμπέπλου κευθμῶνας ἀγνοίας φυγὼν
δέλτοις ἐναργοῖς ταῖς δεδᾳδουχούμενος,
εἴς τ' ἀνθεμώδεις εὐδρόσους πολυρρόδους
λειμῶνας ἐλθὼν, ξυγχορευτὴς ἐννέα
γένῃ Διὸς κούραισι λωφήσας πόνων,
μὴ δυσχαρίστει τλῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν
μέμνησο τῷ ἅψαντι δᾷδα καὶ σέλας
Οὐρβανὲ φήσας χαῖρε, καί σοι ζεὺς μέγας
λαμπτῆρος ἀντὶ τοῦδε τῷ, πελασγικῶν
ὄρμων ἐελδομένοισι πυρσεύσας ἔχεις,
δοίη μετ' εὐαίωνα τοῦ γήρως ῥοπὴν
τῶν τῇδ' ἀπαλλαγέντι, κληρούχῳ πέλειν
χώρας μακαίρας τῆς ἀν' εὐρὺν οὐρανὸν
θείοις τ' ἐποπτήρεσσι συμβιοῦν ἐκεῖ
τριλαμποφώτου καὶ ἀσκιλίου φάους.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ.

Οὐρβανοῖο λαβὼν μικρὸν πόνον οὔποτ' ἄπρακτος
 γραμματικῆς ἴσθ' ὢν τῆς πολυγλωσσοτάτου,
Ἐκ τούτου δ' ἄλλων πειρήσεαι εὐθὺς ἁπάντων
 εὐξυνέτων, μικρὸν βιβλίον, ἀλλὰ πολύ.

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἂν οὖδας
 ἄνθεσι, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπέτων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπὸ στέγα τέκνα χελιδών,
 φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
 ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἀνέμῳ πάμπαν ἐρημῖνες ἔασι,
 πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδια νηνεμίη τε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
 πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος ψάμμην μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν
 ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλων
 λύσατε, ὥς τε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθόν, οἴδματέ γλώσσης
 παντοίας τοῦδε φρουδὸν ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔλεξεν
 οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών.
 οὗτος ἔην ζέφυρος. πλεῖτε θαρσαλέοι.

ἸΩΆΝΝΟΥ ΒΕΡΝΆΡΔΟΥ ΤΟΥ͂ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΥ͂ ΕἸΣ ΟὙΡΒΑΝῸΝ ΒΟΥΛΙΖΆΝΙΟΝ ΒΙΡΟΎΝΙΟΝ.

Θῆρα πολυκράνιον μὲν ἔχουσ᾽ ἐν βένθεϊ λυγρῷ
ἣν ἄβατος λέρνη, πᾶσιν ἀλυζομένη.
Τὴν δὲ καθηράμενον σθένος ἀμφιτρυωνιάδαο
καλὸν ἔδωκε φέρειν δῶρον ἐλευθερίας.
Δαιδαλίας δύσφυκτά ποτ᾽ ἦν τεχνήματα χειρὸς
ἐξαπατῶντ᾽ οἰκτρῶς πάντας ἐσερχομένους.
Αὐτὰρ ἀνοιξάμενος σπέῤῥους, σκολιόν τε πλάνημα
λοξοβάτη θησεὺς ἡγεμόνευε μίτῳ.
Οὐρβανὸς δ᾽ ἄρα νῦν ἑτέραν πολυγράμματον αὐτὸς
καὶ πολύγλωσσον ἰδοὺ ἐξυφέλιξεν ὕδραν.
Καὶ κατέδειξεν ὁδὸν τοῖς λοξοκλίτοις λαβυρίνθοις
γραμματικῆς σοφίας φέγγος ἐφαψάμενος.
Καὶ νῦν αὐσονίοις εἰς Ἑλλάδα πᾶσι κέλευθος
ἐμβατὸς, ἀργείοις δύσβατος οὖσα πάρος.
Χαίρετε γραμματικῆς ἱμειρόμενοί περ ἀχαιᾶς.
ἔνθα γὰρ ηὐτομόλουν νύμφαι ἀχαιϊάδες
Χαίρετε αὐσόνιοι, ταύτῃ βίβλῳ Ἑλλὰς ἅπασα
κλειομένη, κεῖται παρ᾽ ποσὶν ὑμετέροις
Ἑλλάδα σὺν ταύτῃ, κλεινάς τε λαβόντες ἀθήνας
οὐρβανοῖο καλοῦ μνάμονες ἔστε πόνου,
Γολλὴν τοὐρανίοις χάριν ἀθανάτοισιν ἔχοντες
ὑμνεῖτ᾽ οὐρβανὸν ταῦτα χαριζόμενον,
Γᾶσιν ἐπαγγέλλοντες θησέα δεύτερον αὐτὸν
εἶναι, κ᾽ ἀνθρώποις δεύτερον ἡρακλέα.

Ἄλφα.	Alpha.	Α. α. α. α. α. α.	A.	a.
Βῆτα.	Vita.	Β. β. β. ϐ. ϐ.	B.	b. uel. V. u.
		Digammon, ſiue Conſonans,		
Γάμμα.	Gamma.	Γ. γ. Γ. γ.	G.	g.
Δέλτα,	Delta.	Δ. δ. δ. δ. δ.	D.	d.
Ε ψιλόν.	E tenue.	Ε. ε. ε.	E.	e.
Ζῆτα.	Zita.	Ζ. ζ. ζ. ζ. ζ.	Z.	z.
Ἦτα.	Ita.	Η. η. η.	E.	e.
		Longa, ſed Vulgus profert. I.		
Θῆτα.	Thita.	Θ. θ. θ. θ.	Th.	th.
Ἰῶτα.	Iota.	Ι. ι.	I.	i.
Κάππα.	Cappa.	Κ. κ. κ.	K.	& Ka.
Λαμβδα.	Lambda.	Λ. λ.	L.	l.
Μυ.	My.	Μ. μ.	M.	m.
Νυ.	Ny.	Ν. ν. ν. ν.	N.	n.
Ξι.	Xi.	Ξ. ξ. ξ.	X.	x.
Ο μικρόν.	O paruū.	Ο. ο. ο.	O.	o.
Πι.	Pi.	Π. ϖ. π.	P.	p.
Ῥο.	Rho.	Ρ. ρ. ρ.	R.	r.
Σίγμα.	Sigma.	Σ. σ. σ. ς.	S.	ſ s.
Ταῦ.	Taf.	Τ. τ. τ. τ. τ.	T.	t.
Υ ψιλόν.	Hy.	Υ. υ.	Y.	y.
Φι.	Phi.	Φ. φ.	PH.	ph.
Χι.	Chi.	Χ. χ. χ.	CH.	ch.
Ψι.	Pſi.	Ψ. ψ.	PS.	ps.
Ω μέγα.	O magnū	Ω. ω.	O.	o.

Vocales ſeptem. ᾱ. ε̄. η̄. ῑ. ῡ. ο̄. ω̄. Ex quibus diphthongi conſtituuntur, quarum Aliquæ propriæ, Aliquæ uero Impropriæ. Propriæ ſunt ſex, quæ ſic enunciantur.

æ.	af.	i.	ef.	i.	u.
αι.	αυ.	ει.	ευ. uel ευ.	οι.	ου. uel ȣ.

Impropriæ uero, quæ communi habentur in uſu ſunt quinq;, & earum huiuſmodi eſt prolatio.

a.	i.	o.	if.	i.
ᾳ.	ῃ.	ῳ.	ηυ.	υι. uel υι.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Salutatio Angeli Gabrielis ad Mariam Virginem.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἀμήν.

Ad eandem Virginem alia Salutatio.

Χαῖρε δέσποινα μήτερ ἐλέους. ζωή. γλυκύτης. καὶ ἐλπὶς ἡμῶν χαῖρε. πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες. πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. ἄγε δὴ συνήγορε ἡμῶν τοὺς εὐσπλάγχνους σου ὀφθαλμοὺς ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐπίστρεψον. καὶ Ἰησοῦν τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην ἡμῖν ἀνάδειξον. ὦ ἐπιεικής. ὦ εὔσπλαγχνε. ὦ γλυκασμὲ παρθένε Μαρία.

Symbolum Sanctorum Apostolorum.

Πιστεύω εἰς θεὸν πατέρα παντοκράτορα ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν. Τὸν συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου. καὶ γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου. παθόντα τε ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ σταυρωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. καὶ κατελθόντα εἰς ᾅδου, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ παντοκράτορος θεοῦ, καὶ πατρός. κἀκεῖθεν ἐλευσόμενον κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς. Πιστεύω καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ εἰς τὴν ἁγίαν, καὶ καθολικὴν ἐκκλησίαν. Τὴν τῶν ἁγίων κοινωνίαν. Ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Σαρκὸς ἀνάστασιν. καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Euangelium diui Ioannis Euangeliſtæ.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν, ὃ γέγονεν ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει. καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκεῖ-

νος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς πλήρης χάριτος, καὶ ἀληθείας.

Canticum glorioſæ Virginis Mariæ.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ σωτῆρί μου. ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων. καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς. Ἀντελάβετο ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους. καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν τῷ ἀβραάν. καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Canticum Symeonis prophetæ.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ. Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου ἰσραήλ.

Pſalmus Dauid.

Ὁ θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με. καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμὲ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου. καὶ οὐ προέθεντο τὸν θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ θεὸς βοηθός μου. καὶ ὁ κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου. ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἑκουσίως θύσω σοι. ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου κύριε ὅτι ἀγαθόν. Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με. καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

BENEDICTO ACCOLTO CREMONÆ EPISCOPO DESIGNATO.

VRBANVS BOLZANIVS BELLVNENSIS MINORITANVS SACERDOS.

S. P. D.

CVM me proximis hiſce diebus Pierius ex germano
Fratre mihi Nepos, Roma profectus adiiſſet, non
aliam ob cauſam, quàm ut ſenis deſiderio aliquando
ſatisfaceret, multa tunc mecum eſt de litteris &
litteratis uiris collocutus; De iis inquam, qui cum
diſciplinis morum etiam elegantiam coniunxiſſent,
ex illis te unum in primis longe admirari uiſus eſt, qui optimæ
Doctrinæ cuiuſque ſtudiis addictiſſimus eximia etiam quadam ani-
mi magnitudine præditus extares, quippe qui doctos & probos ui-
ros mirifice obſeruares, deq; illis optime, quæcunq; daretur occa-
ſio, promereri ſemper adniterere. Id quod etiam multorum ſer-
mone mihi prius erat cognitiſſimum. Dumq; huiuſmodi pleraq;
de te memoraret, adiiceretq;, inopiam ſuam liberalitate tua ſæpiſ-
ſime ſubleuatam cum in magnorum Principum clientela iam de-
cennium nihil adhuc, quo ſe ſuſtentare poſſet accepiſſet, Hæc in-
quam cum enarraret, ingenti me lætitia afficiebat, quod apertiſſime
cernerem, nihil me fruſtratum ſpe, quam de te pene puero magnam
conceperam Florentiæ; quum Roma ueniens, quo Pont. Max. Leo-
nis. X. pedes oſculatum ieram, quem ego adhuc adoleſcentem Græ-
cis olim litteris inſtitueram, illac animi gratia iter facerem, Oricellarios,
Azaiolos, Martellos, Victorios, & pleroſq; alios ueteris Academiæ no-
ſtræ proceres, qui ſibi & Muſis adhuc uiuebant, ſalutaturus. Ibi tum
prima Tu bonarum litterarum tirocinia ſequebaris, meq; ſtatim eo
appulſum inuiſiſti, deq; ingenio & eruditione tua manifeſta mihi
exempla exhibuiſti; & iam tum ſupra ætatem uiſus es mihi profeciſ-
ſe. Quantum uero ex eo tẽpore de tuo profectu, futuraq; laude
tua mihi propoſueram, tantum in te ſumma omnium cõmendatio-
ne floreſcere iam cepiſſe intelligo; quibus de cauſis cogitabam nunc
mecum, quod nam ego mei erga te amoris argumentum exhibe-
re poſſem; Caſu autem erat in promptu opus illud meum, quo

Latinus Græce inſtituitur, a me nuper, q̄ accuratiſſime potui, caſtigatum, & ordine meliore digeſtum, ſilua quippe illa prioris, alteriuſq; editionis, quæ in Libros duos tantum congeſta tedium afferre poterat, in plures nunc faſciculos diſtributa. Id qualecunq; ſit, exiſtimaui, quoniam nihil maius uires meæ præſtare, aut apertius animum erga te meum patefacere poterant, tibi Latinæ quidem puritatis obſeruantiſſimo, Sed litterarum quoq; Græcarum, atq; adeo bonarum omnium artium cupidiſſimo nuncupandum. Mihi dices qui Florentiæ Carteromachum, Romæ Lampridium, & Muſurum, huius litteraturæ magiſtros habui. Tibi reſpondebo, qui Carteromachum & Lampridium; qui Muſurum, Linguæ huius doctiſſimos Præceptores habuiſti, Nam Carteromachus laboribus meis mirifice plaudebat. Lampridius palam me ſui profectus auctorem agnoſcit, atq; utinam ultimum hunc Romæ, tanto tuo & doctorum omnium mœrore deſideratum, hæc audientem, & ſtudium in hac re meum, ut publice priuatimq; facere ſolebat, non ægre probantem, haberemus. Sed ne hic deſiderio tanti uiri, lacrymis iam proſilientibus, in luctum auocemur, ad rem, qua de agitur, reuertamur. Proderunt utiq; tibi, quæ ab his tam excellenti eruditione uiris didiciſti, ſed noſtra hæc, qualiacunq; ſint, efficient tamen, ne, quæ ab iis didiceras, memoria dilabantur. Erit fortaſſe etiam multorum uſus; quæ te minime legiſſe pœniteat, ſi præſertim Poetarum copia & uarietate delectaris, pro quorum litteratura diſcutienda plurimum inſudauimus, nihilq; (abſit inuidia) omiſiſſe nunc arbitramur, quantum ad octo Orationis partes, & Idiomatum in his uarietatem attinet, quod deſiderari ulterius poſſit. Hinc itaq; recta ad eorum partium complexum, atq; ſtructuram patet unicuiq; uia labore noſtro facilis, plana, lata, expeditiſſima. Id autem quod & tu & pleriq; alii a me ſæpius contenderunt, ut de conſtructione plenius aliquid adiicerem, doleo mihi per otium, atq; etiam per ætatem minime licere. Quid enim nunc elaborare poſſum homo tam grandi confectus ſenio, uno plus octogeſimo iam ætatis anno grauis, quare prouinciam hanc aliorum cupio curæ demandari. Munus ego meum quanta potui diligentia curaui, quo perfunctus rude iam donari non impudenter efflagito. Vos electiſſimi Iuuenes, uos obſecro reliquum capeſcite, quibus feliciori ſæculo natis, in ipſo litterarum flore, & bonorum Auctorum copia de ſe maxima quæq; polliceri datum eſt. Mihi ſatis ſuperq; ſit, Græcas litteras, quas per uniuerſam Italiam uel grandis natu perquiren-

do nuſquã inueneram, per omnem Græciam & tranſmarinas etiam regiones fere nuſquam extantes inueſtigaueram, in eo nunc ſtatu & amplitudine contueri, ut de interitu earum, nihil quidquam ſit lon ga quantumlibet poſteritate dubitandum, In quo ſiquid mea uel induſtria, uel labor, uel diligentia profecit, Deo Optimo Max. gratiam haberi, mihi ueſtrarum tantum uigiliarum & lucubrationum continuatione parentari cupio. Bene ualete tuq; & omnes tui ſimiles.

Venetiis XIII. Calen. Iunias. M. D. XXIII.

ANDREA GRITTEO, quæ ſola uiuenti mihi felicitas contigit, hodie Imperii Veneti Principe ſalutato.

Antea quam ad rem ipſam aggrediamur. Conſilii omnis mei ratio reddenda eſt; Quippe qui tria uidebam futura eorum ſtudioſorum hominum genera, qui labores hos noſtros inſpecturi eſſent. Vnum quidem eo℞, qui Græce adhuc nihil didiciſſent, ipſaq; tantũ Linguæ huius quærerent Tirocinia. Hæc prioribus Libris. Primo. Secundo, & Tertio ita complexi ſumus, ut unuſquiſq; quantumlibet rudis eorum lectione multum proficere ſe cognoſceret. Alterum uero eorum, qui primis iam eſſent elementis imbuti, octo quippe Orationis partes agnoſcerent, ſed nondum exactam rerum Grammaticalium rationem, progreſſumq; percepiſſent. Pro his quattuor Libros Quartum, Quintum, Sextum, Septimum adieci, in quibus tota fere Linguarum Græcarum litteratura declaratur, perplexitateſq; illæ demum explicantur, quæ tota ætate mea, cum librorum, tum erudientium defectu magna ex parte incognitæ fuerunt. Tertium demum genus erat eorum, qui aliquid omnino profeciſſent, ſed tam uaſtum Mare ſulcantibus pleræq;, ut ita dicam, ſubaquaneæ cautes occurſabant, in quas impingerent, quæ rectam omnium itinerum ſemitam impedirent, eas Libro octauo planas, & peruias reddidimus. Nono uero reliquas Orationis partes, quæ nulli ſubiacent inflexioni, cum aliis obſeruatione dignis, ad erudita ingenia facientibus, tum mea, tum Antiquorum Scriptorum induſtria complanatas in medium protulimus. Omnium autem eorum indicem præpoſuimus, ut quo quid Libro explicetur in promptu cuilibet eſſet, & ſtatim ob oculos offerretur.

INDEX RERVM ET LOCORVM,

quota quid Pagina contineatur.

LIBRO PRIMO Hæc ſimpliciter Traduntur.

De litteris & earum diuiſionibus. char. 1

De octo partibus orationis.De Accentibus, & Nomine. char. 1

De Articulis & eorum declinatione,Deq; Diuiſione nominis. char. 2

De prima & ſecunda Declinationibus. char. 2

De tertia,& quarta declinationibus. char. 3

Atticorum uſus In uocatiuis omnium declinationum. char.3.b

De quinta declinatione. char. 4

Exēpla MASCVLINORVM Nominum in. Σ.Ν.Ξ.Ρ.Υ. char. 4

Exempla FOEMININORVM in. N. char. 4.b

Exempla. in. Ρ. in.Σ. in.Υ. char. 5

Exempla NEVTRORVM in. Α.Ι.Υ.Ν.Ρ.Σ. char. 5

De contractis.Quid ſit Synæreſis quid Craſis. char. 5.b

De prima & ſecunda declinationibus Contractorum,& declinandis in utraq; nominibus. char. 6

De tertia,quarta,& quinta eorundem. char. 7

Quæ ſynæreſin patiuntur in omnibus caſibus, quæq; in paucis contracta. char. 8

De Comparatiuis. char. 8.b

De Adiectiuis,& eorum terminationibus per ordinem. char. 9

De nominibus Numeralibus. char. 9.b

Compendioſa declinationum omnium formula. char. 10.11

LIBRO Secundo hæc habentur.

De Verbo, primumq; de eius accidentibus. char. 12

De Sex GRAVITONORVM Coniugationibus. char. 12.b

ΤΥΠΤΩ per uoces omnes explicatum. char, 13

Eius Paſſiuum. char. 15

Eius Medium. char. 17

De Verbis CIRCVMFLEXIS Coniugatio prima. char. 19

Circumflexorum Coniugatio ſecunda. char. 23

Circumflexorum Coniugatio tertia. char. 26.b

De Verbis IN.MI. deq; prima eorum Coniugatione. char. 30

Coniugatio in MI. ſecunda. char. 34

Coniungatio IN. MI. tertia. char. 37.b

Coniugatio in, μι, quarta. char. 41

De PRONOMINE. 42. De Præpoſitione. De Aduerbio. char.43
De Coniunctione. char.44.b.

QVAE LIBRO.III. Continentur.

De ſimplici uerborum formatione. char.45
Coniugationum breue compendium char.46
De augmento præteritorum. char.47
De Verbis compoſitis. char.48
De formatione Indicatiui ACTIVI. char.49.b
De præterito Attico. 50. De pluſquáperfecto. char.50.b
De Aoriſtis. 51. De futuris. char,52
De Imperatiuo. 52. De Optatiuo. char.52.b
De Subiunctiuo. Infinitiuo. Participio. char.53
Indicatiuus PASSIVVS. præſens. præteritũ imperfectum. char.54
Præteritum perfectum. 54.b. Aoriſti. 55.b. Futura tria. char.56
Imperatiuus Optatiuus. char.56
Subiunctiuus. Infinitiuus. Participia. char.57
De Verbo MEDIO &c. char.58
De præterito Medio. char.58
De Imperatiuo Medio. Optatiuo. & Subiunctiuo. char.59
De Infinitiuo, & participiis mediis. char.60

LIBRO.IIII. Repetuntur & latius explicantur.

De Vocalium diuiſione, & natura. char.60.b
De diphthongis & Conſonantium partitione naturaq;. char.61
Horum omnium breue admodum Schema. char.62
De ſyllabis annotatu digna. char.63
De dictione, & Oratione. char.63
De nomine & eius accidentibus copioſe. char.63
De Accentibus late. char.64
Corrige. 65. in margine Accentuum formæ, & inferius Toni
Acuti Accentus loci. 65. Grauis Accentus loci. char.65.b
Circumfl. Accen. loci. 66. Accentuum breue cõpendium. char.67
Prima declinatio pariſyllaborum Nominum ex Linguarum Varietate. char.67.b
Eius exempla. char.69
Secunda declinatio per Linguarum Varietatem. char.69.b
Tertia declinatio per Linguarum Varietatem. char.71
Quarta declinatio huiuſmodi. char.72
Quinta declinatio per Linguarum Varietatem. char.73

De Pariſyllabis Quintæ Declinationis in.αω.	char.74.b
De Impariſyllabis.	char.75.b
De Nominibus in,ως,Pariſyllabis.Err.nu.79.	char.77
De eiuſdem terminationis Impariſyllabis.	char.77.b
Terminationes uariæ.	char.78
In..ως.exeuntia in.λς.ρς.&.in.N.	char.79
ſcribe in margine ἰάσονος.	char.80.b
Superiorum exempla,deq; in.ξ.& in.ρ.terminatis.	char.81
De Fœmininis Nominibus in.N.	char.82,83
De Fœmininis in.ξ.& in.ρ.	char.83.b
De iis,quæ in.Σ.84. De Neutris in uniuerſum.	char.84.
QVAE LIBRO.V. Contineantur.	
De Synæreſiatis & differentia inter Craſin & Synæreſin.	char.87
Prima Declinatio nominum contractoꝝ p uarias Linguas.	char.88
Secunda contractorum.	char.89
Tertia Contractorum & Quarta.	char.90
Quinta Contractorum.	char.91.b
De Declinatis extra ordinem.	char.91.b
De accidentibus nomini,Deq; comparatiuis & ſuplatiuis.	char.91
De Patronymicis.	char.94
De Diminutiuis,Poſſeſſiuis & Denominatiuis.	char.95.b
De Verbalibus,& De ſubiectis nomini ſpeciebus.	char.96.97.98
QVAE LIBRO.VI. habentur.	
De Verbo & Coniugatione & formatione late traden-dis apparatus.	char.98
De Prima Coniugatione.	char.99
De.2.3.&.4.Coniugationibus.	char.99.b
An.τγ.ſint duo.ττ.multa notatu digna.	cha.100.b.101
De Quinta & Sexta Coniugat.	char.101.b
De temporibus uerborum contemplatio.	char.102
De FORMATIONE uerborum Grauitonorum.	char.103
Obſeruatio de plurali ſecundum Iones.	char.104
De paratatico & ſyllabico augmento.	char.104.b
De augmento temporali.	char.105
De formatione præteriti late.	char.106
De præterito Attico.	char.107.b
De hyperſyndelico. char.109. De Aoriſtis.	char.110
De Futuro Primo. char.111. De Secundo.	char.113

Formationes aliorum modorum ACTIVORVM. attendenda. char.113
De Imperatiui formatione. char.113.b
De Optatiui formatione. char.114
De Subiunctiui formatione. char.115
De Infinitiui formatione. char.115
De formatione VERBORVM PASSIVORVM. char.116
De Form. Præteriti imperfecti Paſſiui. char.117
De Forma. Præteriti perfecti Paſſiui. char.118
De Format. Præteriti pluſquamperfecti & Aoriſti primi & ſecundi. char.120
De Format. Imperatiui Paſſiui. char.120
De Form. Optatiui Paſſiui. char.121
De Form. Subiunctiui Paſſiui. 121.b
De Form. Infinitiui Paſſiui. char.122
De Form. Verborum MEDIORVM. 122.b
De Præteriti perfecti Medii Form. char.123
Dilatatio unius uerbi per Varias Linguas. char.144
Decurſio breuis per Declinationes, Tredecim. char.127.b

QVAE LIBRO. VII. habeantur.

De Circumflexorum Formatione per Coniugationes ſingulas, prima uero. char.131
De Coniugatione ſecunda & tertia. char.134
De Verbis in. MI. char.135.b
De primæ Coniugationis in. MI. Formatione per modos & tempora. char.137
De Form. Paſſiuorum in. MI. char.141
De Form. Mediorum in. MI. char.143.b
De Form. Secundæ Coniugationis in. MI. char.144.b
De Form. Tertiæ Coniugationis in. MI. char.147.b
De Form. Quartæ Coniugationis in. MI. char.149.b

QVAE LIBRO. VIII. Traduntur.

De Verbis in. MI. Anomalis. char.150.b
De εἰμί, quando Sum ſignificat. char.151
De εἶμι, quando Vado ſignificat. char.154.b
De ἵημι, denſo ſpiritu. mitto. char.156
De ἵημι, eodem modo pro Cupio. char.158
De ἵημι, tenui ſpiritu, pro uado. char.158.b
De ἧμαι & κάθημαι. char.161

De ἕω, quando ſedeo ſignificat. char. 162
De ἴσημι, cognoſco. char. 163.b
De φημί, pro fari. char. 164.b
De ἀλάλημαι καὶ κέχημαι. char. 165
De ἀλαλήκτημαι. char. 165
De κάθη ἐπίςη δύνη καὶ μέμνη. char. 166
De ἴς α καὶ ἴςη. char. 166
De πίθημι, atq; πίτλημι. char. 166.b
De ἑςαίω, & ἀφαυςαίω. char. 167
De Verbis uſq; ad præteritum imperfectum declinatis. char. 167.b
De Verbis Anomalis in uniuerſum per litterarum ordinem utile Commentum. char. 168
De Participiorũ formationibus, ac de ACTIVO primum. char. 171
De PASSIVO. De MEDIO. char. 173.b
De Participiis uerborum, in μι. char. 174

QVAE LIBRO NONO Habentur.

De Articulis. char. 177
De Pronomine, in quo ſuper ἐγὼ uaria declinatio. char. 177.b
De Secunda perſona. 179. De Tertia. char. 180
De Poſſeſſiuis. 181. De demonſtratiuis. char. 181
De Relatiuis. 182.b De Compoſitis. char. 182.b
De præpoſitionibus. 181.b De earũ conſtructione. char. 183.b
De Aduerbio. 185.b. De Conſtructione Quædã. char. 186.b
De ω.ης.&.η.q̃ multa ſignificent, ως, quoq; ſignificata uaria. char. 188
De Paſſionibus dictionum ex Tryphone. char. 191.b
De ſpiritibus per ordinem litterarum. char. 193
Α ante hanc uel illam Conſonantem. char. 194
Ε ante hanc uel ill. Conſ. char. 195
Η Eodem modo. char. 196
Ι Eodem modo. char. 197
Ο Eodem modo. char. 197
Υ Eodem modo. char. 198
Ω Eodem modo. char. 198
Diphth. αι. αυ, ει, ευ. οι. ου. Ante quamlibet Conſonantem. char. 198

FRATRIS VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC. IN GRAECAM LINGVAM

LIBER PRIMVS.

ΓΡΆΜΜΑΤΑ, quæ Latine Litteræ dicũtur, ſunt quatuor & uiginti, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. Et in duas diuiduntur partes, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem, α ε η ι ο υ ω. Conſonantes uero decem & ſeptem, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ, η, & ω μέγα. Natura breues duæ, ε ψιλὸν, & ο μικρὸν. Ancipites tres, α ι υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: hoc eſt, in Mutabiles, & in Immutabiles. Mutabiles tres α ε ο. α quidem & ε in η mutantur, ſed ο in ω μέγα. Immutabiles uero quatuor, η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abuſiuæ uero quinque. ᾳ. ῃ ῳ ηυ υι.

CONſonantiũ autem quædam ſunt ἡμίφωνα: hoc eſt, ſemiuocales quædam ἄφωνα: id eſt, mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλᾶ: hoc eſt duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc eſt, immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc eſt, tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id eſt craſſas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc eſt, medias, β γ δ. Ex hiſce litteris ſic diuiſis fiunt ſyllabæ, ut πλα. ex ſyllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα. ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος: hoc eſt, nomen. uerbum, participium, articulus, pronomen, præpoſitio, aduerbium, & coniunctio. *Octopartes orationis.* Hoꝝ quinq; ſunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

Sed anteaq̃ ulterius procedamus animaduertendum unicuiq; dictioni datum eſſe accentum, ſine cuius ductu uox nulla recte enũtiari poteſt. De accentu igitur prius, q̃ ad Declinationum elementa ueniamus paucula hæc ſubmonebimus.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΣΩΔΊΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc eſt, accentus ſunt decem. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφ' ἓν, καὶ ὑποδιαστολή: id eſt, Acutus ´, grauis `, Circunflexus ῀. Longa linea. –. Breuis ſiue contracta linea. ᵕ. Aſpiratio. ʽ. Leuigatio ſiue ſiccitas. ʼ auerſio ʼ, ſubunio ‿, & diſtinctio,

Acutus. ´ .	Breuis linea. ᵕ .	Subunio. ‿ .
Grauis. ` .	Aſpiratio. ⊢ ⊣ .	Diſtinctio , .
Circũflexus. ῀ .	Leuigatio. ʼ .	
Longa linea. – .	Auerſio. , .	

ΠΕΡῚ ὈΝΌΜΑΤΟΣ.

Nomini accidũt quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. hoc eſt, genus, ſpecies, figura, numerus, caſus.

Genera ſunt quinq;: ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον. Maſculinũ, Fœmininum, Neutrũ, commune, promiſcuum, Maſculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininũ, ut ἡ ἀρετὴ. Neutrum, ut τὸ δῶρον, commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum, ut ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: Primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres. ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc eſt, ſimplex, cõpoſita, & decompoſita, Simplex, ut ἵππος. Compoſita, ut φίλιππος, Decompoſita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: Singularis, Dualis, Pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Caſus quinq;, εὐθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus Vocatiuus.

ΠΕΡῚ ἌΡΘΡΩΝ.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, alii quidem ſunt præpoſitiui, alii uero ſubiunctiui, ſiue ſubordinatiui: quæ Latini relatiua appellant,

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere maſculino ita declinantur.

Ἑνικῶς. Nominatiuo, ὁ. Genitiuo, τοῦ. Datiuo, τῷ. Accuſatiuo, τόν. Δυϊκῶς. Nominatiuo & accuſatiuo, τώ, Accentu Acuto ſolum. Genitiuo & Datiuo, τοῖν. Πληθυντικῶς. Nominatiuo, οἱ. Genitiuo, τῶν. Datiuo, τοῖς. Accuſ. τούς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκῶς. τά, ταῖν. Πλη. αἱ, τῶν. ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. τό, τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκῶς. τώ, τοῖν. Πλη. τά. τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI:

Genere maſculino.

Ἑνικῶς. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκῶς. ὥ, οἷν. Πλη. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκῶς. ἅ, αἷν. Πλη. αἵ. ὧν, αἷς, ἅς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκῶς. ὥ, οἷν. Πλη. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo caſu Articuli omnino carent. ὦ uero Articulus non eſt, ſed aduerbiũ uocandi, quod oĩbus generibus, ac numeris cõmune eſt.

De quibus omnibus Libro quarto copioſiſſime diſſeremus, nam uti protati ſumus nunc breuiter omnia perſtringimus.

DE DIVISIONE NOMINIS.

Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: hoc eſt, Nominum alia pariſyllaba ſunt, ut αἰνείας αἰνείου. alia ĩpariſyllaba, ut αἴας, αἴαντος. Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariam declinãtur: quæ impariſyllaba, uno modo tantum. Vnde quinq; fiunt declinationes: prima, ſecũda, tertia, quarta, pariſyllabæ: & quinta impariſyllaba. Et hæ quidẽ omnes ſimplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE.

Prima igitur declinatio eſt pariſyllaborum, nominum, maſculinorum tantum, in ας deſinentium, & in ης, ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum genitiuus in ου definit. Datiuus in ᾳ, uel in ῃ diphthongos improprias, ſecundum Vocalem Nominatiui. Accuſatiuus in ν, cum Vocali nominatiui.

De nominibus In. ας.

Ἑνικὰ. ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκὰ. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικὰ. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

In. ης.

Ἑνικὰ. ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δυϊκὰ. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρῦσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης deſinentia facere uocatiuum in, η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Deſinentia uero in της pariſyllaba, in α correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱπποηλάτης, ὦ ἱπποηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης deſinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in. η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Heſiodus ἐν ἔργοις. Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α ſiue in η deſinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in ας, ſiue in ης deſinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ, diph. improprias. Accuſat. uero in, ν, cum Vocali nominatiui.

Ἑνικά.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαία. Δυϊκά. τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πληθυν. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

Ἑνικά.

Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκά. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

Ἑνικά.

Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. Δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πλη. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

Aduertendum eſt hoc in loco, ſola nomina in α purum deſinentia, & in δα, & in θα, & in ρα. ſeruare α in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Ἀθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etſi in α non purum deſinat, ſui tamen perfecti proprietatem ſeruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, ſicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia Declinatio eſt Pariſyllaborum nominum, tam Maſculinorum quam Fœmininorum, Communium & Promiſcuorum in, ος, deſinentium, & Neutrorum in, ον, quorum Genitiuus deſinit in, ου, Datiuus in, ῳ, Accuſatiuus in, ν, cum uocali Nominatiui.

Maſculini generis. Ἑνικῶς.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε. Δυϊκῶς. τὼ λόγω τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πληθυντ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.

Fœminini generis. Ἑνικῶς.

Ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδέ. Δυϊκῶς. τὰ ὁδώ, ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί.

Communis generis. Ἑνικῶς.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκῶς. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis. Ἑνικῶς.

Ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ. Δυϊκῶς. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πληθ. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.

Neutri generis. Ἑνικῶς.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκῶς. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πληθυν. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in, ον, deſinentia, tam Subſtantiua quam Adiectiua, mittere genitiuum in, ου, ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ. niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in, ων, cõmuniter deſinentium, ſiue à comparatiuis, ſiue à participiis, quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculinorum ſequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Etiam in neutris nominibus, tam Pariſyllabis quam Impariſyllabis, tres caſus eſſe ſimiles in omni numerò, hoc eſt, nominatiuum, accuſatiuum, & úocatiuum. qui licet in ſingulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in, α, correptum cõmuniter

deſinunt, ut τὸ μῆλον, nominatiui & accuſatiui caſus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκῶς. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. Πληθ. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

DE QVARTA DECLINATIONE.

QVarta declinatio eſt Atticorum nominum Pariſyllaborum, maſculini generis, & fœminini, ac communis in, ως, & neutri in, ων, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in, ω, deſinunt, Accuſatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Ἑνικῶς.

ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκῶς. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πληθυν. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Fœminini generis. Ἑνικῶς.

ἡ ἅλως. τῆς ἅλω τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκῶς. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Communis generis. Ἑνικῶς.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκῶς. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. & cætera.

Neutri generis. Ἑνικῶς.

τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυϊκῶς. τὰ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. Πληθ. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum eſſe, ſciat hoc non temere factum, quandoquidem deriuatum poſterius eſt eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in, ως, deſinentia, à nominibus in, ος, communiter terminantibus fiunt, ο, in, ω, mutato, ac penultima correpta. Quæ ſi fuerit, α, productum, in, ε, ψιλὸν conuertitur, eodem accentu ſeruato, ac in eadem ſyllaba, & ſi mutata ſit ſyllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, ſi in penultima fuerit accentus, In Atticis retrahitur in antepenultimam, ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω, abiecto, υ, τῆς, ου, diphthongi. Et in Accuſatiuo plurali ſimiliter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. Si uero fuerit, ι, remanet in diphthongo impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις. τοῖς νικόλεῳς.

Atten. Noris tamen Atticos in ſuperioribus quoque declinationibus, prima quidem & tertia, ius ſibi uendicare in Vocatiuos, paſſimque eos ſuis

nominatiuis, ſimiles reddere, ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς, ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε. ὦ θεέ. ἄνθρωπε κοινῶς, ὦ λόγος. ὦ θεός. ἄνθρωπος ἀττικῶς. Idem erit in Impariſyllabis, quæ quia in nonnullis uariant loco ſuo notabuntur. Reliqua uero libro quarto plenius explicabuntur. Nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.

DE QVINTA DECLINATIONE.
uidelicet Impariſyllaborum.

Quinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum Maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum Genitiuus deſinit in, ος, Datiuus in, ι, Accuſatiuus in, α, & aliquando in, ν.

Maſculina.

Ἑνικά. ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. Πληθ. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες.

Foeminina.

Ἑνικά. ἡ ἰλιάς, τῆς ἰλιάδος. τῇ ἰλιάδι. τὴν ἰλιάδα. ὦ ἰλιάς. Δυϊκά. τὰ ἰλιάδε. ταῖν ἰλιάδοιν. ὦ ἰλιάδε. Πληθυντ. αἱ ἰλιάδες. τῶν ἰλιάδων. ταῖς ἰλιάσι. τὰς ἰλιάδας. ὦ ἰλιάδες.

Neutra.

Ἑνικά. τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. Δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθυν. τὰ βήματα, τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα.

Sed quoniā huius Quintæ declinationis uariæ ſunt Recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exempla quædam ponere.

Et primum de nominibus maſculinis in, Σ, deſinentibus, quippe quorum maximus eſt numerus.

ὁ θόας, τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.
ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχη, καὶ ὦ λάχης.
ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα. καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.
ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκῦν. ὦ ὠκύ, καὶ ὦ ὠκύς.
ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.
ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.
ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.
ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.
ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.
ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

In: N.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν.
ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.
ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.
ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.
ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.
ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν.

In: Ξ.

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

In. P.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

In. Ψ.

ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla foemininorum. In. N.

ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.

Ξ

ἡ ἄβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλάπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα μόνον. ὦ μήτερ.

Σ

ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαΐς. τῆς δαϊτός. τῇ δαϊτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιϊ. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς, τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυϊ. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρως. τῆς τίρωθος. τῇ τίρωθι. τὴν τίρωθα. ὦ τίρως.

Υ

ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In. A. I. Υ.

τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δορός. τῷ δόρυϊ, καὶ δορί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.

Ν

τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.
τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος. τῷ τυποῦντι. τὸ τυποῦν. ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.

Ρ

τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος. τῷ ἄλατι. τὸ ἄλας. ὦ ἄλας.

τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός. τῷ σταιτί. τὸ σταῖς. ὦ σταῖς.
τὸ τετυφός τοῦ. τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.
Et hæc de ſimplicibus declinationibus. Nunc uero de contractis per κρᾶσιν, ſiue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

QVinque igitur ſunt & aliæ Declinationes, quæ Συνῃρημέναι, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta Simplicium fiunt per ſynæreſin, & craſin quas Græci communiori uocabulo Synalephas appellant, quæ figuræ inter ſe differunt.

Synæreſis quid.

Nam Synæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ

Craſis quid.

Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum, in quibus aut altera uocalium tranſmutatur, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε, & ο, in, ου, diphthongum contracta ſunt, ubi, ε, omnino tranſmutatum eſt. E, uero &, α, in, η, monophthongum, in qua & ſi neutra uocalium actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. Abuſiue tamen altera pro altera capitur. Vtraque enim ut plurimum communi uocabulo Synæreſis appellatur, & ſi ipſam rarius fieri contingat.

Regula.

Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam.

Synæreſis pro Craſi.

Sed ſciendum Synæreſim pro Craſi eſſe accipiendam, nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κέραϊ, κέρᾳ. Cæteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut, α, aut, ε, aut, ι, aut, ο, ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.

DE PRIMA DECLINATIONE.

Contractorum.

PRima declinatio Contractorum eſt nominum Maſculinorum, fœmininorum, & communium, deſinentium in, ης, ac Neu-

trorum in, ες, Adiectiuorum. & in, ος, Subſtantiuorum, quorum genitiuus perfectus & impariſyllabus διὰ τοῦ, εος, exiſtens in, ους, facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis ex, ε, tenui fiunt ſemper, & ex quauis uocali pura ſequente, hoc eſt, nulla intercedente Conſonante. Sic, ε, &, ο, in, ου, diphthongum, & in, οι. Ε, &, ω, in, ω. Ε, &, ι, in, ει, diphthongum ſemper. Ε, &, α, & duo, εε, aliqua ſequente conſonante, etiam in, ει, diphthongum, alioqui in, η, monophthongum. Sunt igitur in uniuerſum ſynæreſes quinq; , ει, ου, οι, η, &, ω, quarum ſinguli genitiui ſingulas ſortiti ſunt. Genitiuus ſingularis, ου, τοῦ δημοσθένεος. νους. Dualis, οι, τοῖν δημοσθενέοιν. νοῖν. pluralis, ω, τῶν δημοσθενέων. νῶν. ΕΙ, communis eſt datiuo ſingulari, nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η, uero cōmunis eſt accuſatiuo ſingulari, & nominatiuo & accuſatiuo duali, τὸν δημοσθένεα. νη. τὼ δημοσθένεε, νη. Nominatiuo etiā & Accuſatiuo, & Vocatiuo pluralibus neutrorum, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Synæreſes primæ.

Synæreſes quinque.

EXEMPLA MASC. Ἑνικά.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε, νη, τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε, νη. Πληθυντ. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Fœmininorum. Ἑνικά.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τριῆρες, καὶ ὦ τριήρης, reliqua, ut ſuperius.

Communium. Ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε. θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες. θεῖς. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας. θεῖς. ὦ ἀληθέες. θεῖς.

Neutra Adiectiua. Ἑνικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος θοῦς. τῷ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε. θῆ. τοῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα. θῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθέα. θῆ.

Neutra Subſtantiua. Ἑνικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος. καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ. χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε. χη. τοῖν τειχέοιν. χοῖν. ὦ τείχεε. χη. Πληθ. τὰ τείχεα. χη. τῶν τειχέων. χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα. χη. ὦ τείχεα, τείχη.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

Contractorum.

Synæreſes ſecundæ.

SEecunda declinatio Contractorum nominum duas habet termi nationes, ις, maſculinorum, fœmininorum, & communium, &, ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ, ιος, κοινῶς profertur, & εος, ἰωνικῶς &, εως, ἀττικῶς. Accuſatiuus in, ιν, ſolum. Huius autem declinationis una tantum ſynæreſis fit propria, hoc eſt, in, ι, productum. Quia præcedente, ι, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in, ι, fit ſemper, quod cuiuſuis generis quattuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari, τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια. πι. ὦ σινήπια. πι. In duali numero, nunq̃ fit ſynæreſis in, ι, eodem uero. ι. in, ε, conuerſo Ionico more, eædẽ fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima Declinatione. Quandoquidem ex, ε, tenui & uocali ſequente fiunt, & hoc in dictis quattuor caſibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε. φη. οἱ ὄφεες. φεις. τοὺς ὄφεας. φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε. πη. τὰ σινήπεα. πι. Sunt igitur tres duntaxat ſynæreſes, ι, ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc eſt, ει, &, η, Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. Nam regula eſt, quod quandocunq; genitiuus Singularis patitur ſynæreſim, etiam dualis & pluralis patiuntur, atſi non patitur Singularis, nec cæteri patiuntur.

Tres tantum ſynæreſes.

Maſculina. Ἑνικῶς.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκῶς. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίον, καὶ ὀφέον, καὶ ὄφεῳν. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Fœminina. Ἑνικῶς.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκῶς. τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. τοῖν πολίον, καὶ πολέον, καὶ πόλεῳν. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες. πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra. Ἑνικῶς.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ. νήπι. καὶ σινήπεϊ. πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκῶς. τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινηπέῳν. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινηπέων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. ὦ σινήπια, σινήπι καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in ευς, & maſculinorum tantum, quorum genitiuos διὰ τοῦ εος fit κοινῶς. καὶ εως ἀττικῶς. καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quandoquidem ex ε tenui præcedente fiunt, & uocali ſequente: & duæ ſunt tantum, ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari: τῷ βασιλέϊ. λει. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus: οἱ βασιλέες. λεῖς. τοὺς βασιλέας. λεῖς, ὦ βασιλέες. λεῖς. Η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali. τὼ βασιλέε. λῆ. ὦ βασιλέε. λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarum diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem: hoc eſt, ε ψιλόν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominatiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea ſynæreſim fieri. *Synereſis tertie declinationis*

Παράδειγμα. Ἑνικῶς.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέως κοινῶς, καὶ βασίλεως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. Πλη, οἱ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων. βασίλεων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. λεῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. De Accuſatiuo autem ſingulari in, ῆ. Vtrum ſynæreſis ſit, An apocope, Libro quarto uideris.

DE QVARTA DECLINATIONE

Qvarta declinatio Contractorum nominũ duas habet terminationes, in ω, & in ως, fœmininorum tantum. Quorum genituus perfectus & impariſyllabus in ος exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex ο paruo præcedente uocali ſequente fiunt, tres ſunt, ου οι ω, quæ ſic ordi- *Synereſis quarte declinationis*

nantur, duo οο in ου in genitiuo ſingulari: τῆς λητόος· λητοῦς. ο & ι in οι in datiuo ſingulari: τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α in ω in accuſatiuo ſingulari: τὴν λητόα, λητώ. Cætera uero tertiam ſequuntur ſimplicium declinationem.

Ἑνικῶς.

Ἡ λητώ, τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκῶς. τὼ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πλη. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

Ἑνικῶς.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος. αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. δῶ. accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκῶς. τὰ αἰδώ. ταῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πλη. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδοῦς. ὦ αἰδοί.

DE QVINTA DECLINATIONE.

QVinta declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, αα purum & ρας, neutrorum tantum. Quorum genitiuus in ατος deſinit κοινῶς, & in αος, ſubtracto, τ, ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt ſynæreſes, in α productum, & in ω. ex α enim præcedente, & ο utcunque ſequente, ſiue ο paruum ſit, & idem ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ſiue ſit ω μέγα, ſemper fit ſynæreſis in ω, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in α productum fit Synæreſis.

Ἑνικῶς.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκῶς. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πλη. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi ſciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atque συναίρεσιν. nam ex α & ο craſi facta in ω μέγα, ei per Synæreſin ι ſubſcribitur. Ἑνικῶς.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. Δυϊκῶς. τὼ κέρατε, κέραε κέρα. τοῖν κεράτοιν κεράοιν. κερῷν. Πλη. τὰ κέρατα. κέραα. κέρα. τῶν κεράτων. κεράων. κερῶν. τοῖς κέρασι. τὰ κέρατα κέραα κέρα. ὦ κέρατα ραα, κέρα

CONTRACTIONES IN OMNIBVS CASIB.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimplicium declinationis, fœminina uero ſecundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinátur, quorum inflexio talis eſt.

Ἑνικῶς.

ὁ νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκῶς. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in ω deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam. ut ὁ καλὸς, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. A Grauitonis uero acuitur, penultima, ut ὁ λόγος τὼ λόγω. Hanc enim Græci regulam ita tradunt. τὰ εἰς ω̄. δυϊκὰ ὀξύνεται, ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. auerſantur.n. circunflexum ὀξύνεται μὲν, ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων χρυσοῖς χρυσώ. καλὸς καλὼ, πρὸς μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον. τὰ ἀπὸ βαρυτόνων. φίλος φίλω. Att. Regulam.

Πλη. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ.

Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.

ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοός, βοΐ.

ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ. πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν.

Sic ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur.

Ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης. ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὼ λέξεε. τοῖν λεξέοιν, καὶ λέξεοιν, ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, ſicut nominatiuus. Sic πτῶσις, πτώσεως, & alia huiuſmodi, quæ paſſim inueniuntur.

IN PAVCIS CONTRACTA.

SVnt & alia nomina in υς deſinentia, & impariſyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta ſunt: & à Theodoro Gaza partim primum, υ, appellãtur, & ὀξύτονα ſunt, ut ἡδύς, ἡδέος, ὠκύς, ὠκέος. Partim uero & ſecundum, υ, & grauitona ſunt ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi, υ, in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur. ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες. νεις. δημοσθένεας. νεις. nullius tamen ſunt contractorum declinationis. Quæ uero ſunt ſecundi, υ; in nominatiuo; accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur; nam præcedente, υ, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri cõtingat, in, υ, fit ſemper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς: ſicut ex ι, præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in, ι, ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt.

Similiter & quæ in ους, deſinunt, & impariſyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου, ſcilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ἑνικά.

ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα. καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRACTIONE.

COmparatiua quoque in ων deſinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipſa appellari poſſunt: cum in Accuſatiuo ſingulari maſculinorum, & in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in α, fiat ſynæreſis, Atticorum more: ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto ſcilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. In Nominatiuo uero plurali & Vocatiuo maſculinorũ ν, prius eliſo, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in Accuſatiuo eiuſdẽ numeri, ſubtracto ν ut ſupra, ο & α etiam in ου contrahi neceſſe eſt. ut μείζονας, μείζοας, μείζους: ſicut βόας, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum ſunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Τῶν ἐπιθέτων, hoc eſt adiectiuorum, aliqua in ας mittunt maſculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς. τοῦ παντός. ἡ

τός. ἡ πᾶσα. τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

Aliqua uero in, ης, duum generum, & neutrum in, ες, ut ὁ, καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. ἀληθοῦς.

Aliqua uero in, εις, Fœmininum in, εσσα. & neutrum in, εν, ut ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα. τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in, ις, duum generum, & neutrum in, ι, ut, ὁ, καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in, υς, ὀξύτονα. Fœmininum in, εια. & neutrum in υ. ut ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα. τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in, υς, Grauitona duum Generum Neutrum in, υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ. τοῦ ἀδάκρυος.

Deſinentia in, ος, purum ſimplicia communia trium generum in, α, formant Fœmininum, & neutrum in, ον, ut δίκαιος. δικαία. δίκαιον. Eodem modo quæcunq; in ultima ſyllaba habent, ρ, ut ἀνθηρός. ἀνθηρά. ἀνθηρόν. σοφίη. uero & ſimilia Ionica ſunt. Deſinentia autem in, ος, non purum in, η, Fœmininum formant. ut ἔρημος. ἐρήμη. ἔρημον. σοφός. σοφή. σοφόν. Compoſita uero in, ος, Atticorum more duum ſunt generum, & neutrum habent in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in, ους, duum Generum, & in, ουν, Neutrum habent formatum, ut ὁ, καὶ ἡ πολύπους. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν. τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς. & μολυβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς & χρυσοῦς trium ſunt generum: quorum Maſculina, & neutra tertiam ſimplicium inflexionem ſequuntur, Fœminina uero ſecundam, ut ὁ ἁπλοῦς. τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ. τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ. τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν. τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος. χρύσεα. χρύσεον. dicunt, & alia ſimiliter.

Aliqua uero in, ως, duum generum, & neutrum in, ων, quæ Attica ſunt, ut ὁ, καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω.

Aliqua in, ην, duum generum, & neutrum in, εν. ut ὁ, καὶ ἡ τέρην. τοῦ, καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Aliqua in, ων, duum generum, & neutrum in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

ΠΕΡΙ ἈΡΙΘΜΗΤΙΚΩ͂Ν ὈΝΟΜΆΤΩΝ.

Nomina numeralia unum ſignificantia ſingulariter tantum declinantur: quæ uero duo dualiter: quæ autem plura pluraliter, & trium ſunt generum.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν, Ἕν. ἑνός. ἑνί. ἕν.

Dualia.

Δύο, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. δυοῖν. καὶ δυεῖν, in genere fœminino, ο, in, ε, uerſo. Declinatur etiam in plurali numero ſic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς, καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. duum generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία.

Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρας. Duum generum.

τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα.

A quatuor autem uſq; ad centum omnia ſunt indeclinabilia. Articulis autẽ diſcernuntur cuius ſint generis, & caſus hoc modo.

Οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε.

αἱ πέντε. τῶν πέντε. ταῖς πέντε. τὰς πέντε.

Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα & alia uſq; ad centum.

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinantur ſic.

Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους.

Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας.

Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι. τετρακόσιοι. πεντακόσιοι. ἑξακόσιοι. ἑπτακόσιοι. ἐννεακόσιοι.

χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετρακισχίλιοι. καὶ τὰ λοιπά.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
εὐθεῖα. γενική. δοτική. αἰτιατική. κλητική.	εὐθεῖα καὶ αἰτιατική. γενικὴ καὶ δοτική. κλητική.	εὐθεῖα. γενική. δοτική. αἰτιατική. κλητική.
ARTICVLI	PRAEPOSI	TIVI.
ὁ — τοῦ — τῷ — τὸν ἡ — τῆς — τῇ — τὴν } ὦ τὸ — τοῦ — τῷ — τὸ	τὼ — τοῖν τὰ — ταῖν } ὦ τὼ — τοῖν	οἱ αἱ } τῶν { τοῖς — τούς ταῖς — τάς } ὦ τὰ τοῖς — τά
Prima declinatio mari	um eſt tantum in, ας,	& in, ης.
ας } ου { α — αν — α ης η — ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
Secũda eſt fœminino	rum tantum quæ in	α, & in, η, terminant.
α } ης — η { αν — α η ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
Nomina tamen quæ & datiuo ſingulari ut	in, α, purũ, δα, θα, ρα, θεά θεᾶς. λήδα λήδας,	finiunt ſeruant, α, in genitiuo μάρθα μάρθας, ἡμέρα ἡμέρας.
Tertia delinatio eſt ſin	gulorum generum in	ος, exeuntiũ, & neutroꝝ in, ον.
ος } ου — ῳ — ον { ε ον ον	ω — οιν — ω	οι } ων — οις { ους — οι α α — α
Aduerte Atticos i om uo ſimilem, uti ſupra	nibus declinationibus declaratum.	facere Vocatiuum nominati

Quarta eſt Atticorum quæ fit a tertia, muta to, ο, in, ω, quod in omnibus caſibus retinet.

ἑνικῶς. δυϊκῶς. πληθυντικῶς.

ως / ων } ω — ῳ — ων { ως / ων

ω — ῳν — ω

ῳ / ω } ων — ῳς — { ως — ῳ / ω — ω

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ quia non creſcunt in obliquis ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generũ omnium quæ creſcũt in obliquis quorum terminatio uaria ē. Sed hæ quinq; conſonantes diuerſis uocalib9 iũctæ nũc ſatis erũt.

ν ξ ρ σ ψ } ος — ι — α. { ν ξ ρ σ ψ

ε — οιν — ε

ες — ων { σ ξ ψ } ι — ας — ες

Similiter etiam neutra Variabis in quibus Acuſatiuos & Vocatiuos ſuis nominatiuis ſimiles ubiq; facies: eorũ pluralia in, α, ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων

Ab hac quĩta aliæ quinq; fiunt Declinationes quæ ſynæreſiatæ dicuntur ꝑ ſynæreſin. id eſt, contractionem patiuntur. Quarum. Prima ē mariũ fœmininoꝝ, & cõium deſinẽtium in, ης, Neutroꝝ uero deſinẽſitium in, ες Adiectiuorum. & in, ος. Substantiuorum.

ης { ους — ει — η — ες / εος — εϊ — εα — ης

η — οῖν — η / εε — έοιν — εε

εις — ῶν / εες — έων } εσι { εις — ει / εας — εες

Neutra Separatim poſuimus

ες / ος } ους — ει / εος — εϊ { ες — ες / ος — ος

η — οῖν — η / εε — έοιν — εε

η — ῶν / εα — έων } εσι { η — η / εα — εα

In qua declinatiõe quinq; hæ ſynereſes colligun tur: hoc eſt, εο, in, ου, εϊ, in, ει, & duo, εε, etiã in, ει & in, η. εοι in, οι. εω ἱ ω,

Secunda eſt marium fœmininorum & cōmunium in ις, deſinentium, & neutrorum in, ι, quorum Genitiuus in, ιος communiter facit.in, εος Ionice.in, εως, Attice. p, ω.

Ἑνικῶς.	Δυϊκῶς.	Πληθυντικῶς.
ις { ιος, εος, εως } ι ιι — ιν — ι εῒ ει	η ιον η ιε. εε { εον — ιε — ιε εῳν	ι ει { ίων ισι — ι — ι ίες. εες. έων εσι — ιας — ιες εων ιι — εας — εε ει — ει

Neutra ſeparatim ponenda fuerunt.

ι { εως — εῒ εος — ιι } ι — ι νος — εῒ ει	η — ίοιν — ιε εε — εοιν — εε	ι — ίων — ισι — ι — ι ια — έων — ισι — ια — ια εα — εων — εσι — εα — εα η η — η

In neutris aduertēdi ſunt tres p̄tes caſus ſiℓs. In hac declinatione propria ſynæreſis una eſt, in ι, productum, nam ubi cunq; euenit ſynæreſin fieri ex, ι, & quamuis uocali ſequente fit contractio in, ι, Cum uero mutatur, ι, in, ε, Ionice fiūt Synæreſes quæ ſunt in prima.

Tertia eſt marium tantū modo in, ευς, exeuntium, quorum genitiuus in εος, fit communiter. in εως, Attice, & in ηος, Ionice & ita ſingulatim unū quodq; idioma potes uariare.

ευς { εος — εῒ — εα — ευ εως — ει — η — ευς ηος — ηῒ — ηα ευς	εε } εοιν { εε η — εοιν — η ηε — ηοιν — ηε	εες } έων { εας — εες εις — εων — ευσι — εις — εις ηες — ηων — ησι — ηας — ηες

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiunt, quæ a prima ſunt hoc eſt, ε, &, ι, in, ει, duo, εε, in ει, & in η.ε, &, α, etiam in ει,.

Quarta eſt fœmininorū ſolum in, ω, uel in, ως exeuntium.

ω ως { οῦ οῖ ω οος — οῖ — οα — οῖ	ω — ον — ω	— ων — οις — ους — οι

In qua quidem tres hæ ſynæreſes οο οι οα (ου οι ω) in ſingulari tantū habentur. Alii uero duo numeri tertiā ſequuntur ſimplicium declinationem.

Quinta eſt Neutrorum in, ας, purum uel in ρας, exeuntium.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ας. ρας { ατος — ατι / αος — αι / ως — ᾳ } ας — ας / ρας — ρας	ατε — άτοιν — ατε / αε — άοιν — αε / α — ῷν — α	ατα — άτων / αα — άων / α — ῶν } ασι { ατα — ατα / αα — αα / α — α

In hac declinatione duæ ſunt ſynæreſes in genitiuis in, ω, In reliquis caſibus in, α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes caſus patiuntur ſynæreſin ut νόος ῥόος ἁπλόος & alia huiuſmodi.

ους	ου	ῳ	ουν	ου	ω	οιν	ω	οι	ων	οις	ους	οι
οος.	οου.	οῳ.	οον.	οε.	οω.	οοιν.	οω.	οοι.	οων.	οοις.	οους.	οοι.

Νοῦς tamen etiã per quintam ſimplicium declinatur ut νοῦς. νόος. νοΐ. νόα.

NOMINA NVMERALIA.

εἷς — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕνα — quintæ
μία — μιᾶς — μιᾷ — μίαν — ſecũdæ } — declinationis.
ἕν — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕν — quintæ

οἱ, αἱ, τὰ } δύο — τῶν δύο — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } δυσί. — { τοὺς, τὰς, τὰ } δύο

οἱ, αἱ — τρεῖς; τὰ — τρία } τῶν τριῶν — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τρισί. — { τούς, τὰς } τρεῖς; τὰ — τρία

οἱ, αἱ — τέσσαρες; τὰ — τέσσαρα } τῶν τεσσάρων — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τέσσαρσι. — { τοὺς, τὰς } τέσσαρας; τὰ — τέσσαρα

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ῾ ῬΉΜΑΤΟΣ.

ῬΗ῀μα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, hoc eſt. Verbum eſt pars Orationis declinabilis cum diuerſis temporibus actionem, uel paſſionem, uel neutrum quiddam ſignificans. Cui accidunt octo. ἔγκλισις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμὸς. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id eſt, Modus. Genus: Species. Figura. Numerus. Perſona. Tempus. & Coniugatio.

Modi ſunt quinq;. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc eſt, Indicatiuus, Imperatiuus. Optatiuus. Subiūctiuus. & Infinitiuus. Indicatiuus: ut τύπτω. Impatiuus: ut τύπτε. Optatiuus ut τύπτοιμι. Subiunctiuus ut ἐὰν τύπτω. Infinitiuus ut τύπτειν.

Genera quinq;. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον. ἀποθετικὸν. ἢ αὐτοενεργητικὸν. i. Actiuum Paſſiuum. Neutrum. Cōmune, ſiue medium, Deponens, ſiue per ſe actiuum. Actiuum. ut τύπτω. Verbero. Paſſiuum ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōmune ſiue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, ſiue per ſe actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Compoſita, & Decōpoſita. Simplex ut ἱστῶ. Compoſita, ut παριστῶ. Decōpoſita ut παριστάνω. Deriuantur autē decōpoſita à compoſitis. Nā à φιλῶ uerbo, & ἵππος noīe cōponitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres. ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis & pluralis. Singularis ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Perſonæ tres πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima, ſecunda, & tertia. Prima à qua fit oratio ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora ſex ἐνεστώς. παρατατικὸς. παρακείμενος. ὑπερσυντελικός. ἀόριστος. καὶ μέλλων, hoc eſt. Præſens, Præteritum imperfectum.

Præteritum perfectum·Præteritumpluſquãperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præſens ut τύπτω. Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. Præteritum perfectum ut τέτυφα. Præteritum pluſquamperfectum, ut ἐτετύφειν. Præteritum indefinitum, ut ἔτυψα. Futurum, ut τύψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc eſt Grauitonoꝝ. tres τῶν περισπωμένων. i. Circumflexoꝝ in, ω, deſinentium, & Quatuor in, μι, Vnde tres ſunt uerborum terminationes, ω, ſcilicet Grauitonum, ut γράφω. ω, circumflexum, ut γελῶ. & μι, ut τίθημι.

PRIMA.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio eſt, quæ per β, uel π, uel φ, uel πτ, profertur. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quorum futurum per, ψ. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per, φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SEcunda coniugatio eſt, quæ per, γ, uel κ, uel χ, uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quoꝝ futurum p, ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω, τέξω. Præteritum uero per χ λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα. τέτεχα.

TErtia eſt quæ per δ, uel θ, uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uero per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVarta eſt quæ per ζ, uel geminum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω. nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα. nunc per χ, ὤρυχα.

QVinta eſt quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. Quorum futurum penultimã corripiens, ac extremam circumflectens, per eaſdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, Subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, ſcilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SExta uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritũ uero p κ. ut ἤκουκα, ἵππευκα.

Quo in loco ſciendum eſt, coniugationes, quas alii tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinq; redigere: hoc eſt. Quæcunq; uerba ante ω, habent ſiue β, ſiue π, ſiue φ, ſiue πτ, primam conſti-

tuere coniugationem: ut λείβω, πέρθω, γράφω, τύπτω. Quæcunque uero γ, ſiue κ, ſiue χ, ſiue κτ, ſiue geminatum σσ, ſiue ζ, & in futuro ξ, ſecundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. At quæcunque δ, ſiue θ, ſiue τ, ſiue ζ, ſiue geminatum σσ, ſiue ω, purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero quampiam immutabilem habent, quartam conſtituere neceſſe eſt: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero quæcunque in μι, deſinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus propriis locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda ſunt: hoc eſt, Cum prima perſona pluralis numeri in μεν, exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit Actiuis, tam in, ω, quam in, μι, deſinentibus, & ambobus etiam Aoriſtis Paſſiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipſa actiuam ſequantur litteraturam. Etiam tertia perſona plurali in, ι, aut in, αι, exeunte, hoc eſt, ι, in actiuis, & αι, in Paſſiuis, ſecundam & tertiam dualis numeri ſimiles eſſe. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo Imperatiuo, & Subiunctiuo futurum deficere, ſed pro his Aoriſtos in uſu haberi. Etiam præſens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in modo indicatiuo diuiſim inflecti, in aliis uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo ſuſcipiunt, ſiue temporale ſit, ſiue ſyllabicum, in aliis modis: & participiis omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo poſt futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique ſuum retinent augmentum.

Exemplum Grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

	Ἐνεστώς	
Τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.
	παρατατικός.	
Ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	
Τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.

	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	ἀόριστος. β.	
ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	μέλλων. α.	
τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	μέλλων. β.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπε	τυπέτω.

	τύπτετον	τυπτέτων.
	τύπτετε	τυπτέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

ἀόριστος. α.

τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.
τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

ἀόριστος. β.

τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

μέλλων. α.

τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

μέλλων. β.

τυποῖμι	τυποῖς.	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην,
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.

ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι.
ἀόριστος. α.	τύψαι.
ἀόριστος. β.	τυπεῖν.
μέλλων. α.	τύψειν.
μέλλων. β.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.

ἀόριστος. α.

ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,	τοῦ τυπόντος.

μέλλων. α.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia Maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, fœminina uero ad ſecundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN paſſiuis uero hæc ſunt annotanda: hoc eſt, dualem numerum omneis habere perſonas, cum prima pluralis non in, μὸν, ſed in, θα, exeat: demptis Aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum litteraturam ſequuntur. Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante, ται, finalem ſyllabam aliam habeat conſonantem: pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur & ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & ſubiunctiui, in omnibus numeris & perſonis: cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante, μαι, finalem.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
Τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
Ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
Τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.
	ὑπερσυντελικός.	
Ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθην	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.
	ἀόριστος. α.	
Ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.

	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.
	ἀόριστος. β.	
ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.
	μέλλων. β.	
τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετυμμένος εἴην	εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
	ἀόριστος. α.	
τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.
	ἀόριστος. β.	
τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.
	μέλλων. β.	
τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυποισοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
Τετυμμένος ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς.	τυφθῇ.

ἐὰν		τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν	τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.
		ἀόριστος. β.	
ἐὰν	τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν		τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν	τυπῶμεν.	τυπῆτε	τυπῶσι.

ἀπαρέμφατα παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος. α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος. β.	τυπῆναι.
μέλλων. α.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων. β.	τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

ἀόριστος. α.

ὁ τυφθείς.	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπείς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης.
τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.

μέλλων. α.

ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.

μέλλων. β.

ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.
	ἡ τυπησομένη.

ἡ τυπησομένη,		τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,		τοῦ τυπησομένου.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
ὁ τετυψόμενος,		τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,		τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,		τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt, participia paſſiua in *μενος* maſculina. Et neutra in *μενον*, tertiæ eſſe ſimplicium declinationis: fœminina uero eorum, ſecundæ. At participia utriuſq; aoriſti Paſſiui, Maſculini generis & neutri, quintæ declinationis: eorum uero fœminina ſecundæ.

DE VERBO MEDIO.

Libuit mihi in hac uerborum Declinatione, Theodorū Gazam imitato, cõmuni ordine relicto, p omnes modos & tẽpora, uerba media ſeorſum Variare. Cũ alii partim Actiuis, ut præteritũ pfectum, & præteritum plusquamperfectum: partim uero Paſſiuis, hoc eſt, ambos aoriſtos, & utrunq; futurum admiſcuerint. Quod quidẽ eo conſilio fecimus, ut faciliorẽ diſcentibus uiam oſtenderemus. Eſto igitur tertio loco eorũ pfecta, ac diſtincta uariatio: quæ quidẽ in præſenti, & præterito iperfecto paſſiuis prſus ſimilia ſunt.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
Ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
Τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.
	ὑπερσυντελικός.	
Ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.

ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.
	ἀόριστος. β.	
ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.
	μέλλων. α.	
τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.
	μέλλων.. β.	
τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὸς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν

ἀόριστος. α.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

ἀόριστος. β.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων..
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
	Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
	ἀόριστος α.	
τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
	ἀόριστος. β.	
τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.
	μέλλων. α.	
τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο,
	μέλλων. β.	
τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.
ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.

ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον,
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	τετυπέναι.
ἀόριστος. α.	τύψασθαι.
ἀόριστος. β.	τυπέσθαι.
μέλλων. α.	τύψεσθαι.
μέλλων. β.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπώς,	τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα,	τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπός,	τοῦ τετυπότος.

ἀόριστος α.

ὁ τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη,	τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.

ἀόριστος β.

ὁ τυπόμενος	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

μέλλων α.

ὁ τυψόμενος	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

μέλλων α

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

CIrcumflexa uerba à ſexta coniugatione Grauitonorũ fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue, ε, ſiue, α, ſiue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circũflexa, quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas tres uocales: hoc eſt, ε, α, & ο, diſtinguuntur: quas χαρακτηριστικὰ, id eſt, formatiuas litteras appellare poſſumus: quemadmodum & conſonantes in grauitonis. Eſto igitur, Ε, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorum, Α, ſecundæ, Ο, tertiæ.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

PRIMA coniugatio Circũflexorũ à uerbis ſextæ coniugationis Grauitonorũ, in, εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in, σω, deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε, in η, conuerſa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoq; uocalẽ & præteritum perfectum in, κα, deſinens ſeruat: hoc idem & præteritum pluſquamperfectum & Aoriſtus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus, ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ. ὀλέσω. καλέω. ῶ. καλέσω. ἀρκέω. ῶ. ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunq; habent: ut φρονέω. ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω. ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex, ε, præcedente, & uocali ſequente fiunt, ſex ſunt, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. Nam ſi poſt, ε, alterum ſequatur, ε, In ει, diphthongum fit ſynæreſis: ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η, in, η: ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο, in ου: ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: Si ω, in ω: ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit ſynæreſis: ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

Synæreſes quot.

Quinta eſt Neutrorum in, ας, purum uel in ρας, exeuntium.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ας. ρας { ατος — ατι } ας — ας	ατε — άτοιν — ατε	ατα — άτων } ασι { ατα — ατα
αος — αϊ	αε — άοιν — αε	αα — άων — αα — αα
ως. — ᾳ — ρας — ρας	α — ῷν — α	α — ῶν — α — α

In hac declinatione duæ ſunt ſynæreſes in genitiuis in, ω, In reliquis caſibus in, α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes caſus patiuntur ſynæreſin ut νόος ῥόος ἁπλόος & alia huiuſmodi.

ους	ου	ῳ	ουν	ου	ω	οιν	ω	οι	ων	οις	ους	οι
οος.	οου.	οῳ.	οον.	οε.	οω.	οοιν.	οω.	οοι.	οων.	οοις.	οους.	οοι

Νοῦς tamen etiã per quintam ſimplicium declinatur ut νοῦς. νόος. νόϊ. νόα.

NOMINA NVMERALIA.

εἷς — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕνα — quintæ }
μία — μιᾶς — μιᾷ — μίαν — ſecũdæ } — declinationis.
ἕν — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕν — quintæ }

οἱ, αἱ, τὰ } δύο — τῶν δύο { τοῖς, ταῖς, τοῖς } δυσί. { τοὺς, τὰς, τὰ } δύο

οἱ, αἱ — τρεῖς; τὰ — τρία } τῶν τριῶν { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τρισί. { τούς, τὰς — τρεῖς; τὰ — τρία }

οἱ, αἱ — τέσσαρες; τὰ — τέσσαρα } τῶν τεσσάρων { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τέσσαρσι. { τοὺς, τὰς — τέσσαρας; τὰ — τέσσαρα }

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ' ῬΗ'ΜΑΤΟΣ.

ΡΗ'μα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, hoc eſt. Verbum eſt pars Orationis declinabilis cum diuerſis temporibus actionem, uel paſſionem, uel neutrum quiddam ſignificans. Cui accidunt octo. ἔγκλισις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμὸς. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id eſt, Modus. Genus: Species. Figura. Numerus. Perſona. Tempus. & Coniugatio.

Modi ſunt quinque. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc eſt, Indicatiuus, Imperatiuus. Optatiuus. Subiūctiuus. & Infinitiuus. Indicatiuus: ut τύπτω. Impatiuus: ut τύπτε. Optatiuus ut τύπτοιμι. Subiunctiuus ut ἐὰν τύπτω. Infinitiuus ut τύπτειν.

Genera quinque. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον. ἀποθετικὸν. ἢ αὐτοενεργητικὸν. i. Actiuum Paſſiuum. Neutrum. Cōmune, ſiue medium, Deponens, ſiue per ſe actiuum. Actiuum. ut τύπτω. Verbero. Paſſiuum ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōmune ſiue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, ſiue per ſe actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Compoſita, & Decōpoſita. Simplex ut ἱστῶ. Compoſita, ut παριστῶ. Decōpoſita ut παριστάνω. Deriuantur autē decōpoſita à compoſitis. Nā à φιλῶ uerbo, & ἵππος noīe cōponitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres. ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis & pluralis. Singularis ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Perſonæ tres πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima, ſecunda, & tertia. Prima à qua fit oratio ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora ſex ἐνεστὼς. παρατατικὸς. παρακείμενος. ὑπερσυντελικός. ἀόριστος. καὶ μέλλων, hoc eſt. Præſens, Præteritum imperfectum.

Præteritum perfectum. Præteritumpluſquãperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præſens ut τύπτω. Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. Præteritum perfectum ut τέτυφα. Præteritum pluſquamperfectum, ut ἐτετύφειν. Præteritum indefinitum, ut ἔτυψα. Futurum, ut τύψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc eſt Grauitonorũ. tres τῶν περισπωμένων. i. Circumflexorũ in, ω, deſinentium, & Quatuor in, μι, Vnde tres ſunt uerborum terminationes, ω, ſcilicet Grauitonum, ut γράφω. ω, circumflexum, ut κλῶ. & μι, ut τίθημι.

PRIMA.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio eſt, quæ per β, uel π, uel φ, uel πτ, profertur. ut λείβω, πέρπω, γράφω, τύπτω. Quorum futurum per, ψ. ut λείψω, πέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per, φ. ut λέλειφα, πέπερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SEcunda coniugatio eſt, quæ per, γ, uel κ, uel χ, uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quorũ futurum p, ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω, τέξω. Præteritum uero per χ. λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα. τέτεχα.

TErtia eſt quæ per δ, uel θ, uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uero per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVarta eſt quæ per ζ, uel geminum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω. nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα. nunc per χ, ὤρυχα.

QVinta eſt quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. Quorum futurum penultimã corripiens, ac extremam circumflectens, per eaſdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, Subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, ſcilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SExta uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritũ uero p κ. ut ἤκουκα, ἵππευκα.

Quo in loco ſciendum eſt, coniugationes, quas alii tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinqꝫ redigere: hoc eſt. Quæcunqꝫ uerba ante ω, habent ſiue β, ſiue π, ſiue φ, ſiue πτ, primam conſti-

tuere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quæcunq; uero γ, ſiue κ, ſiue χ, ſiue κτ, ſiue geminatum σσ, ſiue ζ, & in futuro ξ, ſecundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. At quæcunq; δ, ſiue θ, ſiue τ, ſiue ζ, ſiue geminatum σσ, ſiue ω, purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero quampiam inmutabilem habent, quartam conſtituere neceſſe eſt: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero quæcunq; in μι, deſinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus propriis locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda ſunt: hoc eſt. Cum prima perſona pluralis numeri in μεν, exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit Actiuis, tam in, ω, q̃ in, μι, deſinentibus, & ambobus etiam Aoriſtis Paſſiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipſa actiuam ſequantur litteraturam. Etiam tertia perſona plurali in, ι, aut in, αι, exeunte, hoc eſt, ι, in actiuis, & αι, in Paſſiuis, ſecundam & tertiam dualis numeri ſimiles eſſe. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo Imperatiuo, & Subiūctiuo futurum deficere, ſed pro his Aoriſtos in uſu haberi. Etiam præſens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in modo indicatiuo diuiſim inflecti, in aliis uero coniunctim.

Præterita quoq; augmentum, quod in modo indicatiuo ſuſcipiunt, ſiue temporale ſit, ſiue ſyllabicum, in aliis modis & participiis omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo poſt futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubiq; ſuum retinent augmentum.

Exemplum Grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς	
Τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.
	παρατατικός.	
ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.

	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	ἀόριστος. β.	
ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	μέλλων. α.	
τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	μέλλων. β.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπε	τυπέτω.

	τύπτετον	τυπτέτων.
	τύπτετε	τυπτέτωσαν.
	ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.	
	Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	
Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.
	ἀόριστος. α.	
Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.
τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.
	ἀόριστος. β.	
Τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.
	μέλλων. α.	
Τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.
	μέλλων. β.	
Τυποῖμι	τυποῖς.	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην,
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.
	ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.	
	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.

ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν·	τετυφέναι.
ἀόριστος. α.	τύψαι.
ἀόριστος. β.	τυπεῖν.
μέλλων. α.	τύψειν.
μέλλων. β.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.

ἀόριστος. α.

ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,	τοῦ τυπόντος.

μέλλων. α.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia Maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, fœminina uero ad ſecundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN paſſiuis uero hæc ſunt annotanda: hoc eſt, dualem numerum omneis habere perſonas, cum prima pluralis non in, μεν, ſed in, θα, exeat: demptis Aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum litteraturam ſequuntur. Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante, ται, finalem ſyllabam aliam habeat conſonantem: pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur & ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & ſubiunctiui, in omnibus numeris & perſonis: cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante, μαι, finalem.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
Τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
Ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
Τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.
	ὑπερσυντελικός.	
Ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.
	ἀόριστος. α.	
Ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.

	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.
	ἀόριστος. β.	
ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.
	μέλλων. β.	
τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετυμμένος εἴην	εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
	ἀόριστος. α.	
τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.
	ἀόριστος. β.	
τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.
	μέλλων. β.	
τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυποισοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
Τετυμμένος ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς.	τυφθῇ.

ἐὰν		τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν	τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.
		ἀόριστος. β.	
ἐὰν	τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν		τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν	τυπῶμεν ..	τυπῆτε	τυπῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος. α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος. β.	τυπῆναι.
μέλλων. α.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων. β.	τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ τυφθείς.	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.
ἀόριστος. β.	
ὁ τυπείς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης.
τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.
μέλλων. α.	
ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.
μέλλων. β.	
ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.

ἡ τυπησομένη.

ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt, participia paſſiua in μενος maſculina. Et neutra in μενον, tertiæ eſſe ſimplicium declinationis: fœminina uero eorum, ſecundæ. At participia utriuſq; aoriſti Paſſiui, Maſculini generis & neutri, quintæ declinationis: eorum uero fœminina ſecundæ.

DE VERBO MEDIO.

Libuit mihi in hac uerborum Declinatione, Theodorũ Gazam imitato, cõmuni ordine relicto, per omnes modos & tẽpora, uerba media ſeorſum Variare. Cũ alii partim Actiuis, ut præteritũ perfectum, & præteritum pluſquamperfectum; partim uero Paſſiuis, hoc eſt, ambos aoriſtos, & utrunq; futurum admiſcuerint. Quod quidẽ eo conſilio fecimus, ut faciliorẽ diſcentibus uiam oſtenderemus. Eſto igitur tertio loco eorũ perfecta, ac diſtincta uariatio: quæ quidẽ in præſenti, & præterito imperfecto paſſiuis penitus ſimilia ſunt.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ΄ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.

ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετυπείσαν.

ἀόριστος. α.

Ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

ἀόριστος. β.

Ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

μέλλων. α.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

μέλλων.. β.

Τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὸς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν

ἀόριστος. α.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

ἀόριστος. β.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων..
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
	Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
	ἀόριστος α.	
τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
	ἀόριστος. β.	
τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.
	μέλλων. α.	
τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο,
	μέλλων. β.	
τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.
ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.

ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον,
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

ΑΠΑΡΕ'ΜΦΑΤΑ ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	τετυπέναι.
ἀόριστος. α.	τύψασθαι.
ἀόριστος. β.	τυπέσθαι.
μέλλων. α.	τύψεσθαι.
μέλλων. β.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕ'ΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς,	τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα,	τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς,	τοῦ τετυπότος.

ἀόριστος α.

ὁ τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη,	τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.

ἀόριστος β.

ὁ τυπόμενος	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

μέλλων α.

ὁ τυψόμενος	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

μέλλων α

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

CIrcumflexa uerba à ſexta coniugatione Grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue, ε, ſiue, α, ſiue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circūflexa, quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas tres uocales: hoc eſt, ε, α, & ο, diſtinguuntur: quas χαρακτηριστικὰ, id eſt, formatiuas litteras appellare poſſumus: quemadmodum & conſonantes in grauitonis. Eſto igitur, Ε, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorum, Α, ſecundæ, Ο, tertiæ.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

PRIMA coniugatio Circūflexorum à uerbis ſextæ coniugationis Grauitonorum, in, εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in, σω, deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε, in η, conuerſa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalē & præteritum perfectum in, κα, deſinens ſeruat: hoc idem & præteritum pluſquamperfectum & Aoriſtus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus, ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ. ὀλέσω. καλέω. ῶ. καλέσω. ἀρκέω. ῶ. ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω. ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω. ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex, ε, præceden- *Synæreſes quot.* te, & uocali ſequente fiunt, ſex ſunt, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. Nam ſi poſt, ε, alterum ſequatur, ε, In ει, diphthongum fit ſynæreſis: ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η, in, η: ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο, in ου: ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: Si ω, in ω: ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit ſynæreſis: ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρακτηριστικὸν ε	ε ει η η ο ου ω ω.	Si poſt ε, ſequitur diphthongus, in eandem fit ſynæreſis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	ἐνεστώς.	
Ποιέω. ῶ.	ποιέεις. εῖς.	ποιέει. εῖ.
	ποιέετον. εῖτον	ποιέετον. εῖτον.
ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
	παρατατικὸς	
ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
	ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε. εῖτε.	ἐποίεον. ἐποίουν.
	παρακείμενος.	
πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.
	ὑπερσυντελικὸς.	
ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.
	μέλλων. α.	
ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.		
	ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
	ποιέετον, ποιεῖτον.	ποιεέτων, ποιείτων.
	ποιέετε, ποιεῖτε.	ποιεέτωσαν. ποιείτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.		
	πεποίηκε	πεποιηκέτω.

ɔ

	πεποιήκετον.	πεποιηκέτων.
	πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.
	ἀόριστος. α.	
	ποίησον	ποιησάτω.
	ποιήσατον	ποιησάτων.
	ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέοιμι. οῖμι.	ποιέοις. οῖς.	ποιέοι. οῖ.
	ποιέοιτον. οῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι.	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

ἀόριστος. α.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.

μέλλων. α.

ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ, ποιῇ,
ἐὰν	ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν. ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ.
ἐὰν	πεποιήκητον	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ.
ἐὰν	ποιήσητον,	ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν	ποιήσητε	ποιήσωσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέειν. εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιηκέναι.
ἀόριστος. α.	ποιῆσαι.
μέλλων. α	ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.
ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα,	τῆς ποιεούσης, ποιούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκώς,	τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,	τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκός,	τοῦ πεποιηκότος.

ἀόριστος. α.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

μέλλων. α.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον.	τοῦ ποιήσοντος.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται. εῖται.
ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.
ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε,	ἐποιέοντο. οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα.	πεποίησθε	πεποίηνται.
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

ὑπερσυντελικός.

Ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

ἀόριστος. α.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.
	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην.
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

μέλλων. α.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω. είσθω.
ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιεέσθων. είσθων.
ποιέεσθε. εῖσθε	ποιεέσθωσαν. είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

ἀόριστος. α.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο, ποιοῖο.	ποιέοιτο. οῖτο.
ποιεοίμεθον. οίμεθον.	ποιέοισθον. οῖσθον.	ποιεοίσθην. οίσθην.
ποιεοίμεθα. οίμεθα.	ποιέοισθε. οῖσθε.	ποιέοιντο. οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήμην	πεποιῇο	πεποιῇτο.

πεποιήμεθον	πεποιῆσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῆντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur: quod i omnibus ſane uerbis circumflexis ſeruandum eſt.

ἀόριστος. α.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

μέλλων. α.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο.	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέηται. ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ῆσθον.	ποιέησθον. ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα. ώμεθα.	ποιέησθε. ῆσθε.	ποιέωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum eſt, Subiunctiua in, μαι, deſinentia, ſi à Circumflexis exiſtãt, circumflectere penultimã: ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti: ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, ſi à Grauitonis extiterint: ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. & reliqua eodem modo.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιηθῆναι.
μέλλων. α.	ποιηθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

ὁ ποιεόμενος. ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ποιουμένης.
τὸ ποιεόμενον. ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ ποιηθείς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθέν,	τοῦ ποιηθέντος.
μέλλων. α.	
ὁ ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη,	τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον.	τοῦ ποιηθησομένου.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
ὁ πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη,	τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται. εῖται. &c.
	παρατατικός.	
ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.

Ad ſimilitudinem paſſiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum pluſquamperfectum, & ſecundus aoriſtus, ac futurum ſecundum omnino deſunt

in huiuſmodi uerbis circumflexis, paucis quibuſdam exceptis, ut in Præteritorum formatione latius dicetur.

ἀόριστος. α.

ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

μέλλων. α.

ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. ut paſſiuum.

ἀόριστος. α.

ποίησαι	ποιησάσθω.
ποιήσασθον	ποιησάσθων.
ποιήσασθε.	ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιοίμην, οίμην.	ποιέοιο. οῖο.	ποιέοιτο. οῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

ποιησαίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

μέλλων. α.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ	ποιέηται. ῆται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα	ποιήσησθε	ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι, εῖσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιήσασθαι.
μέλλων. α.	ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου. ουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης. ουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ποιούμενον,	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόριστος. α.

ὁ ποιησάμενος,	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποιησάμενον.

μέλλων. α.

ὁ ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

SEcunda coniugatio circumflexorũ à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut κλάω κλῶ. Cuius futurũ in σω deſinens à uerbo pſecto fit, nunc penultima uocali ſeruata: ut κλάω. ῶ. κλάσω. nunc in, η, conuerſa: βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandẽ quoq; penultimam & præteritum pſectum in κα deſinẽs ſeruat: ut κέκλακα, βεβόηκα. Sic & præteritũ pluſquamperfectũ, & primus aoriſtus. Synæreſes autem huius ſecundæ coniugationis, quæ ſemper ex α, præcedente, & uocali ſequente fiunt, duæ tantummodo ſunt, α, ſcilicet & ω. Nam poſt ipſum α, aut ε, ſequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω. Si ε, aut η, ſequantur, in α, productũ fit Craſis: ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε. Si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit ſemper: ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi, ι, in diphthongo repertum fuerit, idem facta craſi, in diphthongum impropriam per ſynæreſim reſumẽdum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ, βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abiiciendum: ut βοάουσι, βοῶσι. *Att. Synæreſes.*

χαρακτηριστικὸν α { ε, η } α { ο, ω } ω

Si poſt α, ſequitur, ι, in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

βοάω. ῶ.	βοάεις. ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον. ᾶτον.	βοάετον. ᾶτον.
βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε. ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.

Παρατατικός.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες. ἐβόας.	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. άτην.
ἐβοάομεν. ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Ἀόριστος. α.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν

Μέλλων. α.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

βόαε, βόα.		βοαέτω, βοάτω.
	βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων. άτων.
βοάετε, βοᾶτε.		βοαέτωσαν άτωσαν.

Παρακείμενος.

βεβόηκε		βεβοηκέτω.
	βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε		βεβοηκέτωσαν.

Ἀόριστος. α.

βόησον		βοησάτω.
	βοήσατον	βοησάτων.

βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ` ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.

παρακείμενος μὲν ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβεοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

ἀόριστος. α.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.
βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

μέλλων. α.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ` ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν. ῶμεν.	βοάητε. ᾶτε.	βοάωσι. ῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ` ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοᾶν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος. α,	βοῆσαι.
μέλλων. α.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα,	τῆς βοαούσης. ώσης.
τὸ βοάον, βοῶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα,	τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος.

ἀόριστος. α.

ὁ βοήσας,	ἡ βοήσασα,	τὸ βοῆσαν.

μέλλων. α.

ὁ βοήσων,	ἡ βοήσουσα,	τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς.

βοάομαι, βοῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται.
βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον, βοᾶσθον.
βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.

παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.

παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

ἀόριστος. α.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

μέλλων. α.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.

βοηθησόμεθα

βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, βοάσθω.
βοάεσθον ᾶσθον.	βοαέσθων, βοάσθων.
βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

ἀόριστος. α.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.
βεβοῄμεθα	βεβοῇσθε	βεβοῇντο.

ἀόριστος. α.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

μέλλων α.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.

βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται. ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον. ώμεθον.	βοάησθον. ᾶσθον.	βοάησθον, βοᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα. ώμεθα.	βοάησθε. ᾶσθε.	βοάωνται. ῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι. ᾶσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοῆσθαι.
ἀόριστος. α.	βοηθῆναι.
μέλλων. α.	βοηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη.	τὸ βοαόμενον. ώμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.

ἀόριστος. α.

ὁ βοηθεὶς.	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.

μέλλων. α.

ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται. &c.

παρατατικός.

ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ἐβοᾶτο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

μέλλων. α.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω. άσθω. &c.

ἀόριστος. α.

βόησαι	βοησάσθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο. &c.

ἀόριστος. α.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

μέλλων. α.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι	βοάῃ, βοᾷ	βοάηται, βοᾶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ἀΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι. ᾶσθαι.
ἀόριστος. α.	βοήσασθαι.
μέλλων. α.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕΣΑΙ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη	τὸ βοαόμενον. ώμενον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ βοησάμενος,	ἡ βοησαμένη,	τὸ βοησάμενον.
	μέλλων. α.	
ὁ βοησόμενος,	ἡ βοησομένη,	τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Tertia Coniugatio circumflexorum, à uerbis ſextæ cõiugationis Grauitonorum in, οω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω, ut plurimum, ω, habet. Cognoſcitur autem ſic: Nam quandocũq; uerbum nomen habet præiacens à quo deriuatur, tunc futurum habet, ω: ut ἀργυρὸς, ἀργυρόω. ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbũ nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet, ο μικρὸν: ut ὁμόω. ῶ. ὁμόσω. Præteritum quoq; perfectum in, κα, deſinens, & præteritum pluſquamperfectum, & aoriſtus primus eandem ſeruant penultimam, quam habet Futurum: ut κεχρύσωκα, ώμοκα. Synæreſes autem huius coniugationis tres ſunt, οι, ου, ω. Nam ſi poſt, ο, ſequitur, ε, aut alterum, ο, ſiue ſolum, ſiue in, ου, diphthongo: fit ſynæreſis in, ου: ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si, η, aut ω, in, ω μέγα: ut χρυσόητε, χρυσῶτε, χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uero, ι, in quapiam diphthongo repertum fuerit, in, οι, ſemper fiat ſynæreſis, χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόει. χρυσοῖ. dempto Infinitiuo actiuo, qui in, ουν, facit contractum χρυσόειν χρυσοῦν.

Synæreſes quæ.

χαρακτηριστικὸν ο. { ε, ο } ου; { η, ω } ω. Sequente, ι, in quauis diphthongo fit ſynæreſis in, οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστώς.	
χρυσόω. χρυσῶ.	χρυσόεις, χρυσοῖς.	χρυσόει, χρυσοῖ.
	χρυσόετον. οῦτον.	χρυσόετον. οῦτον.
χρυσόομεν. οῦμεν.	χρυσόετε. οῦτε.	χρυσόουσι. οῦσι.
	παρατατικός.	
ἐχρύσοον, ἐχρύσουν.	ἐχρύσοες. ους.	ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
	ἐχρυσόετον. οῦτον.	ἐχρυσοέτην. ούτην.
ἐχρυσόομεν. οῦμεν.	ἐχρυσόετε. οῦτε.	ἐχρύσοον. ουν.
	παρακείμενος.	
κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.
	μέλλων. α.	
χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει.
	χρυσώσετον	χρυσώσετον.
χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρύσοε, χρύσου.	χρυσοέτω. ούτω.
χρυσόετον. οῦτον	χρυσοέτων. ούτων.
χρυσόετε. οῦτε.	χρυσοέτωσαν. ούτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
κεχρύσωκε	κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον	κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε	κεχρυσωκέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
χρύσωσον	χρυσωσάτω.
χρυσώσατον	χρυσωσάτων.
χρυσώσατε	χρυσωσάτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόοιμι, χρυσοῖμι.	χρυσόοις, χρυσοῖς.	χρυσόοι. χρυσοῖ.
	χρυσόοιτον. σοῖτον.	χρυσοοίτην. οίτην.
χρυσόοιμεν. σοῖμεν.	χρυσόοιτε. σοῖτε.	χρυσόοιεν. σοῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις	κεχρυσώκοι.
	κεχρυσώκοιτον	κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν	κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

ἀόριστος. α.

χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι.
	χρυσώσαιτον	χρυσωσαίτην.
χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

μέλλων. α.

χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον	χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, χρυσῶ.	χρυσόῃς, χρυσοῖς.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν	χρυσόητον. σῶτον	χρυσόητον. σῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν. σῶμεν.	χρυσόητε. σῶτε.	χρυσόωσι. σῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
ἐὰν	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν.	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
ἐὰν	χρυσώσητον	χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς	χρυσόειν. σοῦν.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσωκέναι.
ἀόριστος. α.	χρυσῶσαι.
μέλλων. α.	χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων. σῶν.	ἡ χρυσόουσα. οῦσα.	τὸ χρυσόον, χρυσοῦν.

παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς	ἡ κεχρυσωκυῖα	τὸ κεχρυσωκός.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσώσας	ἡ χρυσώσασα	τὸ χρυσῶσαν.

μέλλων. α.

ὁ χρυσώσων	ἡ χρυσώσουσα	τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς.

χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται.
χρυσοόμεθον. ούμεθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.
χρυσοόμεθα. ούμεθα.	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσόονται. οῦνται.

παρατατικός.

ἐχρυσοόμην. σούμην.	ἐχρυσόου. σοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον.	ἐχρυσόεσθον. οῦσθον.	ἐχρυσοέσθην. οῦσθην.
ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα.	ἐχρυσόεσθε. οῦσθε.	ἐχρυσόοντο. οῦντο.

παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

ἀόριστος. α.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

μέλλων. α.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ	κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον	κεχρυσώσεσθον	κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα	κεχρυσώσεσθε	κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	χρυσόου. χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. οὐσθω.

χρυσοέσθον, χρυσοῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων
χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσοέσθωσαν. χρυσούσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο — κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον — κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε — κεχρυσώσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρυσώθητι — χρυσωθήτω
χρυσώθητον — χρυσωθήτων.
χρυσώθητε — χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο.
χρυσοοίμεθον. οίμεθον.	χρυσόοισθον. οῖσθον.	χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα.	χρυσόοισθε. οῖσθε.	χρυσόοιντο. σοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην	κεχρυσῷο	κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον	κεχρυσῷσθον	κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα	κεχρυσῷσθε	κεχρυσῷντο.

ἀόριστος. α.

χρυσωθείην	χρυσωθείης	χρυσωθείη.
	χρυσωθείητον	χρυσωθειήτην.
χρυσωθείημεν	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

μέλλων. α.

χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόηται. σῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον. σώμεθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα. σώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ	κεχρυσῆται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῆσθον	κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα	κεχρυσῆσθε	κεχρυσῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσωθῶ	χρυσωθῇς	χρυσωθῇ.
ἐὰν	χρυσωθῆτον	χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν	χρυσωθῆτε	χρυσωθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος. α.	χρυσωθῆναι.
μέλλων. α.	χρυσωθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	κεχρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. σούμενος.	ἡ χρυσοομένη. σουμένη.	τὸ χρυσοόμενον. σούμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος	ἡ κεχρυσωμένη	τὸ κεχρυσωμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσωθεὶς	ἡ χρυσωθεῖσα	τὸ χρυσωθέν.

μέλλων. α.

ὁ χρυσωθησόμενος	ἡ χρυσωθησομένη	τὸ χρυσωθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος	ἡ κεχρυσωσομένη	τὸ κεχρυσωσόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται. &c.

παρατατικός.

ἐχρυσοόμην. σούμην.	ἐχρυσόου, ἐχρυσοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο.

μέλλων. α.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω. σούσθω.
χρυσόεσθον. σοῦσθον χρυσοέσθων. σούσθων.
χρυσόεσθε. σοῦσθε. χρυσοέσθωσαν. σούσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρύσωσαι χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. σοῖο. χρυσόοιτο. σοῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

χρυσωσαίμην χρυσώσαιο χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον χρυσώσαισθον χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα χρυσώσαισθε χρυσώσαιντο.

μέλλων. α.

χρυσωσοίμην χρυσώσοιο χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον χρυσώσοισθον χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα χρυσώσοισθε χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται. ῶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσώσωμαι χρυσώσῃ χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον χρυσώσησθον χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα χρυσώσησθε χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕ'ΜΦΑΤΑ ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
ἀόριστος α. χρυσώσασθαι.
μέλλων. α. χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕ'ΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. ούμενος. ἡ χρυσοομένη. σουμένη. τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσωσάμενος ἡ χρυσωσαμένη τὸ χρυσωσάμενον.

μέλλων. α.

ὁ χρυσωσόμενος ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, deſinentia fiunt à uerbis ſextæ Coniugationis Grauitonorum: partim ab iis, quæ patiuntur Synæreſim, partim ab iis, quæ non patiuntur. Deriuatiua à Grauitonis ſynæreſim patientibus: quæ iccirco περισπώμενα dicta ſunt: reduplicationem plerunq; ſuſcipiunt, & ea quidem triſyllaba eſſe debent, connumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per geminationem, ſiue reduplicationem aſſumunt: etſi apud Poetas aliqua inueniantur triſyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut δίζημι, ὄνημι. & ſimilia. Eſt autem reduplicatio (quæ græcè ἀναδιπλασιασμὸς dicitur) eiuſdem conſonantis, aut proprii Antiſtichi cum uocali correpta aſſumptio. Et eſt duplex, propria & impropria. *Reduplicatio duplex.*

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum, ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uero liquida, quæ quidem cõmunem faciunt ſyllabam. tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cum, ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι πλεονασμῷ τοῦ. μ. At ſi ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem: ſed in eius locum ἀντίστιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, πιθῶ, πίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed, ι, tantum uerbo præponitur. Idq; duobus etiam modis fieri cõtingit. Vno, cum uerbũ incipit à uocali: ut ἑῶ, ἱῶ, ἵημι. altero autẽ, quando à, ς, principiũ capit: ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi, σ, non repetitur: quandoquidẽ ἰῶτα productũ exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequãtur conſonantes: hoc eſt, σ, &, τ. non autẽ muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit, ſiue impropria, in præſenti & præterito impfecto modi Indicatiui, uerborum in, μι, exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in aliis modis, ſic & in participiis ſimul uariantur. *Att.*

Illud quoq; memoria tenendum, uerba in, μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem. At Præteritum imperfectum, & Aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participiis, formationem paſſiui Aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunq; uariari contingat. *Att.*

Att. Præterea Futurum à perfecto themate fieri, penultima quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. στάω, στήσω. δόω, δώσω. Cætera uero tempora ad Grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Att. Quæ uero à uerbis Grauitonis, non patientibus ſynæreſim deducuntur, ab his ſolum fiunt, quæ ante, ω, υ, habent ancipitem: & ea quoq; plerunq; triſyllaba ſunt, quanquam neutram ſuſcipiunt reduplicationem: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Coniug. In.μι.4. Cum igitur uerborum circumflexorum tres ſint coniugationes, & ab unaquaq; earum uerba in, μι, deducantur: item à uerbis Grauitonis in, νω, deſinentibus, quatuor coniugationes uerborum in, μι, omnino eſſe oportet, & eas quidem per quatuor uocales diſtinctas, ε, ſcilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικά, hoc eſt, figuratiuas appellare poſſumus. Eſto igitur, Ε, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι, Α, ſecundæ, Ο, tertiæ, Υ. quartæ. De quibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΩ͂ΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ.

PRima igitur Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima quæ breuis eſt, in, η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in paſſiuis, η, in, ε, iterum uerſa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι, dicitur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι. καὶ
		ἰωνικῶς τιθέασι.
	παρατατικός.	
ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.
	παρακείμενος.	
τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.

τεθείκαμεν   τεθείκατε   τεθείκασι.

Τέθηκα tamen eſſe debuerat, διὰ τοῦ, η, ἀπὸ τοῦ θήσω, futuro: ſed Bœotorum mos obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum.

ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείκειν   ἐτεθείκεις   ἐτεθείκει.
ἐτεθείκειτον   ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν   ἐτεθείκειτε   ἐτεθείκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔθηκα   ἔθηκας   ἔθηκε.
ἐθήκατον   ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν   ἐθήκατε   ἔθηκαν.

Ἔθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ, σ, quæ eſt futuri conſonans: ſed quinque annotãtur Aoriſti. duo quidem in Grauitonis: hoc eſt, εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in uerbis in, μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα. qui non ſeruant conſonantes ſuorum futurorum. Att.

ἀόριστος. β.

ἔθην   ἔθης   ἔθη.
ἔθετον   ἐθέτην.
ἔθεμεν   ἔθετε   ἔθεσαν.

μέλλων. α.

θήσω   θήσεις   θήσει.
θήσετον   θήσετον.
θήσομεν   θήσετε   θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθετι   τιθέτω.
τίθετον   τιθέτων.
τίθετε   τιθέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

τέθεικε   τεθεικέτω.
τεθείκετον   τεθεικέτων.
τεθείκετε   τεθεικέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Θῆκον, θηκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſed in uſu non eſt: quod quidem & cæteris modis & participiis euenit.

ἀόριστος. β.

θέτι. ἢ θὲς, θέτω.   θέτον, θέτων,   θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

ἀόριστος. β.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν, καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν, καὶ θεῖεν.

μέλλων. α.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριστος. β.	θεῖναι.
μέλλων. α.	θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς,		τοῦ τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα,		τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν,		τοῦ τιθέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς	ἡ τεθεικυῖα	τὸ τεθεικός.

ἀόριστος. β.

ὁ θεὶς	ἡ θεῖσα.	τὸ θέν.

μέλλων. α.

ὁ θήσων	ἡ θήσουσα	τὸ θῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Att.

Τέθεμαι tamen eſſe debuerat: quoniá Præteritum paſſiuum uerborum in, μι, amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidẽ breuẽ: ut δέδωκα δέδομαι, ἕστακα, ἕσταμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθημι, propriam amiſit penultimam, & aſſumpſit, ει, diphthongum. Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum: ut τέθεικα, τέθειμαι.

ὑπερσυντελικός

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

ἀόριστος. α.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

μέλλων. α.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

ἀόριστος. α.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, q̄ præteriti perfecti, niſi longa ſequatur: quod & in aliis Coniugationibus uerborum in, μι, omnino ſeruandum eſt.

ἀόριστος. α.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

μέλλων

μέλλων. α.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.
ἐὰν τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

ἀόριστος. β.

ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ.
ἐὰν	τεθῆτον	τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεῖσθαι.
ἀόριστος. α.	τεθῆναι.
μέλλων. α.	τεθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος	ἡ τεθειμένη	τὸ τεθειμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ τεθεὶς	ἡ τεθεῖσα	τὸ τεθέν.

μέλλων.

ὁ τεθησόμενος	ἡ τεθησομένη	τὸ τεθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος	ἡ τεθεισομένη	τὸ τεθεισόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται. &c.
	παρατατικός.	
ἐτιθέμην	ἐτίθετο· καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.

Aduertendum eſt, medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari non poſſe, ſicut neq; in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur, neq; ſecundum Aoriſtum neq; Futurum ſecundum.

	ἀόριστος. α.	
ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκασθον	ἐθηκάσθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκασθε	ἐθήκαντο.
	ἀόριστος. β.	
ἐθέμην	ἔθεσο, καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην.
ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.
	μέλλων. α.	
θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον.
θησόμεθα	θήσεσθε.	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.		
	τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
	τίθεσθον	τιθέσθων.
	τίθεσθε	τιθέσθωσαν.
	ἀόριστος. β.	
	θέσο, καὶ θοῦ	θέσθω.
	θέσθον	θέσθων.
	θέσθε	θέσθωσαν

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
	ἀόριστος. β.	
θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην.
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

μέλλων. α.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην.
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἀόριςος. β.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριςος. β.	θέσθαι.
μέλλων. α.	θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.

ἀόριςος. β.

ὁ θέμενος	ἡ θεμένη	τὸ θέμενον.

μέλλων. α.

ὁ θησόμενος	ἡ θησομένη	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

SEcunda Coniugatio uerboꝝ in, μι, ꝗ pfectis uerbis ſecūdæ cōiugationis Circūflexoꝝ fit, extrema in, μι, ac penultima i, η, mutatis: ut ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι. In duali uero & plurali, ac i paſſiuis, η, in, α, iteꝝ uerſa: ἵςατον, ἵςαμεν, ἵςαμαι, dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς.

Ἵςημι	ἵςης	ἵςησι.
	ἵςατον	ἵςατον.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἱςᾶσι.

παρατατικός.

ἵςην	ἵςης	ἵςη.
	ἵςατον	ἱςάτην.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἵςασαν.

παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
	ἑστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

Ἕστηκα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ, η, à futuro στήσω: ſed ne coincidat cum ἕστηκα, quod eſt medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata eſt, η, in, α, & ἕστακα factum.

ὑπερσυντελικὸς.

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

ἀόριστος. β.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

μέλλων. α.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

ἀόριστος. α.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

ἀόριστος. β.

	στῆθι	στήτω.
	στῆτον	στήτων.
	στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστήκοιμι	ἑστήκοις	ἑστήκοι.
	ἑστήκοιτον	ἑστηκοίτην.
ἑστήκοιμεν	ἑστήκοιτε	ἑστήκοιεν.

ἀόριστος. α.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

ἀόριστος. β.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

μέλλων. α.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.
ἐὰν ἱστῶμεν	ἱστᾶτε	ἱστῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστήκω	ἑστήκῃς	ἑστήκῃ.
ἐὰν	ἑστήκητον	ἑστήκητον.
ἐὰν ἑστήκωμεν	ἑστήκητε	ἑστήκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσω	στήσῃς	στήσῃ.
ἐὰν	στήσητον	στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν	στήσητε	στήσωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν στῶ	στῇς	στῇ.
ἐὰν	στῆτον	στῆτον.
ἐὰν στῶμεν	στῆτε	στῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστακέναι.
ἀόριστος. α.	στῆσαι.
ἀόριστος. β.	στῆναι.
μέλλων. α.	στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα, τῆς. σης.	τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς	ἡ ἑστακυῖα	τὸ ἑστακὸς.

ἀόριστος. α.

ὁ στήσας	ἡ στήσασα	τὸ στῆσαν.

ἀόριστος. β.

ὁ στὰς	ἡ στᾶσα	τὸ στάν.

μέλλων. α.

ὁ στήσων	ἡ στήσουσα	τὸ στῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

παρατατικὸς.

ἱστάμην	ἵστασο, καὶ ἵστω	ἵστατο
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

ὑπερσυντελικὸς.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

ἀόριστος. α.

ἐστάθην	ἐστάθης	ἐστάθη.
	ἐστάθητον	ἐστάθητην.
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.

μέλλων. α.

σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθον	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.
ἑστασόμεθον	ἑστάσεσθον	ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα	ἑστάσεσθε	ἑστάσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ἵστασο, καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
	ἵστασθον	ἱστάσθων.
	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	ἕστασο	ἑστάσθω.
	ἕστασθον	ἑστάσθων.
	ἕστασθε	ἑστάσθωσαν.

ἀόριστος. α.

	στάθητι	σταθήτω.
	στάθητον	σταθήτων.
	στάθητε	σταθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον	ἱσταῖσθον	ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα	ἱσταῖσθε	ἱσταῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑσταίμην	ἑσταῖο	ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον	ἑσταῖσθον	ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα	ἑσταῖσθε	ἑσταῖντο.

ἀόριστος. α.

σταθείην	σταθείης	σταθείη.
	σταθείητον	σταθειήτην.
σταθείημεν	σταθείητε	σταθείησαν.

μέλλων. α.

σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην
σταθησοίμεθα.	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστᾷ	ἑστᾶται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστᾶσθον	ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος. α.	σταθῆναι.
μέλλων. α.	σταθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.

παρατ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑσταμένος	ἡ ἑσταμένη	τὸ ἑσταμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ σταθεὶς	ἡ σταθεῖσα	τὸ σταθέν.

μέλλων. α.

ὁ σταθησόμενος	ἡ σταθησομένη	τὸ σταθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος	ἡ ἑστασομένη	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἐν. ἵσταμαι   ἵστασαι   ἵσταται. &c.

παρατατικός.

ἱστάμην   ἵστασο, καὶ ἵστω.   ἵστατο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐστησάμην   ἐστήσω   ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον   ἐστήσασθον   ἐστησάσθην.
ἐστησάμεθα   ἐστήσασθε   ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι, poſſet tamen formari ſecundũ analogiam, ut in Libro Septimo loco ſuo diſſeritur.

μέλλων. α.

στήσομαι   στήσῃ   στήσεται.
στησόμεθον   στήσεσθον   στήσεσθον.
στησόμεθα   στήσεσθε   στήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵστασο. καὶ ἵστω   ἱστάσθω
ἵστασθον   ἱστάσθων.
ἵστασθε   ἱστάσθωσαν.

μέλλων. α.

στῆσαι   στησάσθω
στήσασθον   στησάσθων.
στήσασθε   στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐν. ἱσταίμην   ἵσταιο   ἵσταιτο. &c.

ἀόριστος. α.

στησαίμην   στήσαιο   στήσαιτο.
στησαίμεθον   στήσαισθον   στησαίσθην.
στησαίμεθα   στήσαισθε   στήσαιντο.

μέλλων. α.

στησοίμην   στήσοιο   στήσοιτο.
στησοίμεθον   στήσοισθον   στησοίσθην.
στησοίμεθα   στήσοισθε   στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι   ἱστῇ   ἱστῆται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
ἀόριστος. α.	στήσασθαι.
μέλλων. α.	στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.
ὁ στησάμενος	ἡ στησαμένη	τὸ στησάμενον.
ὁ στησόμενος	ἡ στησομένη	τὸ στησόμενον.

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ΡΗΜΆΤΩΝ.

TErtia Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis tertiæ Coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima in, ω, mutatis: ut διδόω διδῶ. δίδωμι. In duali uero ac plurali, ac in paſſiuis, ω, magno in, ο, paruum iterum uerſo: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε,	διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.

παρατατικός.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔδωκα.	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

ἀόριστος. β.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

μέλλων. α.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδωθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Δῶκον, δωκάτω eſſe debuerat ſecundum Analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, ſed in uſu non eſt. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

ἀόριστος. β.

δόθι, καὶ δὸς	δότω.
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν.

ἘΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν, καὶ διδοῖεν.

	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.
	ἀόριστος. β.	
δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν, καὶ δοῖεν.
	μέλλων. α.	
δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
Ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.
ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος. β.	δοῦναι.
μέλλων. α.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος.	ἡ διδοῦσα. σης.	τὸ διδὸν. όντος.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ δεδωκὼς	ἡ δεδωκυῖα	τὸ δεδωκός.
	ἀόριστος. β.	
ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα	τὸ δόν.

μέλλων. α.

ὁ δώσων	ἡ δώσουσα.	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστώς.	
Δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.
	παρατατικός.	
ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.
	παρακείμενος.	
δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.
	ἀόριστος. α.	
ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.
	μέλλων. α.	
δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.		
	Δίδοσο, καὶ δίδου	διδόσθω.
	δίδοσθον	διδόσθων.
	δίδοσθε	διδόσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	δέδοσο	δεδόσθω.
	δέδοσθον	δεδόσθων.
	δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

ἀόριστος. α.

	δόθητι	δοθήτω.
	δόθητον	δοθήτων.
	δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

ἀόριστος. α.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

μέλλων. α.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

	ἀόριστος. α.	
ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος. α.	δοθῆναι.
μέλλων. α.	δοθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.
	παρακείμενος.	
ὁ δεδομένος	ἡ δεδομένη	τὸ δεδομένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ δοθείς	ἡ δοθεῖσα	τὸ δοθέν.
	ἀόριστος. β.	
ὁ δοθησόμενος	ἡ δοθησομένη	τὸ δοθησόμενον.
	μέλλων. α.	
ὁ δεδοσόμενος	ἡ δεδοσομένη	τὸ δεδοσόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
ἐν. δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται. &c.
	παρατ.	
ἐν. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον	ἐδώκασθον	ἐδωκάσθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκασθε	ἐδώκαντο.
	ἀόριστος. β.	
ἐδόμην	ἔδοσο, καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην.
ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.
	μέλλων. α.	
δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον.
δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων. &c.

ἀόριστος. α.

δόσο, καὶ δοῦ	δόσθω.
δόσθον	δόσθων.
δόσθε	δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

ἀόριστος. β.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

μέλλων. α.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

ἀόριστος. β.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕ'ΜΦΑΤΑ ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριστος. β.	δόσθαι.
μέλλων. α.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕ'ΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ δόμενος	ἡ δομένη	τὸ δόμενον.

μέλλων. α.

ὁ δωσόμενος	ἡ δωσομένη	τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ
εἰς μι ῥημάτων.

QVarta coniugatio uerborum in, μι, a uerbis Grauitonis ſextæ coniugationis in, νω, deſinentibus fit, extrema in, μι, mutata, Quorum penultima ſingularis actiui, υ, habet productum: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac paſſiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμον, ζεύγνυμαι. υ, enim anceps eſt, nec ullum habet ἀντίστοιχον, in quód mutari poſſit, ſed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc eſt longa, ſiue correpta linea notatur ſic, ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύασι.

παρατατικός.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quám in paſſiuis. Si uero diſſyllaba, & futurum primum, & ſecundum Aoriſtum habent: ut κλῦμι μέλλων κλύσω, ἀόριστος β. ἔκλυν. ſicut præteritum imperfectum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι	ζευγνύτω.
ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ζευγνῦναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς,	τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα,	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν.	τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο	ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον	ζευκνύσθων.
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ἐνεστὼς ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνύμενος ἡ ζευγνυμένη τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione nō inueniuntur: partim quia in uſu non ſunt, partim quia formari non poſſunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ.

Hoc eſt ſubſtantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Εἰμί.	εἶς, καὶ εἶ	ἐστί.
	ἐστόν	ἐστόν.
ἐσμὲν	ἐστέ	εἰσί.

Παρατατικός.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

De futuro autem Libro. viii. habebis.

Μέσος μέλλων.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ἔσο, καὶ ἴσθι	ἔστω.
	ἔστον	ἔστων.
	ἔστε	ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ὦ	ἦς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς		εἶναι.
μέλλων.		ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος	ἡ οὖσα, τῆς οὔσης	τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.
	μέσος μέλλων.	
ὁ ἐσόμενος	ἡ ἐσομένη	τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

ΠΕΡΙ' ἈΝΤΩΝΥΜΙ'ΑΣ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη: id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta. Cui accidunt quattuor: genera, numeri, caſus & perſonæ. Ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος, hoc eſt. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidē tria, ἐγώ, σύ, ὅς. Hoꝝ declinationes poſitiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικῶς. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ, Δυϊκῶς. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶϊ. ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῷν. Πληθ. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικῶς. σύ, σοῦ, σοί, σέ. Δυϊκῶς. σφῶϊ, σφῷν. Πληθ. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς,

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικῶς. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκῶς. σφέ, σφίν, Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαί: hoc eſt declinationes poſitiuæ, quoniam unaquæq; uox ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, ſicut in nominibus & uerbis.

Poſſeſſiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt hoc eſt, ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς. ἀπὸ τοῦ οὗ: Duo uero à nominatiuis dualibus: hoc eſt, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina: hoc eſt, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τῶν σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, fœminina uero ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. ſicut ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν. Sic & ὁ σός, ἡ σή, τὸ σόν. ὁ ὅς, ἡ ἥ, τὸ ὅν. Deriuatiua uero in ρος, in α, mittunt fœmininum, & id quoq; in obliquis ſeruant: ut νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonſtratiua autē duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quoꝝ talis eſt inflexio.

Ἑνικά. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.
Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.
Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.

Ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Relatiuum unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum: αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. Αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium eſt, ſignificatio trium perſonarum: ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν, aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. Nam aſpiratio quæ erat ſuper ε, eadem etiam ſuper αυ, ſeruatur.

Compoſita pronomina ſunt tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari, tertiæ uero etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim,

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Maſc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Maſc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. Fœm. Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. Neut. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Maſc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Fœm. Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. Neut. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πλη. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν: hoc eſt, Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionem, ut ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem ſiue conſtructionem: ut ἐν οἴκῳ, in domo. *De præpoſitione.*

Accidunt autẽ præpoſitioni tria: τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt principalem ſyllabam læuigari, demptis, quæ in principio, υ, habent: ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt, extremã ſyllabam corripi: duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes: quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ſcilicet, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero diſſyllabæ: ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ, Sed de earum compoſitione, & conſtructione Libro nono latiſſime dicetur.

ΠΕΡΙ' ΕΠΙΡΡΗ'ΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίῤῥημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Aduerbiũ eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut ſubiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος, καὶ σχῆμα: hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ: Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ: ſimplex, ut πάλαι. cõpoſita, ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικά: id eſt, temporis ſignificatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, ſtatim. παραχρῆμα, ſtatim. αὖθις, rurſus. ἐξαίφνης, repente. τέως. interea, ἕως, donec, uſq;. ἡνίκα, quando. ἔπειτα, μετέπειτα, poſtea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, poſtq, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perẽdie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiuſtertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, ſtatim. πρωΐ, mane. ἑσπέρας, ueſperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰὲν, ſemper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantiſper, interea.

Aliqua autẽ τόπου: id eſt loci, ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω, καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθενποθεν, undecũq;. αὐτόθεν, ex eodẽ loco. δεῦρο, huc. αὐτόσε, iſtuc. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν. retro. ἐγγὺς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nuſquã. ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκδεξιῶν, dextrorſum. ἐξαριστερῶν, ſiniſtrorſum.

Aliqua autem ποιότητος: id eſt qualitatis, ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, ſapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur. id eſt communis, cum ſit omnis ge-

neris:ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus, ν, in, ς, uerſo, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non aſſequuntur denominationem:ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος: id eſt, quantitatis, ut ἅπαξ, ſemel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολλάκις, ſæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως: id eſt congregationis, ut ἅμα, ſimul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehenſim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua auté διαιρέσεως: id eſt diuiſionis, ut ἄνευ, ſine. χωρὶς, ſeorſum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως: id eſt electionis, ſiue exceptionis, ut πλὴν, præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως: id eſt hortationis, ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως: id eſt ordinis, ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, ſtatim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, ſtatim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως: id eſt ſimilitudinis, ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως, ſic. καθὰ, ſicut. καθάπερ, ſicut. ἠ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃν τρόπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως: id eſt, ſeparationis, ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως: id eſt comparationis, ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως: id eſt intentionis, ut λίαν, ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorſus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως: id eſt remiſſionis, ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. βάδην, paſſim. ὡσεὶ, ferè.

Aliqua autem βεβαιώσεως: id eſt confirmationis, ut δηλαδὴ, profecto. δήπουθεν, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἦ, reuera.

Aliqua autem καταμόσεως: id eſt iurandi, ut ναὶ, certe, νὴ, per.

Aliqua autem ἀπωμόσεως: id eſt abiurandi, ut μὰ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως: id eſt negandi, ut οὐ, non. οὐχὶ, non. οὔκουν, non igitur. οὐδαμῶς, nullo modo. ἥκιστα, minime. οὔτε, neq;. οὐδὲ, neq;.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως: id eſt prohibitionis, ut μὴ, ne. μηδαμῶς, nequaquam.

Aliqua autem εἰκασμοῦ: id eſt euentus, ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχὸν, forte.

Aliqua autem ἐρωτήσεως: id eſt interrogationis, ut πόθεν, unde. ποῦ, ubi. ποῖ, quo.

Aliqua autem δείξεως: id eſt demonſtrationis, ut ἰδοὺ, ecce. ἠνὶ, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως: id eſt uocandi, ut ὦ. o.

Aliqua autem διασαφήσεως: id eſt declarationis, ut ἤγουν, uidelicet. οἷον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc eſt.

Aliqua autẽ θέσεως, id eſt poſitionis, ut ἀναγνωστέον, legendum. γραπτέον, ſcribendum. πλευστέον, nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniã determinant ſiue poſitionẽ rei, ſiue deliberationem.

Aliqua autem εὐχῆς: id eſt uoti, ut εἴθε, ὤφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ: id eſt exclamationis, ut ὤ, heu. ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi. αἲ, ἰὼ, heu.

Aliqua autem θαυμασμοῦ: id eſt admirationis: ut ὤ, φεῦ

Aliqua autem θειασμοῦ: id eſt furentis, ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐὰν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως: id eſt perculſionis, ſiue terroris, ut ἄ ἄ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμος ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc eſt, Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in ſententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura ſimplex, ut ἐπεὶ, compoſita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ: id eſt copulatiuæ, ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τέ, q; καὶ, &. ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, ſed. ὅτι, quod.

Aliquæ autẽ διαζευκτικοὶ: id ẽ diſiũctiuæ, ut ἤ, uel ἤτοι, ſiue. ἠὲ, ſiue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ: id eſt continuatiuæ, ut εἰ, ſi. εἴπερ, εἰδήπερ, ſiquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοὶ: id eſt ſubcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ: id eſt cauſales, ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut. γὰρ, enim ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniã. ἕνεκα, cauſa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ: id eſt dubitatiuæ, ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ: id eſt collectiuæ, ſiue rationales, ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ ἀλλαμὴν, at. οὐκοῦν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaq;. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ: id eſt repletiuæ, ut δὴ, iam. ῥὰ, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. ποῦ, τοὶ, ἂν, οὖν, πὲρ, πώ, μὴν, δῆτα, γὲ,

quidem. At γέ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ: id eſt poteſtatis, ut ἄν, κέ, κέν, utiq;, quæ apud Poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοί: id eſt diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἤ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ: id eſt extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ, ut γοῦν, γέ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ: id eſt aduerſatiuæ, ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰ καὶ, etſi.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMne uerbum aut in, ω, deſinit: & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον, appellatur: ut τύπτω. Si circumflexum, περισπώμενον: ut ποιῶ. Aut in, μι, & id à terminatione nomen aſſumpſit, τὸ εἰς μι: hoc eſt uerbum in μι, ut τίθημι. βαρύτονα quidem in ſex diſtinguuntur coniugationes, partim per conſonantes, partim per uocales, atq; diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante, ω, finalem ſibi uendicat, ſcilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet, γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc eſt, δ, θ, τ. *Characteriſticæ præſentium.* Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ, ſcilicet, & geminatum σσ. Quinta quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales, præter, η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῃ, ſcilicet. Quæ quidem omnes, ſiue conſonantes ſint, ſiue uocales, ſiue diphthongi, cum immediate, ω, finalem ipſius thematis præcedant, χαρακτηριστικαὶ, hoc eſt figuratiuæ litteræ appellantur. Per eas enim unumquodque uerbum diſcernitur quotæ ſit coniugationis. Quæ uero ſuperfluunt ex dictis litteris, hoc eſt, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικαὶ ſunt futurorum. Nam futurum primæ coniugationis, ψ, ſibi uendicat, ſecundæ, ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ ſequuntur σ, & ſi uerba quintæ coniugationis ob inconcinnita- *Characteriſticæ futurorum.*

tem illud abnuant, & quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ ſibi uendicent. Tot etiam ſunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet, φ, χ, κ, Nam ſi futurum habet, ψ, præteritum habet, φ. Si ξ, χ. Si σ, aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum ſex tempora uerborum quaſdam habeant inter ſe cognationes, conſonantes quoq; inter ſe ſortita ſunt. Nam præteritum imperfectum cum naturam præſentis ſapiat, eiuſdem ſibi conſonantem aſciuit, ut τύπτω, ἔτυπτον.. Præteritum uero plusquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Quemadmodum & primus Aoriſtus Futuri: ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum conſonantem præſentis, quam figuratiuam uerbi appellamus, aſſumpſit: ut θλίβω. μέσος παρακείμενος, τέθλιβα. Eandem quoq; ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum ſibi uendicarunt; ut ἔθλιβον, θλιβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis: quoniam cum ζ, & geminatum, σσ, earum ſint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum: ſed nunc, γ, nunc autem, δ. Γ, quidem ſibi aſciuit, cum futurum, ξ, habeat ante, ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum, δ, ſibi uendicabit: ut φράζω. φράσω, πέφραδα, ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Hoc idem & ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum ſequentur. At ſi ante, ω, diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt. πτ, κτ, μν: ſcito priorem illarum figuratiuam eſſe. nam π, & κ, per παρέμπτωσιν, τ, ſibi aſciſcunt: μ, uero, ν, ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα, πίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα.

Characteriſticæ præteritorum.

Coniugationes temporum.

De præterito perfecto medio

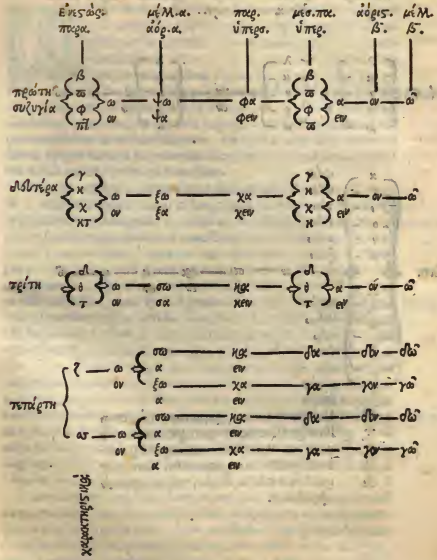
Atten. de. 4. coniu.

Atten.

In deſinentibus autem in σκω, etſi ante, ω, duæ exiſtant conſonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum poſſidet, cum huiuſmodi uerba nullius ſint coniugationis: quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ, τοῦ, κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω. θρώσω, θρώσκω, & ſimilia: quæ uſque ad paratatſicum ſolum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc eſt, ἀλύσκω, ἀλύξω, ſecundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiuſmodi uerba quæ partim defectiua ſunt, partim uero anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci poſſunt, propriis locis relinquimus diſſerenda.

In σκω.

CONIVGATIONVM TYPI.

χαρακτηριστικά

Dicuntur autem, χαρακτηριστικὰ, eo ꝙ ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur unumquodq; uerbum quotæ coniugationis ſit. Nam quicquid præcedit ω, finale, χαρακτηριστικὸν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

OMne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonante. Si à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. Si à ſimplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω. ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω. & ὑβρίζω, & ſimilia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, eaſdem tamen in præſenti poſitione longas habent, in præteritis uero natura: quod augmenti ratione factum eſt: ancipites enim ſunt.

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc eſt, α, ε, & ο, in præteritis mutantur in longas: quã mutationem temporale augmentum appellamus. α, quidẽ in, η, cõmuniter mutatur: ut *Si ab. α.* ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν. ἤκουσα. Excipiuntur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω, ſpiro, cuius præteritum imperfectum, ἄον, facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema eſt ἔω, & ἀΐω, audio, quod ἄϊον, facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam ſignificat. Si autem ab, ε, incipiat uer- *Si ab. ε.* bum, ε, mutatur in, η, ut ἕδω, ἧκα, ἥκειν, ἧσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiuntur aliqua, in quibus, ε, manens aſſumit, ι, in diphthongum, hoc eſt: ἔχω, εἶχον. ἕπω, εἷπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν. medium pluſquam perfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω. ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω. ῶ. εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι, ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα. medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si autem *Si ab. ο.* ab ο, incipiat uerbũ, ο, uertitur in, ω, ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamẽ apud Poetas huiuſmodi uerba abſq; augmento Ionico more: ut ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, ει, ευ, & ου, nulla fit mutatio: ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον Ἀττικῶς. ſicut εὔχομαι, ηὐχόμην & ſimilia, in quibus Attici mutant, ε, in, η. οὐρέω. ῶ. οὔρεον, οὖρουν. Si autem à mutabili, αι, ſcilicet, αυ, & οι, eadem fit mutatio, quæ in ſimplicibus uocalibus. Nam ſi ab αι, incipiat uerbum, uerti- *Si ab. αι.*

tur α, in, η, & ι, ſubſcribitur. unde ex propria diphthongo impro-
Si ab. αυ. pria fit: ut αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν. Si autem ab αυ, uertitur, α, in, η, ut
Si ab. οι. αὐλέω. ῶ. ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab, οι, uertitur, ο, in ω, cui ſubſcri
bitur, ι, & fit. ῳ, diphthongus impropria: ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Anno
Atten. tatur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος α.
παθητικός. οἴμω, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνί-
ζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα.
οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα.
& οἰδαίνω, & οἰκουρῶ ſecundum quoſdam annotata ſunt.
Si a conſo- Si autem incipiat uerbum a conſonante, oia præterita in principio
nante. aſſumunt, ε, quod ſyllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω.
παρατατικός, ἔσπειρον. παρακείμενος, ἔσπαρκα. ὑπερσυντελικός, ἐσπάρ-
κειν. ἀόριστος. α. ἔσπειρα. ἀόριστος. β. ἔσπαρον. At præteritum plectum
præter, ε, (quod eſt cōmune augmentum) & Præſentis conſonan-
tem repetit, ſi tamen ſola ac ſimplex exiſtat: quia tunc, ε, correptum
remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut
Atten. τύπτω. παρατ. ἔτυπτον. παρακ. τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. His ex-
ceptis quæ a ρ, principium habent: quandoquidem in eorum præte
ritis, ρρ, nempe geminandum eſt: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non
autem ῥέριφα, quoniam, ε, productum exiſtit, cum duæ ſequantur
ῥεριπωμέ- conſonantes, hoc eſt, ρρ, geminatum. At ῥεριπωμένα participium
να. præteriti paſſiui eſt, id eſt ἐῤῥίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι. ε, ha-
bet correptum metri gratia, altero quidem, ρ, tranſpoſito: iccirco ge-
minat, ρ, præſentis conſonantem, Ὀδυσσείας ζ.
Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται.
Sic ῥέρημαι, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι & alia huiuſmodi. Cur autem ρ, ſit gemi
nandum, in Libro ſexto, hoc eſt, in præterito impfecto actiuo abun-
Si ab aſpi- de dicetur. Si uero ab aliqua aſpiratarū uerbum incipiat, nulla illa-
ratis. rum repetitur, ſed earum loco tenues ſubrogantur: ut θείνω, τέθακα.
Si a duab. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. At ſi duæ fuerint conſonantes,
Cōſonan. neutra illarum geminatur, cum ε, quod natura breue exiſtit, poſitio
ne factum ſit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. niſi muta cum liquida
ſequatur ε, quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco
Si muta cū pro breui habetur. Nam muta cum liquida ſiue immutabili, cōmu-
liquida. nem faciunt ſyllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ a γν, &
Atten. γρ, principium habent, in quibus γ, non repetitur, quia longam fa-
ciunt ſyllabam: ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω,
γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι. ῶμαι.

κέκτημαι, ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ὦμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ὦμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. In quibus præteritũ perfectum priorem repetit. Nam κτ, μν, & πλ, apud poetas cõmunem faciunt ſyllabam: ſicut & muta cum liquida. ſic Herodianus. Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat: hoc eſt, ζ, ξ, ψ; nullam illarum geminat præteritum perfectum, cum ε, breue poſitione pducatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis à conſonante incipientibus hoc breuiter aduertendum eſt, an præteritum imperfectum ε, quod eſt ſyllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præſentis conſonans in præterito perfecto cum ipſo ε, correpto geminatur, etiam ſi communis ſit ſyllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur: ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε, productum habeat, nequaquam præteritum Imperfectum geminationẽ ſuſcipit. Quoniam omnis geminatio ſiue reduplicatio cõmunis per breuem uocalem, ι, ſcilicet, ſiue ε, ſemper fit, nunquam autem per longam.

Atten. *Si a duplici.* *Præceptio.*

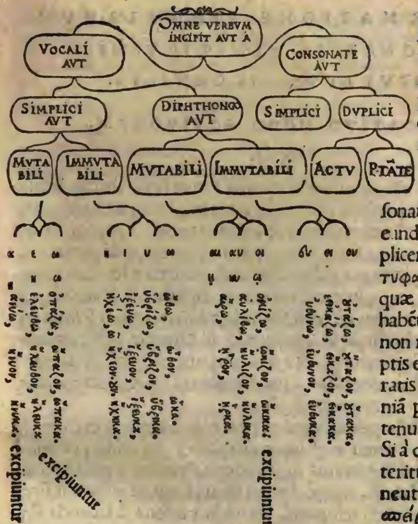
DE VERBIS COMPOSITIS.

Quandocunq; præpoſitiones nihil plus ſignificant in compoſitione uerborum, quàm ipſa uerba ſimplicia, fit conſuetum augmentum in principio totius compoſiti, & tanquam ſimplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpoſitio nulla alia neceſſitate, quàm ornatus gratia, ipſi uerbo præpoſita eſt: ut ἐνέπω, ἤνεπον: ex ἐν præpoſitione & ἔπω, quod idem, ſignificat, hoc eſt, dico. Si autem plus ſignificant præpoſitiones quàm ipſum uerbum ſimplex, fit augmentum inter ipſam præpoſitionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in, η, conuerſa, cuius ſimplex uerbum, hoc eſt, ἀκούω, audio ſignificat, præpoſita uero παρὰ, præpoſitione, mutata eſt uerbi ſignificatio. Nam παρακούω, obaudio ſignificat, & decipio. Aduertendum eſt in his cõpoſitis, præpoſitiones abiicere extremam uocalem, alia ſequente uocali, tam in Præſenti q̃ in Præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω. ἀπαυρῶ, ἀπηύρων. Quocirca etiã in uerbis à cõſonantibus incipientibus, cũ in præteritis ſuſcipiãt ε, ſyllabicum augmẽtum, pari modo præpoſitiones abiiciunt extremã uocalẽ: ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At ſi uerba incipiãt ab aſpiratis uocalibus, ſiue diphthongis, præpoſitiones mutant tenues in proprias aſpiratas: ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι.

Atten. *Atten.*

περὶ uero & πρὸ extremam retinent uocalem, etſi cũ à uocali incipientibus componantur: ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compoſiti augmentum aſſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt: ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinſecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & ευ, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, ſyllabicum ſcilicet, & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην βούλομαι, ἠβουλόμην: pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, ſecundum quoſdam: παροινῶ, ἐπαρῴνουν. Age uero dictionem hanc omnem, in compendium redactam, uti moris eſt noſtri ſubiecta in pagina deſcribamus.

ἀκθέσσω	ἔχω, εἶχον.	οἰῶμαι
ἠκθεσσον.	ἕπω, εἶπον.	οἰμῶ
ἀνδίζομαι.	ἕλω, εἶλον.	οἰνῶ
ἀνδιζόμην.	ἕλκω, εἷλκον.	οἰνίζω
ἄω, ἆον.	ἑλκύω, εἵλκυον.	οἰςρῶ
ἀΐω. ἄϊον.	ἕρπω, εἵρπον.	οἰωνίζομαι
	ἑρπίζω, εἵρπιζον.	οἰωνοσκοπῶ
	ἑςιάω, εἱςίων.	οἰωνοπολῶ.
	ἕπομαι, εἱπόμην.	οἰακίζω,
	ἑςιῶ, εἱςίων.	οἰακονομῶ.
	ἑῶ, εἴων.	οἰκοςροφῶ.
	ἕω, εἷμαι.	οἰδαίνω.
	ἑρύω, εἵρυον.	οἰκουρῶ.
	ἔθω, εἴωθα.	οἰμώζω.
	ἐθίζω, εἴθιζον.	
	ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.	

Si à ſimplici con ſonante incipiat uerbum, præteritum perfectũ præter ε, quod eſt cõmune augmentum in omnibus præteritis uerborum à conſonante incipiẽtium, eundem aſſumit ſimplicem: ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, quæ à ρ, principium habẽt, in quibus, ρ, non repetitur. Deniq; etiã quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniã pro eis propriæ tenues ſuffragantur. Si à duplici, actu, præteritum perfectum neutram aſſumit: ut σπείρω ἔσπαρκα. niſi fuerit muta cum immutabili, quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. Excipiuntur quæ à γν, initium habent, in quibus, γ, non repetitur: ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, poteſtate, ut ſunt, ζ, ξ, ψ, nulla earum in præt. perfecto repetitur.

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONAR. IN NVMERIS TEMPORIBVS ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVO MODO ACTIVORVM.

Ἐνεστώς.

Τύπτω, à nullo fit, cum ſit totius uerbi thema. Secunda perſona τύπτεις, à prima fit, extrema in, εις, conuerſa. Tertia τύπτει, à ſecunda expuncto, σ, Δυϊκά. Prima perſona formari non poteſt, quandoquidē prima pluralis in, μεν, deſinit. Secunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto, σ, ac, ι, ſubiunctiua uocali diphthongi, & addita, τον, τύπτετον. Tertia eadem eſt cum ſecunda, τύπτετον. Πληθ. Prima pſona à prima ſingulari fit, ω, in, ο, conuerſo, & adiuncta, μεν, τύπτομεν. Secūda à prima, extrema ī τε, & ο, in, ε, mutatis, τύπτετε. Tertia etiā à prima, extrema ī, σι, cōuerſa, ac υ, penultimæ uocali adiūcto, τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἐνικά.

Ἔτυπτον, à τύπτω prima ſingulari præſentis temporis, extrema in ον, mutata, ac ε, cōmuni augmento præpoſito. Secunda perſona à prima eiuſdē tēporis, extrema in, ες, cōuerſa, ἔτυπτες. Tertia à ſecunda, expuncto, σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima pſona formari nō poteſt, ſicut neq; in duali præſentis temporis. Secunda perſona à ſecunda ſingulari fit, expuncto, σ, & appoſita, τον, ἐτύπτετον. Tertia à ſecunda

Atten. duali, extrema in, την, conuerſa, ἐτυπτέτην. Nam quandocunq; tertia pſona pluralis deſinit aut, in, ι, aut in, αι, ſecunda & tertia dualis numeri ſimiles ſunt, alioqui diſſimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum, accentum loco moueri, quandocunq; extrema, quæ breuis eſt, in longam mutatur. Πληθυντ. Prima perſona à prima ſingulari, interiecta με, inter, ο, & ν, ἐτύπτομεν. Secunda à prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in, ε, mutatis, ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à Genitiuo ſui participii fit expuncta, τος, ſyllaba, ac ε, augmento præpoſito, ut τύπτον τύπτοντος, ἔτυπτον. & eſt par ſyllabis primæ perſonæ ſingulari, quod nempe & ambobus Aoriſtis euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, à τύψω; uenit Futuro, extrema ſcilicet in, φα, mutata, cum ſit uerbum primæ coniugationis Grauitonorum, geminata

etiam principali conſonante præſentis, quæ præponitur, ε, breui, quod eſt cõmune, ut modo diximus, augmentũ. Quæ quidem conſonans principalis ideo geminatur, quia ſimplex ac ſola eſt, nec facit præcedentem ſyllabam poſitione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod ferè omnibus quidem uerbis commune eſt: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus, ε, in penultima, uertentes, ε, in, ο, faciunt præteritum: ut πέμπω, πέπεμφα, κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba diſſyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima, ε, habent, quo in, α, conuerſo, fit commune præteritum: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum eſt, immutabilem illam, quam ante, κα, finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen, aut, λ, fuerit aut, ρ, ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ, uero ſequẽte, κ, cum male inter ſe cohæreant, aſſumit, η, ut νέμω νενέμηκα, pro, νένεμκα, τέμω, ſiue τέμνω, τετέμηκα, quæ quidem in præterito, ε, ſeruant, quaquam eorum Futura diſſyllaba ſint. At, ν, uertitur in, γ, ſequente, κ, quod nempe fit, quoties illud, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, inuentum fuerit: ut φαίνω, πέφαγκα. Si uero penultima præſentis diſſyllabi aut, ι, fuerit, aut, υ, ι, omnino abiicitur: ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα: etiam ſi fuerit, ει, diphthongus: ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea ſi præteritum in, κα, deſinens longam habuerit penultimam, expuncto, κ, Ionice corripit eandem: ut βέβηκα, βέβαα, γέγηκα, γέγαα. Secunda perſona à prima deducitur, adiuncto, σ, πέτυφας. Tertia à ſecunda, extrema in, ε, mutata, πέτυφε. Δυϊκ. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto, σ, & appoſita, τον, τετύφατον. Tertia eadem eſt cum ſecunda, τετύφατον. Πλη. prima perſona à prima ſingulari, adiuncta, μεν, τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε. Tertia quoq; ab eadẽ fit, μεν, in, σι, cõuerſa, τετύφασι.

Penultima.

Attice πέπομφα.

μ. ante, κ. locum non habet.

ν, in, γ, Atten.

βέβοα Ionice γέγαα

De præterito Attico.

SCiendum autem, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc eſt, α, ε, & ο, proprium facere præteritũ Actiuũ, medium, & paſſiuum: principales duas litteras præſentis, communi in præterito præponentes, corripientes inſuper, quantum ptinet ad uocalẽ tertiã à principio ſyllabam, ſi ſupra tres ſyllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde paſſiuũ ἀγήγερμαι, ἀκόω, ἤκοκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Atten. Vbi ſciendum, præteritum actiuum & paſſiuũ Atticum, non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. Debet enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq; breuem: quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο, Secundam uero & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, η, ſcilicet, ſiue ω. Nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in, η, ο μικρὸν uero in, ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenent locum: in Attico uero, ſecundum: ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuã præteriti conſonantem cum, α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum forte extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatã enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medii: ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. Cuius extrema per, ρ, quæ eſt præteriti medii figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic, ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς.

Atten. & alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito cõmuni ſolum, ε, Attici præponere conſueuerunt: ut ὤρακα, ἑώρακα. ὤσμαι, ἔωσμαι. Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoriſtis hoc idem facere conſueuerunt: ut ὤρων, ἑώρων. ὠνούμην, ἑωνούμην. ἧκα. ἕηκας. ἧκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα.

Atten. De tertia a principio. & ſimilia. Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel ου. ει, quidem abiicit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoq; abiicit, ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abiicit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου abiicit υ: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicentur.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui & alterum, ε, omnino præponitur: quod fit quan-

docunque præteritum perfectum à conſonante principium habet. At ſi à ſola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & pluſquamperfectum inchoare neceſſe eſt: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν. Secunda perſona à prima fit ν, in σ, uerſo, ἐτετύφεις. Tertia à ſecunda expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto σ, & adiuncta τον ſyllaba, ἐτετύφειτον. Tertia à ſecunda duali, τον, in, την, mutata, ἐτετυφείτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, abiecto, ν, adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, ἐτετύφειτε. Tertia etiam à prima, μεν, in, σαν, conuerſa, ἐτετύφεισαν

Ἀόριστος. α.

Ἔτυψα à futuro trahitur, ω, in, α, mutato, eademque conſonante ſeruata, & ε, communi augmento præpoſito: ut τύπτω. τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω. & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι. θήσω. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω. & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ ſuorum futurorum conſonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro Primus Aoriſtus, & eam aut natura aut poſitione productam. Igitur ſi penultima futuri breuis extiterit, ſicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam ſi fuerit, α, ab ipſo themate, id mutabitur in, η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si αι, diphthõgus, eadem fiet mutatio in, η, Atticorum Ionumque more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. Communiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, exiſtente longa. Si uero, ι, aut, υ, cum ſint ancipites, producũtur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε, fuerit, aſſumet, ι, in diphthongum: ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui penultimam correptam ſeruant: ut ἐτέλεσα, ἐκάλεσα. Secunda perſona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: ſicut à τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto, σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την, mutata, ἐτυψάτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν, Secunda à prima plurali. μεν, in τε, conuerſa, ἐτύψατε. Tertia à genitiuo ſui participii abiecta, τος, ſyllaba, & ε, ſyllabico augmento præpoſito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima ſingulari, adiuncto, ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

De penultima Aoriſti longa.

Exleges. Att.

Ἀόριστος. β.

Ἔτυπον à primo fit, extrema in, ον, mutata cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum for-

matione ſupra dictum eſt:cui, ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam
Att. & præteritum imperfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo Aoriſto, ſi thema Grauitonum ſit:ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero Circumflexum, una minuitur ſyllaba: ut δουπῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. σχῶ,
Præceptio. ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum Aoriſtum in hoc à Præterito medio differre, quoniam etſi à primo Aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato:ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε: quo abiecto fit σχὲ, τὸ προστακτικὸν, καὶ προσθήσει τοῦ, σ, σχές: unde πρόσχες, κατάσχες. abundat
Att. enim. σ, quoniam monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus Penulti-
De penultima. mam autem corripit ſecundus Aoriſtus à themate Grauitono exiſtens, ſi polyſyllabus ſit:ut λήβω, ἔλαβον. Nam diſſyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiã principalis ſit:ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim, η, in, α, quoniam ſecundus Aoriſtus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam ſi fuerit, ε, in diſſyllabo themate aliqua præcedente immutabili, ſiue ſequente: ut plurimum uertitur in, α, ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλεπον.. Si uero, ω, id quoque in, α, mutatur:ut τρώπω, ἔτραπον. Si duæ fuerint bitemporeæ ſiue ancipites, abiicitur ſecunda:ut καίω, ἔκαον. πταύω, ἔπταον. unde ἐπτάην καὶ ἀνεπτάην, Aoriſtus ſecundus paſſiuus in uſu. Si ευ, aut ει, abiicitur, ε, ut φεύγω, ἔφυγον. λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur diſſyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto, ι, diphthongi, ε, in, α, mutatur:ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον, & ἀγείρω, ἤγερον, & ἐγείρω, ἤγερον. & ſimilia triſyllaba enim ſunt. A themate uero Circũflexo exiſtens ſecundus Aoriſtus corripit penultimã, ſi ante ω, finalem ſola cõſonans exiſtat:ut πτοέω, ῶ, ἔπτοον Excipitur δουπῶ, ἔδουπον, εὑρῶ, εὗρον. Si duæ extiterint conſonantes, poſitione producitur penultima:ut βλαστῶ, ἔβλαστον. ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων. α.

FVturum primum à præſenti fit, & in, ω, deſinens idem habet principium:ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem ſyllabam habent aſpiratam: hoc eſt θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id eſt tenuem:ut τρέφω, τρέ-
Att. χω, ἔχω: & quidem propter ſequentem aſpiratam. Nulla enim dictio diſſyllaba in uſu eſt, quæ utranque aſpiratam habeat. Conſonan-

tes autem futuri iam dictum eſt tres eſſe proprias:etſi futurum uerborum quintæ Coniugationis expuncto, σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas, ſibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. σπείρω, σπερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præſenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant: ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμῶ. aut, ι, diphthongi: ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam: ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Eſt etiam futurum par ſyllabis præſenti, niſi ſynæreſim, aut reduplicationem præſens patiatur: ut eſt ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen ſunt uerba, quæ ex circumflexis Grauitona facta ſunt, ἔθει ἀττικῷ: ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis Grauitonis, ſed à circumflexorum perfectis eſt: ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patitur & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, ἀλεξῶ & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω. ἑψήσω, ab eo quod eſt αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur ſimilia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præſens.

Att.

De penultima.

Att.

Μέλλων. β.

Secundum futurum fit à ſecundo Aoriſto, abiecto augmento, ac extrema in, ῶ, circumflexum mutata, eademque penultima uocali, ac extrema conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, ſeruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis eſt, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecunda perſona ſingulari expuncto, σ, & addita τον, ſyllaba. Πληθ. Prima perſona à prima ſingulari, ω, in ου, mutata, & adiuncta μεν, ſyllaba, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, & μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia & ipſa quoque à prima, extrema in, σι, conuerſa, τυποῦσι, accentu circumflexo obſeruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτε à tertia perſona præteriti imperfecti, expuncto, ε, ſyllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε. Tertia perſona à ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda

perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον. Tertia, à tertia ſingulari, addito, ν, τυπτέτων. πλη. Secunda perſona, à ſecunda ſingulari, adiūcta τε, τύπτετε. Tertia, à tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. Vbi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoq; locum uariari neceſſe eſt.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε à tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia perſona à ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ πλη. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Αόριστος. α.

Τύψον à tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in, ον, mutata; Syracuſanorum more. Tertia perſona à ſecunda fit, expuncto, ν, & ο, in, α, uerſo, & appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. πλη. τύψατε, τυψάτωσαν, α, ubiq; ſeruato. Nam primus Aoriſtus tam Actiuorum, quàm Mediorum, α, ancipitem uocalem natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participiis, dempto ſubiunctiuo,

Αόριστος. β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι, uerſa, & abiecto ν, quando interſuerit, ac penultimæ adiuncto ι, ου, uero quoties inciderit, in, οι, mutabitur, ut ſemper ſit diphthongus διὰ τοῦ, ι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι, ac expuncto ν, & eius loco, ι, uocali aſſumpta, fit, τύπτοιμι. Secunda perſona à prima, extrema in, σ, mutata, τύπτοις. Tertia à ſecunda, σ, ſolum expuncto, τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto, σ, & adiuncta τον, τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, τον, in την, cōuerſa, τυπτοίτην. πλη. Prima perſona à prima ſingulari extrema in μεν, mutata, τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali, μεν in τε conuerſa, τύπτοιτε, Tertia etiā à prima, expuncto μ, tantum, τύπτοιεν.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. unde τετύφοιμι, extrema ſcilicet genitiui in, μι, τετύφοις. ι, penultimæ appoſito. Secunda perſona, Tertia τετύφοι, augmento ubiq; ſeruato, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

ὁ τύψας.	τοῦ τύψαντος.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.

Ἀόριστος. α.

ὁ τυπών,	τοῦ τυπόντος.	τύποιμι	τύποις	τύποι.

μέλλων. α.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.	τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν.	τοῦ τυποῦντος	τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ.

Accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi poſtrema obſtiterit.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Subiunctiuis oībus præponitur ἐὰν coniunctio, q uæ Latine cum, ſignificat. Sed aduertendum eſt actiuos omnes ſubiunctiuos uerborum in, ω, deſinentium, ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis, ε, tamen ubi forte extiterit in, η, mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, & ο, in, ω, conuerſo: ac υ, uocali ſubiūctiua omnino abiecta: ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τυπτητον, τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quam quidem litteraturā & Præteritū pfectum, & ambo Aoriſti ſequūtur.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτω, a prima perſona præſentis indicatiui uenit: ſiue a prima imperfecti ἔτυπτον, Veterū more, abiecto incremento, pariter & , ν, finali, & ο, in, ω, mutato.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω. a prima ſui temporis τέτυφα, α, in, ω, conuerſo, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψω, a prima Aoriſti ἔτυψα, expuncto augmento & α, in, ω, mutato.

Ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπω, a prima fit Aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Τύπτειν fit a tertia ſingulari præſentis temporis Indicatiui modi, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν,

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι a tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι, ſyllaba.

Ἀόριστος. α.

τύψαι à tertia ſui Aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε, tenui in αι, diphthongum uerſo.

Ἀόριστος. β.

τυπεῖν à tertia ſecundi Aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι, cum, ν, addito, ac ultima circumflexa.

μέλλων. α. καὶ. β.

τύψειν & τυπεῖν, eodem modo formantur, quo & præſens, ν, ſcilicet adiuncto

Nota ad circumflexa. Infinitiuus uero actiuus uerborum circumflexorum à tertia imperfecti temporis fit iuxta Veterum traditionem, expuncto ſcilicet augmento, & addita, ν, conſonante: ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis, in unaquaque circumflexorum coniugatione contractus, ac proprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit. Nam ſi ex, ει, quæ eſt finalis diphthongus infinitiui perfecti, ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiuſuis coniugationis, & ε, ſequente, que ex ει, diphthongo relicta eſt, fiat ſynæreſis. Id quidem eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo propriam ſortiatur ſynæreſim: ut ποιέεν, ποιῆον, ποιεῖν. βοάεν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόεν, χρυσόον, χρυσοῦν. Siquidem duæ, εε, in, ει, contrahuntur. α, & ε, in α, productum. ο, & ε, in ου, Et ſic duplicem huiuſmodi Infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, à prima fit præſentis temporis, addito, ν. ἡ τύπτουσα, à Genitiuo Maſculini, extrema in σα, conuerſa, ac ο, penultimæ uocali adiuncto, υ, prius tamen, ν, conſonante expuncta. τὸ τύπτον, à Genitiuo Maſculini, extrema ſyllaba tantum expuncta.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à ſecunda ſui temporis, α, in ω, mutato, & accentu in ultimam tranſlato. ἡ τετυφυῖα, à genitiuo maſculini, extrema in α, & ο, penultima uocali expuncta, ac eius loco, υι, diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, à Nominatiuo maſculini, ω, in ο, mutato: uel à genitiuo, abiecta, το, ſyllaba.

Ἀόριστος. α.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, à ſecunda ſui Aoriſti, expuncto, ε, ſyllabyco augmento, & accentu in penultimam tranſlato. τύψασα, à nominatiuo maſcul. α, tantum uocali adiuncta. τὸ τύψαν, τὸ τύψαν,

à Genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta.

Ἀόριστος. β.

ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος, ὁ, à prima ſui Aoriſti, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα, à genitiuo maſculini, ſicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen circumflexo ſuper penultimam poſito, ubi poſtrema non fuerit producta. τὸ τυπὸν, à genitiuo maſculini extrema ſyllaba abiecta.

Μέλλων. α.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, à prima primi futuri, adiuncto, ν, ἡ τύψουσα, ſicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, ſicut τὸ τύπτον.

Μέλλων. β.

ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος, à prima ſecundi futuri, ν, addito, & accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα, à genitiuo maſculini, extrema in, σα, conuerſa, ſicut in τύπτουσα dictum eſt, accentu circumflexo ubiq; ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à Genitiuo Maſculini, accentu circumflexo ſeruato, ut ſupra.

ΟΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, à prima perſona præſentis actiui, ω, in, ο, mutato, & adiuncta, μαι, ſyllaba. Secunda perſona à prima deducitur, expuncto, μ, &, ο, in, ε, conuerſo, τύπτεαι ἰωνικῶς, ε, uero &, α, in, η, κατὰ κρᾶσιν uerſis, ac ſubſcripto, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia à ſecunda perfecta τύπτεαι, interiecta, τ, τύπτεται. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in μεθον, uerſa, τυπτόμεθον. Secunda à tertia ſingulari, ται, in, σθον, mutata, τύπτεσθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτεσθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον, in θα, conuerſa, τυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in, σθε, mutata, τύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, penultima uocali in, ο, uerſa, ac, ν, conſonante interiecta, τύπτονται.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, a prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μη, inter, ο, &, ν, poſita. Secunda perſona à prima fit, penultima in, ε, & extrema in ο, uerſis, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς. Tertia perſona à ſecunda perfecta ἐτύπτεο, interiecto τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in, μεθον, uerſa, ἐτυπτόμεθον. Secunda à tertia ſingulari duali, extrema in, σθον mutata, ἐτύπτεσθον. Tertia à ſecunda duali, extrema in, σθην, con-

uerſa, ἐτύπτεσθην. Πλη. Prima perſona à prima duali, σθον, in, θα, conuerſa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema, in, σθε, uerſa, ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, in, ο, conuerſo, ac ν, conſonante interiecta, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Att. Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι, ſcilicet primæ perſonæ: σαι, ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται, uerò tertiæ: ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. Nam prima Coniugatio tres habet mutas, β, π, φ, & duplicem unam, hoc eſt, ψ, quæ ἀντίστοιχα, ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum, ψ, duplicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in π, & σ, cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω, at σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in, φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in, μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in, π, uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι, π uero & σ, iterum unitis, hoc eſt in, ψ, reuerſis, fit τέτυψαι,

Att. at σαι, in, ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterum, μ, ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον. Secunda uero & tertia à tertia ſingulari, αι, in, ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον, in, θα, conuerſa, τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, conuerſa, τέτυφθε. Tertia uero formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cum inter ipſam & penultimam, ν, conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται, dicendum quidem foret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum: ut τετυμμένοι εἰσιν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio: ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco, ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda coniugatione Grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται, ſyllaba, ſeruata tamen penultima

Suppl. per partis. & ſubſt. uerb.

præteriti paſſiui:ut πέτυφα, πετύφαται. λέλεχα, λελέχαται. In tertia
uero & quarta à medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima
præteriti paſſiui:ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. παθητικὸς, πέπεισαι,
πεπείθαται. φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uero *Verba in*
coniugatione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice forma- *ρω.*
tam habent, quæ in, ρω, deſinunt, & à medio præterito formari po-
teſt, ſeruata (ut dictum eſt) penultima præteriti paſſiui:ut σπείρω,
ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται. uel à tertia ſingulari, hoc eſt, ἔσπαρται,
α, uocali ſolum interpoſita, ἐσπάραται. At in uerbis in, ω, purum *Verba in*
deſinentibus, ſiue Grauitonis, ſiue Circũflexis, ac etiam in, μι, aptius *ω purum.*
formabitur, ſi à tertia quoque ſingulari præteriti paſſiui nullam ante
ται, habente conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet corri
pientes, ſi longa forte exiſtat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω,
κέκλειται, κεκλίαται. ποιέω ῶ. πεποίηται, πεποιέαται. χρυσόω. ῶ. κεχρύ
σωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. At βεβοάαται, & *Atten.*
ἑστάαται, non dicimus, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poetæ tamen metri gra *βεβοάατ*
tia nonnunquam antepenultimam productam ſeruant. ὀδυσσείας ὀ *ἑστάατ*
α, αἰθίοπάς τοι διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ
σ, habent ante ται, nequaquam formari poteſt tertia pſona ἰωνικῶς:
de qua libro ſexto latius dicetur.

In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ, ſcilicet, κ, χ, *Secunda cõ*
& ξ, duplex: & hæ quoque ἀντίστοιχα ſunt, & altera quidẽ in alterius lo *iugatio.*
cum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatio-
ne monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices
reſoluta, hoc eſt in, κ, &, σ, fit λέκσω. præteritum actiuum λέλεχα.
paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero &, σ, iterum in, ξ, reſtitutis,
λέλεξαι. σαι, uero in, ται, fit λέλεκται.

Præteritum uero paſſiuum aliarum Coniugationum tam Graui
tonorum, q̃ Circumflexorum, & uerborum in, μι, ab actiuo fit, κα, *Aliæ con-*
in μαι, conuerſa: ſed ante μαι, aut, σ, habet aut quampiam immuta- *iugationes.*
bilem, uocalem'ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit
coniugationis, aut quartæ, niſi præteritũ actiuum in, χα, deſinat: quia
tunc ad ſecundã refertur coniugationẽ. Etiam ſi ſextæ fuerit coniuga
tionis, σ, plerunque ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quãpiam ſibi uendicat
immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασί-
λευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia pſona habet ante ται,
ut πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται,
τέθειται. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nun-

quam σ, geminatur: ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, μαι, ſcilicet in, μεθον, conuerſa: ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον. Secunda & tertia à tertia ſingulari, ται, in, θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. Prima perſona à prima duali deducitur, extrema in, θα, conuerſa: ut πεπείσμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante, ται, conſonans exiſtit.

Atten. *De penultima.* Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi à uerbo in, ω, deſinente ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ Coniugationis, quæ in penultima præſentis ε, habent: quod quidem cum in præterito actiuo in, ο, conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in, ε, priſtinum reuertitur: ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ, in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε, habeant, id in, α, uertunt: ut τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐτετύμμην à præterito paſſiuo fit, μαι, in, μην, conuerſa, ac altero, ε, præpoſito, ſicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uero paſſiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut ἤκασμαι, ἠκάσμην. Secunda perſona à ſecunda præteriti, extrema in, ψο, mutata: ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uero à tertia, poſtrema in, πτο: ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. à τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον, à τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. à τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit. à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσίν, ἐτετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis Coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος. α.

Ἐτύφθην à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in, ται, puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in, ται, puram deſiuerit, ται, in, θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam: ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante, θην, permanebunt: ut πέπεισμαι, ἐπείσθην. πέφρασμαι, ἐφράσθην, ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσμαι, in quo σ, tollitur: quod quidem ἐρρώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔρρωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται. Atten.

Penultimam autem primus Aoriſtus habet eandem cum paſſiuo præterito: ut πέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur, εὕρημαι, quod εὑρέθην, facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circumflexa autem compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non ſeruant: ut καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ, habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε, in, α, tranſferunt, & in Aoriſto, α, in, ε, reſtituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστραφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης, à prima, ν, in, σ, conuerſa. Tertia ἐτύφθη, à ſecunda, expuncto σ, Δυϊκά, ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in, σαν, mutata: uel à tertia ſingulari, adiuncta σαν. De penultima.

Ἀόριστος. β.

ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à ſecundo Aoriſto actiuo ἔτυπον, ον, in, ην, conuerſa, & eandem habet cum primo Aoriſto inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum primum à ſecunda primi Aoriſti perſona formatur, abiecto augmento, & appoſita, ομαι: ut, ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται,

Μέλλων. β.

Futurum autem ſecundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à ſecunda fit ſecundi Aoriſti, eodem modo, quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo poſt futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, ſcilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à ſecunda perſona paſſiui præteriti uenit, inter ψ, & αι, diphthongũ, ομ, interpoſita: ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidẽ Futuro ſciendum eſt, idem ſeruari augmentum, quod in præterito, à quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris Futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur. Atten.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

τύπτου à ſecunda imperfecti paſſiui ἐτύπτου, abiecto augmento, uenit. Tertia perſona à tertia temporis eiuſdem, extrema in, σθω, conuerſa, & accentu in penultimam tranſlato: ut ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. Secunda perſona τύπτεσθον, à tertia ſingulari, ω, in, ον, con-

uerſa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto, ν, ut τυπτέσθων. πλη. Secunda perſona à ſecunda duali, ον, in. ε, conuerſa, τύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, adiuncta σαν, τυπτέσθωσαν.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia perſona à tertia fit eiuſdem temporis, extrema in, θω, conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante το, forte extiterint. Siqua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans, σ, addatur neceſſe eſt: ut ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐπέπειστο, πεπείσθω. ἐσπάρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præſentis inflexionem.

Ἀόριστος. α.

Τύφθητι à tertia perſona primi Aoriſti, adiuncta, τι, quanquam ratio poſtulabat ut θι, adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedens ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro θ, eius ἀντίστοιχον, hoc eſt, τ, poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aſpiratam, adiuncta θι, ſecunda fiet perſona. quod autem ad tertiam, & eas quæ ſequuntur attinet, illud θ, in τ, mutabitur. Tertia perſona fit à ſecunda, extrema in τω, mutata. & accentu ad penultimam tranſlato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος. β.

Τύπηθι à tertia ſecundi Aoriſti formatur, abiecto ſcilicet augmento, & appoſita θι: ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι, in τω, conuerſa, διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes paſſiuæ uocis à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt, extrema in μην, conuerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut in ea ſit omnino diphthongus διὰ τοῦ, ι, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi uero ante μαι, fuerit aut conſonans, aut υ, aut diphthongus ex ea conſiſtens, nulla poterit eſſe formatio.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην deducitur à prima perſona præſentis τύπτομαι, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima formari poteſt, extrema in ο, conuerſa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem poſtrema breuis facta eſt: ut τύπτοιο, Tertia à ſecunda, interiecto τ, τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, à prima ſingulari, μην in μεθον conuerſa.

conuerſa. Secunda perſona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non poteſt, cum ante, μαι, cõſonantem habeat, ut ſupra dictum eſt. Igitur per participium eiuſdem temporis, & ſubſtantiuum uerbum, ſuppletur, ſic uidelicet: τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

ἀόριστος. α.

Τυφθείην à genitiuo ſui participii, extrema in, ην, mutata, & addito, ι, penultimæ, actiuorum more: ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda perſona à prima fit, ν, in, σ, uerſo: τυφθείης. Tertia à ſecunda, expuncto σ: τυφθείη. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ, & adiuncta τον, τυφθείητον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την, uerſa: τυφθειήτην. πλη. Prima perſona à prima ſingulari, interiecta με, inter η, & ν, τυφθείημεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, τυφθείητε. Tertia quoque à prima extrema in, σαν, mutata, τυφθείησαν.

ἀόριστος. β.

Τυπείην, à genitiuo ſui participii, τυπεὶς, τυπέντος, ſicut & primus.

μέλλων. α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi futuri paſſiui τυφθήσομαι, ſicut & præſens.

μέλλων. β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima ſecundi futuri paſſiui τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulo poſt futuri τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima perſona præſentis indicatiui modi paſſiui. Pro quo aduertendum eſt, ο, in, ω, & ε, in, η, ubique uertenda eſſe. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, & ſic de aliis. Poteſt etiam & à prima perſona ſubiunctiui actiui deduci adiuncta μαι. Nam regula eſt, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι: hoc eſt. Actiuũ præſens ſubiũctiuorum appoſitiõe μαι, paſſiuũ fit.

παρακειμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari poteſt, ubi ante, μαι, conſonans forte extiterit, aut υ, aut diphthongus ex eo conſiſtens. oportet igitur aliam eſſe monophthongum, qua in, ῶ, circumflexum mutata apte formari poterit: ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι.

Iccirco hoc etiam in loco per participium paſſiui præteriti, & ſubſtantiuum uerbum, ut ſupra quoq; dictum eſt, ſupplendum erit, cum ante, μαι, conſonans exiſtat: ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἀόριστος. α.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, à tertia perſona primi Aoriſti ἐτύφθη, extrema in, ῶ, circũflexũ mutata, & ε, augmẽto ſyllabico expuncto.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia ſecundi Aoriſti, ἐτύπη, ſicut & primus.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda perſona pluralis numeri τύπτεσθε, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

τετύφθαι, à ſecunda pluralis præteriti paſſiui τέτυφθε, ε, in, αι, diphth. conuerſo, & accentu in penultimam tranſlato.

ἀόριστος. α.

Τυφθῆναι, à tertia pſona ſingularis numeri primi Aoriſti ἐτύφθη, adiuncta, ναι, expuncto tamen prius augmento.

ἀόριστος. β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari ſecundi Aoriſti ἐτύπη, eodem modo.

μέλλων. α.

Τυφθήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri tẽporis eiuſdem τυφθήσεσθε, ſicut & præſens.

μέλλων. β.

Τυπήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri eiuſdẽ tẽporis τυπήσεσθε.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, à ſecunda pluralis eiuſdem temporis τετύψεσθε. Poſſumus etiam huiuſmodi infinitiua, quæ in, σθαι, deſinunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum formare, extrema ſcilicet in, σθαι, conuerſa: τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à pria indicatiui, μαι, in, μενος uerſa.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti paſſiui, eodẽ mõ.

ἀόριστος. α.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, à ſecunda primi Aoriſti ἐτύφθης, extrema in, εις, uerſa.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀ ſecunda ſecũdi Aoriſti, eodem modo.

μέλλων. α. ὁ τυφθησόμενος
μέλλων. β. ὁ τυπησόμενος } ἀ prima ſuorum temporum, μαι, in μενος, uerſa.
μετ' ὀλίγον. ὁ τετυψόμενος

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErborum mediorum præſens & præteritum imperfectum cum paſſiuis prorſus conueniunt præteritum perfectum & pluſquamperfectum, actiuam ſequuntur terminationem. Reliqua uero tempora paſſiuam.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo ſicut & paſſiuum.

παρατατ.

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

παρακείμ.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens participium, & in, α, deſinens cum præſentis conſonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, figuratiua Coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα. μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum, ζ, & geminatum σσ, earum ſint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum: ſed nunc, γ, nunc uero, δ, γ, quidem ſibi aſciſcit, cum Futurum, ξ, habeat ante, ω, finalẽ: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum δ, ſibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα: ſi in uſu habeatur. At ſi præſens duas diuerſas habuerit conſonantes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύπτω, μέσος. παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ, &, ν, cum ꝑ παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint χαρακτηριστικὰ, coniugationis eſſe non poſſunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & ſi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, ſed partim, β, partim uero, φ, ſibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα, καλύπτω, κεκάλυφα. κρύπτω, κέκρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ conſonantes propriæ ſunt ſuorum perfectorum figuratiuæ: ut βλάβω, Atten. Excepta.

ἔῤῥογκα. καλύβω, κρύβω, & σκάφω, & ſi omnia in uſu non ſint. At ἔῤῥογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen, licet ambas ſeruauerit conſonantes, ſcito tamen κ, ſolũ eſſe χαρακτηριστικόν. Nam γκ, in eadem ſyllaba minime comprehendi poſſunt, ſed per διάστασιν in diuerſis locari ſyllabis, &c. Si uero in, ω, purum deſinat uerbum, ſiue monophthongus præcedat, ſiue diphthongus, eandem & medium præteritum ſeruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα. μέσος, λέλυα. ἀκούω. παρακ. ἤκουκα. μέσος, ἤκουα. Pauca tamen inueniuntur huiuſmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: ſed quæ aut ει, aut ου, habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum

Atten. eſt. Eſt autem præteritum medium par ſyllabis actiuo, quando à themate Grauitono deducitur: ut τύπτω, τέτυφα. μέσος, τέτυπα.

Præceptio. Si autem à circumflexo, una minuitur ſyllaba. Nam quandocunque futurum primum ſuperat præſens circumflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus Aoriſtus à primo: ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέδουπα. ἀόριστος. α. ἐδούπησα. ἀόριστος. β. ἔδουπον. Qua ſyncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſonans, quæ α; finali iuncta erat, hoc eſt. κ. Vnde apparet medium præteritum haud dubie ſequi præſens circumflexum, cum par ſit ei ſyllabis, augmento detracto, cumque eandem ſuſcipiat conſonantem quam præſens habet circumflexum ante, ω, finalem, tanquam coniugationis figuratiuam: ut δουπῶ, δέδουπα, ſicut in Grauitonis, πείθω, πέποιθα.

Atten. De circumflexis. Præterea ſciendum eſt, uerba circumflexa, quæ à conſonante incipiunt, præterito medio quandoque deficere: id uero accidere, quando circumflexum thema monoſyllabum exiſtit. Tunc enim neceſſe eſt actiuũ præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, medium uero ex duabus, annumerata etiam ea ſyllaba, quam ex augmento ſyllabico ſuſcipit: ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα. ubi expuncto, ε, σχα monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circumflexum σχῶ, quod nempe abſurdum eſt. Quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue à conſonante, ſiue à ſolo, ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum.

De penultima. Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα: niſi forte in diſſyllabo futuro, ε, ſiue ſolum ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim, ε, in, ο, mutatur: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα μέσος, πέποιθα. σπείρω. σπερῶ. ἔσπαρκα. μέσος, ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα.

μέσος, δέδρομα. Ὀδυσσείας ζ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα & μέμελα, & alia huiuſmodi, quorum themata uidentur eſſe Grauitona, τέλω ſcilicet, & μέλω, quæ ex circumflexis τελῶ & μελῶ, Grauitona facta ſunt Atticorum more: ſi quis à perfectis Circumflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt à τελέω. ῶ. τελέσω, τετέλεκα. μέσος, τέτελα. μελέω. ῶ. μελήσω, μεμέληκα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμηλα, ε, in, η, mutato. Ὀδ. η, τὰ δ' ἐμῷ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Si autem in penultima præſentis fuerit, α, ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut ψάλλω, ἔψαλλα. Nonnunquam uero in, η, mutatur: ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχὴ, τεθηλώς, Ὀδυσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit, αι, diphthongus, tunc, α, mutabitur in, η, & ι, ſubſcribetur in medio præterito, ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ Coniugationis, in, φ, & χ, deſinentibus, medium præteritum idem eſſe cum actiuo: cum eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & præſentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. Eſt enim φ, præſentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τεύχω, τέτευχα. μέσος, τέτευχα, διὰ τοῦ χ, cũ ſit figuratiua præſentis tẽporis ſecundæ cõiugatiõis.

ὑπερσυν.

ἐτετύπειν, à præterito medio τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

ἀόριστος. α.

ἐτυψάμην, à prima pſona primi Aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda perſona à prima fit, extrema in, ο, uerſa, & accentu in antepenultimam retracto, ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α, uero & ο, in ω, contractis, ἐτύψω fit. Tertia perſona à ſecunda fit perfecta, interpoſito τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

ἀόριστος. β.

ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη, ſic ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

μέλλων. α.

τύψομαι, à prima primi futuri actiui, ſicut & præſentis. Nam omne futurum actiuum in, ω, deſinens, aſſumens, μαι, ſyllabam, ac uertens, ω, in, ο, ſi Grauitonum eſt: ſi uero Circumflexum, in ου, medium futurum facit: ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

μέλλων. β.

τυποῦμαι, à prima ſecundi futuri actiui τυπῶ, ut dictũ eſt ſupra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τύπτου, τυπτέσθω, à ſecunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abie

cto augmento, ut in paſſiuis dictum eſt.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medii, ſicut τέτυφε

ἀόριστος. α.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi Aoriſti medii ἐτυψάμην, expuncta μην, finali ſyllaba, & adiuncto, ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito, ι, penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω, in σθω, conuerſa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α, quidem ubiq; ſeruato. ἀόριστος. β.

Τυποῦ, τυπέσθω, à ſecunda perſona eiuſdem temporis, abiecto prius augmento, ac circumflexo ſuper extremam ſyllabam poſito.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ` ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, ſicut & paſſiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participii τετυπότος.

ἀόριστος. α.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à pria primi Aoriſti medii ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à ſecundo Aoriſto ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

μέλλων. β.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à ſecundo futuro τυποῦμαι, ου, in, οι, uerſa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi poſtrema ex breui longa facta eſt.

ΥʹΠΟΤΑΚΤΙΚΑ` ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. ſicut & paſſiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα. ſicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω. ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψωμαι, à prima primi Aoriſti medii, ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. Nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ. μ. κλιτικὸν, θέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc eſt, Omne paſſiuum ſiue medium,

habens in fine, μ, κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima aſſumens ω, ſubiunctiuum fit.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπωμαι, à ſecundo Aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo.

ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda plurali præſentis temporis, ε, in, αι, diphthongum conuerſo.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medii, adiuncta ναι, ſicut τετυφέναι.

ἀόριστος. α.

Τύψασθαι, à ſecunda plurali eiuſdem Aoriſti ἐτύψασθε, ſicut & præſens. ἀόριστος. β.

Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato. μέλλων. α.

Τύψεσθαι, à ſecunda plurali primi futuri medii τύψεσθε.

μέλλων. β.

Τυπεῖσθαι accentu circumflexo ſuper penultimam, à ſecunda perſona plurali ſecundi futuri medii τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc Infinitiua, quæ in, σθαι, finiunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum deducere, extrema in, σθαι, conuerſa, ſicut in paſſiuis dictum eſt: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, Sic & de aliis, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

μετοχαὶ μέσαι.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima pſona præſentis indicatiui.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, à ſecunda perſona præteriti medii τέτυπας, α, in ω, uerſa. ἀόριστος. α.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi Aoriſti ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima ſecundi Aoriſti ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

μέλλων. β.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima ſecundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVRTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

SVPERIORIBVS tribus Libris de octo partibus orationis ſimpliciter quodammodo locuti ſumus, quippe ſecundum linguam cōmunem: nunc quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundum eas dicemus. Quia uero reliqui laboris noſtri Conatus in linguarum diuerſitate plurimum uerſatur, his Libris titulū fecimus. DE LINGVARVM VARIETATE, additis quibuſdā regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, Tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum ſumpto à litteris initio.

De littera. Quæ (ut alibi dictum eſt) quattuor & uiginti cum ſint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt in uocales & conſonantes. Vocales ſunt ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Conſonantes uero decem & ſeptem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

DE VOCALIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Vocalium diuiſio. Vocales trifariā diuiduntur: εἰς μεταβολικά, καὶ ἀμετάβολα, hoc eſt in Mutabiles & in immutabiles: εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breues & ancipites. εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, hoc ē, præpoſitiuas & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α, ε, ο, μικρόν, quæ ſic appellatæ ſunt, quod in uerborũ præteritis mutentur, hoc eſt, α, & ε, in η, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα, ut ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uero ſunt, η, ι, υ, & ω, quæ cū in præteritis non mutentur, hoc ſortitæ ſunt nomen: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἱδρύω, ἵδρυον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ὠθῶ, ὦθον. Vocales natura lōgæ duæ, η, & ω, μέγα. natura breues duæ, ε, ψιλὸν, & ο, μικρόν. Ancipites tres α, ι, & υ, quas alii aliis nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc eſt indifferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam interdum ſunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρὰ, hoc eſt liquidas, ſiue labiles ad tempus & longæ & breuis ſyllabæ. Alii autem appellaue-

runt ipſas δίχρονα: quod obtinuit. Interdum enim ſuſcipiunt tempus longæ ſyllabæ, interdum uero breuis. Quod & Dionyſius Trax dicit, propter hoc ipſas δίχρονα dictas eſſe, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. Non tamen omnino plenam & abſolutam ſortitæ ſunt licentiam, ut ubicunque ſitæ ſint, & longæ & breuis ſyllabæ locum poſſideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum ſequuntur. Aut in principio ſiue medio dictionis: & hoc dupliciter. Vel enim quibuſdam Grámaticorum regulis, Poetarumq; auctoritate coarctantur: ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breues indifferenter accipiat, & ſic, quæ ſemel breues ſunt, non niſi breues eſſe poſſunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. Nam πάθεν penultimam corripit, cum ſit Aoriſti ſecundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uero penultimam producit, quoniam omnia uerba in, σι, deſinentia Antefinalem natura habent longam, & ſi Poetæ nonnunquam eam corripiant: ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων aſſerit, his utens exemplis. Ὀδυσσείας λ'. πεφύκασιν, πήχεων δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι, καὶ παρὰ. ξενοφάνει ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamen ſunt ab antiquis annotata, quibus ſi ſemel Homerus breuibus uſus eſt, ea ſemper corripit. & contra, quæ ſemel produxit, ea ſemper uſurpat ut longa. Vel ipſæ ancipites propriam exercent poteſtatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ eſſe poſſint & breues: & ſic δίχρονα, hoc eſt ancipites merito appellandæ ſunt, Exemplum de α, quod è noſtris citat Martialis epigrammatarius. Et queis ἄρες ἄρες licet ſonare habetur apud Homerum Ἰλιάδος. ε'. ἄρες ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, ſecundo uero corripit eandem. De. ι, Ὀδυσσείας ω'. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα καταφθέες ἐσσόμεθ' αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή τίς τις ἐπισπάσεται ὃν κακὸν εὕρῃ. in primo uerſu ἴομεν producit primam, in ſecundo uero corripit eandem. De. υ, Ὀδυσσείας. ε'. καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος. β'. Λεξίου, ἐς καλλίρροον ὕδωρ ἐπιείσατο αἰών. In primo uerſu. v. producta eſt, in ſecundo uero correpta, Igitur aut in quibuſdam dictionibus ſemper corripiuntur ſecundum regulam grammaticorum: ut πάθεν, & id genus alia. Aut ſemper producun-

Atten.

πεφύκασιν. μεμαθήκασι

tur: ut ἰσχύνω, τίω, μῦθος, & ſimilia. Aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur: ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. Hæcq́; ut arbitror dicuntur proprie á Grámaticis ἀμφίβολα, id eſt, ambiguæ ſiue ancipites. Δίχρονα, uero, id eſt, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuſcunq; ordinis, tam illæ quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quám quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues ſumuntur: ſed de his ſatis.

DE DIPHTHONGIS.

Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uero, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorum ſupponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι. & ex ε, & ι, fit ει. & ſic de aliis. υ, autem & ſi ſit ſubiunctiua, nonnunquá tamen præponitur τῷ ι, ut υἱός, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι, dicuntur, id eſt ſonoræ: uel (ut uerbum uerbo reddamus) beneſonæ. Impropriæ item ſex, quinq; communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ωὐτὸς pro αὐτὸς. quarum tres ſunt κακόφωνοι, id eſt diſſonæ uel maleſonæ, hoc eſt, ηυ. υι. ωυ. tres uero ἄφωνοι, id eſt abſonæ. ᾳ, ſcilicet, ῃ. & ῳ.

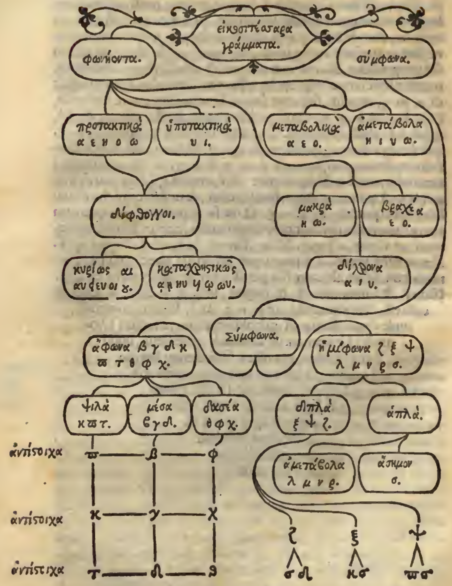
DE CONSONANTIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Conſonantium. Diuiſio.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc eſt, Conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſiunt conſiderari. Vno modo, quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλά, hoc eſt tenues litteræ nuncupantur, κ π. τ. Tres plenam eá poſſident, & hæ δασέα, hoc eſt craſſæ dicuntur, θ. φ. χ. Tres neq; prorſus carent aſpiratione, neq; eam plená poſſident, & hæ μέσα, hoc eſt mediæ habêtur, β. γ. δ. Et ſic earum tres habêtur ordines. Vnus medius, hoc eſt, β. γ. δ. Alter læuus, π. κ, τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod Β. media ſit inter π. & φ. Γ. inter κ. & χ. Δ. inter τ. & θ. Alio modo, quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alii fiunt earum ordines tranſuerſi. Primus π. β. φ. Secundus κ. γ. χ. Tertius, τ. δ. θ. Et hoc modo ἀντίστοιχα, appellantur. nam tenues pro aſpiratis ponuntur: hoc eſt, π. pro φ. κ. pro χ. & τ.

pro θ. ut φράζω, πέφραδκα. χαίρω, κέχαρηκα. θείνω, τέθακα pro φέφραδκα, χέχαρηκα, θέθακα. quod non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunq; poſt ipſas tenues ſequitur dictio á uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione: ut ἐφίστημι, οὐχ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, & μετά, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, tranſiit, ſequente ὅπως. Semiuocales autem ſunt octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas partes diuiduntur, εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ: id eſt duplices & ſimplices. Duplices ſunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ ſic appellantur, quoniam unaquæq; illarum uim habet duarum conſonantium, Z. σ. & δ. Ξ. κ. & σ. Ψ. π. & σ. Simplices uero bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα, ἢ ὑγρά, καὶ εἰς ἄσημον. hoc eſt in Immutabiles, ſiue liquidas, & in Aſemum. Immutabiles ſunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. Quæ ſic appellatæ ſunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominum, neq; in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ἄσημον uero unum. σ. ſcilicet: quæ iccirco ita nuncupata eſt, quoniam non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem ut aliæ. Nam ξ. & ſemiuocalis eſt, & duplex, ut ζ. & ψ. Sic λ. & ſemiuocalis eſt, & immutabilis, ut μ. ν. ρ. At σ, ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. A quibuſdam etiam, ut refert Diomedes Grammaticus, μοναδικὸν appellatur, quod ſuæ cuiuſdam poteſtatis ſit. Sed enim horum omnium ſummam ueluti quandam una facie deſcribere noſtri fuerit inuenti, quo memoriæ hæc tenacius inſideant, quare ſubiectam tebulam ita delineauimus.

BREVIS DIVISIO LITTERARVM.

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc eſt, Syllaba eſt concurſus ad minimum duarum litterarum. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc eſt, ſyllaba eſt cōprehenſio conſonātiū cū uocali, ſiue uocalibus. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατὰ δῆλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἐν πνεύματι ἀδιαστάτως ἀγομένη: id eſt, Syllaba eſt cōnexio ſiue copulatio elementorū adinuicem ſub uno tono, & uno ſpiritu indiſtanter, & ſine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abuſiuæ uero & ſolæ uocales, quæ ſuum habent tonum ſyllabæ dicuntur: ut ἄω, uerbum.

Syllabarū aliæ longæ, aliæ breues, aliæ cōmunes. Longæ, aut na-
tura ſunt, aut poſitione fiunt. Sed hæ quæ natura ſunt, modis tribus *Longæ na-*
ordinantur. Aut quando ꝑ longa elemēta enuntiantur: ut ἥρως. Aut *tura.*
quādo habent ancipitē aliquam ꝑ productionem aſſumptā: ut ἄρης.
Aut quādo habēt diphthongum: ut αἶσα. Poſitione longa fit ſyllaba *Poſitione*
modis quinq;. Vno, cum correpta uocalis in duas deſinit cōſonātes: *longæ.*
ut ἅλς, δάμαρς. Altero, ſi deſinat in duplicē litterarum: ἄραψ, κόραξ.
Tertio, cum in cōprehenſione duæ inferuntur cōſonantes, ita tamen
quod nō ſit muta cum liquida: ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quinto, ſi deſinat
in unā conſonantē, & ſequēs itē à conſonante incipiat: ut ἔργον ἔργος.
Breues ſunt quæ correptā uocalē habēt, & nō deſinunt in duas con-
ſonantes, uel in aliud, quod poſſit pro duabus conſonātibus accipi: ut *Breues.*
λόγος, βρέφος Vel cum aliquā habent ancipitē ꝑ correptionem aſſum-
ptam: ut νῆα, ἄλα. ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλα δ' εἴρυσε. α,
enim utrobiq; correpta eſt. Cōmunis ſyllaba eſt, longa in breuem,
uel cōtra, certis obſeruationibus uerſa. Cōmunium ſyllabarum mo-
di ſunt tres. Primus eſt, cum locū breuis longa occupat, finita parte *Cōmunes.*
orationis uocali ſequēte, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſo-
nante. Ιλιάδος γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. Secundus,
cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonātes:
quarū prior ſit muta, ſequens uero liquida. Ἰλιάδος. τ. Πάτροκλέ μοι
δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ: hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo
gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedēs deſinat in uocalem
breuē, ſeu purā, ſeu cum aliqua conſonāte, & ſequens incipiat à uo-
cali, nō quauis tamen, ſed ἰῶτα tantūmodo. Sic enim inuenio tradi-
tū à quibuſdā, quod etiā Priſcianus uidetur ſenſiſſe: ubi de diphthon *Attē. apud*
gis loquitur. Sed aduertendū eum locū eſſe mancum. ὀδυσσείας. κ. *Priſcianū.*

ἡ δὲ μέ, γα ἰά, χουσα ὑ, πίδακμε, κὴ λάθε, γόνων. & Ἰλιάδος. ξ. οἱ δὲ μέ, γα ἰά, χοντες ἰ, πίδακμον, ὑ κες ἀ, χαιῶν. Et in eodē Νέσορα, δ᾽ οὐκ ἔλα, θεν ἰα, χὴ πῖ, νοντα περ, ἰ, ωπης. τὸ μέγα enim extremam habet ꝓductā ſequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis eſt, ſic ἔλαθεν. Sunt tamen qui ſimpliciter dicunt ſic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc eſt, & ſequentem habeat à uocali incipientem. nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem, ſecundum quos eſſet illud Homeri ἰλιάδος ζ. αἴκε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος cōmunis eſt ſyllaba. Et illud Heſiodi ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν. nam πος, cum breuis ſit, hic pro longa habetur, ſicut & illud Homericum κος. Id.n. fit ratione Ceſuræ, quod ſæpe etiam Maro noſter uſurpat.

DE DICTIONE.

De dictiōe. Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν. id eſt, Dictio eſt minima pars orationis compoſitæ, quæ diuidi poteſt.

DE ORATIONE.

De oratiōe Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc eſt. Oratio eſt dictionum compoſitio, ſententiā perfectam demonſtrās. dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod eſt dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus, ε, in penultima, loco, ε, habent, ο, ut φέρω, φόρος. τέχω, τόχος. ſic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles ſunt quinq;, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος,

DE NOMINE.

De nomine. Ὄνομα ἐςὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον: id eſt, Nomen eſt pars orationis caſualis, corpus, uel rem ſignificans, cōmuniter, ſiue proprie dictum. Corpus, ut λίθος. Rem, ut παιδεία. Communiter dictum, ut ἄνθρωπος. Proprie, ut πλάτων. Nam apud grāmmaticos id dicitur corpus, quod tactu aut

Corpus. uiſu percipitur. Res uero, quod ſola mente comprehendi poteſt.

Res. Accidunt autem nomini quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, ſpecies, figura, numerus, & caſus.

Genus. Γένη, genera quinq;, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον. hoc eſt, Maſculinum, fœmininum, neutrum, cōmune, promiſcuum. Ἀρσενικὸν, cui noīatiuo caſu numeri ſingularis præponitur articulare

ὁ, ut ὁ θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo ſingulari præponũtur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiſcuum dicitur, eſt quod aut ſpecie maſculini generis declinatur, & ſimul ſignificat etiam fœmininum genus, ut ὁ στρουθός, hic paſſer. Aut declinatur ſpecie fœminini generis, ac etiã maſculinum genus ſignificat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & ſic ſub uno genere utrunque intelligitur. Nã inter commune & epicœnum hoc intereſt, quod cõmune eſt ubi uiſu ſecernimus ſexum, ut κύων, canis. Epicœnum eſt è contrario, ubi uiſu non ſecernimus ſexum, ut κόραξ, coruus.

Εἴδη δύο, Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς, γῆ. Deriuatiua, ut οὐράνιος, γήϊνος: cæleſtis, terreſtris. Deriuatiuorum autem ſeptẽ ſunt ſpecies: πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν. De quibus poſt nominum declinationes dicetur. Species.

Σχήματα, τρία, Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: ſimplex, cõpoſita, & decõpoſita. Simplex, quæ ſecũdũ ſeipſã ſimpliciter dicitur: ut Φίλιππος. Decõpoſita, quæ à cõpoſitis deriuatur: ut Φιλιππίδης. Figura compoſita quattuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis: ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo caſu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis: ut σοφοκλῆς, ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto: ut περικλῆς, ex περὶ præpoſitione, & κλέος. Aut ex corrupto & perfecto: ut φιλόδημος, ex φιλὸς & δῆμος. Figuræ.

Ἀριθμοὶ, Numeri ſunt tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: ſingularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis, ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis, ut οἱ ἄνθρωποι. Numeri.

Πτώσεις, Caſus quinque: ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & uocatiuus. ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id eſt, rectus caſus ſic appellatur, quod recte ſubſtantiã rei ſignificat. Dicitur autẽ εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidẽ, quoniam συνώνυμον eſt εὐθὺ τῷ ὀρθῷ: ὀνομαστικὴ δὲ, id eſt, nominatiuus, quod uolentes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc eſt, recto utimur. Reliqui autem quattuor caſus πλάγιαι, id eſt, obliqui uocantur, quia ex obliquo ſignificant ea quæ ſunt, aut fiunt circa ſubſtãtiã. Volẽtes enim ſolẽ, uel hoiem, uel equũ, uel quiduis eorum, quæ ſũt, ſiue definire, ſiue deſcribere, uel noiare, dicimus homo. Leo. equus. Siquid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hois prudẽtia, leonis fortitudo, equi ferocitas. Caſus. εὐθεῖα.

DE ACCENTIBVS.

De accẽtib. Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc eſt, Accentus eſt tonus uocis litteratæ. ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖον τι ἔγγραφον, δι᾽ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc eſt. Accẽtus eſt ſignũ quoddam ſcriptum, ꝑ quod cognoſcitur integra uocum ꝓlatio, tẽporum & ſpirituũ, & differẽtia ſignificati dictionũ. Dicitur autẽ προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς τὰς φωνάς. Sicut apud Latinos, accẽtus dictus eſt ab accantando, q̄ ſit quaſi quidã cuiuſq; ſyllabæ cantus.

Accẽtus.x. Sunt autem decẽ, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: id eſt, Acutus, grauis, circumflexus, longa linea, breuis linea ſecundũ Priſcianum, ſiue longus & breuis ſecundũ Diomedẽ, aſpiratio, læuigatio ſiue ſiccitas, auerſio, ſubunio ſiue coniunctio, & diſtinctio. Ὀξεῖα eſt nota à ſiniſtra parte aſcẽdẽs in dextrã, in hunc modũ qua ſyllaba acuitur ´. Βαρεῖα eſt nota à ſummo in dextrã partẽ deſcẽdẽs, ita `. qua ſyllaba deprimitur ac deponitur. Περισπωμένη eſt nota ex acuto & graui facta, ita ^. qua acuitur & deprimitur ſyllaba. Μακρὰ nota à ſiniſtra in dexterã partem æqualiter ducta, ita .–. quæ eſt ſignũ productæ uocalis: ut ἀντῖ ψῖ οὐ κταμένοιο. ψῖ, enim ꝓducta eſt, iccirco ſupra ſe characterẽ habet τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα nota iacens ſimiliter ſupra correptã, ſed panda & cõtractior, quaſi ſurſum ſpectãs. ᴗ. quæ eſt ſignum correptæ uocalis: ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. Nam .A. ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibuſdã codicibus adhuc uidere licet. Δασεῖα ad ſummã uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura ʽ quæ eſt læua pars circuli: ut ἡμέρα, ὅρος. Ψιλὴ etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntiãda ſit, & hac nunc notatur figura ʼ quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut αἶσα, ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes, Η, uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebãtur, ut Ⱶ Α῾ΓΝῸΣ. Dextera uero ꝓ læui: ut ꟶ Α῎ΡΓΟΣ. Vbi aduertendũ eſt, q̄ omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασείᾳ ſignatur, aut ψιλῇ. non item incipiens à conſonante, niſi à ρ, incipiat, quæ ſemper aſpiratur: ut ῥοπή. Excipitur ῥ̓άρος, ῥ̓αριάς, & ῥ̓άριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo Grauitonorum, hoc eſt ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος

Ἀπόστροφος eſt item dextera pars circuli ad ſummam conſonantem appoſita, ſed in fine dictionis, quæ fit ita ʼ. Hac nota oſtendimus parti orationis deeſſe ultimã uocalẽ: ut ἄρ᾽ οὕτως, pro ἄρα οὕτως, quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, ſcilicet & ο, ut φέρ᾽ εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ᾽ ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt, α, & ι, ſi correptæ fuerint: ut παρ᾽ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ᾽ ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet &, οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ᾽ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς. Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. Eſt nanque ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui circũflexa in hunc modũ. ‿. ut ὁπωσ‿οῦν. Ὑποδιαστολὴ, eſt dextera pars circuli ad imam litterã in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernũtur: ut ὅ, τι, τό, τε. ἔστι, νοῦς. *Atten.*

Exigit autẽ hic locus, ut de accentibus aliquid inſuper dic, ãfinitionẽq; quã Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexãdrini, Apollonii ueteris Grãmmatici filii, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt.

Plenius de accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddã, Accentus eſt quædã extenſio uocis litteratæ ſanæ ſecundũ enuntiationẽ dictionis prolatæ, cum aliquo eorũ quæ ſunt coniuncta circa unã ſyllabã, ſiue ſecundũ conſuetudinẽ linguæ certæ, ſiue ſecundũ definitionẽ, quæ ſecundum proportionẽ exiſtat & rationẽ. Dictus eſt autẽ accentus ab eo quod accinit & cõgruit dictioni ſubiectæ. Sunt autẽ accentus decẽ, pro numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt à litteris, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abuſiue, qui à litteris nõ fiunt. Ex Λ, enim diuiſo in duas partes, fit acutus & grauis. Ex, ϴ, tres fiunt, Circumflexus ex ſuperiori ſemicirculo, Breuis ex inferiori, Longus autem ex linea media. Ex, Η, diuiſo duo fiunt ſpiritus, Et pars quidẽ ſiniſtra. ⊦. eſt denſus. dextra autem ⊣. tenuis. Tres autẽ alii ultimi nõ fiunt ex litteris. Diuidũtur uero oẽs in quattuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id eſt, tonos, tẽpora, ſpiritus & paſſiones. Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circũflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinẽ currentium. tot enim ſunt etiã uiæ uel accliues, uel decliues, aut curuæ. Et acutus quidẽ acuens uocẽ, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autẽ deprimẽs, & ſecundum æqualitatẽ dictus, cõparatur uiæ decliui. At circũflexus, qui medius eſt, circũflectit. Horũ duo proprii

Accentuum forma unde.

Touitres.

ſunt toni, acutus & circũflexus. Nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper ſyllabis quæ non habent ꝓprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circumflexus autem cõpoſitus, quia ex *Atten.* acuto & graui fit. Sed acutus & circũflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum. Omnis uero dictio ſiue monoſyllaba, ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in *Acuti accẽtus loci.* antepenultima. & unuſquiſq; tonus ſortitus eſt ꝓprium locum. Acutus tres, ultimã uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſq; ſynæreſi, uel breue: ut ἀνὴρ, σοφός. talia enim per ſe poſita acuuntur. In conſequentia uero, hoc eſt in cõtextu plurium dictionum, grauantur: ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio *Atten.* acutum in fine ſuſcipiens ꝑ ſe acuitur: in conſequentia autem acutus in grauẽ mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quãdo id quod ſuſcipit, natura ſit longũ; uel poſitione, & finalis ſit longa. Longa enim ante longã nõ inflectitur: ſi nõ inflectitur, acuitur neceſſario. Nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longã poſitione circũflexus non ponitur, ſed acutus: etiã quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis, aut longa, ut λόγος, πάνος, λέβης, ἔρως. Nam ſuper breui inflexus non ponitur ſed acutus. Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis: ut δημόσιος, φιλόσοφος. Longa uero exiſtente finali, dictio non poteſt acui in antepenultima κοινῶς. ἀττικῶς uero poteſt, ut μονέλεως, λέξεως. Ante duas ſyllabas circumflexus non ponitur, ſed acutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſyllaba, ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, ſiue βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτονον. ὀξύτονον enim dicitur, ꝙ ultima ſyllaba acuatur. παροξύτονον, ꝙ penultima. προπαροξύτονον, ꝙ antepenultima. βαρύτονον uero ꝙ ultima grauatur, a qua omnis accẽtuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus *Grauis accentus loci* ſit, ſuper uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, ſi ſignãdus eſt, unum tantum poſſidet locum, extremã ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. Ponitur nanq; ſuper, ipſam grauans & per ſe: ut τὸν, τὸ, τοὺς. *συνέπεια* Ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. eſt enim συνέπεια ſυναρτησις τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quattuor dictiones omnes accentum grauem habent cum ſe inuicem ſequantur, & ſimul aliã alia trahat, nec inter eas ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla. Etenim in aliis ſyllabis nunquam ſignatur grauis accẽtus,

etſi quælibet ſyllaba, præter illam quæ acuitur aut circumflectitur, graui accẽtu enuntietur. Tot enim ſunt accentus graues in unaquaqꝫ dictione, quot ſunt ſyllabæ: illa excepta quæ proprium habet: ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum ſcilicet cæteræ uero, tam præcedentes ꝙ̃ ſequentes, grauem. Circumflexus uero circũflectens dictionẽ, duo loca occupauit, ultimam ſcilicet ſyllabã, & penultimam. Ponitur autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa fit: ut ναυσιπηγέα, ναυσιπηγῆ. Omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexũ accẽtum facit. Etiam ſup ſimpliciter longam: ut τιμῆς. *Circũflexi Accẽtus loci.*

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur: ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur, ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens. υ. ψιλὸν ſi ſuſcipit tonum, circumflectitur, εὖ, φεῦ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet. ἰδοὺ, ἰοὺ, & οὔ. Ponitur etiam ſupra penultimam, cum longa ſit natura, & ultima breuis: ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit: ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanqꝫ ſynæreſis ex acuto & graui circumflexum facit. Iccirco habens circumflexum in extrema ſyllaba περισπώμενον appellatur: ut ποιῶ, habens uero in penultima, προπερισπώμενον: ut ποιοῦμαι. *Atten.*

Quæri poteſt hoc in loco, cur circumflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ ſcilicet, penultimæ & antepenultimæ. Reſpondetur, ꝙ huius gratia non poteſt circũflexus ſup tertiã ſyllabã locari, quia ex acuto & graui ꝑ craſim cõpoſitus eſt. Acutus enim & grauis concurrentes, quod ſæpe repetẽdum eſt, circũflexum faciunt. Quoniam igitur nõ inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam ſi ſuper quartam ſyllabam ponatur acutus: ut ἀπό Μανιος, uox nempe, quæ ſuper eam in ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ.) huius gratia neqꝫ circumflexus ante duas ſyllabas locari poteſt, ut κῶργιος, ποιούμενος. Si enim circumflexus ſuper, ῶρ, ſyllabam ponatur & ſuper οὐ quæ à fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi non omnis dictio, habens circumflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circumflexus ui ac poteſtate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appe- *Cur circũflexus ſecũdum nõ excedat.*

tit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in duas diuidi poſſit, ad cuius diuiſioně & ipſe circũflexus diuidatur, in acutũ ſcilicet & grauem: ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum ſecundũ eius ſyllabæ tẽpus, quæ circumflexo pronuntiatur accentu, grauẽ habere uideatur, identidem ſequeretur, tres graues accẽtus poſt unum acutum ꝓnuntiari: ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα,

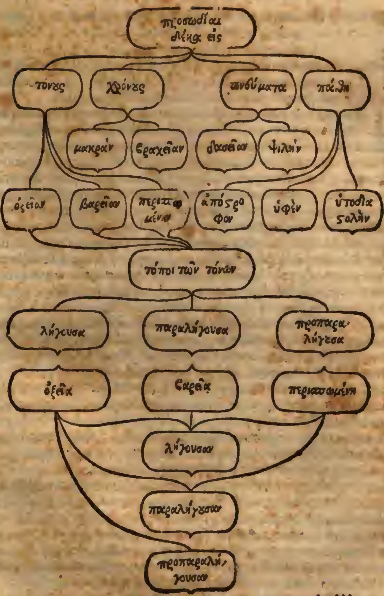
Atten. quod quidẽ ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiã circũflexum poni ſup penultimam ſi ſit natura longa & extrema breuis: ut μαῖα, μοῦσα. At ſi forte euenerit, ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaq̃ penultima circumflexum ſup ſe habere poteſt: quamobrẽ ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorũ diuiſionem, & circumflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & grauẽ: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt, ut longa ante longã acuatur. quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutũ qui ſimplex eſt, ſuper penultimã manere neceſſe eſt: ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιεέσθην ἐποιέσθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circumflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur: nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutum ſcilicet: ut ὄρθος, ἔγχος.

Tempora duo. χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanq; ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Spiritus duo. πνεύματα autem hoc eſt ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλή, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur: ut ῥώμη.

Paſſiones tres. πάθη tria ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non ꝓprie appellantur accentus, cum à litteris factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt paſſiones, ꝗ circa dictiones patientes uerſentur, nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alii accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur. ὑφὲν uero & ὑποδιαστολή dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma in ſubiecta tabula deſcripta eſt.

προσωδίαι
τόνους
χρόνους
πνεύματα
πάθη
μακράν
βραχεῖαν
δασεῖαν
ψιλήν
ὀξεῖαν
βαρεῖαν
περισπωμένην
ἀπόστροφον
ὑφὲν
ὑποδιαστολήν
τόποι τῶν τόνων
λήγουσα
παραλήγουσα
προπαραλήγουσα
ὀξεῖα
βαρεῖα
περισπωμένη
λήγουσαν
παραλήγουσαν
προπαραλήγουσαν

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

NOminum declinationes ſunt quinq;: quattuor pariſyllabæ: quinta uero impariſyllaba: & hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neq; ſynæreſim neq; craſin patiuntur.

PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum in, αο, & in, ης, deſinentium: ut ὁ αἰνείαο, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius eſt, quia uarii ſunt Linguarum uſus. Hac de cauſa priuſquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; aliis caſibus nonnulla, quæ quidem obſeruatione digna nobis uiſa ſunt, præponenda cenſuimus. Atq; ut ordinem caſuum ſequamur, primum quidẽ ſciẽdum eſt, quòd ad ſingularem Nominatiuum attinet, Iones in nominibus in, αο, deſinentibus (niſi Dorica fuerint, ſicut eſt ὁ λάαο, τοῦ λάα, & ὁ ἀλδύαο, τοῦ ἀλδύα) uertere, α, in, η, ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείαο. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο. ἔρχεται ἑρμείης. Dores uero contrarium facientes in nominibus in, ης, deſinẽtibus uertere, η, in, α, productum, & dicere ὁ χρύσας. ἀντὶ τοῦ χρύσης, & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων δ' ἐξέλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in, αο, aut in, ης, deſinens, apud Poetas in, α, ad ſimilitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θετταλικῷ: ut ὁ αἰχύτα, ἀντὶ τοῦ αἰχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν eſſe, hoc eſt uocatiuum ꝓ nominatiuo poni, quorum opinioni Priſcianus noſter adſtipulatur, qui ubi de conſtructione ſcribit, ſic inquit: Antiquis quoq; mos eſt, nominatiuos pro uocatiuis ꝓferre, Homerus ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. quem ſecutus Vergilius in undecimo.

Corniger heſperidum fluuius regnator aquarum,

fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Theſſali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre ſolebant. Home. ἰλιάδ. α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentiſſime huiuſcemodi nomina, & maxime appellatiua ꝑ uocatiuum græcum, etiã pro ſuo nominatiuo ꝓferunt: ut ſophiſta, cithariſta. Perſius tamen indubitanter ꝓ nominatiuo poſuit.

Cenſorem'ue tuum, uel quod trabeate ſalutas.

trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priſcianus.

Ἡ γενική. τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμείαο δωρικῶς.

Nominatiui ſing. uarietates.

Vt Iones

Vt Dores

Vt Aeoles Bœotii Theſſali

Vt Dores.

Genitiui ſing. uarietes.

Nam Δωριεῖς in huiuſmodi nominibus, ας, cõmnniter definentibus, ſiue ex conuerſione, η, in, α, ἔθει δωρικῷ, abiecto, σ, faciunt genitiuum: ut ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου, ὁ φιλόνδας, τοῦ φιλόνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι, εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλόνδα. ἀντὶ τοῦ φιλόνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui ſi addatur o, μικρόν, fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: ſicut βορέας βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἶψα δὲ οἱ θρήϊκι τόθεν βορέαο κατοῦξ ἔρχεται.

Vt Aeoles & Bœotii

Mutatis uero, α, in, ε, & o, in, ω, μέγα, fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cũ accẽtu acuto in antepenultima, quanq̃ extrema ſit natura longa. Quoniá genitiui διὰ τοῦ, εω, ἰωνικῶς, ſi à cõmunibus genitiuis Grauitonis ſint, acuunt antepenultimam: ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: ni forte ſyncopam patiátur: ut βορέαο βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέω τε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circumflexis genitiuis ſint, παροξύνονται: ut αὐλητής, αὐλητοῦ. αὐλητέω.

Vt Iones

Atten.

Datiui ſingn. uarietates.

Ἡ δοτική. τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, ſicut in nominatiuo. Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διὶ κρήτη: Dores uero è contrario in nominibus deſinentibus in, ης, κοινῶς, uertunt, η, in, α, ſicut in nominatiuo: ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεοκρ. ἐν πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα αἰακίδᾳ πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen ubiq; ſubſcripto.

Atten.

Datiuus. ι. finalem appetit.

Quoniam omnis datiuus ſingularis aut in, ι, ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatum, deſinit: ut τῷ αἴαντι: aut in, ι, non platum, ſicut eſt in diphthongis, τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus in diphthongis etiá impropriis, ι, adſcribere ſolebant. Nunc uero in tribus impropriis, hoc eſt, ᾳ, ῃ, ῳ, uſus obtinuit ut, ι, ſubſcribatur, quod ideo quidem factum eſt, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in, υς, deſinentia, quæ per abiectionem τοῦ, σ, inflectũtur: ut ὁ κραμῦς, τοῦ κραμῦ, τῷ κραμῦ. ὁ ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. & ſimilia, quorum datiuus omnino reſpuit, ι, quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in, υι, diphthongum deſinat. Quinetiá Aeoles datiuis in, ω, deſinentibus, ι, non adſcribunt. Datiuus uero dualis cum ſemper in diphthongum, ſiue propriam, ſiue impropriam exeat, ι, non platũ ſemper habet: ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μονέλεων. At datiuus pluralis aut in, ι, prolatum deſinit: ut τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξί: aut non prolatum: ut τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μονέλεως.

Nulla dictio deſinit in. υι.

Accuſatiui ſing. uarietates.

Ἡ αἰτιατική. τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, ut ſupra. Ἰλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα ſicut ξέρξην, ξέρξεα. Diſſoluũt enim Iones, η, in, εα, & abiiciunt, ν, Nam. ν,

ν. Abiectiuum.

ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ, ν, hoc eſt abiectiuum, niſi à declinatione ſit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus hiſtoriarum. vii. ἀπαλέξασθαι δὲ βασιλεῖα, πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὥρματο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην δεσπότεα, & ſimilia. Dores uero in nominibus, in, ης, uertentes, η, in, α, ſicut in aliis caſibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεόκρ. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiui ſing. uarietates.

Ἡ κλητική. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείαο ἀττικῶς. Nã Attici in omnibus numeris cuiuſuis declinationis, parẽ faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiã annotãdum eſt, nomina pariſyllaba in, ης, deſinentia, facere uocatiuũ in, η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Annotãtur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μοναίχμης, ὦ μοναίχμα, quæ hãc regulã nõ ſequuntur. Etiam in, της, deſinẽtia pariſyllaba, in, α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur, ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. Etiã in, της, Poetica: ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ἰλιάδ. α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. Nomina quoq; gentilia in, ης, deſinentia, in, α, faciunt uocatiuũ: ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadẽ fuerint ꝓpria, in, η, faciunt uocatiuum: ut ὦ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam cõpoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiui plur. uarietates.

Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ, ω, εἰς, α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χρονίων ἀπὸ ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχάς, καὶ αἰνανυδὰν ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες. αἰεί. Et ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ, α, ſicut ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Ὀδυσσ. β. οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. Et ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio hiſtoriarũ. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci: hoc eſt ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν, ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Datiui plur. uarietates. Atten. De Dtõ plur. ut Iones.

Ἡ δοτική. τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum eſt, omnem datiuum pluralem in, σ, deſinentem κοινῶς, aſſumere, ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Ὀδυσσ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ

habent, αι, diphthongon, ſiue in, σ, deſinant, ſiue in, ι, κατὰ προσχηματισμὸν etiam, α, in, η, uertere conſueuerunt: ſicq; ex diphthongo ꝓpria fit impropria: ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. Nam ſicut Atticorum eſt proprium uertere, ε, in, η, τῆς, ει, διφθόγγου: ut εἴδειν, ᾔδειν: ſic Ionum mutare, α, in, η, τῆς, αι, διφθόγγου. Sic Herodianus. ἰλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ᾽ ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἤλθον. καὶ ὀδυσ. ε. οἳ τότ᾽ ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Atten. quid Herodianus.

Ἡ αἰτιατική. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenias etiam huiuſmodi accuſatiuum pluralem & in, εας, deſinere: tanquam à ſingulari accuſatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc eſt, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ, σ, δεσπότεας. Herodotus primo hiſtoriarum, καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia.

Accuſatiui ſing. uarietates.

Παραδείγματα.

Ἑνικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικά. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud Poetas ſcribi ſic. ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ᾽ ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ᾽ ὤρεος, εἶπε δὲ δάφνι.

Et ſic de aliis caſibus κατ᾽ ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθυ. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYLlaborum, *ſecundum uarietate Linguarum.*

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in, α, ſiue in, η, deſinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in, ας, uel in, ης, datiuus in, ᾳ, uel in, ῃ, diphthongos improprias deſinit. In, ν, *Atten. de finalib. α. & η.* uero accuſatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus, α, finalem, quaſdam, η, nonnullas utrunque appetere. ε. quidem &, ι, α, ſibi uendicant: ut ῥέα, φιλία. ϒ. uero & ω, appetunt, η, δύη, ζωή. Ρ, & Ο, μικρὸν utrunque poſtulant: ναυσικάα, δυνάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt, α, ut ζ. ξ. ψ. σ. ſimplex, ac duplex, & geminatum, λλ, ut φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen, excipiuntur. Quædã præterea, η, ut, β, &, γ, & ſimplex. λ, ſiue per ſe, ſiue in alterius complexione conſonantis, &, μ, π, τ, φ, χ, ut θήβη, στέγη, αὐλή. Excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ζεύγλη, & ζεύγλα ſecundum ueteres, οἴμη, καλλιόπη, ἀρετή, νύμφη, τύχη. At, δ, θ, κ, ν, appetunt, α, &, η, ut λήδη, κνίδη, κισσαίρα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκή, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in, ρα, deſinentia, *ρα* ſiue unius ſint generis, ſiue trium, α, debent habere finalem: ut ἡμέρα, διφθέρα, περιστερά, φοβερά, σκιερά. Excipiuntur ἀσκέρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, καθέρη, ὀλυρή, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη.

Adiectiua quomodo Adiectiua quoque fœminini generis, quæ à nominibus maſculinis in ος, purum deſinentibus fiunt, α, finalem deſiderant: ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero maſculina in, ος, nõ purum terminabuntur, fœminina oportebit in, η, deſinere: ut καλὸς, *Augusta Latinum* καλή. πανσεμνὸς, πανσεμνή. Excipiuntur quæ habent, ρ, ante, ος: ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος. quia latinum eſt, η, in, α, correptum tranſtulit: nam αὐγούστη dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more, η, in, α, correptum uertere conſueuerunt. Id quoque & *νύμφα* Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, Ἰλιάδος γ. δεῦρ᾽ ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam, φα, breuis eſt: quare in genitiuo, & datiuo ipſum α, in, η, reuertitur, αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uero αὐγοῦστα proprium eſt nomen, α, productum habet: idq́; in obliquis ſeruat ἔθει δωρικῷ: ut αὐγούστα, αὐγούστας. Nam Dorum eſt uertere *η. in. α. Dores* η, in, α, productum: ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη: Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη.

& κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολασαμένα περόμας προσέφασεν ἀθάνα. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα & alia. Iones uero contra in huiuſmodi nominibus, α, productum in, η, uertunt, niſi Dorica fuerint: ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipſo ſtatim hiſtoriarum initio. Ἡροδότου ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. Ὀδυσσείας ξ. τὴν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

DE GENITIVO SINGVLARI.

In genitiuo ſingulari, annotandum eſt ſola nomina in, α, purum necnon in, δα, in, θα, & in, ρα, deſinentia, ſeruare, α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum deſinant terminationum, α, tamen in genitiuo ſeruant & datiuo: ſicut eoꝝ ꝑfecta quæ in, α, purum exeunt: hoc eſt ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Eſt enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: ſicut à σελήνη σεληναία. abiecto uero, ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: ſicut μναία, μνάα, μνᾶ. Iccirco extremam producunt, & circumflectuntur. Declinantur autem ſicut dictum eſt, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uero omnia uertunt, α, in, η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

α. δα. θα. ρα.

ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς ita ναυσικᾶ.

DE DATIVO SINGVLARI.

Aduertēdum eſt, huius declinatiōis datiuū ſingularē apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν: ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ, ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς, η, διφθόγγου. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & ſimilia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci poteſt: ſicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiā προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς: ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in aliis caſibus tam ſingularis numeri quàm pluralis, apud Poetas frequentiſſimo habetur in uſu: nec ſolum in hac ſecunda declinatione, ſed in aliis. In pronominibus etiam & aduerbiis, nec diſcernuntur caſus, niſi ex orationis ſententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorum omnium hæc ſint exempla.

Atten. ι. pro. η.

Atten. φι. addititium

In omnib. fere caſib.

In ntō ſecundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In gtō. Ὀδυσ. ε. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς, καὶ Ἰλιάδ. δ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. Ὀδυσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. In actō. Ἰλιάδ. σ. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών, ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις μηδ' ἀναβάλ-

λέσθαι ἐς τ᾽ αὔριον, ἐς τ᾽ ἔνηφι. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔνην. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη In datiuo plurali. ὀδυσσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Euſtathius. Nã πρὸς præpoſitio datiuo iuncta, inhærentiam quandã ſignificat, quæ cõſtructio in ſequenti uerſu explicite poſita eſt, uidelicet, ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In accuſatiuo plurali. ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ᾽ αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo ſingulari tertiæ declinationis. ὀδυσσ. ω. ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδ. κ. αἰέ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo ſingulari. ὀδυσσ. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In gtenitiuo plurali. ὀδυσσ. ξ. τοῦ δ᾽ ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ᾽ οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. ὀδυσσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τῆς δακρύοις. In accuſatiuo. ὀδυσσ. π. φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ. In genitiuo ſingulari quintæ declinationis. ἰλιάδ. ι. ἔκλυον ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ᾽ ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ᾽ αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. ἰλιάδ. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ᾽ ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accuſatiuo. ἰλιάδ. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. ἰλιάδ. λ. τῆλε δ᾽ ὁ χαλκὸς ἀπ᾽ αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ αὐτοῦ. In datiuo plurali. ἰλιάδ. μ. εἴπερ γάρ χ᾽ εὕρῃσι παρ᾽ αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς. In aduerbiis. ὀδυσσ. χ. κτήμαθ᾽ ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ᾽ ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enumerandis paulo curioſior fui quod ſciebam eſſe pleroſq;, qui terminationem huiuſmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum caſibus uſurpatam.

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuu pluralis. uariet.

Genitiuus pluralis quadrifariã uariatur: ſicut & genitiuus pluralis primæ declinatiõis, in, ων, κοινῶς: ut ἡμερῶν. in, ᾶν, δωρικῶς: ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸ δ᾽ ὡς ἀλεκτρινὸν ὕδωρ ἐξ ἁμαρᾶν ἀνίευν. p ἁμαρῶν, accẽtu circũflexo ſup extremã, etiã ſi genitiuus cõmunis acutũ habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, & ſic de aliis. In, αων, βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς: ut ἀδινάων. ἰλιάδ. β. ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ pro μυιῶν, ἀδινῶν. Et in, εων, ἰωνικῶς, ut ἡμερέων.

Herodotus hiſtoriarum libro primo, τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα: pro ἡμερῶν.

DE DATIVO PLVRALI.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc eſt προσχηματισμὸν τοῦ, ι, ἔχει ἰωνικῷ, ἀττικῷ καὶ δωρικῷ: ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. ſicut ἀθύραις, ἀθύρῃς, ἀθύρῃσι. Herodotus hiſtoriarum lib. 1. δυρεέω δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uero caſus cõmunem ſequuntur inflexionẽ.

παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πλη. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι. Ἑνικά.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη. κοινῶς.

Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα. δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

TErtia declinatio pariſyllaborum nominum eſt tam maſculinorum q̃ fœmininorum, cõmunium & promiſcuorum in, ος, deſinentium, & neutrorum in, ον. Quorum genitiuus deſinit in, ου, κοινῶς, in οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in, ω, δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ, diphthongon impropriam: Accuſatiuus in, ν, cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea quæ in Libro primo dicta ſunt, aliqua omnino & hic ſunt annotanda. Sciendum eſt igitur, complura inueniri nomina, quæ in ſingulari numero aut ſunt maſculini generis aut fœminini: in plurali uero neutri: ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ θάχηλος, τὰ θάχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς. τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorum exempla apud Poetas paſſim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem: ut τὸ δένδρεον, τοῦ δενδρέου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in uſu ſunt. Τὰ δένδρεα uero quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, ſed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri. Maſc. ſing. Neutra pl. Dupl. decl. δένδρεα.

DE GENITIVO SING.

Etiam aduertendum eſt, Atticos, & Iones, & Theſſalos genitiuum

Gen. in. οιο. ſingularem per, οιο, enunciare, λοιπὴ τῆς, ου, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, καὶ προσθέσει τοῦ, ο, μικροῦ: ut ὁ δῆμος, τοῦ δήμου, δήμοιο. Ὀδυσσείας α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. Dores uero abijcientes, υ, τῆς

Gen. in, ω. διφθόγγου, ου, ac uertentes, ο, μικρὸν in, ω, μέγα, enunciare τὸν καλῶ, nec ſubſcribere, ι, θεῶ. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμον ἐλαύνεται ἐς τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

DE DATIVO SING.

Dat. in. ι. Datiuus uero ſingularis in quibuſdã nominibus diuerſorũ generũ, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ, ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπτύχι, ἀντὶ τοῦ πολυπτύχῳ. τῇ διχομήνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λίτι, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. Quare illud etiã Homeri, λίπ' ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiã ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον,

λίπ' ἐλαίῳ. ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Ὀδυσσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσαν τε, καὶ ἔχρισαν λίπ' ἐλαίῳ.

DE ACCVSATIVO SING.

Acc. in. α. Accuſatiuum quoq; ſingularem apud Poetas ſcito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, ubi mutata litteratura, accentus quoq; mutatus eſt, & locus eius.

DE GENITIVO ET DATIVO DVALI.

Gen. in. οιιν In duali uero ὤμοιιν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοῖιν pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι, ἔθει ἰωνικῷ.

DE DATIVO PLVRALI.

Paſſio Genitiui. Pluralem etiã datiuum pati manifeſtum eſt, nõ ſolum προσχηματισμὸν τοῦ, ι, ſicut in alijs declinationibus: ut λόγοισι νόμοισι, ſed etiam μεταπλασμόν: ut ἄστρασι, pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις, & πέταλσι pro πετάλοις. τοῖσδεσι uero pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ, ι, patitur, ἔθει ἰωνικῶς, & ἐπέκτασιν τοῦ δε. Nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra ſuã naturam) circumflectatur. Quod ſane factum eſt (ut inquit Euſtathius Ὀδυσσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis ſuã prorſus amittat ꝓprietatem. Ὀδυσσ. β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiã duæ eſſe appoſitiones, δε, ſcilicet & σι, quandoquidẽ apud Homerum τοῖσδε inuenitur abſq; σι. Ὀδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξεῖνον, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus præpoſitiuus aſſumens, δε, coniunctionem, uim habet pronominis demonſtratiui οὗτος.

Atten. τοῖσδεσι. De iis Latiui lib. ix.

τοῖσδε.

DE ACCVSAT. PLVR.

Accu. plu. in. ως. Accuſatiuum etiam pluralem in, ους, cõmuniter deſinentẽ, ſciendũ eſt per, ως, enunciari δωρικῶς. τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὼς ἀμπέλως,

pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abiicientes, υ, τῆς, ου, διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν in, ω, μέγα. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rurſus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. Vbi aduertendum eſt ſyllabam corripi, uel eſſe potius ἀμφίμακρον. In quibuſdã tamen codicibus inuenimus huiuſmodi accuſatiuos per, ο, μικρόν, ἀμπέλος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet, υ, ex, ου, diphthongo δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι: hoc eſt, Vbi beatorum inſulas oceaneæ auræ circumflant: quod magis quidem conſentaneum uidetur. Accu. plu. in. ος.

Παράδειγμα *uariarum Linguarum.*

ὁ λόγος, τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοῖϊν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia huiuſmodi nomina κατ᾽ ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECLINATIONE PARIſyllaborum, quæ Attica eſt.

QVarta declinatio eſt Atticoꝝ nominum pariſyllaboꝝ maſculini generis, & fœminini, ac cõmunis in, ως, & neutrorum in ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Quoꝝ genitiuus & datiuus in, ω, deſinunt: accuſatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniã cõmunem ordinem declinationum mutauimus, Theodoꝝ Gazam imitati, ſciri uelim, ut antea dictũ, hoc nõ temere factũ eſſe. Nã nomina in, ος, deſinentia maſculini generis & fœminini, & in, ον, neutri, quæ ſecundum alios in ordine ſimpliciũ declinationũ quartum tenẽt locum, Attici referunt ad ꝓpriam declinationẽ, quæ eſt in, ως, & in, ων, ꝑ ω, magnum ſicut dictum eſt: ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, paruo in, ω, magnũ mutato, quæ cũ à cõmuni declinatione pẽdeat, poſt ipſam merito locãda eſt. Vbi aduertendum eſt, ꝙ cum ꝓprium ſit Atticoꝝ in huiuſmodi nominibus uertere, non ſolum ο, μικρὸν in, ω, μέγα, ſed etiam, α, finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes caſus cuiuſuis generis & numeri, in, ω, μέγα deſinãt: ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, nulla mutata conſonante. Si enim in diphthõgo cõmuni fuerit, υ, omnino abiicitur: ſi uero, ι, ſeruatur. & ſic ex, ω, &, ι, fit diphthõgus impropria. quod quinq;

accidit caſibus, hoc eſt datiuo ſingulari, duali & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo maſculini generis, & fœminini & communis.

De penultima. Corripiunt etiam penultimam, quæ ſi fuerit, α, productum, uertunt in, ε, ut, ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod eſt οἰνόμαος, οἰνομάου, οἰνόμαος. fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima, α, ſcilicet breuis eſt, & ſic de ſimilibus. Eundem quoque accentum ſeruant, ac in eadem ſyllaba, etſi mutata ſit quantitas ſyllabæ. Attici enim cōmunes accentuum regulas non omnino ſequuntur, nam ultima exiſtente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, ſi in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter ſeruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς. τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς. ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enim, ut ſæpe dictū, in omni numero ſimilis eſt nominatiuo Atticorum more. Δυϊκῶς. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ à ſupradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. in his enim, α, remanet immutabilis, quod factum puto, quoniam nō deſinunt in, ος, purum: ſicut λαὸς, & ναὸς, & ſimilia. ὀρφὸς uero mutato accentu ὀρφῶς facit, & λαγὸς, λαγώς. Quædam etiam inueniuntur apud Poetas, quæ in genitiuo ſingula-

ταλῶ ταλῶο. &c. ri, gratia metri aſſumunt ο, μικρὸν, ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ἰλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλῶο uero quidam uolunt eſſe ἐκ τοῦ ταλαοῖο, ἀντὶ τοῦ, ο, τῆς διφθόγγου εἰς, ω, μέγα. ideo cenſuerunt, ι, eſſe ſubſcribendū ταλῴο.

Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomina: ut ζῶς, τλῶς, ῥᾶς, κῶς, quæ amoto, σ, Attice declinantur. δὼς, uero, quoniam nec proprium eſt, nec circumflexum, ſolum indeclinabile exiſtit: ſignificat autem dationem. Heſiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattuor. etiam annotantur, quæ abſque, ν, accuſatiuum ſingularem faciunt: hoc eſt, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. Quidam addunt ἕως, ἕω.

De quinta

DE QVINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABORVM.

QVinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum & promiſcuorum, differētes terminationes habentium. Quorum genitiuus deſinit in, ος. datiuus in, ι. accuſatiuus in, α, Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ ſunt terminationes, tam in maſculinis q̄ in fœmininis, & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem neceſſaria ſunt. Non tamen generales regulas uniuſcuiuſq; terminationis ponere intendimus, ſicut Herodianus fecit, & qui eum ſecuti ſunt: ne ob regulaꝝ inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur, ſed ea duntaxat, ſine quibus non facile intelligi poſſit quomodo unumquodq; nomen ſit declinādum. Sequemur tamen eoꝝ ordinem in ipſis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de maſculinis dicendum eſt.

MASCVLINA.

Quorum finales litteræ, ſiue elementa, quinq; ſunt, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne enim maſculinum græce declinatum in aliquam harum deſinit cōſonantem: ut δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας. ἄραψ. Ἄστρουβαλ uero & βάγκαλ, & ſimilia barbara ſunt. At ἰακὼβ, δανιὴλ, ἀδὰμ, ἀβραὰμ, Hebræa. reduci tamen ad græcam declinationem poſſunt: ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla eſt, in quam maſculinum nomen deſinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσὸς, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ſimilia, κατ' ἐπέκτασιν facta ſunt. At νεφεληγερέτα ζεὺς, & ἱππότα νέστωρ, & ſimilia, ut quibuſdam placet, μεταπλασμός eſt, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης & ἱππότης. Alii tamen uolunt ἀντίπτωσιν eſſe, id eſt, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum eſt. Ex dictis igitur conſonantibus quattuor ſunt impariſyllaborum nominum finales: hoc hoc eſt, ν, ξ, ρ, ψ. quæ in, ος, mittunt genitiuum: ut δίων, δίωνος, κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uero cōmunis eſt terminatio & pariſyllaborum, & impariſyllaborum. Pariſyllaba enim in, ου, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφὸς, σοφοῦ. Impariſyllaba uero, ut dictum eſt, in ος, habent genitiuum: ut μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uero & δημοσθένους, & ſimilia, genitiui ſunt κατὰ συναίρεσιν. Deſinentia in, σ, ante ipſam omnes uocales habere poſſunt præter, ε, ut ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺς, ἥρως. E, tamen inuenitur ante, σ, non quidem

Hebræa ad declinationem perducuntur.

Ante, σ. Vocales oẽs præter. ε.

ſolum, ſed cum, ι, aut, υ, in diphthongo: ut χαρίεις., βασιλεὺς. Sunt & quæ in, ους, deſinūt: ut μελάμπους, δίπους. unū in, αυς: ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum eſt, & primum de nominibus in, ας, deſinentibus cum duplicem habeant declinationem, pariſyllabam & impariſyllabam, ſintq; uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grāmatici, & iuniores ab eis initiū ſūpſerūt.

PARISYLLABA IN ΑΣ, TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in, ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuū habent partim in, ου, partim in, α. Quæcunq; enim in, ας, purum deſinunt polyſyllaba, habentia, ι, in penultima: ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum: ut αἰνείας, ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας: & quæcunq; in, ρας, deſinunt, habētia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας: in, ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod hor in, α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. Nā ſunt quæ abiecto, σ, in, α, ſolum faciunt genitiuum, quæ quidē etſi Dorica ſunt, eorū tamen uſus cōmuni linguæ frequentiſſimus eſt: ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cū multa ſint & uaria, opus eſt ut ꝑ litteraꝝ ordinē accuratiſſime ea ꝑcurramus, diſcernamusq; ab iis quæ īpariſyllaba ſunt.

Genitiuus ꝑ abiectionē. τοῦ. σ.

ας. monoſyllaba.

Nomina igitur in, ας, deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circumflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & declinantur ꝑ abiectionem τοῦ, σ, Et partim impariſyllaba, & ea declinantur per, ντ, Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ.

Impariſyll.

Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per, τ, ſolum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονα. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς. φθάντος. cum participii ſumpſerint terminationem, accentum quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt: ut στᾶς, στάντος.

ας. polyſyl.

Deſinentia in, ας, polyſyllaba circumflexa, quæ ſint pariſyllaba, in, α, mittunt genitiuum: ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ.

Impariſyll.

Impariſyllaba uero in, τος, faciunt genitiuum: ut πελεκᾶς, πελεκάντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in, δος, mittunt genitiuum: βιττᾶς, βιττάδος, κυρᾶς, κυράδος.

βας

Etiam deſinentia in, βας, ante, β, aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit, ρ, in, α, faciunt genitiuum: ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. His ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βαυέβας, τοῦ βαυέβα. ὁ ἄννιβας, τοῦ ἄννιβα.

γας

Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba ſolum propria: ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα.

quod extremam producit. Excipitur σάλγας quod σάλγαντος facit.
At ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, heteroclitum eſt, & adiectiuum. μέγας enim μέγας μέ-
quintæ declinationis μέγαος facit: ſicut λάας λάαος, & extremam ha- γάλου με-
bet correptam. At μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis γάας.
eſt pariſyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & p
geminum, λλ. proprium eſt nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſta-
thius ἐν τῷ σ. τῆς ὀδυσ. Etiam polyſyllaba: ut ὁ σατύργας, τοῦ σα-
τύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. Excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, no-
men fluuii Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis,
Etiam in, δας, diſſyllaba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, δας
τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαρχίδας, τοῦ τιμαρχίδα. excipiun-
tur quæ diphthongum habent in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφεί- ζας
δαντος. Etiam in, ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. θας
ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, κας
τοῦ ἄψα. Etiam in, λας, ἁπλᾶ, diſſyllaba, quæ ſint unius generis; ξας
& non habeant penultimam natura longam, & etiã polyſyllaba duo ψας
λλ, habentia: ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλ- λας
λα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in, μας, conſonantem haben- μας
tia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκματοχάρμας, τοῦ ἀκματοχάρμα.
excipitur. ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam deſinẽtia in, μας, περισπώ:
ut ὁ σαλαμᾶς, τοῦ σαλαμᾶ. ὁ σιτάμας, τοῦ σιτάμα. Etiam in, νας; νας
ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in, πας; πας
deſinẽtia unius generis: ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα.
ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero
παντὸς, adiectiuum & monoſyllabum. Etiam in, ρας, nõ habẽtia ρας
primã & ſecundam ſyllabã ab eadem conſonante, uel antiſticho eius
incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in
σας deſinẽtia diſſyllaba, quæ nõ habeãt, ι, in penultima: ut ὁ χρύσας, σας
τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in, τας: ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύ- τας
τα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiã in, φας, deſinẽtia diſſyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. φας
ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλί- χας
χα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiã in, ας, à uer- ας. a cir-
bis circũflexis cõpoſita: ut ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ cumfl.
τύπτω. Etiam in, ας, à noibus fœmininis cõpoſita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ ας. a nom.
εὐφαρέτρας, τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία, ὁ εὐρυβίας, τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορά, ὁ πυθα- foem.
γόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. quãuis hoc nomen, alii aliunde dedu-
cunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IMPARITER DECLINATIS.

In ας. purū Deſinentia in, ας, purum diſſyllaba Grauitona, & quæ Dorica
non ſunt, διὰ τοῦ. ντ. declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ
τοῦ λάα θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum
λάαος uero appellatiuum eſt, ὁ λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος.
λᾶος Ὀδυσσείας ζ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτο
ρος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκῶς. τὼ λάαε, λᾶε.
Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declina-
tur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in, ας, mono
ſyllaba ὀξύτονα, in τος, faciunt genitiuum: ut ὁ πρὰς, τοῦ πραντὸς.
βας Etiam polyſyllaba: ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος, Etiam in, βας,
deſinentia, ſi ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βί-
βας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύ-
βαντος, cuius penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρ-
νάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐνι-
κῶν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας,
ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiã in, βας, & quæ ante, β, habẽt, ρ, ĩpariter
declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.
γας Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba propria: & appellatiua, ſiue gen-
δας tilia: ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in, δας,
diſſyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima: ut ὁ ἀφείδας,
τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyſyllaba, ſiue diſſyl-
laba à uerbis Grauitonis deriuata: ut μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαν-
τος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος.
ζας Etiam deſinentia in, ζας, habentia, υ, ante, ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύ-
λας ζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in, λας, diſſyllaba μονογενῆ,
& quæ habeant penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύ-
λαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent conſonantem
cum, λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo, λλ, ut ὁ
πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ
μέλανος. & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum ſunt. Etiam in
μας μας, diſſyllaba & polyſyllaba, & quæ ante, μ, breuem uocalem ha-
bent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος.
ρας & cum his ὁ θάυμας, τοῦ θάυμαντος. Etiam in, ρας, diſſyllaba, ha-
bentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, ſiue
antiſticho eius incipientem: ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας,
τοῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. Similiter & ea quæ parti-
cipiis incidunt: ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Simi-

liter & quæ habent, α, ante, ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ
κάραντος. Etiam deſinentia in, σας, polyſyllaba, & quæ in penul- σας
tima habent, ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam in, φας, deſinen φας
tia polyſyllaba: ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαν-
τος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Deſinentia in, ας, cõpoſita, ſimplicium ας. cõpo-
ſeruant declinationem: ut λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, ſita.
θόαντος. σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc
de nominibus in, ας, deſinentibus, & eorũ genitiuis. Nunc de aliis caſi
bus noĩum quintæ declinationis: ꝑ quibus ὁ αἴας cõmune ſit exẽplũ.

GENITIVVS.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam deſinentia in, ας, purum diſſyl
laba Grauitona, penultimã ꝓductã habentia διὰ τοῦ, ντ, declinãtur.
Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in, ος, deſi-
nens, mutata, ος, in, ι, datiuum ſingularem facit.

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nã omnis datiuus ſingularis in Datiuus.
ι, ꝓlatum deſinens, ι, in, α, conuerſo accuſatiuum ſingularem facit. Accuſa-
Sed aduertendum eſt accuſatiuum ſingularem quintæ declinationis tiuus.
aut in, α, correptum, deſinere, aut in, ν. In, α, correptum, ut τὸν αἴαν- Atten.
τα, τὸν θόαντα. In, ν, cum genitiuus ſingularis in, ος, purũ deſinens, an-
cipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς, in, ν, conuer
ſo: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθῦν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Exci
pitur δὶς, δῖα. Deſinentia uero in, υς, etſi frequenti uſu in, ν, mit-
tunt accuſatiuum: ut ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: nonnunq̃ tamen in
α, faciunt accuſatiuum ποιητικῶς: ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατόν.
Similiter & in, ους, deſinentia, nunc in, α, mittunt accuſatiuum, nunc
in, ν, ſed in, ν, frequentius, raro autem in, α, ut τὸν βοῦν, καὶ βόα.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit extrema ſyllaba abiecta. Nam in Vocatiuus.
nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ ſynæreſim non patiun-
tur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus ſingularis: ut θόας,
θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poetæ tamen
huiuſmodi uocatiuum abſq;, ν, proferre conſueuerunt. Οδυσ. θ.

Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ἰλια. ν. πολυδάμα,
οὐ μὴ αὐτῷ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & ſimilia etiã, ν, extremæ ſyl
labæ abiiciunt: ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur
ὀδοὺς, ὀδόντος. Huius enim uocatiuus ſolus ſimilis eſt nominatiuo, ὦ ὀδοὺς.
ὦ ὀδοὺς. In quibus uero genitiuus διὰ τοῦ, εος, exiſtens in, ους, faciunt
ſynæreſiatum à nominatiuo fit, η, in, ε, conuerſo, ὁ δημοσθένης, ὦ δη
μόσθενες. In deſinentibus uero in, ω, ſiue in, ως, fœmininis, à nomi

natiuo fit, extrema in, ο, μικρὸν mutata, ac ι, in diphthongum aſſumpto: ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. In his uero quæ exeunt in ην, ſiue in, εις, quorum neutrum in, εν eſt formatum, á genitiuo fit, abiecta, ος, ſyllaba: ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In deſinentibus autem in, ηρ, Grauitonis, fit uocatiuus in, ερ: ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur ὦ πάτερ. Ex oxytonis uero quattuor ſunt his ſimilia, πατὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δᾶερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ, ὦ ἄνερ. Etiam in quibuſdã ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo prorſus: in quibuſdam uero & ſine, σ, profertur. Nam in his quæ in, ευς, aut in, ους, exeunt, etiam ſine, σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς ſolum dicimus: ne coincidant cum, ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis Grauitonis in, ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longã, & omnino in deſinentibus in, ις. Grauitonis: ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in, υς, Grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. In, ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo: & omnino in deſinentibus in, ως, pure autem declinatis, ſiue per, τ, præter fœminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in, ης, Grauitonis iambicis, & omnino in, ης, deſinentibus, declinatis autem per, τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in, ις, oxytonis: ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in, υς, oxytonis: ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in, ας, oxytonis: ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in, λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquã duplicium. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus: ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, á datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in, ι, prolatum deſinens, mutato, ι, in, ε, nominatiuum & accuſatiuum dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in, ε, ſiue in, ω, exiens, in, οιν, facit genitiuum & datiuum dualem: ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, τοῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in, ε, deſinens, appoſito, σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis communis cuiuſuis generis, in, ων, exit.

Η δοτικὴ, τοῖς αἴασι. Vbi aduertẽdum eſt datiuũ pluralẽ partim à ntō ſingulari fieri, partim à datiuo. Si à ntō, hæc datur regula. Omnis nominatiuus ſingularis in, σ, deſinẽs cum longa, ſiue uocali, ſiue diphthongo, ac imparibus ſyllabis inflexus, nec habens gtũm contractum, appoſito, ι, datiuum pluralem facit: ut ὁ θώας, τοῖς θώασι. ὁ λέβης τοῖς λέβησι. ὁ ζώς, τοῖς ζωσί. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotatur τοῖς ποσὶ, quod à dtō ſingulari fit ποδὶ, & τοῖς υἷεσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεύς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς, pro υἱεῦσι & δρομεῦσι. Sciendum eſt autẽ nominatiuum in, υς, ꝑductã deſinẽtem, aſſumpto, ι, ac, υ, correpto, datiuum pluralẽ facere: ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μυσὶ ἀπὸ τοῦ μῦς: quod ſolũ ꝑducitur. Etiã nominatiuus exiẽs in aliquã duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι. Regula.

A datiuo uero ſingulari fit datiuus pluralis, cũ ntũs ſingularis aliã habeat terminationẽ. Pro quo aduertendũ eſt, ꝙ ſi datiuus ſingularis in, ι, purę exeat, aſſumpto, σ, ante, ι, dtũm pluralẽ facit. τῷ ὄφει τοῖς ὄφεσι. τῷ ἡδεῖ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδύς extremã habẽt correptam, δημοσθένης. uero, & ſi in, σ, cum uocali longa exeat, genitiuum datiuumq́; tamen habet ꝑ ſynæreſim. Si uero dtũs ſingularis conſonantẽ habeat ante, ι, aſſumpto, σ, ac conſonantibus abiectis, quæ cũ ipſo minime audiri poſſunt, dtũm pluralẽ facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis, ν, ſolũ habeat ante, ι, mutato, ν, in, σ, dtũm pluralẽ facit: ut πλάτωνι, πλάτωσι, ποιμένι, ποιμέσι. et, ſi alibi, ν, ante, σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertẽdũ penultimã datiui pluralis, aut parẽ eſſe penultimæ alioꝶ obliquoꝶ, aut maiorẽ. Quæ ſi ſit anceps, & ꝑ abiectionẽ conſonantiũ facta ſit breuis, rurſus in ſeipſam ꝑductã mutari: ut τῷ θόαντι, τοῖς θόασι, θόασι. Si uero breuis fuerit, ε, ſcilicet aut ο, μικρόν, ε, quidẽ aſſumpto, ι, in diphthongum ꝑducitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero aſſumpto, υ: ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia cũ in, εις, deſinãt διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, & iparibus inflectãtur ſyllabis, nec habeãt gtũm cõtractum: à ntō ſingulari datiuum pluralẽ deducere poſſunt aſſumpto, ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις, τιμήεισι ſicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari à datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto, ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι. & τιμήεισι: ſicut à τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα, ſed alterum, σ, addentes χαρίεσσι dicunt: ut Gregorius Scholarius aſſerit: quod factum eſt, ne eius penultima minor tempore ſit aliorum obliquorum penultima, Atten. de penultima. In, εις.

ν. Addititium. Additur etiam, ν, conſonans huiuſmodi datiuis in, ι, prolatum deſinentibus, uocali ſequente: ut τοῖς αἴασιν. Sed apud Poetas etiam conſonante ſequente additur, ν, quod quidē metri gratia fit. ἰλιάδος. α. ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & in eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν.

Accuſatiuus pl. Ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς αἴαντας. Nam omnis Accuſatiuus ſingularis in, α, deſinēs, aſſumpto, σ, accuſatiuū pluralē facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Vocatiuus Ἡ κλητικὴ, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino ſimilis. Aduertendum eſt hoc in loco, Aeoles huiuſcemodi nomina in, ας, deſinentia, διὰ διφθόγγου enunciare: ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαμφιλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunq̄ ἀποκοπὴν patitur

Atten. de ultima Datiui. ποιητικῶς metri gratia: ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν ꝑ θόαντος. Datiuus uéro poetica licentia aliquando producit extremam: hoc eſt, ι, facta cōmuni ſyllaba, præcipue ꝑ cæſurā: ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi poſtulet. Nonnunquam κατὰ κρᾶσιν eandem producit: ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. ἰλιάδ. πάντα θέτι κασμ͂ιπλησάμενω. ſic μήτιδι, μήτιϊ, μήτι. ὀδυσσ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν: ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. ἰλιάδος ρ. περὶ δ' ὁμοῦ καμάτῳ, καὶ ἱδρῷ ποσσὶν δύντεσσι. Accuſatiuus quoq; idem patitur: ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. ἰλιάδ. κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in, ων, deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς: ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ, ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ, ο, καὶ α εἰς, ω, μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiā nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & ſi non in, ω, ſed in, ου, craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ: ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accuſatiuus caſus,

Atten. μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. Nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: id eſt, quod omnis nominatiuus pluralis in, σ, deſinens, & circa finē ſynæreſim patiēs, accuſatiuum & uocatiuum habet ſibi conſonum & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum: ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ: ut θοάντεσσι & fit à nominatiuo plurali in, ες, deſinēte, ſiue maſculini generis ſit, ſiue fœminini, addita σι, ſyllaba: ut κύνες, κύνεσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero,

aut à nτõ plurali, extrema in, ες, mutata, & adiuncta, σι, τείχεα. τείχεες, τειχέεσι. uel à gτõ ſingulari, ο, in, ε, conuerſo, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. iccirco duplici, σ, ſcribitur, niſi metri gratia alterũ eiiciatur.

ΠΑΡΆΔΕΙΓΜΑ.

ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN. ης. TERMINATIS.

Nomina in, ης, deſinentia, cum & ipſa partim ſint æqualiter declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declinātur, aliqua mittunt genitiuum in, ου, aliqua in, η, ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipſa uariãda ſunt, & diſcernẽda, quæ ſunt Pariſyllaba, ab his quæ Impariſyllaba ſunt. Et primum de pariſyllabis habentibus genitiuum in, ου. Deſinẽtia igitur in, ης, Grauitona ſpondaica, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiũtur ὁ μάθλης, τοῦ μάθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος: fluuii nomen, qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμης, μάμητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος: μένδης, μένδητος. Etiam in, ης, circũflexa, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ, καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως, καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. *Moyſes pluriſariã declin.* Etiam in, ης, Grauitona, à fœmininis in, η, deſinentibus deriuata: ut ἡ λέσχη. ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη. ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in, δης, deſinentia παρωνυμικά: ὁ ἀηδίδης, τοῦ ἀηδίδου. δης Etiam in, δης, propria, patronymici formam habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in, ης, deſinẽtia Grauitona, ſiue ſimplicia ſint, ſiue decõpoſita, à nominibus in, ος, deriuata: ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in, της. quæ cõpoſita non ſunt à uerbo κρατῶ: ut ὁ δύτης, τοῦ δύτου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δλύτης, τοῦ δλύτου. In θης, quoq; deſinẽtia his ſimilia ſunt: ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. της Etiã in ανης, ινης, ονης. ωνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ θης γηρυών, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, ſæpe apud poetas. ὁ κερύνης. ανης etc. τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauito- λης

na quoq; in, ης, deſinentia, ſuper duas ſyllabas habentia ante, ης, immutabilem quampiã geminatam: ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος (eſt enim diſſyllabum) & ὁ ἀελλῆς, τοῦ ἀελλοῦ. ὀξύτονον γάρ. Etiam in, ης, quæ ſunt unius generis, & à uerbis compoſita: ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου, τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης, τοῦ σχοινοβάτου.

Monoſyllaba autem in, ης, deſinẽtia circumflexa, abiecto, σ. faciunt genitiuum: ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ ζῆς, τοῦ ζῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, ſolea, quod diſſyllabum eſt. & de pariſyllabis hactenus.

DE IMPARISYLLABIS.

DEſinentia in, ης, Grauitona iambica, à præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant, in, τος, mittunt genitiuum, ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος: καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δέρης, τοῦ δέρητος, καὶ δέρου. ὁ κάμης, τοῦ κάμητος, καὶ κάμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνης, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος, mittunt genitiuum: ut ὁ κρὴς, κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. In, ης, quoq; deſinentia polyſyllaba, cõpoſita cõmunia, oxytona, & à uerbis deriuata, per τος, purum uariantur, & unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant: ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡμιθνής, ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανής, κατὰ συγκοπὴν, ſemimortuus. Etiam in, ης, quæ habẽt ante, ης, immutabilem, & ante immutabilẽ uocalem aliquam: ut ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπάλης, ἐπάλητος. Etiã in ης, circũflexa, à nominibus in, εις, deriuata: δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις, τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiam hæc quæ in, ης, deſinunt, & in εντος, mittunt genitiuum: ut ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in, ης, quæ per craſim in, ους, faciunt genitiuum.

Nomina in, ῆς, circumflexa, compoſita ἀπὸ τοῦ κλέος, in, οῦ, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in, ης, à

uerbis compoſita, in, ης, faciunt genitiuum: δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης, à neutris in, ος, compoſita, τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους· τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους· τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiuſmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμίνης, τοῦ ἀμίνητος. Etiam adiectiua in, ης, ὀξύτονα, & Grauitona, habentia neutrũ in, ες: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. Etiam in ρης, diſſyllaba: ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος· & ἄρης, ἄρεος, ἄρους & ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. *Ἄρης multifariam.* Etiam in, ωρης, deſinentia, & in ηρης, & ωδης: ut διώρης, ζήρης, λοιμώδης. Etiam in ινης, ὀξύτονα: σαφηνής, γαληνής. Deſinentia quoq; in ης, à nominibus in, υς, deriuata: βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης. Hic aduertendũ eſt, nomina in, ης, cõpoſita à neutris in, ος, deſinẽtibus ſi ſint ꝓpria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης. *Atten.* Si uero adiectiua, acui: ut εὐμενής, δυσμενής, διετής, τριετής, τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος, grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoq; & adiectiua cõpoſita à triſyllabis nominibus in, ος, & etiam diſſyllabis, habentibus, η, in penultima, ſi poſt eã ſequatur cõſonans: ut μέγεθος, παμμεγέθης, κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης, &c. Hoc etiã annotandũ eſt, deſinẽtia in, ης, impariter declinata, ſi p, τ, uarientur, eundẽ habere & nominatiuũ & uocatiuũ: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ, ντ, in, ν, mittere uocatiuũ, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πλη. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compoſitione uero frequentiſſime: ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero proſa oratione frequentius.

Ὁ μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ, θος, κλίνονται. *Atten.* βάλλις, βάλλιθος, ſpecies herbæ. ὄρνις ὄρνιθος, auis: ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm fœminina in, ις,

deſinentia, ſiue per, ι, ſiue per, υ, facientia genitiuum in, ος, purum ſi habeant ante, ος, δίχρονον, in, ν, ſolum mittere accuſatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in, ύς, Quanquam ante, ος, δίχρονον non habeant: ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρύς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα, & πολέα στρατὸν, & ſimilia, poetica ſunt. Si uero in, ος, non purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint ὀξύτονα, in, α, ſolum mittunt accuſatiuum: ut κρηπίς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμύς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero ſint Grauitona, non ſolum in, α, ſed in, ν, faciunt accuſatiuum: ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiuſmodi nomina quæ in, δος, mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. Declinantur enim διὰ τοῦ, δ, κοινῶς: ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος: ſicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ. Ἂψ ὀρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκκλῆρος ὄρουσεν. Vnde accuſatiuus πάριν, qui a nominatiuo fit: ſicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Ὀδυσσείας γ. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Vnde accuſatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus deſinentibus in, ις, Grauitonis, declinatis διὰ τοῦ, δος, abiicientes, δ, proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed horum uſus uarius eſt.

Iones.

Atten.

ὁ τιμήεις τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικῶς. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεσι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρὺ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρὺς ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικῶς. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς.

ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ, τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in, υς, circumflexa, abiecto, σ, paribus ſyllabis declinantur: ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ τῷ καμῦ. τὸν καμῦν: ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν: ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν κλαυσῦν. Quorum datiuus in, υ. ſolum abſque, ι, deſinit: ut in prima ſimplicium declinatione dictum eſt, & in ſingulari numero tantum inflectuntur.

ὁ βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βουός, quoniam deſinentia in, σ; cum diphthongo, ſubiunctiuam uocalem diphthongi abiiciunt in genitiuo, exceptis κλεὶς, κλειδός. δαὶς, δαιτός. & παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, non autem βοῖ κατὰ συναίρεσιν, ſicut λητόϊ, λητοῖ: quoniam datiuus diſſyllabus extremam corripiens, ſinæreſim non patitur. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, in, ου, diphthongum contractis. non autem βῶς, ſecundum communem regulam, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα. Quandoquidem in huiuſmodi contractis caſibus propria aſſignatur regula, quæ eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς. hanc eandem regulam paulo ante habes μείζονες μείζους in comparatiuis in, ων: Atten.

ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πλη. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες. ώς

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά. Atten.

Quo in loco aduertendum eſt, nomina in ως, deſinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex conſonantibus tertiæ coniugationis Grauitonorum: hoc eſt, δ, θ, τ, per ος, purum uariari: ut δμώς, δμωός. θώς, θωός. τρὼς τρωός. Quæ uero nullam dictarum conſonantium habent, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſi non patiantur, per τος, uariari: ut φὼς, φωτός, uir. χρὼς, χρωτὸς, corpus. Si autem patiantur, abiecto, σ, ad ſimilitudinem Atticæ declinationis uariari: ut ὁ σὼς τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. quorum ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex craſi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto non fit circumflexus.

ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Ὀδυσσείας α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiuſmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. λς

Quod in maſculino genere ſal ſignificat, in fœminino uero mare,

& in numero ſingulari tantum declinatur.

μάκαρες
Tripliciter

ὁ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis ſyllabis, ρ, tamen ac σ, manentibus, fit μάκαρς. expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Ὀδυσσ. ε. τρὶς μάκαρες Δαναοί, καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN N.

Ὁ Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, adiectiuum eſt.

ὁ Τιτάν. τοῦ Τιτᾶνος. τῷ Τιτᾶνι. τὸν Τιτᾶνα. ὦ Τιτάν. Δυϊκά. τὼ Τιτᾶνε. τοῖν Τιτάνοιν. ὦ Τιτᾶνε. Πλη. οἱ Τιτᾶνες. τῶν Τιτάνων. τοῖς Τιτᾶσι. τοὺς Τιτᾶνας. ὦ Τιτᾶνες.

ὁ ἕλμιν. τοῦ ἕλμινος. τῷ ἕλμινι. τὸν ἕλμινα. ὦ ἕλμιν.

ὁ σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum eſt nomina in, ιν, deſinentia δικατάληκτα, hoc eſt duarum terminationum appellari, quoniam in, ις, etiam deſinunt: δελφίς, quod & Theodorus aſſerit, ſic inquiens: δικατάληκτά τε καὶ λέγεται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadem tamen ſeruatur declinatio,

ῑ. productũ

& ubiq; ι, manet productum. excipitur τίς, τινός. quod, ι, habet natura correptum, nec δικατάληκτον eſt.

ὁ Φόρκυν. τοῦ Φόρκυνος. τῷ Φόρκυνι, καὶ Φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν Φόρκυνα. ὦ Φόρκυν καὶ ἄλλως.

ὁ Φόρκυς. τοῦ Φόρκυος. τῷ Φόρκυϊ. τὸν Φόρκυν. ὦ Φόρκυς. καὶ ἄλλως,

ὁ Φόρκος. τοῦ Φόρκου. τῷ Φόρκῳ. τὸν Φόρκον. ὦ Φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩΝ.

Nomina in, ων, deſinentia, aut acuuntur: ut ἑλικών. aut grauantur: ut πλάτων. aut circumflectuntur: ut ποσειδῶν. Oxytona enim, appoſita, ος, ſyllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim ſeruant, ω, μέγα: ut κοιτών, κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in, ο, μικρόν: ut σαρπηδών, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta, ος, ſylla-

Atten. accentum.

ba declinantur, nunc ſeruato, ω, magno in obliquis: ut πλάτων, πλάτωνος, nunc in, ο, paruum uerſo: ut σώφρων, σώφρονος. aut per, ντ, ω magno in, ο, paruum mutato: ut θεράπων, θεράποντος. At circumflexa ut plurimum διὰ τοῦ, ντ, declinantur, & in obliquis, ω, magnũ omnino ſeruant: ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi

nomina multa & uaria ſunt, eundem ordinem in his ſeruabimus, quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

Monoſyllaba. Monoſyllaba in, ων, deſinentia accuuntur, & appoſita, ος, ſyllaba declinantur, ſeruantq;, ω, magnum in obliquis: ut πρῶν, πρωνός. κλὼν, κλωνὸς. θὼν, θωνὸς. χθὼν uero χθονὸς, terra, per, ο, paruum, quoniam ſolum fœmininum: iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur. *χθὼν χθονός.*

Cõparatiua. Deſinentia in, ων, cõparatiua, per, ο, paruum declinantur: ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Patronymica. Deſinẽtia in, ων, patronymica, p, ω, magnũ uariãtur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud Poetas tpis q̃tita tẽ mutauit. ἰλιάδος ξ. ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. *κρονίονος.*

Diminutiua. Diminutiua quoq; in, ων, ſeruant, ω, μέγα: ut ξήνων, ξήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua Deſinentia in, ων quæ à futuro uerborum deriuantur, per, ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Iambica. Deſinentia in, ων, iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant, ω, μέγα, ſi ante finalem, ι, habeant: ἴβων, ἴβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Oxytona. Deſinentia in, ων, oxytona, fœminina ſup duas ſyllabas, uertunt, ω, magnũ in, ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Gentilia. Noïa gentilia in, ων, Grauitona, in obliquis ſeruãt, ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος, καλυμείων, καλυμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero ꝓpriũ ſit nomẽ, κίκωνος facit. excipitur ẽt μαλθάκων, μαλθάκονος.

In, ων, purum. Deſinentia in, ων, puræ Grauitona, habẽtia ancipitẽ longã in antepenultima, per, ο, paruum inflectuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, ſi, ι, correptum habeat *ὠρίωνος.* Euripides. ταῦτ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Neceſſario enim quarta ſedes iãbum habet, qui nõ de ſede ſecũda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero ꝓductũ, ὠρίονος facit. Homerus tamẽ ὠρίωνα dixit, ι, exiſtente longa. ὀδυσσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & ἰλιάδος, χ. ὅντε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν. *ὠρίωνα,*

Deſinẽtia in, ων, purũ Grauitona, ancipitẽ correptã in penultima habẽtia, p ω, μέγα uariãtur: ἀμφιθύων, ἀμφιθύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Deſinentia in, ων, & quæ habent, ε, in penultima, ω, ſeruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Deſinentia in, βων, omnia per, ω, μέγα inflectuntur: ἴβων, ἴβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

ſolum,ſed cum, ι, aut, υ, in diphthongo:ut χαρίεις, βασιλεὺς. Sunt & quæ in ,ȣς, deſinũt:ut μελάμπȣς, δίπȣς. unũ in, αις:ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum eſt,& primum de nominibus in, ας, deſinentibus cum duplicem habeant declinationem , pariſyllabam & impariſyllabam,ſintq́; uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grãmatici,& iuniores ab eis initiũ ſũpſerũt.

PARISYLLABA IN ΑΣ, TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in, ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuũ habent partim in, ου, partim in, α, Quæcunq; enim in,ας, purum deſinunt polyſyllaba,habentia, ι, in penultima:ut νικίας , λυσίας: uel ε, ut ἀγγέας, πυγέας:uel ει, diphthongum:ut αἰνείας , ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας:& quæcunq; in, ρας, deſinunt,habẽtia ο,μικρὸν in penultima , ut ξεναγόρας:in, ȣ, mittunt genitiuum. Si uero aliquod hoꝝ in , α, genitiuum habuerit,Dorica erit declinatio: ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. Nã ſunt quæ abiecto, σ, in, α, ſolum faciunt genitiuum: quæ quidẽ etſi Dorica ſunt,eoꝝ tamen uſus cõmuni linguæ frequentiſſimus eſt : ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τȣ̃ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cũ multa ſint & uaria,opus eſt ut p litteraꝝ ordinẽ accuratiſſime ea pcurramus , diſcernamusq́; ab iis quæ ipariſyllaba ſunt.

Genitiuus p abiectione. τȣ̃. σ.

ας. monoſyllaba.

Nomina igitur in, ας, deſinẽntia monoſyllaba pauca ſunt,acuuntur autem aut circumflectuntur,& partim ſunt pariſyllaba, & declinantur p abiectionem τοῦ, σ, Et partim impariſyllaba,& ea declinantur per, ντ, Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τȣ̃ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τȣ̃ θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per, τ, ſolum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum , genitiuum habens ὀξύτονα . ζᾶς uero ζάντος,& φθᾶς. φθάντος. cum participii ſumpſerint terminationem,accentum quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt:ut ϛᾶς, ϛάντος.

Impariſyll.

ας. polyſyl.

Deſinentia in, ας, polyſyllaba circumflexa , quæ ſint pariſyllaba, in, α, mittunt genitiuum:ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. Impariſyllaba uero in, τος, faciunt genitiuum:ut πλεκᾶς , πλεκάντος. Inueniuntur quædam Ionica , quæ in, δος, mittunt genitiuum: βιττᾶς, βιττάδος, κυρᾶς, κυράδος. Etiam deſinentia in, βας, ante, β, aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit, ρ, in, α, faciunt genitiuum : ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. His ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανίβας, τȣ̃ βανίβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba ſolum propria:ut ὁ μίγας , τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας , τȣ̃ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα.

Impariſyll.

βας

γας

quod extremam producit. Excipitur σάλγας quod σάλγαντος facit.
At ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, heteroclitum eſt, & adiectiuum. μέγας enim μέγας μέ-
quintæ declinationis μέγαος facit: ſicut λάας λάαος, & extremam ha- γάλου με-
bet correptam. At μεγάλας, μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis γάλας.
eſt pariſyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & p
geminum, λλ. proprium eſt nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſta-
thius ἐν τῷ σ. τῆς ἰλιάδος. Etiam polyſyllaba: ut ὁ σατύργας, τοῦ σα-
τύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. Excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, no-
men fluuii Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis,
Etiam in, δας, diſſyllaba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, δας
τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiun-
tur quæ diphthongum habent in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφεί- ζας
δαντος. Etiam in, ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. θας
ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, κας
τοῦ ἄψα. Etiam in, λας, ἁπλᾶ, diſſyllaba, quæ ſint unius generis; ξας
& non habeant penultimam natura longam, & etiā polyſyllaba duo ψας
λλ, habentia: ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλ- λας
λα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in, μας, conſonantem haben- μας
tia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκρεματοχαίμας, τοῦ ἀκρεματοχαίμα.
excipitur. ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam deſinētia in, μας, περσικά:
ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiam in, νας; νας
ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in, πας; πας
deſinētia unius generis: ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα.
ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero
παντὸς, adiectiuum & monoſyllabum. Etiam in, ρας, nō habētia ρας
primā & ſecundam ſyllabā ab eadem conſonante, uel antiſticho eius
incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in
σας deſinētia diſſyllaba, quæ nō habeāt, ε, in penultima: ut ὁ χρύσας, σας
τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in, τας: ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύ- τας
τα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.
Etiā in, φας, deſinētia diſſyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. φας
ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλί- χας
χα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiā in, ας, à uer- ας. a cir-
bis circūflexis cōpoſita: ut ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ cumfl.
τύπτω. Etiam in, ας, à noībus fœmininis cōpoſita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ ας. a nom.
εὐφαρέτρας, τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία, ὁ εὐρυβίας, τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορά, ὁ πυθα- foem.
γόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. quāuis hoc nomen, alii aliunde dedu-
cunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IMPARITER DECLINATIS.

In. ας. purū Deſinentia in, ας, purum diſſyllaba Grauitona, & quæ Dorica
non ſunt, διὰ τοῦ. ντ. declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ
τοῦ λάα θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum
λάαος uero appellatiuum eſt, ὁ λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος.
λᾶος Ὀδυσσείας ϛ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαι, λάϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτο-
ρος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκῶς. τὼ λάαε, λᾶε.
Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοὺς ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declina-
tur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in, ας, mono-
ſyllaba ὀξύτονα, in τος, faciunt genitiuum: ut ὁ πρὰς, τοῦ πράντος.
Etiam polyſyllaba: ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος, Etiam in, βας,
βας deſinentia, ſi ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βί-
βας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύ-
βαντος, cuius penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρ-
νάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐθνι-
κόν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας,
ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiā in, βας, & quæ ante, β, habēt, ρ, ipariter
declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.
γας Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba propria: & appellatiua, ſiue gen-
δας tilia: ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in, δας,
diſſyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima: ut ὁ ἀφείδας,
τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyſyllaba, ſiue diſſyl-
laba à uerbis Grauitonis deriuata: ut μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαν-
τος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος.
ζας Etiam deſinentia in, ζας, habentia, υ, ante, ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύ-
λας ζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in, λας, diſſyllaba μονογενῆ,
& quæ habeant penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύ-
λαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent conſonantem
cum, λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo, λλ, ut ὁ
πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ
μέλανος. & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum ſunt. Etiam in
μας μας, diſſyllaba & polyſyllaba, & quæ ante, μ, breuem uocalem ha-
bent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος.
ρας & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in, ρας, diſſyllaba, ha-
bentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, ſiue
antiſticho eius incipientem: ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας,
τοῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. Similiter & ea quæ parti-
cipiis incidunt: ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Simi-

liter & quæ habent, α, ante, ρ, ut ὁ πάρας, τοῦ πάραντος. ὁ κέρας, τοῦ κέραντος. Etiam deſinentia in, σας, polyſyllaba, & quæ in penultima habent, ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam in, φας, deſinentia polyſyllaba: ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Deſinentia in, ας, cõpoſita, ſimplicium ſeruant declinationem: ut λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος. σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc de nominibus in, ας, deſinentibus, & eorũ genitiuis. Nunc de aliis caſibus noĩum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αἴας commune ſit exẽplũ.

σας *φας* *ας. cõpoſita.*

GENITIVVS.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam deſinentia in, ας, purum diſſyllaba Grauitona, penultimã productã habentia διὰ τοῦ, ντ, declinãtur. Ἡ δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in, ος, deſinens, mutata, ος, in, ι, datiuum ſingularem facit.

Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nã omnis datiuus ſingularis in ι, prolatum deſinens, ι, in, α, conuerſo accuſatiuum ſingularem facit. Sed aduertendum eſt accuſatiuum ſingularem quintæ declinationis aut in, α, correptum, deſinere, aut in, ν. In, α, correptum, ut τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In, ν, cum genitiuus ſingularis in, ος, purũ deſinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς, in, ν, conuerſo: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθῦν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur διὸς, δία. Deſinentia uero in, υς, etſi frequenti uſu in, ν, mittunt accuſatiuum: ut ταχὺς, ταχῦν. ὀξὺς, ὀξῦν: nonnunquã tamen in α, faciunt accuſatiuum ποιητικῶς: ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατόν. Similiter & in, ους, deſinentia, nunc in, α, mittunt accuſatiuum, nunc in, ν, ſed in, ν, frequentius, raro autem in, α, ut τὸν βοῦν, καὶ βόα.

Datiuus. *Accuſatiuus.* *Atten.*

Ἡ κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit extrema ſyllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ ſynæreſim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus ſingularis: ut θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poetæ tamen huiuſmodi uocatiuum abſque, ν, proferre conſueuerunt. Odyſ. θ.

Vocatiuus.

Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Iliad. ν. πολυδάμα, οὐ μὴ αὐτῷ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & ſimilia etiã, ν, extremæ ſyllabæ abiiciunt: ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur ὀδοὺς, ὀδόντος. Huius enim uocatiuus ſolus ſimilis eſt nominatiuo, ὦ ὀδοὺς. In quibus uero genitiuus διὰ τοῦ, εος, exiſtens in, ης, faciunt ſynæreſiatum à nominatiuo fit, η, in, ε, conuerſo, ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In deſinentibus uero in, ω, ſiue in, ως, fœmininis, à nomi

ὦ ὀδοῦς.

natiuo fit, extrema in, ο, μικρὸν mutata, ac ι, in diphthongum aſſumpto: ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδώς, ὦ αἰδοῖ. In his uero quæ exeunt in ων, ſiue in, ας, quoque neutrum in, ον eſt formatum, à genitiuo fit, abiecta, ος, ſyllaba: ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In deſinentibus autem in, ηρ, Grauitonis, fit uocatiuus in, ερ: ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur ὦ πῆρ. Ex oxytonis uero quattuor ſunt his ſimilia; πατήρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ, ὦ ἄνερ. Etiam in quibuſdã ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo prorſus: in quibuſdam uero & ſine, σ, proferetur. Nam in his quæ in, ευς, aut in, ους, exeunt, etiam ſine, σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς ſolum dicimus: ne coincidant cum, ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis Grauitonis in, ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longã, & omnino in deſinentibus in, ις. Grauitonis: ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in, υς, Grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In, ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo: & omnino in deſinentibus in, ως, pure autem declinatis, ſiue per, τ, præter fœminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in, ης, Grauitonis iambicis, & omnino in, ης, deſinentibus, declinatis autem per, τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in, ις, oxytonis: ut ἡ πριαμίς, ὦ πριαμίς. Etiam in, υς, oxytonis: ut ἡ χλαμύς, ὦ χλαμύς. Etiam in, ας, oxytonis: ut παλλάς, ὦ παλλάς. Etiam in, λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquã duplicium. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus: ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, à datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in, ι, prolatum deſinens, mutato, ι, in, ε, nominatiuum & accuſatiuum dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in, ε, ſiue in, ω, exiens, in, οιν, facit genitiuum & datiuum dualem: ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, τοῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in, ε, deſinens, appoſito, σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis communis cuiuſuis generis, in, ων, exit.

H δυπποὶ,τοῖς αἴασι.Vbi aduertẽdum eſt datiuũ pluralẽ partim à ntõ ſingulari fieri,partim à datiuo. Si à ntõ,hæc datur regula.Omnis nominatiuus ſingularis in,σ,deſinẽs cum longa,ſiue uocali,ſiue diphthongo,ac imparibus ſyllabis inflexus,nec habens gtũm contractum, appoſito,ι,datiuum pluralem facit: ut ὁ θόας,τοῖς θόασι ὁ λέβης τοῖς λέβησι.ὁ ϑώς,τοῖς ϑωσί.ὁ βασιλεύς,τοῖς βασιλεῦσι. Annotãtur τοῖς ποσὶ,quod à dtõ ſingulari fit ποδὶ,& τοῖς ὑέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ὑιεύς, & δρομέσι,ἀπὸ τοῦ δρομεύς,pro ὑιεῦσι & δρομεῦσι. Sciendum eſt autẽ nominatiuum in, υς, ꝓductã deſinẽtem,aſſumpto, ι,ac, υ, correpto, datiuum pluralẽ facere:ut ὁ ἰχθύς,τοῖς ἰχθύσι.excipitur τοῖς μυσὶ ἀπὸ τοῦ μῦς:quod ſolũ ꝓducitur. Etiã nominatiuus exiẽs in aliquã duplicium,eodem modo datiuum pluralem facit.ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero ſingulari fit datiuus pluralis, cũ ntũs ſingularis aliã habeat terminationẽ.Pro quo aduertendũ eſt,ꝙ ſi datiuus ſingularis in,ι,puꝛ exeat,aſſumpto, σ, ante, ι,dtũm pluralẽ facit.τῷ ὄφι τοῖς ὄφισι.τῷ ὑδέϊ,τοῖς ὑδέσι.τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ὕδυς extremã habẽt correptam,δημοσθένης.uero,& ſi in,σ,cum uocali longa exeat,genitiuum datiuumq́; tamen habet p ſynæreſim. Si uero dtũs ſingularis conſonantẽ habeat ante,ι, aſſumpto, σ, ac conſonantibus abiectis,quæ cũ ipſo minime audiri poſſunt, dtũm pluralẽ facit:ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis, ν, ſolũ habeat ante,ι,mutato,ν,in,σ,dtũm pluralẽ facit:ut πλάτωνι,πλάτωσι,ποιμένι, ποιμέσι.et,ſi alibi,ν,ante,σ,inueniatur,ut ἕλμινς.Sed aduertẽdũ penultimã datiui pluralis,aut parẽ eſſe penultimæ alioꝛ obliquoꝛ,aut maiorẽ. Quæ ſi ſit anceps,& p abiectionẽ conſonantiũ facta ſit breuis, rurſus in ſeipſam ꝓductã mutari:ut τῷ θόαντι, τοῖς θόᾱσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit,ε,ſcilicet aut ο,μικρὸν,ε,quidẽ aſſumpto, ι, in diphthongum ꝓducitur:ut τιθέντι,τιθέσι,τιθεῖσι.ο uero aſſumpto,υ:ut τῷ λέοντι,λέοσι,λέουσι.χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia cũ in, εις, deſinãt διὰ τῆς,ει, διφθόγγου,& ĩparibus inflectãtur ſyllabis,nec habeãt gtũm cõtractum:à ntõ ſingulari datiuum pluralẽ deducere poſſunt aſſumpto,ι,ut χαρίεις,χαρίεισι,& τιμήεις,τιμήεισι ſicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari à datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis,ac σ,interiecto:ut χαρίεντι,χαρίεσι.τιμήεντι,τιμήεσι.& adiuncto, ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι. & τιμήεισι: ſicut à τιθείς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα,ſed alterum, σ, addentes χαρίεσσι dicunt: ut Gregorius Scholarius aſſerit: quod factum eſt, ne eius penultima minor tempore ſit aliorum obliquorum penultima.

Regula.

Atten. de penultima.

In,εις.

aut à ntō plurali, extrema in, ες, mutata, & adiuncta, σι, τείχεα. τείχεες, τειχέεσι. uel à gtō ſingulari, ο, in, ε, conuerſo, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. iccirco duplici, σ, ſcribitur, niſi metri gratia alteꝝ eiiciatur.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN. ης. TERMINATIS.

Nomina in, ης, deſinentia, cum & ipſa partim ſint æqualiter declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declinãtur, aliqua mittunt genitiuum in, ου, aliqua in, η, ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipſa uariãda ſunt, & diſcernẽda, quæ ſunt Pariſyllaba, ab his quæ Impariſyllaba ſunt. Et primum de pariſyllabis habentibus genitiuum in, ου, Deſinẽtia igitur in, ης, Grauitona ſpondaica, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiũtur ὁ μάθλης, τοῦ μάθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος: fluuii nomen, qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμης, μάμητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσης, μάσητος: μένδης, μένδητος. Etiam in, ης, circũflexa, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ, καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως, καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. Etiam in, ης, *Moyſes pluriſariã declin.* Grauitona, à fœmininis in, η, deſinentibus deriuata: ut ἡ λέσχη. ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη. ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in, δης, deſinentia παρωνυμικά: ὁ ἀζάδης, τοῦ ἀζάδου. *δης* Etiam in, δης, propria, patronymici formam habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in, ης, deſinẽtia Grauitona, ſiue ſimplicia ſint, ſiue decõpoſita, à nominibus in, ος, deriuata: ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in, της. quæ cõpoſita non ſunt à uerbo κρατῶ: ut ὁ δύτης, τοῦ δύτου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ λύτης, τοῦ λύτου. In θης, quoq; deſinẽtia his ſimilia ſunt: ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiã in ανης, ινης, ονης. ωνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυών, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, ſæpe apud poetas. ὁ κερύνης. τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauito- *της θης ωνης etc. λης*

na quoq; in, ης, deſinentia, ſuper duas ſyllabas habentia ante, ης, immutabilem quampiá geminatam: ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ κεβάλλης, τοῦ κεβάλλου. Excipitur ὁ πόλλυς, τοῦ πόλλητος (eſt enim diſſyllabum) & ὁ ἀελλῆς, τοῦ ἀελλοῦ. ὀξύτονον γάρ. Etiam in, ης, quæ ſunt unius generis, & à uerbis compoſita: ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μεζῶ, ὁ γεωμέζης, τοῦ γεωμέζου, ζίβω, ὁ παιδοζίβης, τοῦ παιδοζίβου. βαίνω, ὁ σχονοβάτης, τοῦ σχονοβάτου.

Monoſyllaba autem in, ης, deſinétia circumflexa, abiecto, σ. faciunt genitiuum: ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ ζῆς, τοῦ ζῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, ſolea, quod diſſyllabum eſt. & de pariſyllabis hactenus.

DE IMPARISYLLABIS.

DEſinentia in, ης, Grauitona iambica, à præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant, in, τος, mittunt genitiuum, ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος· καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύνης, τοῦ γύνητος, καὶ γύνου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνης, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος, mittunt genitiuum: ut ὁ κρής, κρητός. ὁ γνής, τοῦ γνητός. ὁ θής, τοῦ θητός. In, ης, quoq; deſinentia polyſyllaba, cōpoſita cōmunia, oxytona, & à uerbis deriuata, per τος, purum uariantur, & unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant: ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡμιθνής, ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανής, κατὰ συγκοπὴν, ſemimortuus. Etiam in, ης, quæ habēt ante, ης, immutabilem, & ante immutabilē uocalem aliquam: ut ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπάλης, ἐπάλητος. Etiá in ης, circūflexa, à nominibus in, εις, deriuata: δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος. ἀπὸ τοῦ φθογγήεις, τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiam hæc quæ in, ης, deſinunt, & in εντος, mittunt genitiuum: ut ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in, ης, quæ per craſim in, ους, faciunt genitiuum.

Nomina in, ῆς, circumflexa, compoſita ἀπὸ τοῦ κλέος, in, οῦ, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in, ης, à

uerbis compoſita, in, ης, faciunt genitiuum: λύκω, ὁ πολυλύκης, τοῦ πολυλύκεος, πολυλύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης, à neutris in, ος, compoſita, τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους: τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους: τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiuſmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμύνης, τοῦ ἀμύνητος. Etiam adiectiua in, ης, ὀξύτονα, & Grauitona, habentia neutrũ in, ες: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. Etiam in ρης, diſſyllaba: ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους & ἄρεως, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. Etiam in, ωρης, deſinentia, & in ηρης, & ωδης: ut διώρης, ζιήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα: σαφηνής, γαληνής. Deſinentia quoq; in ης, à nominibus in, υς, deriuata: βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης. Hic aduertendũ eſt, nomina in, ης, cõpoſita à neutris in, ος, deſinẽtibus ſi ſint ꝓpria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui: ut εὐμενής, δυσμενής, διετής, τριετής, τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος, grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoq; & adiectiua cõpoſita à triſyllabis nominibus in, ος, & etiam diſſyllabis, habentibus, η, in penultima, ſi poſt eã ſequatur cõſonans: ut μέγεθος, παμμεγέθης, κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης, &c. Hoc etiã annotandũ eſt, deſinẽtia in, ης, impariter declinata, ſi p, τ, uarientur, eundẽ habere & nominatiuũ & uocatiuũ: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ, ντ, in, ν, mittere uocatiuũ, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Ἄρης multifariam.

Atten.

παραδείγματα.

Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πλη. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compoſitione uero frequentiſſime: ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero proſa oratione frequentius.

Ὁ μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ, θος, κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, ſpecies herbæ. ὄρνις ὄρνιθος, auis: ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm fœminina in, ις,

Atten.

deſinentia, ſiue per, ι, ſiue per, υ, facientia genitiuum in, ος, purum ſi habeant ante, ος, δίχρονον, in, ν, ſolum mittere accuſatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in, ύς, Quanquam ante, ος, δίχρονον non habeant: ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρύς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα, & πολέα στρατὸν, & ſimilia, poetica ſunt. Si uero in, ος, non purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint ὀξύτονα, in, α, ſolum mittunt accuſatiuum: ut κρηπὶς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero ſint Grauitona, non ſolum in, α, ſed in, ν, faciunt accuſatiuum: ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiuſmodi nomina quæ in, δος, mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. Declinantur enim διὰ τοῦ, δ, κοινῶς: ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος: ſicut ὄφις, ὄφιος. ἰλιάδος γ. Ἀψ ὀρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. Vnde accuſatiuus πάριν, qui a nominatiuo fit: ſicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. ὀδυσσείας γ. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Vnde

Iones. accuſatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus deſinentibus

Atten. in, ις, Grauitonis, declinatis διὰ τοῦ, δος, abiicientes, δ, proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed horum uſus uarius eſt.

Ὁ τιμήεις τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

Ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρὺ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς.

Ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ, τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in, υς, circumflexa, abiecto, σ, paribus ſyllabis declinantur: ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ τῷ καμῦ. τὸν καμῦν: ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν: ὁ κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. τὸν κλαυσοῦν. Quorum datiuus in, υ. ſolum abſque, ι, deſinit: ut in prima ſimplicium declinatione dictum eſt, & in ſingulari numero tantum inflectuntur.

ὁ βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βοῦς, quoniam deſinentia in, σ; cum diphthongo, ſubiunctiuam uocalem diphthongi abiiciunt in genitiuo, exceptis κλεὶς, κλειδός. δαὶς, δαιτός. & παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, non autem βοῖ κατὰ συναίρεσιν, ſicut λητόϊ, λητοῖ: quoniam datiuus diſſyllabus extremam corripiens, ſinæreſim non patitur. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, in, ου, diphthongum contractis. non autem βῶς, ſecundum communem regulam, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα. Quandoquidem in huiuſmodi contractis caſibus propria aſſignatur regula, quæ eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, κατὰ τὴν κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς. hanc eandem regulam paulo ante habes μείζονες μείζους in comparatiuis in, ων: — Atten.

ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πλη. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες. — ως

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά. — Atten.

Quo in loco aduertendum eſt, nomina in ως, deſinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex conſonantibus tertiæ coniugationis Grauitonorum: hoc eſt, δ, θ, τ, per ος, purum uariari: ut δμώς, δμωός. θώς, θωός. τρώς, τρωός. Quæ uero nullam dictarum conſonantium habent, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſi non patiantur, per τος, uariari: ut φώς, φωτός, uir. χρώς, χρωτός, corpus. Si autem patiantur, abiecto, σ, ad ſimilitudinem Atticæ declinationis uariari: ut ὁ σώς τοῦ σῶ. ὁ ζώς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. quorum ὁ ζώς acuitur, quanquam ex craſi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto non fit circumflexus.

ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Ὀδυσσείας α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiuſmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. — λς

Quod in maſculino genere ſal ſignificat, in fœminino uero mare,

& in numero ſingulari tantum declinatur.

μάκαρς

Tripliciter

ὁ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis ſyllabis, ρ, tamen ac σ, manentibus, fit μάκαρς. expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Ὀδυσ. ε. τρὶς μάκαρες Δαναοὶ, καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS. IN N.

Ὁ Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, adiectiuum eſt.

ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

ὁ σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

ὁ δελφίν, τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum eſt nomina in, ιν, deſinentia διχατάληκτα, hoc eſt duarum terminationum appellari, quoniam in, ις, etiam deſinunt: δελφὶς, quod & Theodorus aſſerit, ſic inquiens: διχατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadem tamen ſeruatur declinatio,

ῑ. productū

& ubique, ι, manet productum. excipitur τὶς, τινός. quod, ι, habet natura correptum, nec διχατάληκτον eſt.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν καὶ ἄλλως.

ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως,

ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN. ΩΝ.

Nomina in, ων, deſinentia, aut acuuntur: ut ἑλικών. aut grauantur: ut πλάτων. aut circumflectuntur: ut ποσειδῶν. Oxytona enim, appoſita, ος, ſyllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim ſeruant, ω, μέγα: ut κοιτὼν, κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in, ο, μικρόν: ut σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta, ος, ſylla

Atten. accentum.

ba declinantur, nunc ſeruato, ω, magno in obliquis: ut πλάτων, πλάτωνος, nunc in, ο, paruum uerſo: ut σώφρων, σώφρονος. aut per, ντ, ω magno in, ο, paruum mutato: ut θεράπων, θεράποντος. At circumflexa ut plurimum διὰ τοῦ, ντ, declinantur, & in obliquis, ω, magnū omnino ſeruant: ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi

nomina multa & uaria ſunt, eundem ordinem in his ſeruabimus, quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

Monoſyllaba in, ων, deſinentia accuuntur, & appoſita, ος, ſyllaba declinantur, ſeruantq́; ω, magnum in obliquis: ut πρὼν, πρωνός. κλὼν, κλωνός. θὼν, θωνός. χθὼν uero χθονός, terra, per, ο, paruum, quoniam ſolum fœmininum: iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur.

Monoſyllaba. *χθὼν χθονός.*

Deſinentia in, ων, cõparatiua, per, ο, paruum declinantur: ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Cõparatiua.

Deſinẽtia in, ων, patronymica, p, ω, magnũ uariãtur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud Poetas tpis q̃tita tẽ mutauit. Ἰλιάδος ξ. Ζηνός δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Patronymica. *κρονίονος.*

Diminutiua quoq; in, ων, ſeruant, ω, μέγα: ut ξήνων, ξήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Diminutiua.

Deſinentia in, ων quæ à futuro uerborum deriuantur, per, ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Deriuatiua

Deſinentia in, ων, iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant, ω, μέγα, ſi ante finalem, ι, habeant: θίβων, θίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Iambica.

Deſinentia in, ων, oxytona, fœminina ſup duas ſyllabas, uertunt, ω, magnũ in, ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Oxytona.

Noia gentilia in, ων, Grauitona, in obliquis ſeruãt, ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος, καλμείων, καλμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero ꝓpriũ ſit nomẽ, κίκωνος facit. excipitur ẽt μαλθάων, μαλθάονος.

Gentilia.

Deſinentia in, ων, puræ Grauitona, habẽtia ancipitẽ longã in antepenultima, per, ο, paruum inflectuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, ſi, ι, correptum habeat Εὐριπίδης. τἀτ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Neceſſario enim quarta ſedes iãbum habet, qui nõ de ſede ſecũda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero ꝓductũ, ὠρίονος facit. Homerus tamẽ ὠρίωνα dixit, ι, exiſtente longa. ὀδυσσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ἰλιάδος, χ. ὅντε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

In, ων, purum. *ὠρίωνος.* *ὠρίωνα.*

Deſinẽtia in, ων, purũ Grauitona, ancipitẽ correptã in penultima habẽtia, p, ω, μέγα uariãtur: ἀμφιθύων, ἀμφιθύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Deſinentia in, ων, & quæ habent, ε, in penultima, ω, ſeruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Deſinentia in, βων, omnia per, ω, μέγα inflectuntur: θίβων, θίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

γων Deſinentia in, πων, diſſyllaba, Grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uarian-
δων tur: πώπων, πώπωνος. αἴπων, αἴπωνος.

Κνώδον-
τος. Deſinentia in, δων, Grauitona ſimplicia, ω, μέγα ſeruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens eſt. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compoſitum eſt παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem ſeruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦ δ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Eſt autem κνώδων proprie acuta enſis acies, ſed pro ipſo enſe ponitur.

θων Deſinentia in, θων, quæ aliquam aſpiratarum habent, ſiue tenuiũ, per, ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος. σφών, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων. λάμπωνος. πλοῦτων,
κων
πων πλούτωνος.

λων Deſinentia in, λων, omnia per, ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Deſinentia in, μων, & quæ habent, ε, ante, μ, per ο, μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante, μ, ω, μέγα ſeruant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero, μ, cum aliqua conſonãte implicitum ſit, per, ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

νων Deſinentia in, νων, ω, μέγα ſeruãt. ῥίνων, ῥίνωνος. κύνων, κύνωνος. ἀμείνων
κρανόνος. uero ἀμείνονος: quoniã cõparatiuum. annotatur & κρανὼν, κρανόνος.

ρων Deſinentia in, ρων, omnia per, ω, μέγα uariantur: εἴρων, εἴρωνος.
Pr.n. χεί- χείρων, χείρωνος, ꝓprium nomen. Cõparatiuum uero χείρονος facit.
ρονος. Deſinentia in, ζων, & quæ aliis non ſubiiciuntur regulis, per, ω, μέ-
ζων γα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος. & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Cõparatiua ſunt, & cõmunis generis.

ξων Deſinentia in, ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ
σων τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται: δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.
ἰάσόνος. Deſinentia in, σων, per ω, μέγα declinantur: γράσων, γράσωνος. θράσων,
Poetice. θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Participa-
lia. Aduertendum eſt nomina participialia, etſi ſub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ, ντ, declinari: ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγωντος, Troiani nomen. Ἰλιάδος γ. οὐκαλέγωντε, καὶ ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum eſt quædam eſſe nomina, quæ cum duabus regulis ſubiecta ſint, ſecundum utranq; declinantur: ut χαίρων, quod quatenus participiale eſt ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ' εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero deſinit in, ρων,
χάρων χάρωνος.

χάρωνος. Sic & δράκων. quatenus habet fœmininũ διὰ τοῦ αινα, p, ντ, uariatur. δράκων, δράκοντος: quatenus uero in, κων, δράκωνος facit.

Deſinẽtia i, ων, ſi ĩ penultima, αι; diphthōgũ habuerint, p, ω, magnũ inflectũtur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος. αιων

Compoſita in, ων, ſimplicium ſeruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγείτων, ἀστυγείτονος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur diſſyllaba, quæ cum ſint ὀξύτονα, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰὼν, μακραίων. Cõpoſita.

Deſinentia in, ων, circumflexa, διὰ τοῦ, ντ, κλίνονται, ſeruantq; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc eſt ardeo. καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφώ. Dicitur & τυφεὰν, τυφεῶνος: & τυφοεὺς, τυφοέως, & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud poetas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta ſunt eorum quæ ſunt δημοφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο, & ω, μέγα fit craſis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circumflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod eſt ποσοιδάων, ſiue ποσειδάων. Circũflexa τυφὰν multipliciter.

De uocatiuo horum nominum in, ων, deſinentium.

Aduertendum eſt, deſinentia in, ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuũ: ut ὁ ἐλαιὼν, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικών. Similiter circumflexa: ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formãt ſuũ uocatiuũ, abiecta finali ſyllaba: ut ξύφων, ξύφωνος, ὦ ξύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum eſt, quædam cõpoſita polyſyllaba, in, ον, facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. At Aeolos corripiunt, ω, in uocatiuo caſu omnium nominum in, ων, deſinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδὸν χελιδὼν, ὦ χελιδόν. ὦ πόσειδον. ὦ λέον. ὦ ἀγάμεμνον. ὦ ἄπολλον.

Παραδείγματα.

ὁ ἑλικὼν, τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πλη. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

ὁ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

ὁ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα, ὦ πλάτων.

ὁ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ᾽ ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

TERMINATA. IN. ξ.

NOmina in, ξ, καὶ ψ, deſinentia, in obliquis uocalem ſeruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod, η, in, ε, uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ. μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium deſinens, aut aſpiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Deſinentia in, ξ, conſonantes ſecundæ coniugationis Grauitonorum ſeruant in obliquis, hoc eſt, γ, κ, χ, ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος, & datiuum pluralem in, ξ, mittunt. Deſinentia uero in, ψ, conſonantes primæ coniugationis ſeruant, uidelicet, β, π, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralē, in, ψι, mittunt. de quibus paulopoſt.

Παραδείγματα.

ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

ὦ ἄνα· ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco ſciendum eſt, genitiuum huius nominis, hoc eſt, ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄνακος factum eſſe, παρεμπτώσει τοῦ, τ. Et quoniam tenuis tenuem, & craſſa craſſam præcedere debet, χ, in propriam tenuem, κ, ſcilicet mutatum eſt. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος eſſe, διὰ τοῦ, κ. Sed ut a nominatiuo proprii nominis, hoc eſt, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpoſitū eſt, τ, & ſic ἄνακτος factū eſt.

υξ ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

ιξ ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

υξ ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

ωξ ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA. IN. ρ.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πλη. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα, ὦ δᾶερ.

ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκά. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν.

τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρός. τῷ πατέρι, καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum eſt, ex nominibus in, ηρ, exeuntibus, quædã pati ſyncopam in omnibus obliquis, niſi quid prohibeat: ſicut eſt ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνρός tamen eſſe debuerat: ſed, ν, ante, ρ, neq; in comprehenſione, neq; in diſtinctione locum habet. In comprehenſione, quoniam immutabilis præcedere non poteſt aliam immutabilẽ in eadẽ ſyllaba cõprehenſam, niſi, μν: ut μνᾶ, μνῆμα. In diſtinctione uero, quoniam, ρ, non uult aliã habere conſonantem iuxta ſe, præter alterum, ρ, ut ἄρρωστος: huius gratia interpoſitum eſt, δ, & ἀνδρὸς factũ eſt. Cuius accuſatiuus ſingularis eſt ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex cõmuni regula accuſatiuus ſingularis in eadẽ ſyllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorũ genitiuus diſſyllabus in, ος, deſinit. In his enim genitiuus acuitur, accuſatiuus uero grauatur: ut βοός, βόα. δὸς, δα. Sic ἀνδρὸς, ἄνδρα, tanq̃ diſſyllabũ faciens genitiuũ in, ος, Patitur etiã ſyncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis: niſi quid obſtet, ut dictum eſt. Nam nõ dicimus in accuſatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum eſt, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus eſt τῆς πάτρας. Demoſthenes περὶ στεφάνου, οἱ δὲ πάτρας εἵνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα: hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmodi nominibus quattuor annotãtur, hoc eſt σωτήρ, δαήρ, ἀνήρ, πατήρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in, ερ, accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam deſinentia in, ρ, ſupra unam ſyllabã, ſi extremam habent correptã, accentum retrahunt in penultimã: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horũ etiam datiuum pluralẽ ꝓprium faciunt: hoc eſt, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ datiuis ſingularibus, τροπῇ τοῦ, ι, εἰς, α, καὶ προσθέσει τῆς, σι. Inuenitur etiam ἄνδρεσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiuncta, σι, ſyllaba. ὀδυσσείας λ. Δωτίνην τελέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσι μελήσει.

Præceptiones. ἀνήρ.

Atten.

ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ

ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ

Declinatur etiam. ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ

ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Deſinentia in, ωρ, ὀξύτονα, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, & Grauitona, etiam habentia, λ, ante, ω, in obliquis ſeruant ω, μέγα: ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. Cætera uero mutant ω, μέγα in, ο, μικρόν: ut ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

Atten. de licētia poetica.

TERMINATA. In. ψ.

Deſinentia in, ψ, aut β, habēt in obliquis, aut π, aut φ, ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per π, uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba: ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quattuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per, β, inflectuntur: φάψ, φαβός. φλέψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. Et diſſyllaba totidem: ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ, φ, κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At compoſita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ, β, inflectuntur παιδοτρίψ, παιδοτρίβος, οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autē eſt nomina in, οψ, ſup unā ſyllabā p, ο, μικρὸν ſcribi: αἴθιοψ, αἴθιοπος. μέροψ, μέροπος. οἶνοψ, οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ. μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου.

Παραδείγματα.

αψ ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πλη. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Foemininorum nominum octo ſunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Deſinentia in, α, & in, η, foeminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimplicium. Quæ uero in, ω, deſinunt, quartæ ſunt declinationis contractorum, & in, ους, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminationibus: & primo de his quæ in, ν, deſinunt. In. N.

Fœminina in, αν, aut in, εν, non inueniuntur: ſed in, ην, ιν, υν, & ων.

ην Deſinentia in, ην, fœminina, adiecta, ος, ſyllaba faciunt genitiuum, ſeruantq́; η, in obliquis: ut Τροιζήν, Τροιζῆνος. σειρήν, σειρῆνος. excipitur φρήν, φρενός. eo q monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλήν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ, η,

ἡ σειρήν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. Δυϊκά. τὼ σειρῆνε. τοῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

ἡ φρήν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Deſinentia in ιν διχατάληκτα ſimplicia, acuunt extremam, & adiectione, ος, faciunt genitiuum, ſeruantq; ubiq;, ι, productum, ſicut & maſculina: ut σαλαμίν, σαλαμῖνος. ἀκτίν ἀκτῖνος. dicuntur autem διχατάληκτα, q nunc in, ν, nunc in, σ, deſinunt, ut ſupra dictum eſt. ιν

ἡ σαλαμίν, καὶ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν, καὶ ὦ σαλαμίς & alia ſimiliter.

Deſinentia in, υν, fœminina pauca ſunt, & appoſita, ος, faciunt genitiuum, ſeruantq; in obliquis, υ, productum, quemadmodum & maſculina. υν

ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων, deſinentia fœminina aut grauantur: ut ζήρων, μήκων. aut acuuntur: ut ζυγών, ἀηδών. nunquam autem circumflectuntur. ων

Deſinentia in, ων, Grauitona, appoſita, ος, ſyllaba, ac etiam, ω, magno ſeruato, genitiuum faciunt: ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbiũ nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue Grauitona: ut πυθών, πυθῶνος. σιδών, σιδῶνος. καλυδών, καλυδῶνος. πλευρών, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uero ſeruans ſimplicis declinationem λακεδαίμονος facit: δαίμων enim δαίμονος. Grauitona. λακεδαίμονος.

Deſinentia in, ων, ὀξύτονα, & quæ non ſint urbium nomina, uertunt in obliquis ω, μέγα in ο, μικρόν: ut ζυγών, ζυγόνος. χελιδών, χελιδόνος. excipitur μελεδών, μελεδῶνος. & τυφεών, τυφεῶνος. & τυφεδών, τυφεδῶνος. Oxytona In. ων.

Etiam in, δων, nomina urbium, & quæ habent, η, in penultima, uertunt, ω, μέγα in, ο, μικρόν: ἰσηδών, ἰσηδόνος, ἀσπληδών, ἀσπληδόνος. ἀνθηδών, ἀνθηδόνος. στερηδών, στερηδόνος. καρχηδών, καρχηδόνος. His ſimilia ſunt & ἑρμιών, ἑρμιόνος. βιών, βιόνος. ἠϊών, ἠϊόνος. ὀλοασών, ὀλοσσόνος. Poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri neceſſitas exigit. δων Licentia Poet.

Παραδείγματα.

ἡ χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκά. τὼ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε.
Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. & cætera.

DE NOMINIBVS FOEM. IN. ξ.

αξ Deſinentia in, αξ, fœminina ſimplicia, polyſyllaba, per, κ, declinantur, ac extremam corripiunt, unde circũflectunt penultimam, quæcunq; eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παράδειγμα.

Ἡ κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὼ κλίμακε. τοῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ Ἡ γύναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ, ξ,

Ἡ αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

ηξ Ἡ πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ Ἡ ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

υξ Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ, χ, εἰς κ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

DE TERMINATIS. IN. ρ.

αρ Ἡ δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ειρ Ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε maſculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλει, & alia multa priſcorum more. τοῖν χεροῖν ut plurimum abiecto, ι, τῆς ει, διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas, ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα, ἄνευ τοῦ, ι,

ηρ Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα ſolũ: quoniã ſi μῆτρα diceretur, coincideret cũ hoc nõie ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, quod matricẽ ſignificat. ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι, ſicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι. ſicut μητράσι.

Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα ſolum. ὦ γαστήρ.

ωρ In ωρ, non inueniuntur quæ ſint fœminini generis ſolum, ſed com

munis: ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανταμάτωρ. τοῦ καὶ τῆς πανταμάτορος.

DE TERMINATIS. IN. ς.

Ἡ Τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας

Ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς. αις

Ἡ κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης

Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμιστος. ις
πλεονασμῷ τοῦ, σ, τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμιστι. & in aliis caſibus ſimiliter.

Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ, δ, καὶ κράσει τῶν δύο. ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Ἡ μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτῖ, καὶ μήτι. Ὀδυσσ. ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Ἡ ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. εις

Ἡ ἐρινύς. τῆς ἐρινύος. τῇ ἐρινύϊ. τὴν ἐρινὺν κοινῶς, καὶ ἐρινύδα ποιητικῶς. ὦ ἐρινύς. υς

Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς

Deſinentia in, ως, fœminina, & cōmunia, ſiue βαρύτονα ſint, ſiue περισπώμενα, ſiue προπαροξύτονα Attica in, ω, faciunt genitiuum, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως τῆς ἕω. ἡ ἥως τῆς ἥω ὁ καὶ ἡ δύσκερως τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur. ως

Duo inueniuntur fœminina in, ως, oxytona, quæ in, ους, faciunt genitiuum per ſynæreſim. ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. Horum tres Accuſatiui adnotātur abſque. ν. τὴν ἠῶ, κέω, κῶ. Acti. 3. abſque. ν.

Ἡ λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ. ψ

Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ͂ ΤΩ͂Ν ΟΥ̓ΔΕΤΈΡΩΝ ὈΝΟΜΆΤΩΝ.

NEutrorum nominū ſex ſunt litteræ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ σῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέπας. η, uero & ο, μικρὸν, & ω, μέγα etſi in eas aliqua neutra deſinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ ſunt, cum huiuſmodi nomina apocopen patiantur. In η: ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδ. χ. Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν.

Velut quibuſdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, ἀποβολῇ τοῦ, α, εἰς, η, ἰωνικῶς.
κάρα. Κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum eſt. Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ, εὐπλόκαμον τὸ κάρανον ἔχει δ' ἱταμὸν τὸ πρόσωπον. Quidam uero τὸ κάρα. τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι declinant. Inuenitur
κάρηαρ. etiam τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος, Apollonius Argonaut. quarto, εἷλεν δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

ὣς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι, Ὀδυσσείας ο.

ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

κάρη. Etiam ἡ κάρη. τῆς κάρης, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. ἄρτεμι, σὺ ὦ τε. κάρην
κράς. ὤμοσα, σόν τε βίον. Etiam ἡ κράς, τῆς κρατός. Ὀδυσσ. ι.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσ. χ. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Euſtathius, ἐν τῷ μ. τῆς Ὀδυσσείας, an ſit maſculini generis, an fœminini, ubi dicit: φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φωτὸς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. ſic enim legit ipſe. κάϊντος autem in undecimo, fœminino genere indubitanter uſus eſt. δινήσας περὶ κρατὶ θοῦ καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiam κράατι. Ὀδυσσ. χ.

Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ἰλιάδος τ.

Ἀμάρ ἀγαγεν κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, ἅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶν quarto.

κρᾶτα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc ſatis. In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto, ν. ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, αὐτό, ἐκεῖνο. quæ cum in, ν, etiam deſinere inueniantur: ut τοιοῦτον, τοσοῦτον, non erit, ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiā κατὰ ἀποκοπήν: ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον eſt: ſicut & maſculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia ſunt: τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Ἄλιφα uero & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etſi in, α, deſinant, non tamen eſt propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπὴν patiuntur, Eorum uero perfecta ſunt ἄλιφαρ, λιπαρόν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum eſt. Γάλαξ tamen non dicimus,

cum nullum neutrum in, ξ, deſinat. Quanquam eius obliqui in uſu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ, τ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος. ſic & νίφα ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

In ι, deſinentia unum ſolum inuenitur quod græcum ſit, τὸ μέλι: & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Simi liter & ab eo compoſita: τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. In, ι,

Neutra uero cõmunium nominum in, ις, deſinentium ſeruant declinationem: τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος, τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος. τὸ φιλόπολι. τοῦ φιλοπόλιδος. & alia ſimilia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμμι, & κιννάβαρι, & alia huiuſmodi barbara ſunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum ſynæreſim patiantur, ad ſecundam contractorum declinationem referuntur. κρῖ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & δόμι, apocopen patiuntur: quorum perfecta ſunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ δόμιον. Quare, ι, non eſt propria eorum terminatio, & ſic indeclinabilia ſunt.

Deſinentia in, υ, per, ος, purum declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. In, υ, Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum exiſtunt, mutato, υ, in, ε, declinantur: τὸ πῶυ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, cuius maſculinum eſt ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος, fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶυ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶυ. ὦ πῶυ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etſi per εος, inflectuntur, non tamen ſynæreſim patiuntur: ſicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως. δάκρυ, γό

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. ſicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. νυ, δόρυ,

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ κατὰ ὑπέρθεσιν τοῦ, υ, τοῦ γουνός. τῷ uario mo

γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. do declina

καὶ ἄλλως, ri.

Τὸ γόναρ. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόναρ. ὦ γόναρ. καὶ ἄλλως.

Τὸ γοῦναρ. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦναρ. ὦ γοῦναρ.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ, υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόραρ. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόραρ. ὦ δόραρ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦραρ. τοῦ δούρατος. ſicut τὸ γοῦναρ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in, υ, deſinentia adiectiuorum trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur: ut ὁ εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ, τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Heſiodi ἐν ἔργοις, γλάφυ πετρῆσιν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

NEVTRA. IN. αν. εν. ουν. υν. &c.

αν Neutra in, αν, deſinentia, adiectiua trium generum, declinationẽ maſculinorum ſequuntur: ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν, deſinentia: ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν In εν, quoq; deſinentia, ſiue trium generum ſint, ſiue duum: ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν Etiam in, ουν, deſinentia, ſiue adiectiua nomina ſint, ſiue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν Participia quoq; in, υν, hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

ον Neutra in, ον, partim ſunt tertiæ declinationis ſimplicium, partim quintæ, de quibus ſatis dictum eſt Libro tertio.

ων Neutra in, ων, quæ productionem patiuntur, à neutris cõmunibus in, ον, deſinẽtibus, Atticorum more in, ω, mittunt genitiuum, & paribus ſyllabis uariantur, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero cõtracta imparibus ſyllabis declinãtur, τὸ βοῶν τοῦ βοῶντος.

NEVTRA IN αρ.

αρ Neutra in, αρ, ſemper Grauitona ſunt. Quæ ſi ſint diſſyllaba, & penultimam habeant natura longam, per, τ, uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. Si breuẽ, διὰ τοῦ, ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄηκαρ, ἀήκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, & φρέαρ, φρέατος. quorum etſi penultima breuis eſt, non tamen uariantur διὰ τοῦ, ρ, Sed ſciẽdum eſt, prius fuiſſe στεῖαρ & φρεῖαρ, penultima natura longa: unde στείατος & φρείατος. in quibus licet ſit abiectum, ι, ex diphthongo, nõ ob hoc antiqua inflexio uariata eſt: uel quia uere heteroclita ſunt.

στέαρ φρέαρ

Polyſyllaba quoq; διὰ τοῦ, τ, uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κέρηαρ, κερήατος.

Atten. Dubitari poſſet hoc in loco, cur, ρ; cum immutabile ſit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum no-

minum nō ſit ſeruatum. Si uero heteroclita, cur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitato eſſe heteroclita, cum proprii eorum Recti in, ας, deſinant: ut τὸ δέλεαρ, τὸ ἧπαρ, τὸ φρέαρ, & alia. Sed quoniam hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubiicere: quanquam in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.

Deſinentia in, αρ, ſi habeant, ω, in penultima, indeclinabilia ſunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ σέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Deſinentia in, ηρ, pauca ſunt, & per craſim fiunt a nominibus in αρ, deſinentibus: ob quam rem circumflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κῆρος, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος. ηρ

In υρ, unum tantum, ideoq; μονῆρες ab Herodiano nuncupatur: & appoſitione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. υρ
Producit enim, υ, in nominatiuo, ſed in obliquis illud corripit. Atten.

Deſinentia in, ορ, pauca ſunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κέλορ. quæ per, ο, μικρὸν declinantur, ἦτορος, ἄορος, ἄνορος, κέλορος. ορ

In, ωρ, neutra, appoſita, ος, ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant ω, μέγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ. τοῦ σκατός. τῷ σκατί, heteroclitum eſt. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκῶρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Heſiodus, γαῖαν ὕδει φύρειν. ωρ

NEVTRA IN ΑΣ. Purum & in ρας.

Neutra in ας, purum & correptum, & in ρας, in τος, mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος, ἰωνικῶς, & in ως, ἀττικῶς: ut κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur. ας ρας

In λας, uero deſinentia, in ατος, faciunt genitiuum. τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent conſonantem ante, ας, indeclinabilia ſunt: τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Apollonius Argonauticῶn tertio. λας

λείβων ἐκ δέπαος, συμβλῆτα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus ὀδυσ. γ. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, neutrum unum inuenitur: τὸ σταῖς, τοῦ σταιτός. αις

Deſinentia in, ης, adiectiua declinationē maſculinorũ ſequuntur: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς ης

μονογενὲς uero(id eſt unius generis)unum tantũ. τὸ κυνοσκαλὲς· ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος Neutra in, ος, unius tantum ſunt generis, & Grauitona, patiunturq́; ſynæreſim: ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uero, & ἦδος indeclinabilia ſunt.

ως Neutra in, ως, duo inueniuntur circumflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ οὖς. τοῦ ὠτὸς, à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου: Sciendum eſt autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorum ſeruãt declinationem: illorum autẽ genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ᾽ ὑπέρθεσιν fit φόας, & ὄας, quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos,
Atten. hoc eſt φωτὸς & ὠτὸς, non à perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri: quoniam eorum penultima circumflectenda eſſet, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circumflexum: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος. Sed potius à nominatiuis monoſyllabis φῶς ſcilicet & ὦς deduci, iccirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquam diſſyllabi perfecti, non autem contracti ſecun
Atten. dum regulæ præceptionem, quæ eſt: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλιμμένη ὀξύνεται, χλωὸς, ξλωὸς, φωτός. φὼς uero, quod uirum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accẽtum: quoniam non per ſynæreſim fit, ſed à uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur, utrunq; tamen per, τ, declinatur, ſeruatq́; ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φὼς, τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς, τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν: id eſt cum lumen ſignificat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile, hoc eſt οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. eſt etiam οὖας, οὔατος.

FINIS LIBRI QVARTI.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ' ΤΩ͂Ν. ΣΥΝΗΙΡΗΜΕ'ΝΩΝ.

Ominum aliqua ſunt ἁπλᾶ, hoc eſt perfecta & ſimplicia, cum neq; ſynæreſim patiãtur, neq; craſim: quorum (ut dictum eſt) quinq; ſunt declinationes, & ipſæ ſimplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc eſt affecta, & ea ſunt quæ ſynæreſim patiuntur, ſiue craſim. Differt autem ſynæreſis à craſi, quoniam Synæreſis eſt contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipſa coniunctione ſeruantur: ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει: ex, ε, enim & ι, fit, ει, diphthongus. Craſis uero eſt contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ: ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum: ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi ſciendum eſt præcedente uocali longa, quantacunq; ſit ſequens, nunquam ex eis fieri ſynæreſim: ut Emanuel Chryſolora manifeſte aſſerit, fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in lõgam. Sed ſciẽdum Emanuelem ſynæreſim pro craſi accepiſſe, quandoquidem ſæpius altera pro altera ponitur, hoc eſt ſynæreſis pro craſi. Nam ſynæreſis, quatenus à craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atq; in diphthongum ſemper impropriam: ut τιμήεις, τιμῇς. χρεάων, χρεῶν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſin fiunt omnes: & ex præcedẽte uocali breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipſis declinationibus liquido apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo, aut altera uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt ſubiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino abiicitur: ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν: ut χρεάων, χρεῶν. quoniam in eadem ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. Nam ſynæreſim & craſim ex

Synæreſis.

Craſis.

Præcepiio.

duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgo creditur. Etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſequente. prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt attterenda, certe ſubiunctiua cõmuniter expungẽda eſt, ut appendix, & omnibus præpoſitiuis uocalibus cõmunis, ac ſubiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδύνει, ἐμουποδύνει, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. nec amplius reſumitur, ι, in diphthongum, cum id ſemel ex præcedente diphthongo eliſa ſit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abiicitur, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi. deinde uero ex ε, & ο, fit craſis iterum in, οι, ut δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ, ι, ſiue propriam, ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt: cum aliàs ε, & ο, in, ου, diphthongum per cõmunem regulam contra-

Atten. hantur: ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum eſt, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in, ει, diphthongum, contractum facit, δημοσθένεις ſcilicet, cum ε, & α, per cõmunem regulam, nunc in, α, nunc in, η, contrahantur. Sed βόεας, βοῦς, ο, ſcilicet & α, in, ου, diphthongum contractis, nõ autẽ βῶς, ἀπὸ τοῦ, ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα ſecundum cõmunẽ regulã: quandoquidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulã, quæ

Atten. Regulam. eſt, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in, ς, deſinens, & ſynæreſim patiens circa finem, accuſatiuum habet ſibi conſonum & contemporalẽ & uocatiuum: ut δημοσθένεες. νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες.

Atten. filium a patre diſſenſiſſe. βοῦς: & βόεας, βοῦς. & ſic de aliis, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre diſſentiẽti. Apollonius enim ſynæreſeos eſſe ſpeciem, uel apparentiã, nõ autẽ re ſynæreſim putat, quod ut etiã concedamus, aliũde tamẽ eã formari neceſſe eſt. In alia uero dictione, hoc eſt, κρεάοιν, ſoluta prius, οι, diphthõgo, α, & ο, in ω, monophthõgũ κατὰ κρᾶσιν cõtrahũtur. Dein ex ω, magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν, qđ & ipſe Emanuel affirmat, dicẽs: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

CONTRACTORVM DIVISIO.

Contractorum nomina aliqua ſunt, quæ per omnes caſus ſynæreſes ſuſcipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pariſyllaba ſunt: ut νόος, νοῦς. νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς. ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque impariſyllaba ſunt: ut βασιλεύς, αἰδώς, βοῦς, βότρυς, ἰχθύς. Sed quoniam huiuſmodi nomina uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoque declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, à quinta ſcilicet ſimplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum ſint impariſyllaba, & linguarum proprietatem ſuſcipiant, συνῃρημένα, hoc eſt contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, ſi etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab aliis iunioribus tradita ſunt, quoniam non ea ſolum quæ frequenti habentur in uſu, ſed etiam quæ apud Poetas paſſim reperiuntur, edocere decreuimus.

PRIMA DECLINATIO NOMINVM CONTRACTORVM.

PRima igitur declinatio contractorum, eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium in, ης, neutrorum uero in, ες, deſinentium adiectiuorum, & in, ος, ſubſtantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & impariſyllabus, διὰ τοῦ, εος, exiſtens, in ους, facit contractum κατὰ κρᾶσιν. & datiuus in, ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς, de quibus primo libro ſecundum communem linguam ſatis dictum eſt. Nunc autem quia diuerſæ ab illis ſecundum linguarum uarietatem apud Poetas inueniuntur ſynæreſes, ab re non erit de his etiã aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur eſt, ε, ψιλὸν & ο, μικρὸν, in genitiuo ſingulari contrahi in, ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in, ευ, ut inquit Euſtathius ἐν τῷ. ω. τῆς ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariã enim, ε, & ο, contrahuntur, hoc eſt, in, ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν. in. ει. ἀττικῶς, δέον, δεῖν. & in. ευ. δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accuſatiuo, nõ ſolũ in, η, ſed etiã in, α, ſynæreſim fieri. Nã quãdocũque ante, ε, & α, aliqua inuenitur cõſonans, tunc ſolũ in, η, fit ſynæreſis: ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præceſſerit, non ſolum in, η, ſed in, α, quoque fit ſynæreſis: ut τὸν εὐφυέα,

Trifariam ε, & ο, contrahuntur.

Atten. εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis eſt, ſciendum hoc per ſyncopam metri gratia factum eſſe. Ἰλιάδος β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλὼ ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in, ης, habentibus genitiuum in ους κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo ſingulari faciunt accuſatiuum in ην, ἀπὸ τοῦ, σ, εἰς ν. ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους. τὸν ἀριστοφάνην.

Atten. Fit etiam ſynæreſis in duali numero, non ſolum in, η, ſed in ει, in neutris nominibus, rariſſime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum eſt accuſatiuum pluralem maſculini generis & fœminini, à nominatiuo eiuſdem numeri fieri, extremo, ε, in, α, conuerſo: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim. Quanquam, ε, & α, in, η, communiter contrahuntur, & in α, productum.

Regula. Eſt enim regula (quam ſupra etiam poſuimus) quod omnis nominatiuus pluralis in, ς, deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum habet ſibi conſonum ac contemporalem, & uocatiuum: & ſic tres caſus plurales, maſculini generis & fœminini eandem ſortiuntur ſynæreſim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres caſus pluralis numeri in, η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. Apud poetas tamē inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & ſimilia, quæ in, α, correptum deſinunt. Ἰλιάδ. ι.
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Et Apollonius in Argonauticis.
Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

De nominibus in ης, deſinentibus quæ à κλέος componuntur.

Nomina in, ης, deſinentia, à κλέος compoſita, ſi ſint adiectiua, eandem habēt declinationē, quā & δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uero ſint propria, eaſdem patiuntur ſynæreſes. Sed perfectorum uaria eſt declinatio, uidelicet. *à κλέος deriuata.*

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἡρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἡρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE. CONTRACTORVM.

SEcunda declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in, ις, maſculinorum & fœmininorum, & in, ι, neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam eſt τῶν πολυπαθῶν, una tantum ſynæreſis eſt propria, hoc eſt, ι, productum: quoniam præcedente, ι, ſequente uero quauis uocali, ſemp in, ι, fit ſynæreſis. Eodem autē, ι, conuerſo in, ε, ἤδη ἰωνικῷ, eædē fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuo dualis numeri huius declinationis non pati ſynæreſim κοινῶς. Nam præcedente, ι, & ſequente quauis uocali, fit ſynæreſis in, ι, ut dictum eſt: & ſic dicendum eſſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur regula quædam dualis numeri propria: quod nominatiuus dualis nihil habet finale, niſi α, ε, η, & ω, Huius gratia non *Atten.* *Finales literæ duales.*

habet. i. ἀνεκφώνητον, hoc eſt non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatũ. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati: & hanc adducit regulam: ὧν περ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc eſt. Quorumcunq; Genitiuus ſingularium non contrahitur, horum neq; nominatiuus & accuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt. Apud Theodoſium tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο, εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς, η, κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν, ει, δίφθογγον. Hoc quoq; annotandum eſt genitiuum ſingularem etiam in, ηος, deſinere, διὰ τοῦ, η, ποιητικῶς. πόληος. Ὀδυσσ. α. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Quod & in aliis caſibus & numeris ſeruatum eſt. In datiuo. Ἰλιάδος γ. Γαῖά τε σφῶ μέγα σῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accuſatiuo Κοΐντος, ὡς εἰ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεύγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι. ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis, Σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. In accuſatiuo plurali idem Orpheus. Μίμνων ἐς ἠγαθέην πελάσαι, ἱεράς τε πόληας ἄπτιδος. Et Homerus ὀδυσσείας θ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

πόληος. Poetice.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὀφέοιν ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυν. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. Τοὺς ὄφιας καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόληε. τοῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πολέοιν. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόληε. Πλη. αἱ πόλιες πόλις,

καὶ πόλεες πόλεις, καὶ πόληες. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας πόλεις, καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις, καὶ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

TErtia declinatio contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationem in, εὺς, maſculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ, εος, fit κοινῶς καὶ ηος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quoniam ex, ε, præcedente ſemper fiunt, & uocali ſequente.

Sed ſciendum eſt, nomina in, ευς, deſinentia maſculini generis, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς: ut ὁ ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δνεῦς nomen urbis αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἄχιλλευς. Etiam aduertendum eſt, huiuſmodi nomina in, ευς, diuerſos habere genitiuos: ut ὁ ὀδυσσέος κοινῶς, ὁ ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὁ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὁ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὁ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὁ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὁ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὁ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ὦ. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύστεχεῖρ᾽ ἐπὶ κάρτῳ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος. Nec patitur ſynæreſim, niſi, ε, purum ante, ως, forte inueniatur ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεῦς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accuſatiuus quoq; horum uarius eſt: ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in, ος, deſinens, accuſatiuum ſingularem in, α, habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc eſt eiuſdem temporis, & toni: ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo ſingulari mutant, ο, μικρὸν in, ω, μέγα: ut βασιλέως, πηλέως: accuſatiuum quoq; in, α, productum faciunt: ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo, βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in, ως, contractum, in, α, ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα, δῶρες uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ.

Sic eni in antiquis & caſtigatis codicibus inueni Ἰλιάδος δ. ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ Ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβείαν Τυδέα πρὸς τοὺς Θηβαίους. Et Ἰλιάδ. ο. Μηκιστῆ δ᾽ ἕλε Πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ Μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem Τυδεῖ, ut quidam legunt, neq; Μηκιστῆν pro Μηκιστέα. Vel ut Euſtathio placet, κατ᾽ ἀποκοπήν. hæc enim ſunt eius uerba, τὸ δὲ Τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ᾽ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo, εε, in, η, contrahuntur, ut Theodoſio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη, & ὄφεε. ὄφη. Etiam annotandū, duo, εε, in nominatiuo plurali in, ει, diphthongum ſemper contrahi in nominibus propriis. In appellatiuis uero in, ει, diphthongum κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, & in, η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεὺς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

DE QVARTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Quarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω, & in, ως, fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & impariſyllabus in οος, exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex, ο. & ſequente uocali fiunt, ſic ordinantur, οο, ου. οῖ, οι, οα, ω. Aduertendum eſt hoc in loco nomina huius declinationis in ω, deſinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθώ, ἐρατώ, κλειώ. Similiter & quæ in, ως, deſinunt: ut ἠώς, αἰδώς. Patiuntur autem ſynæ-

reſim in tribus caſibus ſingularis numeri tantum, hoc eſt in genitiuo, datiuo & accuſatiuo. Cætera uero omnia tertiam ſequuntur declinationem ſimplicium. Etiam genitiuus nominum in, ω, deſinentium uario modo inuenitur ſecundum uarios idiomatum uſus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Lacones
Attici uero & cõmunis lingua: λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles qui & Do-
& Lacones, qui & Dores, addentes, σ, nominatiuo caſui, proprium res.
faciunt genitiuum: ἡ λητώ. τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ. τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in, οι, omnibus idiomatis eſt cõmunis. Sed accuſatiui uarius eſt uſus: ſoli enim Aeoles addentes, ν, nominatiuo caſui proprium faciunt accuſatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφών. Iones uero in, ουν. τὴν λητοῦν. τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accentu acuto ſuper extremam, licet ex craſi ſit longa, & accentum ſuſcipiat. Eſt enim regula, quod Regula.
omnis caſus eundem ſonum habens, ſiue litteraturam cum alio caſu eiuſdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητὼ, τὴν λητώ. τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum eſt eiuſdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ datiuus ſingularis circũflectitur. Sed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur additum eſt & idiomatis, quoniá βασιλεὺς nominatiuus ſingularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς, genitiuus ſingularis δωρικῶς circumflectitur. Accuſatiuus uero nominum in, ως, exeuntium circumflectitur: quoniam non eundẽ ſonum, ſiue litteraturá habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non ſolum in, οι, deſinere inuenitur apud poetas, ſed Vocatiuus.
etiam in, ω, Atticorum more. Apollonius in principio tertii Argonauticῶn. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in, οι, à nominatiuo ſingulari, ἀποβολῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ, ι, λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur uocatiuus fœmininorum nominum in, ω, deſinentium, plures habeat uocales proprio nominatiuo: ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ, cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα Regula.
τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Reſpondetur, quod genitiuus in, ους, deſinens, maius tempus uult habere, q̃ uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum eſt, ω, magnum in, ο, paruum. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in, ο, breuem deſinens, quæ ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur: ut ἐκεῖνο, ἄλλο, exceptis αὐτὸ, τοῦτο. ἀπό.

aſſumpſit, ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς. τῇ λητόϊ καὶ λητοῖ αἰολικῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὸ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

QVinta declinatio contractorum nominum τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes, αρ, purum, & ερας, neutrorum nominum. Quorum genitiuus in, ατος, deſinit κοινῶς, & in, αος, ἰωνικῶς: ſubtracto τ, & in, ως, κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. Synæreſes autẽ huius declinationis duæ ſunt, α, productum & ω, μέγα. præcedẽte enim α, &, ο, utcunque ſequente, ſemper fit ſynæreſis in, ω, quod quidem ſolis genitiuis euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in, α, productum fit craſis. At ſynæreſis in datiuo ſingulari tantum, κρέαϊ, κρέᾳ. Nonnunquam apud Poetas ipſum, α, non per craſim, ſed per apocopen correptum inuenitur, Οδυσ. μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, καὶ τὰ λοιπὰ, ſicut in tractatu ſimplicium. Libro primo.

DE QVIBVSDAM EXTRA ORDINEM SYNAERESIATIS.

QVædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipſa ſynæreſim patiuntur, differentia tamen ab iis quæ ſupra cõmemorata ſunt: quæ quidem iccirco ſeparatim locanda cenſuimus, quia nullam ſupradictarum declinationum ſequuntur.

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ οἰί. ὄϊϊ. τὴν ὄϊδα, ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν, τοῖς ὄϊσι καὶ ὀΐεσσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. Vbi aduertendum eſt genitiuum ſingularem οἰός, & datiuum οἰί extremam acuere, tanquam à nominatiuo monoſyllabo οἶς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam

Atten.

eorum penultima circumflectenda fuiſſet ex ſynæreſi, quam ſolus nominatiuus admittit, ſicut φάος, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere maſculino apud Homerum, Ἰλιάδος α. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέργετο. & in eodem, ἠδὲ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali, Ἰλιάδος ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. quod & Latini ueteres uſurparunt unum oue dicẽtes. Sic φθόϊς, φθοῖς. & φθόϊδες, φθοῖς. & φθόϊδας, φθοῖς.

ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν. καὶ πλακοῦ ποιητικῶς. πλακόεις

ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν. καὶ σιμοῦ ποιητικῶς. σιμόεις

υἱΐς quod filium ſignificat, in omni numero & caſu patitur ſynæreſim, præterquam in nominatiuo ſingulari, & uocatiuo. Quoniam ſi in his fieret ſynæreſis, inueniretur conſonans poſt, υι, diphthongũ: ut υἱΐς, υἷς, quod cõmuni regulæ aduerſatur. nam poſt, υι, diphthongum nunquam ſequitur conſonans, ſed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali ſequente conſonante, ſed interponitur, α, ut υἱέσι υἱάσι. υἱΐς

ὁ υἱΐς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐι, υἷι. τὸν υἱΐα, υἷα. ὦ υἱΐς. Δυϊκῶς. τὼ υἱΐε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἷοιν. ὦ υἱΐε, υἷε. Πληθυντικῶς. οἱ υἱΐες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἷων. τοῖς υἱέσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱΐας, υἷας. ὦ υἱΐες, υἷες, καὶ ἄλλως.

ὁ υἱεύς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱέι, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, ſicut ὁ λόγος. τοῦ λόγου.

ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ ὁ ζήν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. τὸν ζῆνα. Quo in loco ſciendum eſt, deum ſiue Iouem ab antiquis Græcis uariis ac diuerſis modis appellatũ fuiſſe: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Dictum eſt ζεύς, καὶ ζήν, quibus cõmuniter utimur. δεύς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεύς, διαλύσει τοῦ, ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, σ, & βδεύς κατὰ ἐξαλλαγήν, apud ueteres Comicos, ἀντὶ τοῦ, σ, εἰς, β, unde illud. ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus eſt autem ζάν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζήν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoq; inuenitur, unde accuſatiuus ζῆν, παρ' ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c, ἀντὶ τοῦ, σ, εἰς ν, ſicut ποδὴς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν, καὶ παρὰ τῷ τῆς εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γάρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν Γαύσου ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζής, ὡς ζῆν ζάν. Dictus eſt etiam δίς, διὰ τοῦ, ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoq; ἀπὸ τοῦ ζήν, καὶ δὲν δανὸς βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορί‑

Iouis nomẽ multipliciter uariatũ
ζεύς
ζήν
δεύς
βδεύς
ζάν
ζῆν
ζάς
δίς
δήν

νι, δηνὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεύς. δεύς. βδεύς. ζῆν. ζάν. ζὴς ζάς. δὶς. δῆν. δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεύς, hoc eſt διὸς, dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: nõ enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari, ſed his aduerſatur Herodianus, inquiens, Nomina in, ις, monoſyllaba, ι, uolunt habere productum, & id quoq; in genitiuo ſeruare, excepto τὶς, τινὸς διὸς uero, ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur eſſe deductũ. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bœotorũ eſt proprium, cuius Genitiuus κατὰ analogiã eſt δέος, ubi mutato, ε, in, ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος, hoc magis quidem conſentaneum eſt. Quid uero de accuſatiuo ζῆν dicendũ eſt? quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt: loci quidẽ hi ſunt, Ἰλιάδ. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν, αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιντο. Et Ἰλιάδος ξ. Ἢ φῂς ὡς Τρώεσσι ἀρηξέμεν εὐρύοπα ζῆν, ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et Ἰλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶν δ' οὐ λάθον εὐρύοπα ζῆν, ἐς πεδίον προφανέντε. Quo in loco dicendum'ne ζῆν accuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα? an pfectum ἀπὸ τοῦ ζής? Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abiiciendam fuiſſe, hoc eſt να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam ſyllabã abſq;, ν, relinquendam fuiſſe. Si uero apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abiiciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illam eandem iungendam eſſe uocali, ſiue diphthongo dictionis ſequentis: ut τοῦτο ἐμόν, τοῦτ' ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uerſibus, ν, quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῆν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquido patet. Et ſic ſcribẽdũ eſt, εὐρύοπα ζῆν Ν' αὐτοῦ. Et in ſecundo, εὐρύοπα ζῆ Ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. Quod ſi nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit, qui aſſerunt ζῆν, integrum ac perfectum eſſe accuſatiuum à nominatiuo ζὴς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorũ extant exẽpla: ut ζῆν τε. & ζῆν πατῦσαι,

διὸς

ζῆν

in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, cum poſt, ν, nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans: neq; apocopen, cum extrema ſyllaba integre non ſit expuncta. Sed ſuper hoc ſatis.

Duo nomina fœminina ſolū inueniuntur in αυς, exeuntia circūfle xa, & per ος, purum declinata: quorũ quidem uaria inflexio talis eſt. αυς

Ἡ ναῦς καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, νηῦς. Δυϊκῶς. τὰ ναε, καὶ νῆε, ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ ναε, καὶ νῆες, καὶ νῆε. Πληθυν. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν. καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί, καὶ νηυσί, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆασ, καὶ νέασ. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. ναῦς

Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήϋς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς. καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρήϋ. Δυϊκῶς. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν, ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθυν. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, καὶ γρηυσί, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες. γραῦς

DE ACCIDENTIBVS NOMINI.

NOmini accidunt quinq; prius dicta: γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. Quorum & genus abuſiue aliquod commune, & aliquod promiſcuum erit. Maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinum erit. Fœminino autem ſolum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & maſculino & fœminino cōmune erit. Alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuum: ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua: ut λόγος. alia deriuatiua: ut λόγιος. Genus.

Deriuatiuorum autē ſeptem maxime ſunt ſpecies: συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκοριστικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. hoc eſt, cōparatiuum, ſuperlatiuum, patronymicum, diminutiuum, poſſeſſiuum, denominatiuum, & uerbale. Deriuatiuorū ſpẽs. 7.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLATIVIS.

COmparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habent. Nomina adiectiua trium generum in, ος, deſinentia, mutatione, ς, in τ, & adiectione ερος, cōparatiua fiunt: ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος. aſſumptione autem ατος, ſuperlatiua: ut ἐνδοξότατος. excipitur καλὸς, & κακὸς, & alia quædam. καλλίων enim κάλλιστος, & κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων, κρείττων. ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων. μείων,

ἐλάχιστος, μείζων, μέγιστος. ῥᾴων, ῥᾷστος. & hæc Anomala ſunt.

Si autem in, ης, poſitiuum deſinens per εος declinetur, à neutro
In, ης, in, ες, aſſumptione τερος, fiunt comparatiua: ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ δυσσεβής, τὸ δυσσεβές, δυσσεβέστερος. aſſumptione autem τατος, ſuperlatiua, ἀληθέστατος, δυσσεβέστατος.

Si autem in, υς, deſinat poſitiuum, commune trium generum, à neutro ſimiliter fiunt. βραχύς, βραχύ, βραχύτερος, βραχύτατος, præter ἡδύς, πολύς, ταχύς, ἡδίων, ἥδιστος, & πλείων, πλεῖστος. & ταχίων, τάχιστος. Quamuis & hæc formari poſſunt adiectione τερος, & τατος. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ deſinunt in, υς, aliqua faciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρύς. εὐρύτερος enim & εὐρύτατος ſolum. Duplex autẽ, ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc enim non ſolum in τερος, & in τατος, ſed in, ων, & in, στος, ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem ſimilia ſunt αἰσχρός & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων, ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non oporteret, quædam poſſent triplicem ſic formam præbere. Nam ab iis quæ ſunt βραχύς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων, βραδύτερος, βραδίων, & βράσσων. Nam utrunq; poſitiuum idem habet comparatiuum in, σων, quo Homerus in ſecunda ſignificatione manifeſte uſus eſt, Ἰλιάδος κ.

ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχύς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, ἀπὸ τοῦ, τ, εἰς, θ, Ἰλιάδος ν.

θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καὶ μώνυχας ἵππους. ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et à παχύς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυσ. ζ.

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε Διὸς ἐκγεγαυῖα.

μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων quoq; ab eo quod eſt γλυκύς Ariſtopha. uſus eſt: ut γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Et ab eo quod eſt ἐλαχύς fit ἐλαχύτερος. & ἐλαχίων, & ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος unde ſuperlatiuũ ἐλάχιστος. Vbi attendendũ eſt, comparatiua in, ων, deſinentia diſſyllaba, diphthongum habere in penultima: ut μείων, πλείων, χείρων. polyſyllaba uero ἰῶτα monophthongum: ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χερείων. quæ in penultima, ει, diphthongum habet.

Quæ autem in aliquam aliam deſinunt terminationẽ, in ἔστερος, & ἔστατος formant comparatiua & ſuperlatiua: ut σώφρων, σώφρονος,

σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uero εὐνούστερος & εὐνούστατος facit abſq; ε,

Non ſolum autem à nominibus comparatiua fiunt, ſed à uerbis quoq;: ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participiis: ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος. A præpoſitionibus autem: ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis: ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος deſinunt ſi ante, ο, ſyllabam breuem habeant, per ω, μέγα ſcribuntur: ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam, uel natura, uel poſitione, per, ο, μικρόν: ut πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος. Atten.

CONSTRVCTIO EORVM.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo ſingulari adiungitur, nec non & plurali, ſi res comparata, & cui comparatur, diuerſi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν ζώων. Quod ſi eiuſdem fuerint generis, genitiuo tãtum ſingulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam ſi eiuſdem generis ſint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, ſe quoq; ipſum in ea re quæ uenit in comparationem ſuperare. Iungitur etiã datiuo ſignificanti exceſſum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem poſtulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν niſi nomen ipſum ſingulare multitudinem ſignificet.

DE PATRONYMICIS.

Patronymicum nomen eſt, quod à propriis tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium ſignificat: ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός, πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός, hoc eſt Achilles, iccirco ſuperfluum eſt patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem per id utrunq; intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ἰλιάδος λ.

αἴας δὲ τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον. πριαμίδην νόθον υἱόν. ſcire debemus, Poetam non ad patronymicum πριαμίδην, ſed ad νόθον retuliſſe, ut à legitimis diſcerneret. Abuſiue quoq; fit ab auis patronymicum, non tamen, ſecundum Homerum, ſimpliciter, ſed ab his ſolum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, hoc eſt Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc eſt Priamus Dardani nepos, uterq; enim, & Aeacus & Dardanus, Ab iis, qui a Ioue.

ex Ioue nati ſunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam ſecuta ſunt: ſed cum illa neq; à patribus, neq; ab auis deriuentur, nequaquam patronymica ſunt appellanda, ſed magis denominatiua: ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς, ἀριστείδης. & ſimilia.

Patronymicorum aliud maſculinum, aliud fœmininum. Maſculini quidē tres ſunt formæ, εἰς δης κοινῶς: ut κρονίδης. εἰς ων ἰωνικῶς, ut
δης κρονίων. εἰς αδιος αἰολικῶς: ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιττακὸς τοῦ ὕῤῥα υἱός.
ων ὕῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit. Pittacus uero eius filius, ex ſe-
αδιος ptem ſapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quattuor ſunt, uocales duæ α, ſcilicet & ι, ut ἰφιτάδης. πελοπίδης. diphthongi uero totidē ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν: ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηληΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem pa-
Formatio. tronymicum maſculinum à genitiuo ſingulari in, ος, deſinente, ſiue in, ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſiue in, ους, κατὰ κρᾶσιν extrema in ιδης, conuerſa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεύς, πηλέως, πηλεΐδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in, ου, deſinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus, ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. Quod ſi, ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fue-
In αδης rint declinationis, omnino in αδης, exit patronymicum: ut βορέας,
Atten. βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi ſciendum eſt patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuum ſuperare, Si uero ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut, ει, diphthongum: ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut, οι: ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ἰλιάδος ν̄.

Οἱ δ' ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Ὀδυσσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ. Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur: ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεύς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ἰλιάδος ν̄. Δευκαλίδη πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id eſt, Sol Hyperionis filius, Ὀδυσσ. μ̄. Ἠελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ' ἠελίου, θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ ἀποβολῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς fit ὑπεριονίων: ſicut ἀζείδης, ἀζείων. & πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Ὀδυσσείας ᾱ.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν ſcilicet, duarum ſyllabarum: ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. cuius primitiuum eſt ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. Apollonius Argonauticω̃n tertio, ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoq; patronymici tres ſunt terminationes, ας, ſcilicet, ις, & νη. Quæ in, ας, & in ις, deſinunt, à proprijs maſculinis fiunt, ſubtracta, δη, extremæ ſyllabæ: ut βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. Quæ uero in, νη, deſinunt, ſi à primitiuis habentibus, ι, in penultima fiant, ω, μέγα habent ante, νη: ut ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη, ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλιάδος ξ. οὐδ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης. Si autem non habuerint, ι, in νη, patronymicum formant: ut ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδος ε. μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ἠελίῳ δ᾽ ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Περσηΐς. εὔηνος, εὐήνου. εὐηνίνη. Ἰλιάδος ι. κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης. ας / ις / νη

Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunq̃ à matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint. Quod illum quidem in utroq; opere, ὀδυσσείᾳ ſcilicet & ἰλιάδι, uidemus conſtãtiſſime ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur Ἰλιάδος λ. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ᾽ ἀλάπαξα. Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filij & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt Actoris filij. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, hoc eſt, bellicoſos: ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus legimus interpretatum ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tamen, qui quidã an eiuſdem poetæ ſint, ambigitur, λητοΐδης uſus eſt, ſicut & alij poetæ, præſertim epigrammatarij; qui huiuſmodi formatione differẽter utuntur, Igitur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν, λητοΐδης δ᾽ ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοέας. & in eodem hymno. λητοΐδην ὑπὸ χερσὶν δ᾽ ἐκ προθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus eſt Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta eſt, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος patronymicum eſt formatum, extrema in ίδης uerſa, λητοΐδης. Patronym. Homerica. λητοΐδης

Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis: ut πριαμίδης, πριαμίδου. Fœminina uero quintæ: ut πριαμὶς πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Diminutiua & à propriis, & appellatiuis formantur: ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeii libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem maſculinorum ſex: in, ων, diminutiuum duarum ſyllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In, ων, terminans penultimam, ι, μειρίων, ὁ μειρός. In αξ. ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In, ας, ζηνᾶς, μηδᾶς. In, κος, ἀνθρωπίσκος. In, λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in, ων, ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In, ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In, κη, παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorum autem una forma in, ον, μειρακύλλιον, γερόντιον.

Pompeii Menas

DE POSSESSIVIS.

Poſſeſſiua autem à propriis, & appellatiuis deducuntur: & ab iis quæ deſinunt in, δὺς, terminātur in ειον, νηλεὺς, νηλέως, νήλειον, ſed non ab his ſolis. nam ab eo quod eſt ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Deſinentia in, κος, & in, ωδης, ueniunt ab iis quæ deſinunt in ος, λόγος, λογικός. Sed non ab his ſolis. nam à βασιλεὺς, βασιλικόν, & à δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακός. Poteſt tamen & hic Grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non ſit in uſu. Vt enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, & ἀνθρώπειον: ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁ μηρικὸν, & ὁμήρειον. & ab eo quod eſt πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nonnulli autem appellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ à loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe. Aut enim οἰκειωματικῶς: hoc eſt domeſtice: ut οὐράνιον. Aut συνεκφωτικῶς, hoc eſt profeſſiue: ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς: id eſt per communicationem materiæ: ut λιθώδης.

ειον

κος
ωδης

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies. Et licet ab unoquoque nomine denominare. Maſculinum quidem in, ων, ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in, οτης, unius generis: ut φιλότης. Neutrum uero in, ιον, & omnino in, ον, trium generum: ut φίλιον, φιλικόν. Non ſimpliciter autem trium generum: ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικὸν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπώδης, & φίλιον, & ἀνθηρόν, omni-

no ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſide-
rare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinen
tia in, ον, neutra, non omnino communia ſunt trium generum,
ζωύφιον igitur, & μειρακύλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua,
unius generis ſunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum for-
mationes, ſecundum differentiam ſpecierum: ut in diminutiuo λί-
θαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

VErbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt,
uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex
uerbalibus à prima perſona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι,
λογισμός. Fœminina autem in, ις, à ſecunda perſona: ut λέλυσαι,
λύσις. λέλεξαι, λέξις. Deſinentia autem in, τος, communia trium ge-
nerum, à tertia ἤκουσται, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ήριον:
ut πέποται, ποτήριον.

Eſt, præter ea quæ dicta ſunt, etiam figura decompoſita, uidelicet
quæ à compoſito deriuatur: ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

PRæter memoratas deriuatiuorum ſpecies, quæ (ut diximus)
ſeptem maxime ſunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπε-
πτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc eſt, ſubiectas nomini ſpecies uocant. Sunt *Aliæ ſpe-*
autem ſex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι *cies, xxvi.*
ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυ-
μον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπι-
μεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμη-
τικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικόν. hoc eſt, pro
prium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, ſiue dictum,
quaſi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocum, agnomen, dio-
nymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitum, rela-
tiuum, ſiue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehen-
ſiuum, factitium, generale, ſpeciale, ordinale, numerale, mate-
riale, abſolutum, temporale, & locale.

κύριον igitur eſt, quod propriam cuiuſque rei ſubſtantiam & quali- *Proprium.*
tatem ſignificat, & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel
fœminini: ut πλάτων, πηνελόπη. *Appella-*

προσηγορικὸν, hoc eſt appellatiuum dicitur, quod communem ſub- *tiuum.*

ſtantiam & qualitatem ſignificat:ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autē quæcunq; ſignificant animalia communia, duum generum plerunq; ſunt:nonnulla tamen ſunt promiſcua.

Epitheton. ἐπίθετον autem eſt, quod in propriis uel appellatiuis æquiuoce poſitum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq́; accipitur: ab anima, à corpore, & ab iis quæ extra ſunt. Ab anima quidem:ut σώφρων, ἀκόλαστος. id eſt modeſtus, & immodeſtus. A corpore:ut ταχὺς, βραδὺς, id eſt uelox, tardus. Ab iis quæ ſunt extrinſecus: ut πλούσιος, πένης, id eſt diues, pauper. & eſt trium generum, ſi proprie ſit adiectiuum: ut σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuū accipitur:ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duum generum cōmunia ſunt. Tale autem eſt τρήρων colūba. Ἰλιάδος ψ. ὑψοῦ δ᾽ ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ἰλιάδ. χ. ἁρπάξων ἢ ἄρν᾽ ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc eſt, timidum leporem.

Ad aliquid πρός τι ἔχον, quod quidem Dialectici correlatiuum appellant, eſt quod aliquid refert, ita quidem, ut ſine eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & filius dominus & ſeruus. *Correlatiua.* Correlatiua enim ob id ſunt, quod nec pater quis eſſe poteſt, ſi filium non habeat:nec dominus ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Quaſi ad aliquid. ὡς πρός τι ἔχον:ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. Quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, ꝙ quamuis aliquid habeat cōtrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neq; ex illo denominationem accipit:ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. Quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Aequiuocum. ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In propriis quidem: ut Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ Αἴας ὁ Ὀϊλέως, Hæc enim τῆς ὁμωνυμίας, id eſt æquiuocatione communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem:ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. id eſt, mus marinus, & mus terreſtris. ſimiliter & hæc ὁμωνυμίας participant: differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Vniuocum. Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idem ſignificat: ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. Nam συνώνυμον Latinæ uniuocum dicitur.

φερώνυμον

Φερώνυμον autem, quod à Priſciano agnomen appellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſolet imponi: ut τισάμενος filius Oreſtis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam cùm Oreſtes ulciſceretur Clytemnæſtram matrem, quæ Agamemnonem patrem ſuũ occiderat, euenit ut ei naſceretur filius quẽ τισάμενον appellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod eſt ulciſci. μεγαπένθης quoq; & ipſe ab accidente ſimili dictus eſt. Nam cum ꝑpter raptã Helenam Menelai uxorẽ, tota Græcia in maximo luctu eſſet, accidit ut Menelao ex ancilla quapiã filius naſceretur: qui μεγαπένθης, id eſt, in magno luctu natus, dictus eſt.

Διώνυμον, eſt cum duo propria nomina alicui imponuntur: ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου, quoniam διώνυμον de propriis nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uero de appellatiuis tantum, ut ἦτορ, καρδία. id eſt, cor. ἄορ, ξίφος, id eſt, enſis. Dionymū.

Ἐπώνυμον autem eſt, quod proprio nomini in una & eadem ſubſtantia, tanquam ꝓprium eius adiectiuum iungitur: ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamẽ ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον propriis tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, aliis iungi non licet. ἐννοσίγαιος enim ſoli Neptuno conuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprii nominis fungitur, uniusq; tantum generis eſt. Ἰλιάδος ν. Καὶ γὰρ ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὦ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Quemadmodum & illud de Mercurio, Ἰλιάδος β. Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ. Eponymū.

Vbi & illud ſciendum eſt, quandocunq; duo ponuntur ſine ꝓprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprii nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uerſibus διάκτορος ἀργειφόντης: & ἐννοσίγαιος εὐρυσθενής. Nomen uero adiectiuum, & propriis nominibus appellatiuis indifferenter adiungitur, & per ſe poſitum nec proprii nominis uicem gerit, nec appellatiui: nec ullo modo abſq; his ſubſiſtere poteſt, & communiter trium eſt generum. Differt etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui ſemel adiunctum eſt. Nam ποσειδῶν, ipſe eſt & ἐννοσίχθων. & contra ἐννοσίχθων, ipſe eſt & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερπικέραυνος ζεύς, & παλλὰς ſiue ἀθήνα, ὀβριμοπάτρη. hoc eſt, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero nõ conuertuntur. Nam etſi σκάμανδρος ipſe eſt & ξάνθος, ξάνθος tamen non omnino cõuertitur, cum plures Xanthi ſint, & diuerſa ſignificent. nam fluuius

etiā Lyciæ, & ꝓprium philoſophi nomen. Sic & πάρις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος. & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint. nam & Epirotarum rex πύῤῥος eſt appellatus.

Gentile. Ἡ ἐθνικὸν ꝓprie eſt quod gētē ſignificat: ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρύξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improprie uero trifariā dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως. hoc ē à regiōe, ab urbe, & à Rege.

Interrogatiuum. Ἐρωτηματικὸν, ὃ καὶ πευστικόν. hoc eſt interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, eſt quod cum interrogatione profertur, & eſt cōmune trium generum: ut τίς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autē uel ſecundum ſubſtantiā: ut τίς, quis. uel ſecundum quale, ut ποῖος, qualis. uel ſecundum locū: ut ποδαπὸς, cuias.

Infinitum. Ἀόριστον, hoc eſt infinitum, interrogatiuo eſt contrarium, & id commune eſt trium generum, & ſingula à ſingulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ, ο, ut ποῖος, ὁποῖος, πότερος, ὁπότερος.

Relatiuum. Ἀναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, eſt quod ſimilitudinem ſignificat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod eſt referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ: ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Collectiuū. Περιληπτικὸν autē, quod Priſcianus collectiuum appellat, eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſingnificat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba, & unius tantum generis eſt.

Partitiuū. Ἐπιμεριζόμενον, hoc ē diuiduū, ſiue partitiuū, quattuor accipitur modis. Aut enim unū ex duobus: ut ἕτερος, alter. Aut duo ꝑ unū, ut ἑκάτερος, uterq;, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc eſt, alter ueſtrū legit, & uterq; ueſtrū diſcit. Aut unū ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi ꝑ unū: ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται. id ē, alius ueſtrū cātat, & q̄libet ueſtrū oblectatur.

Cōprehenſiuum. Περιεκτικὸν, hoc eſt cōprehēſiuum, eſt quod in ſeipſo cōprehēdit aliquid cōtētū, ut δαφνὼν, lauretum, q plures cōtineat lauros. ἀμπελὼν, uinetum, q plures in ſe uites cōprehendat, & unius tantū generis eſt.

Factitiuū. Πεποιημένον autem, quod à proprietate ſonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum ſonitus. ῥοῖζος, ſibilus cum ſtridore.

Generale. Γενικὸν, eſt quod in plures ſpecies diuidi poteſt, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. Nam ζῶον commune eſt ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα, φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαίαν, & ſimilia.

Speciale. Εἰδικὸν autem eſt, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. Ἐλαία, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν, ordinale eſt, quod ordinem ſignificat, & eſt trium gene-

rum,ut πρῶτος,πρώτη,πρῶτον.δεύτερος,δευτέρα,δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν,eſt quod numerum ſignificat,ut εἷς,δύο,τρεῖς. *Numerale.*

Μετουσιαστικὸν,eſt quod de alicuius ſubſtãtia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Subſtantialia autem ſiue materialia ab his ſolum fiunt,quæ ſimilium quidẽ ſunt partium.πῦρ enim & δρῦς,& ὀστοῦν,& σάρξ,hoc eſt,ignis,quercus,os,& caro ſunt ſimilium partium, quoniã quælibet pars ignis,eſt ignis, & quælibet pars carnis, eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur.aut enim in,ινον,ut πήλινον.aut in, ωδης,ut πηλώδης, cenoſum. Eorum tamen quæ ſunt ex metallis,propria eſt terminatio, in,εον,& in,ουν,κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον,ἀργύρεον,καὶ χρυσοῦν,ἀργυροῦν.quæ quidẽ κεράμεον ſecutum eſt. *Materiale.* *ινον* *ωδης*

Ἀπολελυμένον autem eſt, quod per ſe intelligitur, nec ab aliquo pendet.Nam θεὸς,σοφία,παίδευσις,πτωχεία,λόγος, & ſimilia,nullam habent habitudinem,nec affinitatẽ ad aliquid aliud,cum omnes aliæ ſpecies,aut cum aliis,aut ex aliis intelligantur,& hac de cauſa ἀπολελυμένα,id eſt,abſoluta uocantur. *Abſolutum.*

Χρονικὸν autem eſt,quod tẽpus oſtẽdit, ut μὴν,ἔτος, menſis,annus.

Τοπικὸν eſt, quod locum ſignificat, ut πλήσιος, propinquus.δεξιός, dexter.ἀριστερός,ſiniſter. Finis de nomine.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ῾ ΡΗ῾ΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc eſt,Verbum eſt pars orationis,ſine caſu,quæ ſuſcipit tempora,& perſonas, & numeros, & actionem,ſiue paſſionem ſignificat. Verbum igitur,una eſt ex octo partibus oratiõis. Sine caſu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non ſuſcipit caſus, ſed inflexiones tres:ut λέγω,λέγεις,λέγει. Suſcipit autem perſonas,& numeros. Actionem, uel paſſionem ſignificat. Actionem,ut τύπτω,paſſionem,ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo,ἔγκλισις,γένος,ἢ διάθεσις,εἶδος,σχῆμα,ἀριθμὸς, πρόσωπον,χρόνος,καὶ συζυγία. De quibus,tam & ſi ſupioribus in libris diſputatum eſt,ab re non erit etiã hoc in loco de eiſdẽ aliqua dicere. *De uerbo.*

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id eſt affectus, eſt electio, ſecundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & ſimilia. Sciendum auté antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις, communiter διαθέσεις nuncupaſſe. Sed poſtea diuiſiſſe ipſas, & animi quidem appellauiſſe ἐγκλίσεις, id eſt inclinationes: corporis uero διαθέσεις, id eſt diſpoſitiones: ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc eſt cogitare, uerberare ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc eſt agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres ſunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id eſt, actio, paſſio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω. πάθος, ut τύπτομαι. μεσότης autem, quæ interdum actioné ſignificat interdum paſſionem. Actionem, ut γράφομαί σε, paſſionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua ſunt, quæ neq; actionem, neq; paſſioné ſignificant, & οὐδέτερα appellantur, hoc eſt, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc eſt, per ſe actiuú, ut μάχομαι, pugno καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc eſt, p ſe paſſiuú: ut πάσχω, patior.

DE CONIVGATIONE.

Συζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc eſt, Coniugatio autem eſt conſequens uerborum declinatio: quæ ſic appellata eſt per tranſlationem ſumptam ab his animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt curſum: ſic & hæc, quæcunq; ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata eſt, ex σὺν præpoſitione, & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, δ, εἰς, ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγός, quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus, diuerſas enim uoces ſub unum motum agit. Et quéadmodum dicimus nomina maſculina in, ος, deſinentia ſic declinamus, & ſpondaica terminata in, ης, ſic eodem modo & in uerbis dicimus. Quæcunq; uerba per, β, π, φ. enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequens enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquanq; Coniugationem conuenienter ſibi & conſequenter declinari. Verborum autem Coniugationes tredecim ſunt, ſex Grauitonorum, quæ in, ω, μέγα, Grauitonum deſinunt. tres

Coniugatio nes tredecim.

circumflexorum, quæ & ipſæ in ω, μέγα, ſed circumflexum finiunt: quattuor in, μι, tot enim ſunt uerborum terminationes: hoc eſt, ω, Grauitonum: ut τύπτω. ῶ. circumflexum, ut ποιῶ, & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita ſit, quoniam patet quare circumflexa ita ſint appellata, & terminata in, μι, latet autem pleroſq; cur Grauitona ſint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id oſtendendum eſſe putaui.

Grauitona igitur ſunt dicta, eo quod habeant accentum Grauem ſuper extremam ſyllabam, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiam nomen ipſum declarat. Nam Grauitonum dictum eſt ex eo quod eſt βαρὺς, quod idem eſt quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ ſuper ultimam ſyllabam neq; circumflexum habet accentum neq; acutum, grauem indubitato habet poteſtate, ſi non actu: hoc eſt, ſi non ſignetur. Quod ne quis miretur, ſciendum eſt omneis ſyllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, ſiue præcedant acutum aut circumflexum, ſiue ſequantur. Ob quam rem ſyllabicus accentus appellatur: cum alii duo proprii nuncupentur: ut in accentuum tractatu dictum eſt. *Syllabicus Accentus.*

DE PRIMA CONIVGATIONE.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio formatur per primam conſonantem, β, ante ω, μέγα. Et quoniam, β, media eſt inter π, & φ, effertur prima coniugatio Grauitonorum per, β, uel, π, uel φ, ut λείβω, πέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non ſeruatur, ſi conſonantes formatiuæ ſint tres (proprie enim συζυγία, hoc eſt coniugatio dicitur ab eo quod duo agat) propter hoc aſſumit τ, ex tertia coniugatione, fitq; πτ. Et quod reliquũ eſt prima Coniugatio Baritonorum inuenitur formari à quattuor, hoc eſt, β, uel, π, uel φ, uel, πτ, ut λείβω, πέρπω, γράφω τύπτω. Propter hoc autẽ, τ, abundat, nõ alia conſonans, quia (ut pgredientes uidebimus) præſens analogiã habet cũ genitiuo, & quia innatũ eſt, τ, abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui, τ, abundat in præſenti. Ob hanc autem cauſam π, in prima coniugatione, & rurſus, κ, in ſecunda, quia eodẽ modo ipſæ tenues ſunt, ſicut & τ. Eſt autem regula, quod tenues tenuibus præcedant, & craſſæ craſſis, & mediæ mediis, κατὰ σύλληψιν. hoc eſt, per comprehenſionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ, habet ante, ω, finalem, ut λείψω, πέρψω, γράψω, τύψω. *Regula.*

Præteritum uero, φ, ut λέλειφα, πέπορφα, γέγραφα, πέτυφα,

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

SEcunda coniugatio Grauitonorum per ſecundam conſonantem, hoc eſt, γ, effertur. Et quia, γ. media eſt inter, κ, &, χ, ſecunda coniugatio Grauitonorũ enuntiatur per, γ, uel, κ. uel, χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus Coniugatio ſtare nequit: propterea aſſumit, τ, ex tertia Coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per, γ, uel, κ, uel, χ, uel, κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum futurum, ξ, habet ante, ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero, χ; ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

TErtia autem coniugatio Grauitonorum per tertiam eſt conſonantem, hoc eſt, δ, Et quia media eſt, δ, inter, θ, &, τ, propterea tertia Coniugatio Grauitonorum effertur per, δ. uel, θ, uel, τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id, quod eſt proprium Coniugationis, ſeruari. (Quoniam additum eſt, eam efferri per tres conſonantes, quod non eſt proprium coniugationis. nam coniugatio, ut dictum eſt, proprie nuncupatur ab eo q͞ duo agat) iccirco Auctores nonnulli diligenter perſcrutati, fecerunt tertiam Grauitonorũ coniugationem carere terminatione τοῦ. τ. & per ſolum, δ, uel, τ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήθω; ἀνύτω enim quod Atticum eſt, ἀνύω dicunt, τ autẽ omnino raro inuenitur formatiuũ tertiæ coniugationis Grauitonorum: ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborũ per. σ. enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Et præteritũ p, κ, ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipiẽda ſunt, ut uerborum Coniugationes aliæ ſint Quadrigarum inſtar, aliæ Bigarũ. Quandoquidem Coniugatio inde mihi dici poſſe uidetur, quod uno poſito Themate puta λέβω, ſi declinandum aliud uerbum ſit eiuſdem inflexionis & naturæ: puta γράφω, quaſi compar equus ſub idem iugum mittatur, atque ita totis ſpatiis eodem curſu, pariq; contentione uterq; ferri cogatur. Neq; tamen aliorum inuenta uelim improbare, ſed iis potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingeniis pro mentis quiſq; ſuæ captu laborauerunt.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

QVarta Coniugatio Grauitonorum per quartam conſonantem, uidelicet, ζ, effertur. Et quoniam, ζ, non habet ullam aliam conſonantem ad proprietatem coniugationis replendam: nec

potuit aliam accipere conſonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima Coniugatione, partim in ſecunda, partim in tertia, Immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, aſſumere ualens, quia hæ figuratiuæ ſunt futuri Grauitonorum, ψ, quidem primæ Coniugationis, ξ, autem ſecundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω ὀρύξω, σφάζω σφάξω, Non poſſunt autem figuratiuæ futuri Grauitoni, Atten.
eſſe figuratiuæ etiam præſentis Grauitoni, ut quæ figuratiua eſt futuri Grauitoni, quemadmodum νοήσω, non eſt figuratiua etiam Grauitoni præſentis, ſed circumflexi, ut in φυσῶ νοσῶ, additum eſt Grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim, ρ, cum figuratiua ſit futuri, figuratiua eſt etiam Grauitoni præſentis. Sed non eſt figuratiua Grauitoni futuri, ſed circumflexi. Propter hoc ex Futuro quarta coniugatio Crauitonorum quodammodo, σ, mutuatur, & ipſum duplicat. Et (quod reliquum eſt) quarta Grauitonorum coniugatio effertur per, ζ, uel geminatum, σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque, σ, in, ττ, mutato.

Conſueuerunt enim Attici uertere, σ, in, τ, ſiue ſimplex ſit ut, σεῦτλον, τεῦτλον. ſiue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα, Et propria ſeruatur conſequẽtia coniugationis. habet enim, ζ, duplex, habet &, σσ, geminatum, quod parẽ uim habet τῷ, ζ. Propter hoc autẽ duplicatur, σσ, primum, ut parẽ uim habeat cum, ζ, quæ duplex eſt, deinde, quia (ut dictum eſt) σ, cum ſit figuratiua Grauitoni futuri, non poteſt figuratiua eſſe præſentis. De futuro uero horum uerborum ſciendum eſt, deſinentia in, ζω, ſuper duas ſyllabas, præter σχετλιαστικὰ, ut plurimum in, σω, mittere futurum. ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω, σαλπίζω, σαλπίσω. & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. Quæ uero σχετλιαστικὰ ſunt, hoc eſt, miſeratiõis ſignificatiua, in, ξω, faciunt futurum, ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At diſſyllaba nunc in, ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in, σω, ut κτίζω, κτίσω, φράζω, φράσω. σ. in. τ. Attice. Futurum.

Deſinentia uero in, σσω, uel, ττω, ἀττικῶς, ut plurimum, ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω ſiue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, ſiue πράττω, πράξω. & alia. Excipiũtur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πτίσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unũ, σ, habẽt in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πτίσω, λάσω, λεύσω. & in præterito, κ. Iccirco quæ horum habent in futuro, ξ, ad ſecundam reducuntur coniugationem, quæ uero, σ, ad tertiam. præteritũ.

An ΤΓ. ſint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza exiſtimaſſe uidetur.

NEq; hoc prætermittendū cenſui, quod pleriq; dubitare ſolent. Nā Theodorus Gaza, Vir & græce & latine doctiſſimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione Grauitonorũ, inter alias figuratiuas litteras eiuſdē coniugationis, etiā duplices ponit, ζ, ſcilicet, duplex σσ, duplex, ττ, ſiue, τγ, ἀττικῶς, ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt, τγ, dubitari ſolet, an ſint duo, ττ, ex geminato, σσ, conuerſa ἀττικῶς, ſicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo diuerſa elementa, τ, ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt, ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemp quærunt & breuiorē) ut duo, σσ, in unum cum geminanda ſunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exēplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniātur huiuſmodi charactere ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro, τ, &, γ, quæ ſunt elemēta diuerſa accipere uelimus, ut ὀρύτγω. γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα. uidetur ꝓfecto noua quædam pronuntiatio & duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet & γ. Sed ut quidam aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex, ττ, habentibus, Atticorum more, ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt, δι᾽ ὀλιγωτέρον μέντοι ἐστὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ καὶ τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, ꝙ in medio præterito uerborum in, ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus, ζ, in eas conſonantes, quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ, &, δ, nimirum, δ, erit figuratiua littera uerbi, ut φράζω, φράσδω, ſicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam litteram medium præteritum accipit, ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex, ττ, ſi eorum medium præteritum ſuſcipit, γ, uidentur profecto mutare poſſe alterum, τ, in, γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω, quorum media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus. Sed quid hoc aſſerentes de aliis uerbis dicent, quæ in, ζω, deſinunt, & futurum habent in, ξω, nunquid diſſoluto, ζ, ut ſupra, medium præteritum eorum accipiet, δ? Non profecto, ſed, γ, potius, ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra autem in uerbis habentibus duplex. σσ. ſiue duplex, ττ, & in futuro, σ,

ut ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero, τ, in, γ, ſicut in ſupradictis, nunquid medium præteritum eorum ſuſcipiet, γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα. Quare potius eorum ſententiæ adhæreo, qui uolunt huiuſmodi uerba tam in, ζω, quã in, ττω, habentia in futuro σ, accipere, δ, in medio præterito. ſi, ξ, γ. Nam, σ, cognationem habet cum, δ, ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, ἀπὸ τοῦ, σ, εἰς, δ, & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato econtra, δ, in, σ. At, ξ, cognationem habet cum, γ, ut πέττιξ, πέττιγος. & λέγω, λέξω. ob quã rem indubitato teneo huiuſmodi characteres, τγ, pro duplici, ττ, ubiq; eſſe ſuſcipiendos. Huic noſtræ opinioni aſtipulatur Epigrãma illud peruetus quod nos Conſtantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in baſi Columnæ cuiuſdam Pyramidalis litteris antiquioribus notatum eius Epigrammatis uerſus appoſui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.
ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩΙ
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum ſit ΚΡΕΙΤΓΟΝ per. ΤΓ. ac non potius per duo. ΤΤ. ſicut Linguæ Atticæ uſus exigit. Vitandæ ut ego exiſtimo confuſionis gratia id factum eſt. Nam ſi apices ſeu cornicula utriuſq;. ΤΤ. pari figura protraherentur, duæ in unã conglutinarentur litteram eamq; penitus diuerſam ideſt. ΤΤ. Vt ergo ea perturbatio declinaretur, ſecundũ. Τ. altero cornu truncatũ fuit ita. Γ. factũ. Ne ue ſpatia inter ipſas figuras magis dilatarẽtur; id quod maxime datur uitio iis qui antiquas notant litteras, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permiſſum eſt, quum ſecus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus. illæ enim pro ſcriptorum arbitrio pingi conſueuerunt. Decepti igitur aliqui ſcriptores huiuſmodi figuram. Γ. pro elemento quod medium eſt inter Κ. & Χ. mutas acceperunt non pro. Τ. quod opponitur. Θ. antiſticho. Decepti inquam alteram quoq; figuram. γ. ſcilicet loco alterius quod eſt. Γ. addiderunt ipſi. Τ. hoc modo. τγ. ut ſupra oſtendimus. quæ res cum à poſterioribus non probaretur non. τγ. ſed. ττ. ſcribi ceptum eſt, ſecundo. Τ. priori ſupereminẽte nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoq; cornu detractũ eſt ut eodem calami ductu perficeretur. Nec ſolum huiuſcemodi elemẽto

id eueniſſe intelligitur, ſed & ſpritibus δασεία. ſcilicet & ψιλῆ. nam eorum notæ ex.H.in duo ſic.⊢.⊣. diuiſo factæ ſunt quas figuras ob faciliorem ſcribendi modum poſtea ſcriptores mutarunt. L.J. ſubtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur nã & ſcriptoribus aliquid dandum eſt, ſi. ττ. ſcriptum reperiatur ita ut duo eſſe. ττ. intelligamus, non. τγ. Nam in antiquis ut modo diximus ſecundum. τ. ſiniſtrum cornu amiſit hac nota. Γ. In hodiernis dextrum, eo in hanc figuram. ꓶ. declinato.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

QVinta coniugatio Grauitonorum per quattuor immutabiles effertur, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum Futurum circumflexum penultimã corripiens, per eaſdẽ immutabiles effertur, ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritũ uero habet, κ, ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. reliqua locis ſuis paulo infra habebuntur.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

SExta coniugatio per, ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Conſumptis enim decem & ſeptem conſonantibus, partim in Præſenti, partim in Futuro rationabiliter ſexta Cõiugatio pura exiſtit, & quod habebat, ut per conſonantes formaretur, per uocales formata eſt, acceptis in penultima diuerſis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuerſis elementis figurentur, ut dictum eſt, quomodo ſextam coniugationem per, ω, purum dicamus formari. Dicendũ eſt igitur, licet p. ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc oſtẽdimus, ω, eſſe figuratiuũ ſextæ coniugationis, ſed quod figuratur per diuerſas uocales, aut diphthongos, quæ ſint ante ipſum, ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet. σ. & præteritum, κ, ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νένναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuerſum, Formatiuæ litteræ præſentis temporis, quibus Grauitonorũ coniugationes inter ſe diſtinguuntur hæ. Mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, δέχω. ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex, ζ, cum, σσ, geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. Quattuor immutabiles, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, præter, η, ut φάω δέω, πίω, βόω, δύω, ῥώω. Inuenitur tamen apud Homerum.

Δήω. δήω, τὸ εὑρίσκω, qđ eſt inuenio, διὰ τοῦ, η, Ὀδυσ. ῆ. δήεις δὲ δοξεφίεσσα βασιλῆσσα δαίτην δαινυμένους. & Ὀδυσ. δ, οὐκ ἄνυσιν τινα δήομεν.

unde ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς, Ceres. Sciédum autem eſt hoc ſolum inueniri uerbú habés, η, ante, ω, ob idq́; ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicũtur, hoc eſt ſolæ, ſiue unicæ, annumeratú eſt. Quocirca ſeponi poteſt. ἡ μία γὰρ χελιδὼν, φασι. Diphthongi ꝓprie oẽs, ut παύω, ψαύω, σείω, εὕω, οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω, Quæ ſequũtur, partim futuri ſunt, partim præteriti pfecti. Futuri, ψ, ξ, σ, & quattuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ. ψ, quidem futuri uerboꝝ primæ coniugationis. ξ, ſecundæ & quorundã etiã quartæ. Σ. uero tertiæ, & cæterarum coniugationum, tam Grauitonoꝝ, q̃ circumflexoꝝ, deſinentium in, μ, præter quintã Grauitonoꝝ, cuius futurum p immutabileis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ, cõmuniter effertur. Conſonantes præteriti tres, φ, χ, κ. φ quidem præteriti primæ coniugationis, χ, ſecundæ, κ, reliquarũ, tã Grauitonoꝝ, q̃ circũflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μ, quia ubi, ψ, eſt in futuro, illic præteritũ habet, φ. Quæ uero habẽt, ξ, in futuro, ea in præterito habẽt, χ. Et quæ in futuro habẽt, σ, in præterito habẽt, κ.

Futurum. *Præteritũ.*

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

SEd quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, & ſolum de tribus mentio facta eſt, hoc eſt, præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eiſdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων. Ex quibus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit tempus necne, quia, ut dicunt quidam ſi tempus ſemper mouetur, non poteſt conſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dicimus, quod ſi tempora non conſtiterint, neq; etiam præterierunt, quo nam enim modo poteſt præteriſſe, quod nõ conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nunq̃ præteriiſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtula, ſiue canali ſemp fluente, uel pedẽ in fluuio ſemp fluente, ꝑcul dubio neq; in præterito, neq; in futuro poteſt illum tingere, ſed in præſenti tẽpore, uel in præſenti aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimiꝝ p præſens fit, non per præteritũ, neq; p futurum. Et quæcunq; dicuntur, & quecunq; fiũt, ea in præſenti tẽpore dicuntur, & fiunt. Præſens autẽ eſt ſine capite, hoc eſt principium nõ habet, id eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Quod cum ita ſit, merito nullam ſuſcipit diuiſionẽ. Sciendum eſt autem, quod apud grãmaticos præſens habet dilationẽ, hoc eſt, latitudinem ſuboſtendit, ut cum dicimus, præſens annus talis eſt. Apud philoſophos autẽ, ut dictũ eſt, principiũ non habet, hoc eſt, cum

Præſens. *Atten.*

dicitur, pariter habet eſſe. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc eſt præteritum, cum habeat dilationē, diuerſas ſuſcipit diui-
παρακει. ſiones. Præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta ſunt. & pficiunt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. Nondum enim res pfectæ ſunt, ſed in parte præterierunt. Vnde παρατατικὸς dicitur, ab eo q extēſam & imperfectam habeat ſignificationem, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ ſunt, & paulo ante cōpleta eſt res, & pficit tēpus, quod græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiā propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præſen-
ὑπερσυν. ti, hoc eſt nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quod adiaceo ſignificat. Vel præterita multo ante præterierunt, & pficiunt ὑπερσυντελικὸν, ut ἐτετύφειν, quod ppter hoc ὑπερσυντελικὸς dicitur, q multo ante res completa ſit. συντελικὸς enim idem eſt, quod πεπληρωμένος, hoc eſt, completus & perfectus, unde ὑπερσυντελικὸς plusquam pfectus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελειῶ. quod pficio ſignificat. Sciendum autem παρακείμενον habere in ſe ipſo ἄρτι, hoc eſt nuper, quia τέτυφα oſtendit rem nuper completam, ὑπερσυντελικὸν autem τὸ πάλαι, hoc eſt multo ante. ἐτετύφειν enim rem multo ante com-
ἀόριστος. pletam oſtendit. Si autem præterita incerta ſint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα, Incertum eſt enim utrum paulo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum dicitur, & indeterminatū. Sciēdum ἀόριστον, ſi aſſumpſerit ἄρτι, tantum ualere, quātum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυφα, hoc eſt, uerberaui. Si autē πάλαι, par eſt Præterito pluſquampfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc eſt, uerberaueram.
μέλλων. Μέλλων autem, hoc eſt, futurum cum etiam ipſe habeat latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionem. Futura enim aut paulo poſt futura ſunt, aut multo poſt. Sed quoniā futura incognita ſunt, incognita autē non poſſunt, tanq̄ ignorata diuiſionē ſuſcipere, ppter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamē diuiſerunt ipſum. In futurū ſimpliciter & in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt paulo poſt futurū. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quattuor diuiſiones præteriti temporis. hoc eſt, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, & ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres, Nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. Quēadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt ἐνισαμένην γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignifica-

tionem, Vnde merito à quibuſdam Latinorum præſens Inſtans imperfectum appellatur) ſic & παρατατικὸς imperfectus eſt. Nam παρατεταμένην, hoc eſt, iuxta extenſam, & imperfectam habet ſignificationem. Ὑπερσυντελικὸς cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμενος ſignificet rem paulo ante perfectam, ὑπερσυντελικὸς uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro: ut τύψω, ἔτυψα. *Cognatio*
Et uidetur contrarium eſſe. Quonam enim pacto præteritum poteſt *Aoriſti cũ*
affinitatem habere cum futuro? contrarium enim eſt, ut res præterita in futuro fiat. *Futuro.* Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter ſe affinitatem habere, quoniam utrunque ſignificat infinitum ſiue indeterminatum & incertum. Etenim ἀόριστος, ut μέλλων incertus eſt. Quæ cum ita ſint, nemo mirabitur non eaſdem conſonantes in omnibus temporibus, ſed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter ſe, illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent. Sicut eſt ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas litteras coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam paucis exceptis, ut in proprio loco latiſſime dicetur.

De augmento Præteritorum Libro tertio quantum ad cõmunem linguam pertinet ſatis dictum eſt. Sed de eorum formatione & ſi illic aliqua dicta ſunt, quæ ad eruditionem incipientium ſatis eſſe putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere ſtatuimus, iterum ab ipſo Themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ ἘΝΕΣΤΏΣ.

Τύπτω à nullo fit, cũ ſit thema totius uerbi. Secũda pſona à prima fit, extrema in, εις, mutata, τύπτεις. καὶ δωρικῶς τύπτες, abiecto, ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, Tertia pſona à ſecũda fit, expũcto, σ, τύπτει. καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur antiquorũ more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralẽ omnino præcedat. Sed hoc ĩ uerbis formãdis

Singularis numeri. *Dualis.*

Aeoles dualem nō habebant. à ueteribus tgrammaicis nuſquam inuenimus ſeruatum. Nam maiores noſtri, & maxime Aeoles, duali numero nō utebãtur, ſed ſingulari tantummodo, & plurali. Quod Diomedis quoq; auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum poſteritatis uſu receptum, quaſi nouellum uſurpare noluerunt. Is nanq; ſicut à primordio ſermonis à natura prediti in obſcuro habitus ignorabatur: ſic diutius incertus, inter utrunq; numerum, tam ſingularem quàm pluralem latebat. Sero autem ſuperuenientibus ſæculis, ſcrupuloſæ curioſitatis obſeruationibus cœptus, quaſi intercalaris irrepſit: & hac de cauſa apud ueteres raro reperitur. Præterea ſuperfluus antiquis uiſus eſt. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod *Atten.* quandocunq; prima perſona pluralis deſinit, in, μον, tunc prima dualis formari non poteſt, duabus regulis inuicem repugnãtibus. Quarum prima eſt, q dualis numerus uerbi natura, appetit extremam ſyllabam deſinere, aut in, τ, in actiuis, aut in, θ, in paſſiuis, & ſic formandum fuerat τύπτομον, τύπτοτον. Altera regula eſt, q omnis pars orationis ſuſcipiens numeros, formari debet per idem elementum, ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκὰ. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. & ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente, τ, illa uero, μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona pluralis in, μον, ſyllabam exeat. Vnde datur talis regula. *Regula.* Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ, μ, ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potiſſimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe q̃ dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à ſingulari ubiq; deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem ſequemur. Secunda igitur pſona dualis numeri à ſecunda plurali fit, τε, in τον, mutata: ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον, *τύπτομες Dores.* πληθυντικά. Prima perſona pluralis fit à prima ſingulari: ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, ſicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ, Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε.

Secunda perſona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoq; perſona à prima fit, extrema in, σι, & adiuncto, υ, penultimæ uocali: ut τύ-

πτομεν, τύπτουσι. eſtq; omnino ſimilis datiuo plurali participii eiuſdem temporis. Nam regula eſt, quod tertia perſona pluralis præſentis tẽ- *Regula.* poris, & futuri actiuorum omnium, ſimilis eſt datiuo plurali participii eiuſdem temporis: ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores pro τύπτουσι, *τύπτοντι Dores.* ad ſimilitudinem datiui ſingularis participii præſentis. & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participii futuri, uide licet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, & ſi tertia pſona pluralis in, σι, deſinat κοινῶς. & in τι, δωρικῶς, ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino eadem eſt litteratura cum datiuis eiuſdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia cõmuni, σ, in, τ, conuerſo, ac ν, interiecto, τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις,

ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum eſt, tertiam perſonam uerborum deſinẽtium in, ι, ſequente uocali aſſumere, ν, ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura appetit, ν, quandocunq;, σ, præcedit ipſum, ι, in fine dictionis, ſiue actu, ſiue poteſtate, ut ζωσίν, φοίνιξιν, datiui plurales ἀπὸ τοῦ ζώς, ζωὸς & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertiis perſonis uerborum in, ι, deſinentibus, ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam ſequente conſonante addunt, ν, Iones uero neq; cõſonãte ſequẽte, neq; uocali. Quod nos *ν. aſſumptitium.* *Iones.* Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris ſcriptũ ipſi uidimus.

ΑΙΔΕΙΣΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ.

Et in fronte orientem uerſus.

ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἵ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἵδ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus ὀδυσσ. δ. οὐδέ οἱ ἄλλοι εἰσ' οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλαλκήσειεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵ κεν. Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſubſtantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. καὶ δοκεῖ μὲν ἐσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem, οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶ ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. Nam ſi dictæ tertiæ perſonæ in, ν, deſinerent, nuſquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem &, ε, patitur Atticorũ more, cũ tertia pſona uerbi in id deſinat: ut ἔτυπτον ἔτυπεν. At Iones neq; in his quoq;, ν, addere conſueuerunt. Ἰλιάδ. α.

Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem.

οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν.

Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorũ (licet & ipſæ in, ε, deſinant) nequaquam admittunt: ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

παρατατικός.

Ἔτυπτον, fit à prima perſona præſentis, extrema in, ω, mutata, ac
præpoſito, ε, ſyllabico augmento, quod cõmune eſt omnibus præte-
ritis uerborum à conſonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς
ἔτυπτον. Vel à genitiuo participii præſentis temporis, extrema ſylla-
ba abiecta, ac præpoſito, ε, augmento, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον.
Nam participii natura eſt, ut ſuo ſtatim tempori ſuccedat quamuis
ad euitandam confuſionem loco ultimo ſtatuatur.

De. ρ. Sed hic aduertendum, quandocunq; præſens incipit à, ρ, præte-
ritum imperfectum accipere alterum, ρ, ut ῥίζω, ἐῤῥιζον. & hoc ut
Regula. in eo ſeruetur ſpiritus præſentis temporis. Nam regula eſt, quod ſpi-
ritus thematis & in aliis temporibus ſeruandus eſt, ut φιλῶ, παρατα-
τικὸς ἐφίλουν. Ecce hic ſeruatum eſt, φ. Si igitur ſimplici, ρ, præte-
ritum imperfectum ſcriberetur, neceſſario tenui ſpiritu ſcribendum
eſſet. Nam, ρ, etſi in principio dictionis aſpiretur, nihilo minus in me-
dio duarum uocalium, in eadem dictione ſimplici, exilem ſpiritum
habet, ut χαίῤω, φέῤω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum
geminatum, ρρ, habere debet, ut alterum quidem, hoc eſt, in quod
prior ſyllaba deſinit, exilem ſpiritum habeat, alterum uero, à quo ſe-
quens ſyllaba initium habet, aſpiretur, ut in eo ſpiritus præſentis
Regula. omnino ſeruetur. Eſt etiam regula, quod quandocunq; duo, ρρ, inue-
niuntur, ſiue in ſimplici, ſiue in compoſita dictione, alterum quidem
exili ſpiritu, alterum uero aſpirato ſcribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.
Aeoles non aſpirant. ρ. Aeoles tamen aſpirationem omnino fugientes utrunq;, ρρ, exili ſpi-
ritu ſcribere conſueuerunt, ut κέῤῤω, φθέῤῤω, σπέῤῤω, pro κείρω,
φθείρω, σπείρω. Cur autem alterum, ρ, hoc eſt primum exilem ſpiri-
Atten. tum habeat, hæc aſſignatur ratio. Nam apud Græcos nulla eſt dictio,
Gemio. ρρ. aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea ubi ali-
Nulla ſylla qua earum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei
ba in aſpi- propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunq;, ῥῥ, aſpiraretur,
ratã deſinit eueniret ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud Græcos
abſurdum eſt. Eſt igitur cõmunis regula huiuſmodi litteræ, ρ, quod
quandocunq; ponitur in principio dictionis, aſpiratur tanquam me-
ρ. media in dia inter uocales, & conſonantes, ut ῥῆμα, ῥέω Excipiuntur, ῥάρος, &
ter uocales ῥαριὰς, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe. Ceres. & ῥάριον τὸ βρέφος, infans
& cõſonan de quibus uide apud Suidam Quoniam in nominibus ſi prima & ſe
tes. cunda ſyllaba à, ρ, incipiant, leuem ſpiritum habere debet, quod non
fit in uerbis, neq; participiis, ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤῥυπωμένα. Si autem aſſumit

ſecum

ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur, ρρ, primum quidem habet ψιλήν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici, ρ, aliquando ſcribere conſueuerunt, ut ἄρεκτον, ἀμφίρεκτος. Compoſita etiam ab, ευ, unico, ρ, communiter ſcribuntur. ut ῥῶστος, εὔρωστος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim, ευ, diphthongus pronuntiationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔρεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in aliis multis. In quibus ſciendum eſt illud, ρ, eſſe exterendum, quod tenuē habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & extrinſecus aſſumptum, alterum uero, hoc eſt aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum, ut ἔῤῥεξε, ἔρεξε. ἄῤῥηκτος, ἄρηκτος. Tribus enim modis duplicatur, ρ, aut per compoſitionem, ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum ſyllabicum, ut ἔῤῥιφα. aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrunque habeat ψιλήν. ſed de hoc ſatis.

Poetarum licentia.

ευ. uim habet conſonantis.

Trib. modis. ρ. duplicatur.

De *augmento temporali.*

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt cum breuis uocalis in longam mutatur, quod cōmune eſt omnibus Præteritis uerborum à uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementum, tam ſyllabicum q̃ temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε, ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ cauſa, partim euphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum. Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, & primi & ſecundi Aoriſti actiuorum omnium, abiicientes augmentum, tam ſyllabicum q̃ temporale, & apponentes, σκε, ſyllabam. Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecundum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia perſona præteriti imperfecti Grauitonorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de aliis ſimiliter. Circumflexorum uero, & terminatorum in, μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc eſt, ε, α, ο, υ, Ε. quidem formatiua eſt primæ coniugationis, tam circumflexorum, q̃ terminatorum in, μι. Α. ſecundæ. Ο. tertiæ.

Iones augmentum reſpuunt.

Tertia pſona Ionice.

De penultima.

Atten.

Y. uero quartæ uerborum in, μι, tantum quoniam circumflexorum tres ſunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε, ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. At tertia perſona primi Aoriſti omnium uerboꝝ, α, habet ante, σκε, cum ꝓpria ſit uocalis primi Aoriſti, & formari poteſt à ſecunda pſona, adiuncta, κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam ſi à tertia formare uoluerimus, ε, in, α, iterum mutãdum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & ſic in aliis coniugationibus. Tertia uero pſona ſecundi Aoriſti, Grauitonoꝝ & circumflexorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔλυπε, λούπεσκε, ἀπὸ τοῦ λυπέω. ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω. ῶ. At tertia ſecundi Aoriſti uerborum in, μι,
Quid ĩ uerbis in. μι. eaſdẽ uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundẽ uerborum, ut ἔθη, θέσκε. ſicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. ſicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε. ſicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ἰλιάδ. θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς Αἴανθ'. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autẽ imitati Poetæ primam etiam, & ſecundam pſonã ſingularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino ſimilis eſt primæ ſingulari horum temporꝝ, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & ſimilia quæ augmentum ſeruant, has non ſequuntur regulas, cum Ionica non ſint, ſed à uerbis in, σκω, deducuntur, hoc eſt, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γνώσκω. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in præſenti tempore dictum eſt. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia ἐτυπτέτην, quæ inter ſe diſſimiles ſunt, cum tertia pluralis, nec in, ι, deſinat, nec in, αι. Πληθ. Prima perſona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. ſicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλᾳ. Οὐχ ἁμὶν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν Θαλυσίοις. Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda perſona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali ſicut in præſenti, nec pares habet
Atten. ſyllabas, ſed magis ſimilis eſt primæ ſingulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum deſinit in, σ, ὀξύτονον, tunc tertia pſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc eſt τετυφὼς in, σ, deſinens acuit extremam, alioqui diſpares ſunt, & tunc tertia perſona à genitiuo ſui participii fit, abiecta, τος, ſyllaba, ac ε, cõmuni augmento præpoſito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima ſingularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπὼν, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de ſolis præte-
Atten. ritis eſt intelligendum. Nam præſens & futurum hanc non ſequun-

tur regulam. Inueniuntur tamen ἐδήλιουσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδηλίουν, tertia perſona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δηλιέω.ῶ. & ἐμάθεσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & ſimilia Bœotorum ſiue Chalcidicorum more. Conſueuerunt enim ipſi Bœoti in his quæ non habẽt participium in, σ, oxytonum, hoc eſt, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoriſtis actiuorum, pares facere & primam & tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτύπτομον, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμον, ἐτύψασαν. ἐτύπομον, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in his quæ habent participiũ in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, hoc eſt in Aoriſtis paſſiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & ſecundo Aoriſto uerborum actiuorum in, μι, impares facere primam & tertiam pſonam pluralis numeri, ut ἐτύφθημον, ἐτύφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημον, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus propriis locis ampliſſime dicetur. *Bœoti ſiue Chalcidici.*

Παρακείμενος.

τέτυφα, a futuro fit, extrema in, φα, conuerſa cum ſit primæ coniugationis. Sed quod ad principalẽ ſyllabam, ſciendum eſt præterita omnia circa principium, aut tẽpore, aut ſyllaba augeri, ſicut libro. III. de augmento præteritorũ abunde dictum eſt. Tempore quidẽ augeri, ſi uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ ſi ſit immutabilis, η, ſcilicet aut, ι, aut, υ, aut, ω, μέγα, eadẽ remanet immutabilis, ι, tamen & υ, ſi in præſenti breues extiterint, pducuntur in præteritis, cum δίχρονα ſint. At ſi mutabilis fuerit, hoc eſt, α, ſiue, ε, ſiue, ο, Α, quidem, & ε, in, η, & ο, in, ω, natura longas uertuntur, quod augmentum tẽporale appellatur. Augeri uero ſyllaba contingit, ſi a quapiam conſonante uerbũ initium habeat. Quo in loco ſciẽdum eſt, præterita omnia uerborũ a conſonante incipientium, in principio aſſumere, ε, ψιλὸν, quod augmẽtum ſyllabicum nuncupatur. At præteritum pfectum, præſentis conſonantem cum eadem uocali, ε, ſcilicet nonnunq̃ geminare, quod ei euenit ſi breuis exiſtat, ut λέγω, ἔλεγον. nã, ε, breuis ẽ, cũ ſola ac ſimplex ſequatur cõſonans. παρακείμ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidẽ geminatio, ſiue reduplicatio, q̃ Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellãt, cõmunis eſt, & ſi alibi per, ι, correptũ fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequãtur conſonantes, ſiue actu, ſiue poteſtate, nulla fit conſonantiũ geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, niſi muta cũ liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mẽtio facta eſt, nõ erit inutile, præter ea quæ in libro. III. diximus, hoc etiã in loco ſecundum diuerſarum linguarũ uarietatem, quædã ad eam pertinentia dicere. *muta cum liquida.*

ἀναδιπλασιασμός. Reduplicatio propria.

Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc eſt, Reduplicatio, eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, cõmuni, Ionico, & Attico. Sed ex his cõmunis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe, præterquam in hoc quod in cõmuni, ι, præponitur, in Ionico uero, ε, Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, cum uerbum à tenui conſonante media'ue incipit, altero autem, cum à craſſa inchoat. Nam ſi à tenui incipiat media'ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadẽ repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω. κικλήσκω. ὀδυσ. χ. ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. Si à craſſa, pro ea ſiue ſola ſit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicatione Iones reſpuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus Aoriſtis uti conſueuerunt. Cuius uſus apud Homerum frequentiſſimus eſt in uerbis, nec ſolum in, ω, deſinentibus, ſed etiam in, μι, ὀδυσσείας δ. κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ἰλιάδος δ. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & ὀδυσσείας γ. Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ἰλιάδ. ζ. φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & ὀδυσ. δ. τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι. Hac eadẽm utimur reduplicatione in cõmuni præterito per conſonantem præſentis, ſi ipſum, ε, correptum exiſtat, ut ſupra dictum eſt, ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα.

Augmentũ Atticum.

Attico modo fit etiam in præterito pfecto, quãdo uerbũ incipit à mutabilibus uocalibus, hoc eſt ab, α, ε, ο, Nam principales duæ litteræ præſentis præponũtur cõmuni præterito, & tertia ſyllaba à principio corripitur, ſicut in præterito Attico dicetur, ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea conſonans reduplicatur, & ſi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. Nam in cõmuni reduplicatione & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba geminatur conſonans, & per, ι, ſiue, ε, uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. ὀδυσ. γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica uero, in ſecunda & tertia ſyllaba, & per uocalem longam, η, ſcilicet, ſiue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi, λ, cum, η, geminatur, ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uero, ρ, cum, ω. Α. enim &, ε, ex temporali augmento in, η, uertuntur, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα.

Quæ quidem uocales longæ in cõmuni præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero ſecundum, ut in dictis exẽplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per, ι, altero per, ε, Per, ι, item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali, ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à, ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo, σ, non repetitur: quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium, σ, ſcilicet & τ, exiſtit productum. Sed utroq; modo, ι, ſolum præponitur, & hic modus cõmunis eſt. Per, ε, ſolum, ut ὦ, ἐῶ, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab, ο, incipiẽtium, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. quos Poetæ imitati, etiam in aliis tẽporibus uerboꝝ, tam in, ω, quàm in, μι, deſinẽtium, ea frequẽter utuntur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. quæ qdẽ reduplicatio impropria dicitur, quoniã nulla repetitur cõſonãs, ſed ſola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatiõe. *Impropria reduplicatio.*

Quod ad ultimam uero ſyllabam, ſciendum eſt, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in, α, deſinere, & à futuro fieri, extrema uocali, ω, ſcilicet in, α, conuerſa, ſed ante eam diuerſam habere conſonantem, ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurũ habebit, ψ, ante, ω, & præteritum ante, α, φ, habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero ſecundæ futurum habebit, ξ, & præteritum, χ, ut λέξω, λέλεχα. At ſi tertiæ, & cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam Grauitonorum, q̃ circumflexorum, & terminatorum in, μι, futurum habebit, σ, ante, ω, quo in, κ, conuerſo, &, ω, in, α, fiet præteritum actiuũ, ut πείσω, πέπεικα. *Vltima præteriti.*

ψ. φ.
ξ. χ.
σ. κ.

Quædam tamen excipiuntur uerba in, ζω, & in σσω, deſinentia, quæ cum, ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere neceſſe eſt. Iccirco ad ſecundam reducenda ſunt Grauitonoꝝ coniugationem, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. *Excepta.* Verba autem quintæ coniugationis, & ſi actu non habent, σ, in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum ſit propria futuri conſonans. Aeoles enim per, σ, huiuſmodi futurum enuntiare conſueuerunt, quo in, κ, conuerſo, ac immutabili permanente, fit præteritum perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα, σπείρω. μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. *Verba quintæ cõiugat. Futurum Aeolicum.* Habentia uero, μ, ſeruant quidem ipſum, μ, in præterito perfecto, ſed interponunt, η, inter, μ, &, κ, ob ineptam conſonantium ſtructuram. Debebat enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νένμκα, & ab eo quod eſt βρέμω, βρεμῶ, βέβρμκα, at νενέμηκα dicimus,

& βεβρέμηκα. Nam, μ, ante, κ, neq; in comprehenſione ſyllabarum, neq; in diſtinctione ponitur. Iccirco huiuſmodi uerba aberrauerunt a Grauitonorum regula, & ſecuta ſunt Circumflexorum formam. Et hæc ſunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. θέμω, τεθέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. Deſinentia uero in, νω, non ſeruant, ν, in præterito actiuo, ſed in, γ, cõuertunt, ſequente, κ. Nam, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, ſemper in, γ, uertitur, ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit, tanquam a Themate circumflexo deductum, hoc eſt μενέω, μενῶ. At diſſyllaba habentia ante, ν, ſiue, ι, ſiue, ει, ſiue, υ, prorſus abiiciunt, ν, in præterito, ut κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca ſunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis cõmune eſt, ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibuſdam exceptis, ut primo. Libri. I I I. tractatu dictũ eſt. Secunda pſona πέτυφας. Tertia πέτυφε. Δυϊκῶς. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima perſona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. ſicut δεδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν. Secunda perſona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, ſicut ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ, ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

Atten.

ν. ante. γ. κ. ξ. χ. in γ. uertitur

Penultima præteriti.

DE PRAETERITO ATTICO.

QVandocunq; uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet ab, α, ε, &, ο, aliqua ſequente conſonante, in quam non deſinit prima ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec a longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paſſiuum, principales duas litteras Præſentis præponentes cõmuni præterito, primam ſcilicet uocalem, & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam a principio corripientes, ſi trium ſyllabarum numerũ exceſſerit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuum, ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum, non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam Præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nunquam a longa principium

habet,ſed à quapiam trium iam dictarum,α,ſcilicet correpta, ε, &, ο, At ſecundam & tertiam per eandem conſonantẽ geminatam,& cum uocali longa,quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria. *Geminatio Attica* Nam cõmunis reduplicatio,& Ionica,in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemp,ut in præterito cõmuni dictum eſt. Quartam uero per formatiuam litteram præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. Gaudent enim Attici conſonantium geminatione,etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientiũ.Vbi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in cõmuni Præterito πέτυφα & huiuſmodi,opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem,ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet, & omnino cum uocali longa, η, ſcilicet ſiue ω,μέγα, ut ſupra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod eſt *ἐδήδοκα* præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius Thema eſt ἔδω,aſſumpſit,δο,ſyllabam κατ' ἐπέκτασιν, ut in eo eadem conſonans præſentis, hoc eſt, δ, in ſecunda & tertia ſyllaba repeteretur,& ea quæ à principio tertia facta eſt, corriperetur. Sicq; ex triſyllabo tetraſyllabum factum eſt. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος. Vnde paſſiuum ἐδήδομαι,ἐδήδοσαι,ἐδήδοται. Ὀδυσ.χ. Ὅσσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ *ἀγήοχα.* ἄγω,ἄξω,ἦχα κοινῶς,καὶ ἄγηχα,καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum, γ, διὰ τὴν κακοφωνίαν,& ἀγήοχα factum eſt. Medium uero Præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt.Nam primam ſyllabam eandem *Medium* eſſe oportet cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo. Secun- *præteritũ.* dam uero,& tertiam per eandem conſonantem geminatam enunciari oportet,quæ quidem conſonans & formatiua littera eſt præſentis temporis,& præteriti medii, ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς,καὶ ἄρηρα ἀττικῶς,cuius extrema per,ρ,quæ eſt præteriti medii figuratiua enuntiatur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba, ſecundũ regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς,καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab,ο,incipientia,quorum præ- *Verba ab,o* terito communi ſolum,ε,præponere conſueuerunt, ut ὤρακα,ἑώρα- *incipientia* κα. ὦγα,ἔωγα.unde ἀνέωγα eius compoſitum. ὦσμαι,ἔωσμαι. ὤνημαι, *ἀνέωγα* ἑώνημαι. At ἔοικα mediũ præteritum,ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema εἴκω *ἔοικα* ſcilicet,non ab,ο,ſed ab,ει,diphthongo principium habet, idẽ patitur.

ξυνέηκε. προσέειπε. Atten. de ſpiritu.

Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἑωνούμην. Et in aoriſt. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔηπας, ἔειπε, unde προσέειπε, ὠσάμην, ἑωσάμην, μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica ſunt. In quibus aduertēdum eſt, uocales præteritis cōmunibus Atticorum more præpoſitas, Præſentis ſeruare ſpiritum, ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἑώνηκα, ἑώνημαι. Eſt enim regula, ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc eſt, Attice aucta ſpiritum præſentis ſeruant.

Regula.

Sed quoniam dictum eſt tertiam ſyllabam corripiendam eſſe, aduertendum eſt quo pacto id ſit faciendum, quia, η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς, ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus, ει, uel, ευ, uel, οι, uel, ου, ει, quidem abiicit, ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, nō abiicit, ε, ne coincidat cū hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema eſt ἐρίζω διὰ τοῦ, ι, quod contēdo ſignificat. hoc idem facit & eius præteritum medium, & paſſiuum, ut ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia perſona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia ſingularis ἀττικῶς corripit tertiā, non, ε, ſed, ι, abiiciendo, contra regulā iam dictā, quod factum eſt non Atticorū more, ſed Ionum. ευ, abiicit, ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, οι, uero abiicit, ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. At, ου, abiicit, υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiuſmodi præteritis Atticis tertiam natura longam ſeruant, ut ὀρῶ, ὀρήσω, ὤρηκα, ὀρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam quod ab ἤλειμμαι præterito cōmuni fit, cuius thema eſt ἀλείφομαι, tertiam habet productam, nō tamen diphthongo, cum ex ea abiectum ſit, ε, ſed poſitione, quoniam non licuit ullo modo abiicere, μ, conſonātem, quæ extremam ſyllabam præcedit, cum ſit de eius formali eſſentia, quod quidem accidit omnibus paſſiuis præteritis, quæ ante, μαι, finalem aliquam habent conſonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica ſunt, & præſentis tēporis uerborū in, μι, ut eorū teſtantur participia, hoc eſt, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, ſicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibuſdā placet, præſentis temporis eſt. Sed de his in tractatu uerborū in, μι, plenius dicetur. Sciendum eſt etiam quando præſens incipit a, λ, ſiue, μ, Atticos abiicientes primū, λ, ſiue primū, μ, & interponētes, ι, facere ꝓprium præteritū, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

quomō tertia corripiatur. ἐρήρεικα & cætera. ἐρηρέδαται. Dores ſeruant longā. ἀλήλιμμαι. ἀλάλημαι. ἀκάχημαι. ἀλαλύκτημαι. Verba incipientia ab λ, σ, μ.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in, ειν, mutata,
ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotãdum
eſt, quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritum per-
fectum actiuum, medium & paſſiuum, quandocunq; uerba incipiunt
ab aliqua mutabilium uocalium, hoc eſt, α, ε, & ο, eodẽ modo faciunt
& præteritum pluſquam perfectum eorundem uerborum, augen-
tes inſuper principalem uocalem, quæ ſemper in præteritoperfecto
Attico corripitur. quoniam regula eſt, q̃ uerba à breui uocali incipien *Attici*
tia, in Præterito pluſquamperfecto Attico tẽpore augentur. ut ἀγήοχα, *Atten.*
ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυ- *Regulam.*
θα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, q̃ ἐληλύθειν, & ἐληλύθειν facit abſq; augmento. *ἐληλύθειν*
Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & *ἐώλπειν*
ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, διότι τοῦ, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, καὶ τοῦ, ι, ὑπογε- *ἐώργειν*
γραμμένου. quorũ prima corripitur, media uero producitur καθ' ὑπερ- *ἐῴκειν*
βιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc eſt per tranſitionem temporis. Nam ἠόλπειν
& ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præce-
ptionem. Hoc etiã aduertendum eſt, Iones diſſoluentes, ει, diphthon- *Iones.*
gum primæ perſonæ in, εα, & abiicientes, ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ *ἐτετύφεα*
ἐτετύφειν. & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρό-
φρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσεία. δ.
τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν. At in tertia perſona *ἐπεποίθεα*
diſſoluentes, ει, in duo, εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποί-
θεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β. ᾔδεε γὰρ *ἐπεποίθεε*
κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ἰλιάδος σ. Οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν,
οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abiicitur, ν, in prima per
ſona, hæc aſſignatur ratio. Nã, α, ἀπαρεμφατικόν, ἢ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ, ν, *Quare, ν,*
hoc eſt abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in, ν, deſinat, ut ἡ μοῦσα, *abiiciatur.*
τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia pſona pluralis primi Aoriſti. Sed de
his quæ patiũtur, & ubi nulla ratio inflexiõis in, ν, cogit deſinere, omni
no illud abiicit, ut ξέρξην, ξέρξεα ſolutione, η, in, εα, ſic ἐτετύφειν, ἐτε- *ξέρξεα*
τύφεα. Diſſoluunt quidem, ει, diphthongum in, εα, in prima perſona,
cum, α, ſit formatiua littera primæ perſonæ, ut τέτυφα, ἔτυψα.
At in tertia perſona in duo, εε, quoniam, ε, eſt formatiua littera tertiæ *De tertia*
perſonæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. *perſona.*
nam ἐβόα ex ſynæreſi eſt ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero contrahentes, ε, *ἐτετύφη*
& α. in, η, in prima perſona, & duo, εε, etiam in, η, in tertia, dicunt ἐτε- *ἐγώ*
τύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος.

ſicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. Ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγὼ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδ. α. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia pſona. Atten. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ, tã primæ q̃ tertiæ, ι, ſit ſubſcribendũ, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorum errore arbitror potius accidiſſe, q̃ ulla ratione. Euſtathius tamen ἐν τῷ, ψ, τῆς ὀδυσσείας ſuper his diſſerens tradit. ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt. Non ſimpliciter ex iis quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionem ᾔδεα, & ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. Tradit enim Heraclides Atticos talia præterita pluſquãperfecta in, η, ſolo terminare dicentes ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, & Thucidides huiuſmodi conſuetudine Attica uſus eſt, & has diuiſiões ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, reſolutione, η, in, εα, hæc Euſtathius. Sed utcunq; accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex craſi ſolutionem ᾔδη, ἤδεα, apparet, ι, nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribendum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur, ι, Atticorum more, qui, ε, præteritorum in, η, mutare conſueuerunt, ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ſic εἴδειν, ᾔδειν, διὰ τοῦ, ε, εἰς, η, καὶ τοῦ, ι, ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per, η, enuntiare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. ὀπώπη. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda perſona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθ. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, à futuro fit, ω, in, α, mutato, ac, ε, communi augmento ſyllabico præpoſito, ſeruata etiam eiuſdem futuri conſonante ante, α, finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. εἶπα ἤνεγκα & alia. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam non ſeruant futuri conſonantes. Nam enuntiandi fuerant, alter per, ψ, ut ἔψω, εἶψα. alter uero per, ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto ſignificat. qui qui-

dem Aoriſti tam & ſi enuntiandi fuerant per conſonantem ſuorum Futurorum hoc eſt, σ, ut ἐόησα, ἔδωσα, ἧσα. In uſu tamen habentur per κ, nec uariantur niſi in indicatiuo, ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικόν, ſicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. ὀδυσσείας γ. οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, οὐδὲ γὰρ ἱππῶ Ἄκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἐνεγκάσθω, τὸ προστακτικόν. quod his quidem duobus Aoriſtis euenit, quia, π, & κ, & ſi mutæ ſint, ſunt tamen dimidium conſonantium eorum futurorum, hoc eſt, ψ, & ξ, nam, ψ, uim habet, π, & σ, ξ, uero, κ, & σ, Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφελον εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφελον εἶναι ἤνεγξα. Hoc idē patitur & ἤνεικα ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. ὀδυσσ. δ. Δῶρα, τά οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνεικάτω. ὀδυσσείας θ. Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum prius eſſe ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ, ι, quo in, ν, uerſo ſicut αἰεὶ αἰέν. ν, uero in, γ, ſequente κ, fit ἐνέκω. Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. & ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui cum omnino futuri conſonantes reſpuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & poſitione, ut ἤμειψα. Sed de his Libro. III. ſatis dictum eſt. Secunda perſona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. Πληθυντ. ἐτύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo ſui participii fit, cum non ſit ὀξύτονον, abiecta τος, ſyllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Atten.

Penultima.

ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus actiuorum à priori fit, mutata finali in, ον, breuem, & figuratiua poſita ante, ον, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo Aoriſto, & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi ſit à Grauitono Themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circumflexo, minuitur una ſyllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. Quia quandocunque futurum primum ſuperat præſens circumflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, ſecúdus Aoriſtus à prio, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκ

Regula.

τύπτηκα. μέσος. ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero ſecundum in uerbis circumflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt medium præteritum, & ſecundus Aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circumflexorum raro inueniuntur. In tertia uero nunquam, & ab his uerbis ſolum fiunt, quæ in, ω, non purum deſinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur, Quando uero futurum pares habet ſyllabas cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus Aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον, μέλλων. α. τύψω. μέλλων

De penultima. δεύτερος τυπῶ. Corripit autē penultimā à Themate Grauitono exiſtens ſecundus Aoriſtus, ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſale. Εἶδον enim, & εἷλον, & εἶκον. & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longā habent penultimā ratione principalis, hoc eſt primæ ſyllabæ. Nam diſſyllabi exiſtentes, eandem habent & primam & pe

ἔσχον, nultimam. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ, σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ, σχήσω, ἤσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoriſtus, etſi eius Thema circumflexum monoſyllabum ſit, formari tamen potuit, quod medio præterito non euenit. unde σχών, σχόντος eius participium, Ὀδυσ. α. Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. & σχὲ τὸ προστακτικόν, καὶ σχές, προσθέσει τοῦ, σ, καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. unde παράσχου κύ-

Excepta. ριε. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum eſt. Quædā tamen polyſyllaba poſitiōe penultimā ꝓducūt, quorū Thema quāpiā mutarū habet in ultima, & ante mutā, ρ, immutabilē, ut πέρθω, ἔπραθον. δέρκω, ἔδρακον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uero & ἔδρακον Poe-

ἔπραθον ἔδρακον. tica ſunt κατὰ μετάθεσιν. His adiūgitur ἤνεγκον, licet, ρ, nō habeat ante mutā, & ἔπεφνον. ἔπληγον etiā, quod penultimā habet ꝓductā differē-

ἔπληγον ἔπλαγον. tiæ cauſa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπλαγον uero ad animā. In circūflexis autē uerbis corripit penultimā ſecundus aoriſtus, quādo cunque Thema ſolā conſonantē habet ante, ω, finalē, ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πισῶ, ἔπισον. Excipiūtur δουπῶ, ἔδουπον. δυρῶ, δῦρον. Quādo autē Thema duas habet conſonātes, penultima poſitiōe ꝓducitur, ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρ-

ἤμαρτον. τῶ, ἤμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiōe, α, in, ο, & tranſpoſitione, ρ, & interpoſitione, β, inter, μ, &, ρ, cum nullo modo cohærere poſſint in eadem

dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi Aoriſti, & quæ in quas mutentur, libro. III. ſatis dictum eſt.

Sed aduertendũ eſt, uerba in, ω, purum deſinentia, ſi in penultima habuerint aut, ει, aut, ου, nequaquã formare poſſe, neq; medium præteritum, neq; ſecundum Aoriſtum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum eſt ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secũdus Aoriſtus ἤκοον, ut qbuſdã placet. Videtur tamẽ nõ poſſe recte formari huiuſmodi Aoriſtus ἤκοον, quibuſdã regulis inter ſe pugnãtibus, quæ huiuſmodi ſunt. *Verba in ω purum.*

Τὰ εἰς, ω, λήγοντα ῥήματα, τῇ, ει, ἢ, ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ, ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπολείπεται ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται, καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκοον ὤφειλον εἶναι μακρόν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id eſt, Verba, in, ω, deſinẽtia, per, ει, diphthongum aut, ου, penultimam habentia, præteritum medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter. ἀκούω, unde præteritum mediũ ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. Et quomodo exiſtente præterito medio, ſecundus Aoriſtus nõ extat? quoniam ſecundus Aoriſtus medii præteriti conſonantem ante, ον, habet. Medio autem præterito non habente, ſed pure prolato, ſecundus deeſt Aoriſtus. Etiam quia ſecundus Aoriſtus penultimam ſemp corripit, etſi fieret ἤκοον, eadem producta eſſe deberet ſicut ἤκουα, quod abſurdum eſt. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπάω, *ἔπαον.* καὶ ἐνεπάω, ἀόριστος β. ποιητικὸς ἐν συνηθείᾳ. id eſt, in uſu. Cuius præteritum medium, hoc eſt πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω abſq; conſonante pure profertur, per, αυ, ſcilicet diphthongum, qua ſoluta, ſecundus Aoriſtus, α, ſolum ad miſit. Secunda perſona à prima ſingulari fit, ον, in, ες, mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino ſequuntur.

Μέλλων. α.

Τύψω, à τύπτω præſenti fit, idem habens principium quod quidẽ non omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per, θ, ſcribuntur, & ſi illorum Themata, τ, habeant antiſtœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoq; per, θ, ſcribenda fuiſſe, θρέφω, & θρέχω, ſed quia regula eſt, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος, καὶ τῆς δευτέρας *Præceptio.*

ἀπὸ δασέως. id eſt, ꝙ nulla dictio diſyllaba ſit in uſu, cuius prior ſyllaba incipiat à craſſa, altera quoq; à craſſa principium habeat, propterea cautum eſt, ut prior craſſa in præſenti in propriam tenuem mutata ſit, ſed in futuro ſeruata, quamuis, ρ, ſequatur, quod craſſum ſpiritum uidetur habere. Sed de eo regula eſt, ut cum craſſis craſſum ſit, cum

ἕξω cum Daſea,

tenuibus tenue. Excipitur etiam ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aſpiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci, ſecundũ aliquos. At Euſtathius ἐν τῷ, ι, ὀδυσσείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω, qua uſi ſumus in τρέφω. & τρέχω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ, χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc eſt, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aſpiratum erat, ε, ſed tenue factum fuit ob illationem, χ, iccirco aſpiratum eſt ἕξω futurum, docens ab eiſdem ſpiritibus cum præſentibus incipere futura. Ante, ω, ψ, habet futurum, cum primæ ſit coniugationis Grauitonorum, in quo eſt, σ, poteſtate.

Quoniam omne futurum cuiuſuis coniugationis hanc appetit conſonantem, & eam uel actu, uel poteſtate habet, ut λέγω, λέξω, πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in, ω, deſinens circumflexum, per eandem immutabilem præſentis enuntiatur, ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ, νέμω,

Aeoles futuro quintæ σ, addunt.

νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen conſueuerunt & cum, σ, & Accentu acuto in penultima, hoc idem futurum ꝓferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in uſu non ſunt, ob difficilem enuntiationẽ. Multa

Dores circũflectunt.

tamen huiuſmodi futura apud Poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoq; tam actiuum, ꝗ̃ medium, uerborum aliarum coniugationum circumflectunt, non ſolum Grauitonorum, uerumetiam circumflexorum & terminatorum in, μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τροπῇ τῆς, ου, εἰς, ευ, ὡς ἀλῶ, ἀλοῦμαι, ἀλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in ſubiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant, ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum eſt,

Atten. Dorum eſſe, ου in, ω, uertere.

ου. in. οι.

ου. in. ευ.

Dores uertere, ου, diphthongum aliquando in, ω, & hoc in nominibus, cum diphthongus non ſit ex ſynæreſi, ut μοῦσα, μῶσα, βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in, οι, quod participiis fœmininis Grauitonorum præſentis temporis euenit, ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquam uero in, ευ, cum ex ſynæreſi ſit diphthongus, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. σθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα.

Eodem modo & in uerbis circumflexis, ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in mediis futuris Indicatiui modi, ut κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quoſdam eſſe, qui aſſerant, hæc eadem etiam in modo ſubiunctiuo circumflecti, & per, ει, diphthongum ſcribi, adducentes illud Theocriti, μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. Sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præſertim in pluribus uetuſtiſſimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως ſcriptum inuenerim. ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. quod & in antiquis Theocriti commentariis ſuper illud. αὖθις ὅπως στάσῃ δρομάδεος ἄστον ἴοισα. ſic legimus. τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια.

Locus Theocriti emendatus.

Attici quoque in uerbis terminatis in, ζω, Grauitonis polyſyllabis, ι, natura breue habentibus, abiecto, σ, circumflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων, βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς.

Verba in ζω Attici.

Penultimam etiã habet futurum æqualẽ tempore cum præſenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præſentis eſt natura longa, futuri uero poſitione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δέμνω, δεμῶ. aut, ι, diphthongi, ut χαίνω, χανῶ κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum aſſumit, υ, ab antiquis poſitionibus, hoc eſt πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω, quorum penultima præſentis eſt, αι, diphthongus, futuri uero, αυ. Quo in loco ſciendum eſt, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica eſſe. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, ſed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxiſſe, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt ſubtracto, ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt. & κλαύω, πλεονασμῷ τοῦ, υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum eſt etiam omnia Futura pares habere ſyllabas cum præſentibus ſuis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω.

De penultima.

Aeoles Atticis contrarii.

Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habere plures ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus, aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum, ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω. & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ, ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circumflexa, quæ Attici Grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, &c. ποιήσω quoque & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt à circumflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ' ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ. θήσω quoque & στήσω, & δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum, θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtẽdetur. αὔξω quoque, & ἀλέξω, & ἕψω Attica ſunt Themata, & Grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circumflectuntur. Nam uerba in, ψω, & in, ξω, deſinentia circumflectuntur, ut διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ. αὐξῶ, ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circumflexis Grauitona facta ſunt. Futura tamẽ fiunt non ab Atticis Grauitonis, ſed ab his quæ ſynæreſim patiuntur ut αὐξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω. ῶ. ἑψήσω. Conſonantes atem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.

Attici ex cirũflexis Grauitona fecerunt.

τυπτέω.

Verba in ψω, & ξω.

Nota de futuro.

SOlet autem quæri, cur in prima coniugatione futurum habeat, ψ, in ſecunda, ξ, in tertia, σ, in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam, σ, Dicendum, præſens ꝓportionẽ habere ad Genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuum. Nã cum nominatiuus enuntiatur p, ψ, Genitiuus declinatur aut p, β, aut p, π, aut p, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος, κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præſens, cum ꝓportionẽ habeat ad genitiuum, effertur aut per, β, aut per, π, aut per, φ, aut per, πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Futurum uero per, ψ, cum ſit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ, poteſtate complectitur, β, φ, & σ.

Quando genitiuus per ψ.

Rurſus, quandocunque nominatiuus effertur per, ξ, tunc genitiuus per, γ, aut, κ, aut, χ, aut, κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia, quandocũque præſens p, γ, uel κ, uel, χ, uel, κτ, enuntiatur, futurũ p, ξ, effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τέξω. ξ. enim uirtute cõprehẽdit. γ. κ. χ. & σ.

Quando genitiuus p. ξ

Etiam

Etiam quandocunq; nominatiuus per, σ, effertur, & imparibus ſyllabis declinatur, tunc genitiuus per, δ, aut, θ, aut, τ, aut per, ος, purum enunciatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præſens, δ, aut, θ, aut, τ, aut, ω, purum habet, ſicut in ſexta coniugatione, tunc futurum per. σ. effertur, ut ᾄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω, πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus ſyllabis dictum eſt, propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς, καλοῦ. In his enim & ſimilibus nominatiuus effertur per, σ, At genitiuus neq; p, δ, neq; p, θ, neq; per, τ, neq; per, ος, purum enunciatur, quoniã non imparibus ſyllabis, ſed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc, σ, habet, nunc, ξ, ſed de hoc ſatis dictum eſt ſupra. At in quinta, quæ ex quattuor cõſtat immutabilibus, eadẽ eſt ꝓportio futuri ad nominatiuũ, quæ eſt præſentis ad genitiuũ, quoniã ubiq; eædẽ ſeruãtur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος, ἦτορ, ἤτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quam ob rẽ ἀμετάβολα, hoc eſt, immutabiles appellatæ ſunt. Quãdo nominatiuus per, σ,

Μέλλων. β.

Secundum futurum τυπῶ, fit à ſecundo Aoriſto, abiecto augmento, & extrema in, ω, circumflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac eius conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, omnino ſeruatis, ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda perſona τυπεῖς. Tertia, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecũda plurali, τε, in, τον, cõuerſa. Πληθ. Prima pſona à prima ſingulari, ω, in, ου, diphthongum, & adiuncta, μεν, ſyllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, &, μεν, in, τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia etiã à prima plurali, μεν, in, σι, conuerſa, τυποῦσι, accentu circumflexo ubiq; mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum eſt primo Præſens & Præteritum imperfectum declinari ſimul: Præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum ſimul. Quæ tempora in modo Indicatiuo diſtincta ſunt, ut ſupra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc eſt παρῳχημένους, in his modis abiicere augmentum, ſiue temporale ſit ſiue ſyllabicum, ſicut & participia, & ſimile præſenti Indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulo poſt futuro, quæ in omnibus modis & participiis proprium ſeruant augmentum. Attendenda

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco ſciendum eſt, ſecundam perſonam Imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere ſyllabam, niſi fiat ſynæreſis, quam tertia producit, & per, ω, magnum ſcribitur. In plurali uero tertiam perſonam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad ſimilitudinem genitiui pluralis eius participii, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τέτυφε, à tertia perſona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia à ſecunda fit, adiuncta, τω, τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυν. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος. α.

Τύψον, à tertia perſona ſingulari ἔτυψε, extrema in, ον, conuerſa.
Syracuſani τύψε tamen eſſe debuerat, at Syracuſanorum conſuetudo obtinuit, ut in, ον, potius q̃ in, ε, enuntiaretur. Illi enim, ε, in, ον, uertentes, faciunt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. ſic τύψε, τύψον. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analogiam imperatiuorum in, ε, deſinentium, διὰ τοῦ ετω, formanda fuerat. Sed quia primus Aoriſtus natura ubiq; appetit, α, ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per, α, potius q̃ per, ε, enuntiatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων.
οἶσε Inuenitur tamen apud Poetas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. &
ἄξε ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & ſimilia, quæ & ſi habent conſonantem primi Aoriſti, nihilo minus præſentis temporis ſunt. Nam multa uer
Verba à futuro ducta. ba ſunt, quæ à Futuro ad Præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum & primus Aoriſtus, & non niſi uſq; ad præteritum imperfectum uariantur, nec unius ſunt coniugationis, cum per conſonantem futuri efferantur in præſenti, ut δύω, μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε, ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Ὀδυσσείας γ̄. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσετο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ἰλιάδος π̄. Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεες. οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Ὀδυσσείας χ̄. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ

Ἰλιάδος γ. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ἰλιάδος γ. ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ. Quibuſdam tamen placet, ut hæc ſint primi Aoriſti per transformationem, ον, in, ε, ut οἶσον, οἰσέ. ἆξον, ἄξε. Sed his aduerſari uidetur horum penultima, ε, ſcilicet, cum primus Aoriſtus in penultimam, α, ubiq; appetat. Non loquor de ſecunda perſona ſingulari, quæ in, ον, deſinit, ſed de tertia & de his quæ ſequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω, ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua. Ἀόριστος β.

Τύπε, a tertia perſona ſecundi Aoriſti, ἔτυπε, τύπε. τυπέτω παροξύτονως. Annotantur ab antiquis tres Aoriſti ſecundi, qui cum producant penultimam, contra cōmunem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. λάβε uero, & ἴδε cōmuniter Grauitona ſunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβέ, ἰδέ. Δυϊκῶς. τύπετον, τυπέτων. πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum eſt, Futurum nō inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo, Aoriſtos uero utriuſq; habere ſignificationem. εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum q̃ paſſiuorum, & mediorum, nec Grauitonorum ſolum, uerumetiam Circumflexorum, & deſinentiū in, μι, proprium eſt terminare penultimā in diphthongū, ſiue propriam, ſiue impropriā. Sed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet unde & quomodo ſingula formentur, & primum de formatione actiuorum. Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum extrema in, μι, mutata, & abiecta, ν, conſonante, ſi in eam penultima participii deſiuerit, cuius loco ponitur, ι, uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, &, ι, addito. Si uero penultima participii fuerit, ου, diphthongus, mutabitur in, οι, cum omnino in penultima oporteat diphthongum eſſe, cuius, ι, ſit ſubiunctiua uocalis, Penultima diphthōgus

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι ergo eſt a genitiuo participii, ut dictum eſt, τύπτων, τύπτοντος. Secunda perſona a prima fit, extrema in, σ, conuerſa, τύπτοις. Tertia a ſecunda, expuncto, σ, τύπτοι. Δυϊκῶς. Secunda perſona, a ſecunda plurali, τε, in, τον, conuerſa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia a ſecunda duali, extrema in, την, conuerſa, τυπτοίτην. Πληθυντικῶς. Prima perſona pluralis a prima ſingulari fit, extrema in, μον, conuerſa, τύ-

τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, ſubtracto, μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonam ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba, μι, ſcilicet in, σ, conuerſa, nouum fortaſſe uidebitur hoc conſiderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, cum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationẽ quinq; modis fieri. Κατὰ πάθος, hoc eſt, per paſſionem, ut ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, ἀποβολῇ τοῦ, ο, εἰς, η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc eſt, per deriuationem, ut λέγω, λόγος. δέχω, δόχος, ἀποβολῇ τοῦ, ε, εἰς, ο, κατὰ διάλεκτον, hoc eſt, per linguarum ꝓprietatem, ut ἡδὺ, ἁδὺ. ἀποβολῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. καὶ ἀποβολῇ τῆς, ει, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, αἰολικῶς. ut ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, id eſt, per compoſitionem, ut δικόλογος. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος qui de iure diſputat ἀποβολῇ τοῦ, και εἰς, ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, hoc eſt, per declinationem, ut αἰνείας, αἰνείου, ἀποβολῇ τῆς, ας, εἰς, ου, αἴαντος, αἴαντι, ἀποβολῇ τῆς, ος, εἰς, ι, λέγω, λέγεις, ἀποβολῇ τοῦ, ω, εἰς, εις. τίθημι, τίθης, ἀποβολῇ τῆς, μι, εἰς, ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα, ἀποβολῇ τῆς, μαι, εἰς, μεθα. ubi una ſyllaba in duas conuerſa eſt, & alia huiuſmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in conſonantes, & conſonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas eſſe. Non igitur mirandum in huiuſmodi optatiuis, μι, in, ς, mutari, quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum eſt.

Quot modis fiat mutatio,

Παρακείμενος.

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participii τετυφὼς, τετυφότος, τος, in, μι, & adiuncto, ι, penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος. α.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participii τύψας, τύψαντος, Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Atten. inter Aeoles & Atticos.

Sed aduertẽdum eſt, ſolos Aeoles prima uti pſona, hoc eſt, τύψεια. Atticos uero ſecũda & tertia τύψειας, τύψειε, & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος. β.

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participii τυπὼν, τυπόντος, ſicut & præſens.

Μέλλων. α.

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participii, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων. β.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, à genitiuo participii τυπῶν, τυποῦντος, καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi ubi finalis ſyllaba

longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυπεῖτην. quoniam longa ante longam acuitur, quod uidelicet penultimam circumflecti, quæ in ſecunda & tertia ſingulari ultima eſt, in omnibus numeris & perſonis uerborum quintæ coniugationis cõmune eſt ſecundo futuro cum primo, cum ſint ſimilia inter ſe, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπερ-οῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ, ε. μέλλων, β, σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τοῦ, α. *Atten.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ͂ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ͂.

Ἐὰν τύπτω, a prima perſona præteriti imperfecti fit, ſecundum ueterum traditioné, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Eſt enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo Aoriſti, abiecto augmento, præterquam in præterito pfecto, & extrema in, ω, mutata, faciunt ſubiunctiuum. Secunda perſona, τύπτῃς a prima fit, extrema in, ῃς, conuerſa. Nam ſubiunctiua omnia a uerbis Grauitonis in, ω, deſinẽtibus declinata, ac etiam circumflexis, & terminatis in, μι, primæ coniugationis, in, ῃς, faciunt ſecundam perſonã, ι, quidem ſubſcripto. Quoniam omne uerbum in, ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthong. διὰ τοῦ, ι, deſinentes, aut propriam aut impropriam. Tertia perſona a ſecunda fit expuncto, σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθυν. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. *ῃ. In ſecũda & tertia.* *Regula.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, a prima perſona præteriti perfecti, α, in, ω, μέγα conuerſa, ſeruato augmento, ut dictum eſt. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, a prima primi Aoriſti, hoc eſt, ἔτυψα, α, in ω, conuerſo.

Ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, a prima ſecundi Aoriſti ἔτυπον, extrema in, ω, mutata. Futurum tẽpus in modo ſubiunctiuo non eſt, Aoriſtus enim utriuſque habet ſignificationem.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ͂,

INfinitiui formantur a tertiis pſonis ſingularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ ſunt, ν, conſonãs, &, αι, diphthongus, exeunt quidé in, ν, quicunque habent, ει, diphthongum, in finali ſyllaba, aut, ου, aut, α, ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibuſdam uero in, αν, deſinẽtibus, pro, α, ponitur, η, ἔθει δωρικῷ, ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, quibus, ι, non ſubſcribitur ſecundum

ueteres Grãmaticos, ut in tractatu circũflexorũ dicetur. Cætera uero omnia, tam actiua q̃ paſſiua, in, αι, exeunt. Infinitiui igitur actiui Grauitonorum uerborum terminant partim in, ειν, partim uero in, αι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Dores. τύπτειν, à tertia perſona ſingulari fit, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. Illi enim abiicientes, ι, de, ει, diphthongo, formant ſuũ infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiã ſyllabæ quantitas uariata ſit, ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινώσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ἄδε κυκλώπων. & in eodem. γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰασὸν ἔοντα.

Aeoles. Quamuis illi iidem τύπτην etiam dicant, ſicut & Aeoles, ε, in, η, conuerſo. τυπτέμεναι quoq; dicitur ab eis, ſicut ab Atticis. Conſueuerunt enim huiuſmodi formare infinitiuum, ſi cõmunis in, ειν, aut in, ουν, aut in, ναι, deſiuerit. Si in, ειν, aut in, ουν, abiicientes alteram uocalem diphthongi, hoc eſt ſubiunctiuam, ac interponentes, με, deinde, ναι, diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀροῦν, ἀρόμεναι. Si in ναι, aut penultima eſt diphthongus, aut monophthongus, ſi diphthongus, abiicientes ſubiunctiuam uocalem, interponunt, με, ut δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. ſi monophthongus, eadem manebit ante, με, ut τιθέναι, τιθέμεναι. στῆναι, στήμεναι. ἴναι, ἴμεναι.

Iones. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enũtiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, à tertia præteriti pfecti τέτυφε, adiuncta, ναι, accentuq; in penultimã retracto. Nam infinitiua in, ναι, deſinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος α.

τύψαι, à tertia perſona primi Aoriſti ἔτυψε, ε, in, αι, dipht. uerſa, uel à prima pſona adiuncto, ι, ἔτυψα, τύψαι.

ἀόριστος β.

Τυπεῖν, à tertia perſona ἔτυπε, ι, &, ν, additis, & accentu circumflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι. καὶ τυπέμεν. ſecundum eos, quos ſupra memoraui.

Μέλλων α.

τύψειν, à tertia perſona τύψει.

Μέλλων β.

Τυπεῖν, à tertia perſona τυπεῖ.

De participiis uero hoc in loco aliquid dicere ſuperfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latiſſime dicetur.

ῬΗ͂ΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

PAſſiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim a' ſe ipſis. Ab actiuis quidem præſens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ſecūdus Aoriſtus, cætera uero omnia a' ſeipſis, quorum formatio uaria eſt.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, fit a' prima perſona præſentis indicatiui actiui, ω, magno in, ο, paruum uerſo, & adiuncta, μαι, ſyllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secūda perſona τύπτῃ, & a' tertia fit, ſubtracto, τ, &, ε, &, α, præpoſita uocali ex, αι, diphthongo in, η, contractis, ſicut βέλεα, βέλη, cui ſubſcribitur, ι, & fit, ῃ, diphthongus impropria, ut τύπτεται τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐστὶ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τ, εἰς, σ, γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ, τ, τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc eſt, omnis prima perſona habens μ, κλιτικὸν cum longa, quandocūq; actiuū participium in, σ, oxytonum extiterit, ut πεποιηκώς, tunc ſecunda pſona, mutatione circa tertiam, τ, in, σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero nō in, σ, oxytonū extiterit: ut τύπτων, tunc ſecunda perſona ſubtractione, τ, tertiæ, ac uocalium commiſtione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Quam formationem omnia Grauitona uerba ac Circumflexa primæ coniugationis omnino ſequuntur. At uerba ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum aliam ſibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce, & litteratura, ſecundam faciunt paſſiuorum, ut Theodoſio & aliis placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in Grauitonis quoq; tertiam actiuorum ſecundam fecerunt paſſiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. hoc eſt, audies. manifeſte enim deus dixit mihi. hoc πεύσει dixit, quæ eſt tertia perſona Futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύσει, pro πεύσῃ ſecunda perſona, a' Futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & ſic de aliis. ex quibus quattuor etiam apud communes in uſu habentur, ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει, ὄψομαι, ὄψει. & ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Tertia perſona a' prima fit, ο, in, ε, & μαι,

Regula.

Verba circumflexa.

Regula. in ται, uerſis, τύπτομαι, τύπτεται. Regula. τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ, μ, κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ, μ, εἰς, τ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τρέποντα τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima perſona à prima plurali, extrema in, θον, mutata, τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda à ſecunda plurali, extrema in, σθον, conuerſa, τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτεσθον. Πληθ. Prima perſona à

Regula. prima ſingulari fit, μαι, in, μεθα, conuerſa, τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ, σ. Secunda pſona à tertia ſingulari fit, ται, in, σθε, uer-

Regula. ſa, τύπτεται, τύπτεσθε. Regula. πᾶν δεύτερον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς, σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia etiã à tertia ſingulari, penultima, hoc eſt, ε, in, ο, uerſa, ac, ν, cõ-

Regula. ſonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ, τ, δεχόμενον τὸ, ν, καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγε-

ἵστανται. ται; λέγονται. ἵσταται δὲ, ἵστανται. Sed quoniam de hac littera, μ, quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta eſt, cur ſic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis

Quid ſit μ. κλιτικόν. καὶ τ. καὶ ν. elicere potuimus, aperire, quod nempe, & τ, patitur, & ν. Eſt igitur μ, κλιτικὸν, quod ad formationem ſiue deductionem alicuius uerbi extrinſecus ſumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν dicitur, ut ab, μ, quod θεματικὸν appellatur, differat. Nam uerba in, μω, in ipſa prima poſitione, μ, habent, ut νέμω, βρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν merito dici poteſt. At eorũ paſſiua in extrema ſyllaba, μ, habent κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitum, ut νέμομαι, βρέμομαι. Quod Theodoſius grammaticus aſſerit dicens, κλιτικὸν δὲ, μ, ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ' ἐκ κλίσεως γεγενημένον. τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiuſmodi uerba in, μι, ac etiam optatiua in, μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & ſi per deriuationem, μ, habeant κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc ſub regula iam dicta comprehendi poſſunt, cum in breuem deſinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula poſtulat. Itaq; ea ſolum uerba quæ in, μαι, aut in, μην, exeunt, huiuſmodi regulæ ſubiecta putantur. Vbi aduertendum, μαι, ſyllabam & ſi in fine dictionis communiter pro breui ha-

τ. κλιτικόν. beatur, diphthongo tamen longam eſſe. τ, quoq; κλιτικὸν & ipſum appellari ſolet, quoties per deductionem tertiæ perſonæ ſingularis

paſſiuorum extrinſecus ſumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι, ſcilicet
in, ται, uerſa. quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν
eſt, omnino differens ſit, ſicut eſt in uerbis in, τω, deſinentibus, ut ἀνύ-
τω, φρίττω, λίτω, πέτω, & ſi hæc duo extrema in uſu non ſint, λίτομαι
tamen & πέτομαι frequentiſſime utimur. Hoc idem accidit &, ν, ν. κλι-
quoniam infinitiui in, ναι, partim habent, ν, κλιτικὸν ex ipſa deductio- τικὸν.
ne, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι, partim uero θεματικὸν, cum ab
ipſo Themate ſit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius The-
ma eſt, μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius Thema
eſt κτείνω &c. Vbi aduertendũ eſt, quod infinitiui habentis, ν, κλιτικὸν,
nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam re- Regula.
gula eſt, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ, ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ
διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in, μι, tres excipiuntur in-
finitiui in, ναι, qui per deductionem, ν, habent κλιτικὸν, quoniam
eorum penultima (aduerſante regula iam dicta) diphthongo ſcri-
bitur, hoc eſt θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes, ν, θεματικὸν, θεῖναι δοῦ-
hanc non ſequuntur regulam, ſed indifferenter & diphthongum & ναι εἶναι.
monophthongum in penultima habere poſſunt, ut patet ex κτεῖναι
ἀπὸ τοῦ κτείνω. & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiuſmodi infinitiuis.
De his uero quæ in, ειν, exeunt, tametſi illud per deductionem habẽt,
ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum
cenſemus, quandoquidem de his tantum quæ in, ναι, deſinunt, regula
loquitur cum huiuſmodi infinitiuis, ν, nunc θεματικὸν, nunc κλιτικὸν
reperiatur, quod nempe in, ειν, deſinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, à prima perſona Præteriti imperfecti actiui, interiecta Singul.
μη, inter, ο, &, ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto, τ, ἐτύπτεο.
ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, fit ἐτύπτου ἐτύπτου.
κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. ἐτύπτευ.
Βώτας μὰν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia à prima fit, ο,
in, ε, & μην, in, το, uerſis, ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκοί. Prima perſo-
na à prima plurali fit, ſicut in præſenti, ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον.
Secunda, à ſecunda plurali, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à ſecunda
duali, ον, in, ην, mutata, ἐτυπτέσθην. Differunt enim inter ſe, quoniam
tertia pluralis nec in, ι, nec in, αι, deſinit. Πληθυν. Prima perſona à
prima ſingulari fit, μην, in, μεθα, conuerſa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à ter-
tia ſingulari, το, in, σθε, conuerſa, ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à
tertia ſingulari fit interiecto, ν, &, ε, in, ο, mutato, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo Libro tertio cõmunem ſe
cuti uſum, ſatis quidem dixiſſe uidemur. Scito tamen, ſyncopam τέ-
τυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφαμαι eſſe, ἀπὸ τοῦ
τέτυφα, adiuncta, μαι, ſyllaba, ſicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam re-
Regula. gula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν
θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt, Omne uerbum Paſſiuum, ſiue Me
dium habẽs, μ, κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult proprium Actiuum, ut
τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι,
Syncopam patitur. τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantum, α, ſcilicet, fit
quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ uero in propria ἀντίστοιχα
uerſo, in; β, ſcilicet eius mediam in prima perſona, & in, π, tenuem in
ſecunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, ἐκ τοῦ, π, καὶ, σ, εἰς, ψ,
τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed
τέτυμμαι, cum alterum ſequatur, μ. Poſſumus & ſecundam à ter-
tia deducere, τ, in, σ, uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſi-
Regula. tam. hoc eſt, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται,
τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι, π, uero & σ, in ψ, unitis, fit τέτυψαι.
Δυϊκά. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis.
Secunda perſona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ, α, καὶ, σ, τέτυφθον, τέ-
τυφθον. Πλη. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε,
ſicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia ſingulari τετύφαται, in-
Tertia pſona pluralis. tericcto; ν. Vbi aduertendum eſt tertiam pluralem, hoc eſt τετύ-
φανται, ſycopam non pati, cum ex ea nihil proueniat, quod proferri
congrue poſſit, Subtracto enim, α, fit τέτυφνται, quæ quidem ſtructu-
ra prolatu impoſſibilis eſt, cum tres id genus conſonantes, nulla inter-
cedente uocali ſimul inueniantur, quæ procul dubio inter ſe minime
Regula. poſſunt cohærere. Nam omnis ſyllaba à tribus incipiens conſonan
tibus, ſecundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habe-
re debet, ut σκῆπτρον. Supplendum eſt igitur per proprium partici-
pium, & uerbum ſubſtantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quod & in aliis hu-
Verba ſecũdæ coniug. iuſmodi ſeruandum eſt. Hoc idem fit in uerbis ſecundæ cõiugatio-
nis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλε-
χμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem, χ, in propria ἀντίστοιχα,
Verba tertiæ, quartæ & ſextæ cõiuga. eodem modo quo ſupra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ ἐκ τοῦ, κ, καὶ
σ, εἰς, ξ, λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoq; in aliis numeris atq; perſonis
contingit. At in cæteris coniugationibus Præteritum paſſiuum pari
modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ, μαι. Sed in tertia & quarta coniu

gatione, & in quibuſdam uerbis ſextæ, interponitur, σ, ante, μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς, κα, συλλαβῆς, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia ſimiliter. Quod autem huiuſmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in uſu non ſit, factum quidem eſt ob quandam aduerſantem regulam, quæ talis eſt.

Regula.

Verba paſſiua quæ, μ, κλιτικὸν habent, & ſyllabis propria actiua excedunt, eandem ſeruare penultimã debent, quæ in prima pluralis numeri perſona ſuorum Actiuorum necnon in genitiuo participii actiui temporis eiuſdem inuenitur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At cum prima perſona pluralis numeri præteriti actiui, hoc eſt, πετύφαμεν, & genitiuus participii temporis eiuſdem, uidelicet πετυφότος, diuerſam habeant penultimam, hæc quidem, α, illa uero, ο, μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit, hoc eſt, πέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut Libro. I I. uidere licet. Vtraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, à cõmuni uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Præt. tertiæ coniuga. &c.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in, μαι, conuerſa, ac, σ, interiecto. Nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum quæ Grauitona ſunt, in, κα, deſinens aſſumit, σ, in formatione paſſiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt, σ.

Quinta reſpuit. σ.

Secunda pſona à prima fit, μαι, in, σαι, mutata, & p unicũ, σ, enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πεφράσμαι, πέφρασαι. Tertia quoque deducitur à prima, μαι, in, ται, conuerſa, πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in, θον, mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona à ſecunda fit eiuſdem numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecundæ. Πληθ. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in, μεθα, conuerſa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα. Secunda à tertia ſingulari, ται, in, θε, conuerſa, ut πέπεισται, πέπεισθε. πέφρασται, πέφρασθε, At ubi nulla conſonans interceſſerit, σ, omnino erit interponendum, ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται. βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν, ſcilicet ante, ται, immiſſo, ſi tamen

alia non interceſſerit conſonans, tres etenim nulla interueniente uo-
cali ſimul inuenirentur, quæ (ſicut iam dictum eſt) minime poſſunt
cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante, ται, aliqua uocalis extiterit, ni-
hil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare poſſimus, ut
πεποίηνται, πεπίλωνται. Hæc autem formatio dualis numeri, ſimul
& pluralis, communis quidem eſt paſſiuis omnibus præteritis, quo-
Verba in ζω, σω, ξω. rum actiuum in, κα, terminatur. Deſinentia uero in, ζω, ſiue in, σω,
& in, ξω, futurum facientia, ad ſecundam reducuntur coniugationẽ.

Præteritum etiam quintæ coniugationis ſimiliter ab actiuo fit, ex-
Verba quintæ coniug. trema ſcilicet in, μαι, conuerſa. Vbi aduertendum eſt, uerba quæ ha-
bẽt uel. λ, uel, ρ, illud ſeruare in actiuo, & paſſiuo præterito, ut ψάλλω,
ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero, μ, uel ſolũ,
uel cum, ν, habent, id quidem ſeruant, ſed, η, interponitur, διὰ τὴν καλ-
λιφωνίαν, quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum eſt, ut
νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμη-
κα, τέτμημαι, & alia ſimiliter, quæ in præterito actiuo annotata ſunt.
Verba in. νω. Quæ uero in, νω, deſinunt, ν, minime ſeruant, ſed id quidem in acti-
uo præterito propter ſequens, κ, in, γ, transferunt. At in paſſiui præ-
teriti formatione illud in, μ, uertunt, cum forte alterum, μ, ſequatur,
ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum perſona
ſeruabitur, nam ſecunda quidem & tertia illud, ν, rurſum aſſumit, ut
πέφανσαι, πέφανται. Ἰλιάδος β. Τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. At με-
μεμίασμαι. μεμόλυσμαι. μίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in, σ, Atticorum more tranſtulerunt. μεμένη-
κα uero, & μεμένημαι cuius Thema eſt μένω, aſſumpſerunt, η, tanquam
à circumflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω νενέμηκα,
νενέμημαι. Diſſyllaba uero quæ ante, ν, uel, ι, uel, ει, uel, υ, habent, omni-
no, ν, reſpuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα, ἔκταμαι.
θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλυσμαι cuius actiuũ
preteritum eſt μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidem triſyl-
Verba ſextæ. labum eſt. Præteritum uero paſſiuum ſextæ coniugationis ab acti-
uo fit, extrema in, μαι, conuerſa, ſed ante, μαι, ut plurimum recipit, σ,
ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, ξέω, ἔξεκα, ἔξεσμαι. Sed & quædam
inueniuntur, quæ quidem, σ, non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα,
τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem
Præteritum uerborum quæ circumflexa ſunt, ſi longam habue-
Penultima præt. paſſiui. rint penultimam, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit, ut
ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. Si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέ-
λεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem

ſane' habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi a' uerbo deſinente in, ω, ueniat, ut πέτυφα, πέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι, πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ Grauitonorum, quoꝶ præteritum paſſiuum rurſus aſſumit, ε, uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in, ο, paruum cõuerſa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inuenitur & κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ, ρ, habent cum aliqua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis, ε, reperiatur. horum enim præteritum paſſiuum, ε, mutat in, α, ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. θρέφω, τέθρεφα, τέθραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ, ε. At in uerbis in, μι, deſinentibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehenditur, ut δέδωκα, δέδομαι.

Verba in μι.

De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata, libro. III. ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quẽadmodum ea fiat Ionice, latius q̃ eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam a' tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non, ν, ſicut alii, ſed, α, breuem interponentes inter ultimã ſyllabam atq; penultimam. Sed quia ante, ται, finalẽ ſyllabã tertiæ perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoq; formationem eſſe oportuit. Nam in uerbis quidem Grauitonis primæ coniugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante, ται, aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba cõprehenſam, quibus diſiunctis, &, α, interpoſito, ac priori tenui in propriam aſpiratã conuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς. eſt enim regula, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλὸν, τρέπει τὸ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ, α, ποιοῦσιν οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν οἷον πέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται.

Tertia plu. Ionice.

Verba primæ & ſecundæ.

Tertia quoq; pluralis præteriti pluſquamperfecti eodem formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο, ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam a' tertia ſingulari faciunt, uertentes, σ, in figuratiuam conſonantem præteriti medii, ubi ante, ται, extiterit. Quia, quandocunq; tertia cõmunis Grauitonorum per, σ, profertur, tertia Ionice figuratiuam conſonantem præteriti medii ſibi adſciſcit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισται, καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασται, καὶ ἰωνικῶς ἐῤῥάδαται. Ὀδυσ. υ. αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uero & ὀρύττω & ſimilia, quæ, ξ, habent in futuro, ad ſe-

Verba tertiæ & quartæ.

Quæ, ξ, habent in futuro.

Verba quinte coniuga. cundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea ſolum uerba, quæ in, ρω, deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionice formatá, cum in tertia cõmunis præteriti, ρ, tenue ante ται, forte exiſtat. Nam, ρ, cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλόν. &c. ρ, quod in tertia cõmuni perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρμαι, ἔσπαρται, ἐσπάραται, ſicut κένιπται, κενίφαται, διὰ τοῦ, π, εἰς, φ.

ρ. cũ tenuib. tenue cum aſpiratis aſpiratum.

Verba ſextæ. In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionice formari non poteſt, in his uerbis, quorum tertia ſingularis, σ, habet ante ται, ut ἤκουσται, eo ꝙ figuratiua littera medii præteriti non eſt conſonans in quam, σ, mutandum eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diphthongus. At in his, quorum tertia communis in, ται, puram deſinit, hoc eſt abſq; σ, tertiam pluralẽ ἰωνικῶς apte formari poterimus, ſi ſolum, α, ante, ται, poſuerimus, ac penultimam, quæ eſt in uoce cõmuni ſi longa fuerit, corripuerimus, ut ἐρύω, ἔρυται, ἐρύαται. Ἰλιάδος α. οἵ τε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται. κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσσείας δ. αἱ δ᾽ ἄλλαι κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquãdo productam ſeruant. Ὀδυσσείας α. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius Thema eſt δαίομαι diuido.

Circũflexa & in μι. De Circumflexis, & uerbis in, μι, quoniam à ſexta coniugatione deducuntur, idem eſt intelligendum. Nam ſi tertia communis præteriti paſſiui in, ται, puram deſiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, ſicq; α, ſolum interpoſito, tertia fiet ἰωνικῶς, ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάαται autem nõ dicimus, ſicut nec ἱστάασι, & alia huiuſmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται.

Tertia pluralis præteriti pluſquã perfecti. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti pluſquamperfecti fiet, ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen & βεβολήατο, & κεχλάατο, & alia multa apud Poetas metri gratia productam ſeruare antepenultimam conſtat, Ὀδυσ. η. ἔνθ᾽ ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο. & Ἰλιάδος ι. ἔνθεν δ᾽ ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Ὀδυσσείας ξ. δὴ γὰρ κεχλάατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati, formant tertiam perſonam pluralẽ, alioꝝ quoq; temporum mittentium tertiam ſingularem aut in, ται, aut in το, nec ſolum in modo indicatiuo, ſed etiam optatiuo, α (ut ſupra dictum eſt) interponentes, ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος η. οἱ δ᾽ ἕατ᾽ εἰν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ δαρ-

δεύοντες. In Optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β. Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ ὀδυσσείας α. Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα. ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύμμην, à præterito paſſiuo fit, μαι, in, μην, conuerſa, ac etiam altero, ε, præpoſito, ſicut in actiuis, ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uero paſſiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit, ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην, & cætera, ſicut Libro. I I I. ſatis dictum eſt.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, fit à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in, ην, mutata, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Pro quo annotandum, ꝙ ſi uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut ſecundæ, tertia perſona Præteriti paſſiui ſemp habebit duas tenues cũ, αι, diphthongo finali, in eadẽ cõprehenſas ſyllaba, quibus in ꝓprias denſas mutatis, ac etiam extrema in, ην, fit primus Aoriſtus paſſiuus, abiecta (ut diximus) conſonante in præterito pfecto geminato, ſi forte extiterit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum pfectum aut in, ται, puram, aut in, ται, cum aliqua conſonante terminabit. Si in, ται, purã, mutata, τ, tenui in ꝓpriã aſpiratam, purã eandem ſeruabit Aoriſtus paſſiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & ſimilia inueniuntur apud Poetas per, ν, licet in præterito omnino abiiciatur. Ἰλιάδος χ. Ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Ἐμνήσθην etiã ἀπὸ τοῦ μέμνηται aſſumpſit, σ, & ἐῤῥάσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥαται. Si uero cũ aliqua conſonante præcedente deſiuerit, eandem ſeruabit Aoriſtus ante θην, ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην abſq; σ, ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius Thema σώζω. ἐσώσθην enim dicẽdũ fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Ἐμιάνθην uero à præterito cõmuni, hoc eſt, μεμίανται fit, non autẽ à præterito Attico, quod eſt μεμίασται, διὰ τοῦ, σ, Sunt autẽ huiuſmodi cõſonãtes præcedẽtes, ται, ſyllabã tertiæ pſonæ præteriti paſſiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ, quas ſeruat & Aoriſtus paſſiuus, π, tamẽ & κ, in ꝓprias aſpiratas mutatis. Hoc quoq; annotandũ eſt, ambos Aoriſtos paſſiuos ſimilẽ habere & formationẽ & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerboꝝ in, μι, in omnibus modis, ac etiã participiis, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunq; participium inuenitur terminatum in, σ, extremam habens acutam, ac declinatum per, ντ, ut eſt τεθεὶς, τεθέντος. τυφθεὶς,

Atten.

Conſonantes præcedentes.

Regula.

τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis in, ν, deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in, μι, planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in, μι, participium formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἐτίθης.

Imperatiuus uero in, θι, deſinit, τίθετι, τύφθηθι. Sed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in, τ, mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in, ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circumflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ.

Penultima Aoriſti pri. Infinitiuus uero in, ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiuſmodi Aoriſti, & quæ ſequuntur libro. I I I. ſatis diximus. Sed de de tertia perſona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Tertia βοιωτικῶς. Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiuncta, σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad ſimilitudinem participii neutri generis eiuſdem tēporis, præpoſito, ε, ſyllabico augmēto, & accētu in antepenultimā retracto, ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam formari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in, ον, mutata, & accentu in antepenultimā retracto, ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδ. γ. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habent participium in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, prima perſona & tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Ἀόριστος. β.

Ἐτύπην, fit à ſecundo Aoriſto actiuo, extrema in, ην, mutata, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, ſicut ἔδαμεν pro ἐδάμησαν. Ἰλιάδος μ. Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων. α.

Τυφθήσομαι, à ſecunda perſona primi Aoriſti paſſiui, expuncto augmento, & adiuncta ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων. β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à ſecunda perſona ſecundi Aoriſti paſſiui ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτου, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui fit, expuncto incremento, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς

τύπτεο,

τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκο-
λιασταῖς, φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ ſequuntur, uide Libro III.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

τέτυψο, fit à ſecūda pſona præteriti pluſquāperfecti, ſimile augmē
tum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος α.

τύφθητι, τυφθήτω, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος β.

τύπηθι, à tertia ſecūdi Aoriſti paſſiui ἐτύπη. Sed de his ſatis. Lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

OPtatiui paſſiui omnes à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt extre
ma in, μην, conuerſa, ac, ι, penultimæ adiuncto, demptis ambo
bus Aoriſtis, qui actiuorum more à genitiuis ſuorum participiorum fiunt.
Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐν τῷ τέλει τὸ, μ, κλιτικὸν Regula.
μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς, μην, καὶ πρὸ τῆς, μην, δεχόμενον τὸ, ι,
τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc eſt, quod omne paſſiuum, ſiue mediū, habens in fine
μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in, μην, & ante μην, ſuſci-
piens, ι, optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην, ἐτυψάμην, τυψαίμην.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima perſona præſentis τύπτομαι, μαι, in, μην, con-
uerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ſicut modo dictum eſt.
Δυϊκῶς. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύ-
πτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima perſona præteriti perfecti paſ-
ſiui, μαι, in, μην, ac, ι, penultimæ uocali adiuncto, ſicut in præſenti, ſi ta
men ſola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum eſſe
oportet, non quamuis tamen. Excipitur enim, υ, ac omnino diphthon-
gus ex eo conſiſtens. Puram uero, cum nulla conſonans intercidat in-
ter ipſam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι,
κεχρυσώμην. τέθειμαι, ſiue τέθημαι, τεθείμην. ἕσταμαι, ἑσταίμην. λέλυ-
μαι, λελοίμην. Alioqui formari non poteſt, ſupplendum igitur erit
per participium eiuſdem temporis, & uerbum ſubſtantiuum εἰμὶ, ut
λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη.
τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participii eiuſdem tempo-
ris fit, extrema in, ην, mutata &, ι, penultimæ adiuncto, ut τυφθεὶς,

τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda perſona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. Quo in loco aduertendum eſt, ꝙ quandocunq; prima perſona pluralis optatiuorum ante, μεν, diphthongum habuerit, ſubtracto, μ, facit tertiam perſonam pluralem, ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν Cum uero habuerit monophthongum, hoc eſt, ſolam uocalem, tunc in, σαν, mittit tertiam pluralem, ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At ſi in prima perſona ipſa monophthongus per ſyncopam abiiciatur, non extrema quidem mutata in, σαν, ſed ſubtracto, μ, ſolum, fit tertia pluralis, cum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circumflexum, cum natura ſit longa ante breuē, ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam Grauitonorum ꝗ Circumflexorum & terminatorum in, μι, habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.

Ἀόριστος β.

Τυπείην τυπείης τυπείη &c. ſicut & primus.

Μέλλων α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi Aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima perſona ſecundi Futuri. τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulo poſt Futuri, τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula eſt, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, Actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione, μαι, paſſiuum fit, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secũda pſona à tertia fit expũcto ſcilicet, τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. At ſi hæc

Regula antiquorũ. formandi ratio nõ placet, antiquorum regulã ſequi poteris, quæ talis eſt, καθόλου τὰ γ' τὰ πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερα ἐστὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Vniuerſaliter tertiæ pſonæ actiuorum ſubiunctiuorum, ſecũdæ ſunt paſſiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃ, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι,

τύπτῃ. Tertia pſona τύπτηται, à prima ſingulari, penultima in, η, & extrema in, ται, mutatis. Δυϊκός. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Poſſunt & hæc omnia formari à præſenti tẽpore indicatiui paſſiui, ε, in, η, &, ο, in, ω, ubiq; mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν, τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & ſic de aliis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima pſona Præteriti paſſiui, penultima uocali in, ω, μέγα conuerſa, ſi ſola ac pura fuerit, & accentu circumflexo in penultimã retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non poteſt etiã ſi penultima eius, υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea cõſiſtens, ſicut etiã de præterito optatiui paſſiui dictũ eſt. Icirco hoc etiã in loco p participium paſſiui Præteriti, & ſubſtãtiuum uerbũ ſupplendum erit, ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia pſona ſingularis numeri ſuorum Indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in, ω, circũflexum mutata.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interiecto. Nam omne uerbum Paſſiuum, ſiue Medium habens in tertia perſona, τ, κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunq; ſit temporis, format infinitiuum, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante, τ, alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ Coniugationis Grauitonorũ, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda pſona plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de aliis temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in, σθε, deſinit. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π, in, φ, &, τ, in, θ, uerſis ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ, in, χ, &, τ, in, θ, mutatis, accentu quoq; in penultimã tranſlato, quanquam Regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς, θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omnis infinitiuus in, θαι, deſinens, & tempore & tono ſimilis Regula.

uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectū, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam ſecundus Aoriſtus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. At in aliis coniugationibus, ται, in, θαι, mutata ſicut in præſenti, ac eadem conſonante ſeruata, quæ ante, ται, forte extiterit, fit infinitiuus, ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψάλθαι. Si uero nulla præceſſerit conſonans, σ, omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, πέτυφθε, πετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut ſupra.

Ἀόριστος α. τυφθῆναι.

Ἀόριστος β. τυπῆναι.

A tertia ſingulari proprii Aoriſti addita, ναι. Cætera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErba Media in præſenti, & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum plusquamperfectum, ambos Aoriſtos, & utrunque Futurum. Neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquamperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos Aoriſtos, & utrūque Futurum, quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationē cum paſſiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras Græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, auſus ſum Theodori Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus Medii uerbi, ſicut in libro primo poſitum eſt.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

παρατατικός.
ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.
παρακείμενος.

τέτυπα, a præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ
græce χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante, α, finalem loco
eius conſonantis, quæ fuerit ante, α, præteriti actiui, qua accepta, præ-
teritum medium ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac
etiã participiis, ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε, τετυφὼς, τετυπώς.
Quomodo autẽ accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte.
Nam præſens aut in, ω, purum deſinit, aut in, ω, non purum. Si in, ω, In.ω.purũ
purum, ſiue diphthongus præcedat, ω, ſiue uocalis, ea ſola remanet
ante, α, finalẽ in præterito medio, ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα.
λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in, ω,
purum exeuntia, quæ mediũ præteritũ habeant. Quæ uero ante, ω,
habẽt aut, ει, aut, ου, omnino carent medio præterito, præter ἀκούω.
Si uero in, ω, non purum deſinat uerbũ, aut ſimplex conſonans præ- In. ω. non
cedit, ω, aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante, α, ut λείβω, λέλειφα. purum.
μέσος λέλειφα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut
poteſtatẽ. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequi-
tur ſupradictam regulam, quia mediũ præteritũ eam aſſumit conſo-
nantem, quæ, ω, finali in præſenti iuncta eſt, ut ἐρέγκω. μέσος παρακ.
ἐρέρογκα. At ſi, σσ, geminatum fuerit ante, ω, ſiue, ττ, tunc futurum aut In, σσω. ſi
in, ξω, deſinit, & tũc medium præteritum, γ, ſibi adſciſcit, ut πλήσσω, ue. ττω.
ſiue πλήττω, πέπληγα. Aut in, σω, & tunc medium præteritum, δ, ſibi
uendicat, ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα μέσος ἤρεδα, ſi in uſu habea-
tur. Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit, ω, ut eſt, ζ, illud In. ζω.
idem intelligendum, quia ſi Futurum in, ξω, deſiuerit, medium
præteritum γ, ſibi uendicabit, ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si, σ, δ, ut
φράζω, φράσω, πέφραδα. At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc πτω. κτω.
eſt, πτ, κτ, & μν, medium præteritum priorẽ aſſumit, cum ſit ꝑprium νμω.
coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα.
τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. Nam, τ, &, ν, cum per παρέμπτωσιν extrin-
ſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt.
Quædam tamen inueniuntur, quæ partim, β, habent ante, ω, partim
uero, φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω, quæ cũ & ipſa, τ, aliun- In. βω. φω
de ſibi adſciſcãt, opus eſt ut, β, quæ media eſt, &, φ, aſpirata, in legiti-
mam ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, π, ſcilicet, ut tenuis te-
nuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ, ſicut

κτ, quandoquidem neq;, β, neq;, φ, ulla ratione, τ, præcedere poteſt, ob incongruam conſonantium ſtructuram. Iccirco βλάπτω dicendũm erit, non autẽ βλάβτω. ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autẽ κρύβτω, καλύβτω, σκαφτω. Attamen præterita media ſuorũ pſẽtiũ ꝓpriam ſeruant figuratiuã, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniã à ſingulis huiuſmodi uerborũ ſingula deriuãtur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta eſt illa cõmunis regula quæ

Regula. dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidẽ nomina prius nobis diſcenda erunt, q̃ uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubiq; aſpirata in, τ, tenuẽ, ut ſupra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerẽ, ſi in uſu haberẽtur. Vnde ἀόριστος, β, ἔταφον, & ἔβαφον. paſſiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ ταφῇς ταφῇ. & βαφῶ βαφῇς βαφῇ. Vnde Phalaris epiſtola ad Imeræos. λογίσασθε δὲ ὡς ὁπούποτε ἂν ταφῇ στησίχορος ἱμεραῖός ἐστι, & quod citaſſe non pigeat apud noſtros Pſalmo. 67. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι. hoc eſt. ut intinguatur pes tuus in ſanguine. Nec ignoro Etymologum Auctorẽ aliam horum uerborum à remotis accerſitam tradere originem.

μίμνω. μίμνω, tamen ἐκ τοῦ μένω, ζουσῇ τοῦ, ε, εἰς, ι, ὡς ἔχω, ἴσχω, ν, habet τὸ χαρακτηριστικὸν, unde præteritum medium μέμονα, μ, enim additiria eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio ſeruaretur, quia, μ, præcedere litteram, ν, poteſt, ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit, ſicut à τέκω, τίκτω, ζουσῇ τοῦ, ε, εἰς, ι, π, conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur, quia, τ, litteræ (quanquam & ipſa tenuis ſit) ſubiici non patitur. & ſic in aliis huiuſmodi, ſi qua inueniatur. In quibus conſiderandum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primitiui, & quæ extrinſecus ſumpta, ut ἔπω, ἵσπω, & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiã parium ſyllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis Grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circumflexis uero unã minuitur ſyllaba, ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penul-

Penultima præteriti medii. timam quoq; habet eandem cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medii formationem inflexionemq; pertinent, hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq; (ut puto) Libro. II. cõplexus ſum, nihil aliud addendum aut repetendum

putaui. Igitur ad Grauitonorum uerborum exempla tranſitum faciens, ad ſingulas coniugationes prinentia ſcribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos, numeroſq́; ac perſonas, ſecundum rationem uarioꝝ idiomatum primi exempli locum ſibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΊΓΜΑΤΑ ΤΩ͂Ν.

βαρυτόνων ῥημάτων.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς.

Λείβω, λείβεις, λείβει, καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε, καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι, καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς.

Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος.

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθ. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι, καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι, καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς, καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφη διὰ τοῦ, η, in prima & tertia perſona ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πλη. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος α.

Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πλη. ἐλείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Ἀόριστος β.

Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντ. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων α.

Λείψω, λείψεις, λείψει, καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυν. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι, καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυν. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων β.

λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πλη. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

λεῖβε λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πλη. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πλη. λελείφετε, λελειφέτωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Ἀόριστος β.

λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πλη. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθυν. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθυν. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Ἀόριστος α.

λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυν. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν, αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθυν. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Ἀόριστος β.

λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς, λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων α.

λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθυν. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων β.

λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πλη. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πλη. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυν. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι, καὶ ἀττικῶς, ἐὰν ἐλείφω, ἐλείφῃς, ἐλείφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυν. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβον δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς ἐλειφέμεναι, καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος β.

Λιβεῖν κοινῶς, καὶ λιβεῖν δωρικῶς, καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λείψειν, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Λιβεῖν, quemadmodum & ſecundus Aoriſtus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πλη. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πλη. ἐλειβό-

μεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

παρακείμενος.

λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσὶν, καὶ ἰωνικῶς λελείφαται. ἀττικῶς ucro εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται. καὶ τὰ λοιπά.

ὑπερσυντελικός.

Ἐλελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεθον, ἐλελείφθην, ἐλελείφθην. Πληθυν. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐλελείφατο. ἀττικῶς ucro εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Ἀόριστος α.

Ἐλείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθυν. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Ἀόριστος β.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πλη. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων α.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πλη. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται

Μέλλων β.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθυν. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε, λιβήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δυϊκά. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πλη. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πλη. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος α.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

λίϐηθι, λιϐήτω. Δυϊκά. λίϐητον, λιϐήτων. Πλη. λίϐητε, λιϐήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειϐοίμην, λείϐοιο, λείϐοιτο. Δυϊκά. λειϐοίμεθον, λείϐοισθον, λειϐοίσθην. Πληθυν. λειϐοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειϐοίμεσθα, λείϐοισθε, λείϐοιντο, καὶ ποιητικῶς λειϐοίατο.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πληθ. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ ἀττικῶς λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθ. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος β.

Λιϐείην, λιϐείης, λιϐείη. Δυϊκά. λιϐείητον, λιϐειήτην. Πλη. λιϐείημεν, καὶ δωρικῶς λιϐείημες, λιϐείητε, λιϐείησαν, καὶ συγκοπῇ λιϐεῖμεν, λιϐεῖτε, λιϐεῖεν.

Μέλλων α.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πλη. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων β.

Λιϐησοίμην, λιϐήσοιο, λιϐήσοιτο. Δυϊκά. λιϐησοίμεθον, λιϐήσοισθον, λιϐησοίσθην. Πληθ. λιϐησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιϐησοίμεσθα, λιϐήσοισθε, λιϐήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιϐησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν λείϐωμαι, λείϐῃ κοινῶς, καὶ λείϐηαι ἰωνικῶς, λείϐηται. Δυϊκά. ἐὰν λειϐώμεθον, λείϐησθον, λείϐησθον. Πληθυν. ἐὰν λειϐώμεθα, καὶ δωρικῶς λειϐώμεσθα, λείϐησθε, λείϐωνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Λελειμμένος, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐάν, ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Πλη. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε, λειφθῶσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυντ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἱλεῖφθαι.

Ἀόριστος α.

Λειφθῆναι κοινῶς καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. Ἀόριστος β.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων λελείψεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. καὶ τὰ λοιπὰ ad paſſiuorum ſimilitudinem.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι, καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεας, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβης, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθ. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν, καὶ ἀττικῶς εἰλοίβειν, εἰλείβεις, εἰλοίβει. Ἀόριστος α.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πλη. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. Ἀόριστος β.

Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πλη. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων α.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων β.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβε, ἐλοιβέτω. &c.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθ. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστον β.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθυν. λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυντ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυντικά. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν, καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι, ἐλοίβοις, ἐλοίβοι.

Ἀόριστος α.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυν. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος β.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων α.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πλη. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων β.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λείβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε. λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον λελοίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι, καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἰλοίβω, εἰλοίβῃς, εἰλοίβῃ.

Ἀόριςος α.

Ἐὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Ἀόριςος β.

Ἐὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε, λίβωνται.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, λελοιβέναι κοινῶς καὶ εἰλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριςος α. λείψασθαι. Ἀόριςος β. λιβέσθαι.

Μέλλων α. λείψεσθαι. Μέλλων β. λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum Grauitonoꝝ per tria genera diſtincta actiuum ſcilicet, paſſiuum & medium, in modo Indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεςὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα	τέτραμμαι,	τέτροπα,
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν,
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρις. α.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρις. β.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. α.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
μέλ. β.	τραπῶ,	τραπήσομαι,	τραπεῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ		τετράψομαι.	

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	ἐνεστώς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστ. α.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστ. β.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων α.
γραφῶ,	γραφήσομαι,	γραφοῦμαι.	μέλλων β.
	γεγράψομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα,	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ἐνεστώς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα.	παρακ.
λέλοχα.			ἀττικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν			ἀττικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος α.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β,
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων α.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β.
	λελέξομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ἐνεστώς.
ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
δέδηχα,	δέδηγμαι,	δέδηχα.	παρακείμ.
ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήχειν.	ὑπερσυντ.
ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.	ἀόριστος α.
ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.	ἀόριστος β.
δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.	μέλλων α.
δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.	μέλλων β.
	δεδήξομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.	Ἐνεστώς.
ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.	παρατ.
τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.	παρακείμ.
ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.	ὑπερσυντ.

ἀόριστος α.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριστος β.	ἔτρυχον	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων α.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Ἄδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον,	ἠδόμην,	ἠδόμην.
παρακείμ.	ἦκα	ἦσμαι,	ἦδα.
ὑπερσυντ.	ἤκειν,	ἤσμην,	ἤδειν.
ἀόριστος α.	ἦσα,	ἤσθην,	ἠσάμην.
ἀόριστος β.	ἦδον,	ἤδην,	ἠδόμην.
μέλλων α.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		ἤσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακείμ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ὑπερσυντ.	ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.
ἀόριστος α.	ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.
ἀόριστος β.	ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην.
μέλλων α.	πείσω,	πεισθήσομαι,	πείσομαι.
μέλλων β.	πιθῶ,	πιθήσομαι,	πιθοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		πεπείσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.
παρατ.	ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.
παρακείμ.	ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.
ἀττικῶς.	ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.
ὑπερσυντ.	ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.
ἀττικῶς.	ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.
ἀόριστος α.	ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.
ἀόριστος β.	ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.
συγκοπῇ	ἦλθον,		ἠλθόμην.
μέλλων α.	ἐλεύσω,	ἐλευσθήσομαι,	ἐλεύσομαι.

ἐλυθῶ,

ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ,	ἐλυθήσομαι,	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλθοῦμαι.	μέλλων β.
	ἠλθύσομαι,		μετ' ὀλί. μέλ.
	ἐληλύσομαι.		καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ἐνεστώς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυντ.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α.
φραδῶ,	φραδήσομαι,	φραδοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφράσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ὀρύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.	Ἐνεστώς.
ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.	παρατ.
ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα.	παρακείμ.
ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.	ἀττικῶς
ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγειν,	ὑπερσυν.
ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.	ἀττικῶς.
ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.	ἀόριστος α.
ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.	ἀόριστος β.
ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι,	ὀρύξομαι.	μέλλων α.
ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι,	ὀρυγοῦμαι.	μέλλων β.
	ὀρύξομαι, καὶ ὀρωρύξομαι. ἀττικῶς.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα,	
Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.	Ἐνεστώς.
ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.	παρατ.
ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.	παρακείμ.
ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.	ὑπερσυν.
ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.	ἀόριστος α.
ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.	ἀόριστος β.
ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων α.
ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων β.
	ἐψάλσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Στέλλω,	στέλλομαι,	στέλλομαι.
παρατ.	ἔστελλον,	ἐστελλόμην,	ἐστελλόμην.
παρακείμ.	ἔσταλκα,	ἔσταλμαι,	ἔστολα.
ὑπερσυν.	ἐστάλκειν,	ἐστάλμην,	ἐστόλειν.
ἀόριστος α.	ἔστειλα,	ἐστάλθην,	ἐστειλάμην.
ἀόριστος β.	ἔσταλον,	ἐστάλην,	ἐσταλόμην.
μέλλων α.	στελῶ,	σταλθήσομαι,	στελοῦμαι.
μέλλων β.	σταλῶ,	σταλήσομαι,	σταλοῦμαι.
μετ. ὀλ. μέλ.		ἐστάλσομαι,	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.
παρατ.	ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.
παρακείμ.	κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.
συγκοπή.	κέκμηκα,	κέκμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμειν.
συγκοπή.	ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.	
ἀόριστος α.	ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.
συγκοπή.	ἐκμήθην.		
ἀόριστος β.	ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.
μέλλων α.	καμῶ,	καμηθήσομαι,	καμοῦμαι.
συγκοπή.		κμηθήσομαι.	
μέλλων β.	καμῶ,	καμήσομαι,	καμοῦμαι.
μετ. ὀλ. μέλ.		κεκαμήσομαι.	
συγκοπή.		κεκμήσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι.
παρατ.	ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.
παρακείμ.	τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.
συγκοπή.	τέτμηκα,	τέτμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμειν.
συγκοπή.	ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμην.	
ἀόριστος α.	ἔτεμα,	ἐτεμήθην,	ἐτεμάμην.
συγκοπή.		ἐτμήθην.	
ἀόριστος β.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων α.	τεμῶ,	τεμηθήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β.	ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.

	πετεμήσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.
	πετμήσομαι.		συγκοπή.
Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.	παρατ.
πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.	παρακείμ.
ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.	ὑπερσυν.
ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.	ἀόριστος α.
ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.	ἀόριστος β.
φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων α.
φανῶ	φανήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφάνσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.	παρατ.
κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.	παρακ.
ἐκεκλίνειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.	ὑπερσυν.
ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.	ἀόριστος α.
ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.	ἀόριστος β.
κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.	μέλλων α.
κλινῶ,	κλινήσομαι;	κλινοῦμαι.	μέλλων β.
	κεκλίσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μ'σα.	
Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.	Ἐνεστώς.
ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.	παρατ.
ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.	παρακ.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν.	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος α.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων α.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β.
	ἐσπάρσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ἝΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΆ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ἀκούω,	ἀκούομαι,	ἀκούομαι.	Ἐνεστώς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παράκ.
ἀκήκοκα,	ἀκήκουσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.

ὑπερσυντ.	ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.
ἀττικῶς	ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην	ἠκηκόειν.
ἀόριστος α.	ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην,
μέλλων α.	ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι,
μετ' ὀλ. μέλ.		ἠκούσομαι.	
ἀττικῶς.		ἀκηκόσομαι.	
	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Παύω,	παύομαι,	παύομαι.
Παρατ.	ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.
Παρακ.	πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.
ὑπερσυν.	ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.
ἀόριστος α.	ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην
ἀόριστος β.	ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.
μέλλων α.	παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.
μέλλων β.	παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		πεπαύσομαι.	

Exempla autem hæc, etſi omnia in uſu nõ ſunt, poſita tamen ſunt, ut habeamus formam Grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ' ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΕ'ΝΩΝ ῬΗΜΑ'ΤΩΝ.

TA' περισπώμενα ῥήματα, hoc eſt, Circumflexa uerba uti ſæpius dictum a' ſexta coniugatione, Grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab his ſolum quæ in penultima habent ſiue, ε, ſiue, α, ſiue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur Circumflexa, eó quod habeãt circumflexum accentum in ultima, a' qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis ſimul uariantur, ut in Grauitonis dictum eſt. Sed ſciendũm ſynæreſim pro craſi poni, & ex præcedente uocali breui fieri ſemper, quemadmodum & in nominibus ſynæreſiatis de-

clatatum eſt. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ ꝑ ſupradictas tres uocales diſtinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc eſt, Formatiuas litteras appellare poſſumus, quẽadmodum & Conſonantes in Grauitonis. Per ea enim cognoſcimus unumquodq; uerbũ quotæ ſit coniugationis. Quibuſdã tamen placet, quẽadmodũ Dionyſius Thrax affirmat, ut ꝑ extremam ſecundarum ꝑſonarum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. Nã prima coniugatio in, εις, per ſynæreſim facit ſecundã ꝑſonam contractam, ut ποιεῖς. Secunda in, ᾳς, ſubſcripto, ι, βοᾷς. Tertia in, οις, χρυσοῖς. Eſto igitur. E. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexoꝝ. A. ſecundæ. O, tertiæ. Quæ qdẽ ſeruãtur in omnibus modis, tam actiuoꝝ, q̃ paſſiuorum, quantum ipſa natura fert, etſi cõmunes ſynæreſium regulæ aduerſari uideantur, ꝓprias enim ac diſtinctas ſynæreſes habet unaquæq; Circumflexoꝝ coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertẽdum eſt, futurum in, σω, deſinẽs, ſuperare præſens una ſyllaba, ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiuſmodi eſſe à circũflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à Grauitonis ꝓpriis circumflexoꝝ, mutatis, ε, &, α, in, η, &, ο, in, ω, ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibuſdã maneant immutabiles, ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Cõiug. a. 2. perſona noſcitur.

Futuro unde.

Penultimam etiã futuri ſeruant in præterito ꝑfecto, & præterito pluſquamꝑfecto, & in primo Aoriſto in omnibus uerbis circumflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

Penultima præteritorum.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM VERBOR.

PRima igitur coniugatio circũflexoꝝ à uerbis ſextæ coniugatiõis Grauitonorum in, εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit, ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda ꝑſona & tertia in, ει, diphthongum ꝓpriam deſinunt, ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in Futuro ante, σω, η, hoc eſt, cum præſens longam habeat penultimam, ſiue natura, ſiue poſitione, ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat, νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur & ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præſens in, ω, purũ deſiuerit, Futurũ habebit, η, ante, σω, ut νοῶ, νοήσω. Etiam ſi ancipitẽ habuerit præſens in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω, præter ἀρῶ, ἀρέσω. & καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus maſculinis in, ος,

νεικέσω. ἀρκέσω ἀρέσω καλέσω

deſinentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam Decompoſita, ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiam à Grauitonis uerbis in circūflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω; ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκύσω. Etiã quæ indifferẽter ſunt & primæ & ſecundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς: ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba, ut σχῶ; σχήσω. ῥῶ, ῥήσω. μῶ, μήσω. Quæ uero nihil hoꝶ habent, & penultima præſentis aut in, ε, aut in, ο, deſinat p εσω, faciunt futuꝶ, ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipitur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc autẽ annotantur, quæ indifferẽs habent futuꝶ. καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω. πονέσω quidẽ, ſi ad corpus referamus, πονήσω uero, ſi ad animã. Et aduerte, diſyllaba in hac prima coniugatione ex cõmuni uſu nõ pati ſynæreſim in prima pſona ſingulari præſentis tẽporis. Nam regula eſt, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς, ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, ζῶ, κλῶ. hoc eſt, quod nunq̃ uerbum Indicatiuum in, ω, deſinẽs monoſyllabũ inuenitur in uſu, niſi inueniãtur ſecundæ coniugationis circumflexoꝶ, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neq; πλέουσι, πλοῦσι. & ut plurimum accipere, υ, in Futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreſes autẽ huius cõiugatiõis, quæ ſemp ex, ε, & ſequẽte uocali fiũt, hæ ſunt, ſcilicet, ει, ου, οι, η, ῃ, ω; ſicut libro. III. dictũ ẽ.

Quæ futurum habeãt indifferẽs.

πονέσω πονήσω

Regula.

Synæreſes, quæ.

DE OPTATIVO ACTIVO CIRCUMFLEXORUM VERBORUM.

Optatiui circumflexoꝶ Actiui, fiunt à genitiuis ſuoꝶ participiorum omnes, quemadmodũ & grauitonos fieri monſtrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι. ſic à ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema ſcilicet in, μι, conuerſa, & abiecto, ν, deinde addito, ι, penultimæ uocali, υ, tamen ex, ου, diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime poſſint actu conſiſtere In ſecunda uero coniugatione etiã à genitiuo participii contracti fit, diuerſo tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuerſa ſit, ut βοάοντος, βοῶντος. τος enim in, μι, &, ν, conſonãte expuncta, ac, ι, penultimæ uocali ſubſcripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidẽ coniugatione ſimilis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quandoquidem & utriuſq; genitiui con

tracti eadem eſt litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι,
χρυσοῖς, χρυσοῖ. Poſſumus tamen huiuſmodi optatiuos contractos à
propriis plectis deducere, hoc eſt ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abiicien-
tes primum, ι, ex penultima diphthongi, οι. Deinde contrahẽtes, ε, &, ο,
ſi primæ ſint cõiugationis, rurſus in, οι, diphthongũ, & duo, οο. Itẽ in, οι,
ſi ſint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At ſi ſecũdæ ſint
cõiugatiõis, cõtractis prius, α, &, ο, in, ω, μέγα, ι, iterũ ſumẽdũ ẽ p ſynære-
ſim, ut ĩ penultima oĩno fiat diphthõgus διὰ τὸ, ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis. Cur ex, ε, &, ο, & ex duobus, οο, fit ſynære- Atten.
ſis in, οι, cum aliàs p cõmunem regulã ſynæreſium utrobiq; in, ου, con-
trahantur κοινῶς. Ad quod reſpondetur, Optatiuos oẽs in penultima
diphthongũ appetere, quæ ex, ι, ſubiunctiua uocali cõſiſtat. Nam regu-
læ quædã ſunt peculiares, quæ quibuſdã in locis habent priuilegiorũ
uim, cõmuneſq; regulas ſuperant, ſicut etiã in principio declinationũ
diximus nominum contractorũ, cum de duali numero tractaremus,
uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι, prius expũcto, ac, ε, &, ο, rurſus in, οι,
diphthongũ contractis, fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dua
lem in diphthongum διὰ τοῦ, ι, ſiue ꝓpriam ſiue impropriã deſinere
opus eſt. Atq; iterum quæri poteſt, Si igitur huiuſmodi optatiui Atten.
diphthongũ διὰ τὸ, ι, natura omnino appetũt, cur nõ potius altera uo-
calis eliditur, quæ, ι, præcedit, & ex ea quæ remanet &, ι, ſubſequente
fiat ſynæreſis? Reſpondetur, ſynæreſim fieri nõ poſſe, niſi ex duabus
uocalibus, quæ monophthongi ſint, ac puræ, hoc eſt, nulla intercedẽte
aut uocali aut cõſonãte, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi
euenerit, ut ex quapiã diphthongo ſynæreſis fiat, ſciendũ, præpoſitiuã
uocalẽ diphthongi omnino eſſe ſuſcipiendam, cum in ipſa diphthongo
tanq̃ principalis ac domina primũ obtineat locum. Subiunctiuã uero,
ſiue ἰῶτα ſit, ſiue, υ, ψιλὸν prorſus abiiciẽdã, utpote appendicẽ, & præ-
poſitiuis uocalibus ſubiectam, ut ex ipſa præpoſitiua uocali & mono-
phthongo, quæ forte ei adhæſerit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι,
niſi in, α, craſim fieri contingat, aut in, η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiuſ-
modi uocales p ſynæreſim, ι, ſibi adſciſcũt, ut ex ſe & eo diphthongus
impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare ſci
re uelim, in uerbis Circũflexis, ac etiã in nominibus contractis, has eſſe
ueras ſynæreſium formandarum regulas, quas ab antiquis Gramma-
ticis excerpſimus. Sed de hoc, etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος,
in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis ſit inflexio ἐντε-
λῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc eſt, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι,

ποιοῖ. Nam Attici & Aeoles uertentes, μι, in, ην, purā dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uero non ſolum μι, in, ην, ſed etiam, οι, penultimam diphthongum propriam in, ῳ, im propriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & ſic in aliis circumflexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in, ον, ſed in, σαν, deſinere, cum penultima primæ pluralis ſit, η, monophthongus, ſicut in paſſiuis Aoriſtis dictum eſt, ut ποιοίημεν ποιοίησαν; ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoq; aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circumflexorum, proprium facere primum Aoriſtum, quemadmodum & in Grauitonis, hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, ſicut τύψεια, τύψειας, τύψειε. Vt uero hæc facilius apprehendantur modulum declinādi Verba circūflexa, ſecundū uarias Linguas, ſubiiciemus.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. Κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιέοιμι, ποιοῖμι	ποιέοις, ποιοῖς	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, ποιοῖτον	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν	ποιέοιτε, ποιοῖτε	ποιέοιεν, ποιοῖεν.
	Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.	
ποιοίην	ποιοίης	ποιοίη.
	ποιοίητον	ποοιήτην.
ποιοίημεν	ποιοίητε	ποιοίησαν.
	Δωρικῶς δὲ οὕτως.	
ποιῴην	ποιῴης	ποιῴη.
	ποιῴητον	ποιῳήτην.
ποιῴημεν	ποιῴητε	ποιῴησαν.
	Ἀόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.	
ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.
	Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.	
ποιήσεια	ποιήσειας	ποιήσειε.
	ποιησείατον	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν	ποιησείατε	ποιήσειαν.

Cætera uero, Grauitonorum ſequantur inflexionem.

DE INFINITIVO ACTIVO.

INfinitiuus circumflexorum omnium præſentis tẽporis ſecundum iuniores Grãmaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi fit, addita, ν, quemadmodum & Grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi Infinitiuus à tertia pſona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus, πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ γ´ τὸν πρόσωπον, ν, προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν, ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθήκῃ τοῦ, ν, καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα; βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Quod feciſſe uidetur, tum ut formatiua littera cuiuſuis coniugationis, ſicut in aliis modis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε, α, &, ο, ut ποιεῖν, βοᾶν χρυσοῦν. tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς, ν, λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ, ν, τι ἀνεκφώνητον. hoc eſt, quod uerba deſinentia in, ν, nunquam habent ante, ν, quicquam non platum, ſicut eſt, ι, in, ᾳ, diphthongo impropria, & in, ῃ, eſt enim, ι, ἀνεκφώνητον. Nã in diphthongis impropriis nullum habet ſonũ. Si igitur in uerbis ſecundæ cõiugationis à tertia pſona præſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſario, ι, erit ſubſcribẽdum. Ex, α, enim &, ε, fit ſynæreſis in α. ι, quidem ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeſte eſt cõtra dictam regulã. Verba etiã tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν, ſecundum cõmunem regulã, aut in, ον, ſecundum ꝓpriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in, ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut ſupra diximus. Nihil tamẽ ꝓhibet, quin à pfecto infinitiuo præſentis tẽporis in unaquaque circumflexorum coniugatione contractus ac ꝓprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut etiã Libro. III. diximus. Nam ſi ex, ει, extrema diphthongo infinitiui pfecti ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex ꝓpria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, &, ε, ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis, ει, diphthong. fiat ſynæreſis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo Infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. Nam duo, εε, in, ει, diphthongum contrahũtur, α, &, ε, in, α, ο. &, ε, in, ου.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν, ποιεῖν, κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, expuncto, ι, & accentu circũflexo in acutum conuerſo, Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνετον, ἢ περισπώμενον, Regula

Regula.

Regula.

ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς, εν, ὑφαιρέσει τοῦ, ι, ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορέν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν. hoc eſt, Omne uerbũ grauatur, aut circũflectitur, acuitur autẽ nunq̃ ſecũdũ cõmunẽ cõſuetudinẽ, præterq̃ apud Dores quoꝝ Infinitiui contracti in, εν, ſub tracto, ι, fiunt, ut ποιέν, pro ποιεῖν. δασμοφορέν, pro δασμοφορεῖν, id eſt, tributa ferre. Reliqua uero tẽpora, Grauitonoꝝ ſequuntur formam.

DE OPTATIVO PASSIVO.

OPtatiui paſſiui perfecti uerboꝝ circumflexoꝝ, ab Indicatiuo fiunt ut Grauitona, hoc eſt, extrema in, μην, conuerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut ποιέομαι, ποιεοίμην. Contracti uero à perfectis eodẽ fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt, ι, ſubiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, &, ε, & ο, in οι, diphthongũ uerſis, ſi primæ ſint cõiugationis, ac duobus, οο, item in, οι, diphthongũ, ſi ſint tertiæ fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην, χρυσοίμην. In ſecunda uero cõiugatione in, ω, μέγα fit craſis, cui ſubſcripto, ι, fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniã ſecundæ pſonæ in, ο, deſinẽtes Optatiuoꝝ in μην, exeuntiũ, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autẽ circumflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circũflectantur. Nam quæ ſunt duarũ ſyllabarũ circumflectuntur, ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quoꝝ actiui in, μι, deſinunt circumflexoꝝ, ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην, ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodẽ modo dicendum eſt de omnibus iis quoꝝ Indicatiui actiui deſinunt in, μι, & habent optatiuum in, ην, purã deſinentẽ, quia & ipſæ ſecundæ pſonæ circumflectuntur, ut τίθημι τιθείμην, τιθεῖο. quia τιθείην Optatiuũ actiuum eſt. δυναίμην autẽ δύναιο acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in uſu, neq; δυναίην optatiuum actiuũ. Circũflectuntur etiã ſecundæ pſonæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο. δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes ſecundæ pſonæ in, ο, deſinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοίμην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ pſonæ hoꝝ optatiuoꝝ in, το, deſinẽtiũ, eundẽ habent accentum quẽ ſecundæ, νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

DE SVBIVNCTIVO PASSIVO.

SVbiunctiui in, μαι, ſi à Grauitonis exiſtant, grauantur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero à circumflexis, circumflectunt penultimã. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendum eſt, ſecundam pſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in, ω, deſinentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet, τ, ἐὰν ποιῆται, ποιῆαι, deinde, ῃ,

&,α,in,η,contractis,ac ſubſcripto,ι,ποιέῃ,καὶ κράσει τοῦ,ε,καὶ,η,iterum in,η,ac ſubſcripto,ι,ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiã Subiunctiui actiui,ſecundam Subiunctiui paſſiui,ſecundum regulam *Regula.* Antiquorum,quæ eſt,ὅτι καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν,ἐὰν ποιέω. ῶ. ποιέῃς,ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι,ποιῶμαι.ποιέῃ,ποιῇ. Etiam ſecundam pſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circumflexorum à tertia actiui eiuſdem tẽporis fieri,extrema ſcilicet ſyllaba abiecta,& accentu acuto in circumflexum uerſo.ἐὰν πεποιήκω,πεποιήκῃς,πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι,πεποιῇ.Eſt enim *Regula.* regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων,καὶ ἐπὶ τῶν εἰς,μι,καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto, ι,ut opinor,quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in, μαι, deſinentium in diphthonum impropriã omnino deſinere appetat κοινῶς.Tertia perſona, à prima fit, ω, in, η, & extrema in,ται,mutatis,ἐὰν ποιέωμαι,ποιῶμαι. ποιέηται,ποιῆται.

DE SECVNDA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM.

SEcunda coniugatio Circumflexorum à uerbis ſextæ coniugationis Grauitonorum in,αω,deſinẽtibus per ſynæreſim fit,ut βοάω, βοῶ.γελάω,γελῶ. Quorum ſecunda pſona & tertia p, ᾳ, diphthon. impropriam enuntiatur, ut βοᾷς,βοᾷ. γελᾷς, γελᾷ. In futuro uero ante,σω,quandoq; habet,α,quandoq;,η. Deſinentia in, ω,purum,præcedente aut, ε,aut,ι,ſiue ſolo,ſiue in diphthon.habent,α,in penultima futuri,ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω.ἀνιῶ,ἀνιάσω. κοπιῶ,κοπιάσω, ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς,καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero, ο, in penultima præſentis quinq; annotantur,quorum duo habent,η,in penultima Futuri,hoc eſt,βοῶ,βοήσω, καὶ γοῶ,γοήσω. duo autem, α,ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ,μακροάσω. Quintum uero indifferẽs eſt,ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλοάσω facit,& ἀλοήσω.Etiã habẽtia ſiue,ρ,ſiue,λ,ὑπερμονοσύλλαβα,nulla cõſonãte præcedẽte,α,habẽt in penultima Futuri,ut περῶ,περάσω φυρῶ,φυράσω. γελῶ,γελάσω χαλῶ,χαλάσω Quæ uero habẽt,υ, ante, ω,per ήσω faciunt futurũ,ut ἐγγυῶ,ἐγγυήσω. Etiã ὑπερδισύλλαβα in,ρω,ſiue in,λω,deſinẽtia præcedẽte aliqua cõſonante,η,habẽt ante σω,ut ποδαγρῶ,ποδαγρήσω.ὁμιλῶ,ὁμιλήσω.κοιλῶ, κοιλήσω. Monoſyllaba uero habẽtia ante, ρω,ſiue,λω,conſonãtem aliquã,ſi faciunt deriuatiua uerba in,μι,η,habent ante,σω,ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ,

τλῆμι, τλήσω. Si autem nõ faciunt deriuatiua in, μι, α, habẽt ante, σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habẽtia ante, ω, aliquã aliarum cõſonantium, η, habent ante, σω, ut σμῶ, σμήσω κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω ἡβῶ, ἡβήσω. ϑυγῶ, ϑυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. ποθῶ, ποθήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α, ſcilicet ꝓductum, &, ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex, α, quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali fieri ſynæreſim in, α, productum, niſi, ω, μέγα, ſiue, ο, μικρὸν utcunq; ſequatur ipſum, α, quia tunc in, ω, fit ſynæreſis. Et ſic in omnibus modis & participiis, tam actiuorum, q̃ paſſiuorum, duæ tantum fient ſynæreſes, hoc eſt in, α, &, in, ω.

Hoc etiam annotandum eſt, ex, α, &, ε. fieri ſynæreſim in, α, ꝓductum, ut dictum eſt, Atticoꝝ more & cõmunium, ut βοάεις, βοᾷς. *Attici.*

Dores. At ſecundũ Dores nõ in, α, ſed in, η, fieri ſynæreſim, nec ei ſubſcribitur ι, ſed ꝓrſus abiicitur, ut Ioãni τῷ χάρακι & Theodoſio placet, ut βοάεις, βοῆς, γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὖ μάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατατ. ἐκίρνας, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Ὀδυσ. ξ. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniũtur etiã in uſu apud Atticos πεινῆς, διψῆς, ζῆς, & ζῆν Infinitiuum, quanq̃ Dorũ ſint ꝓpria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM.

Tertia Cõiugatio Circumflexoꝝ a' uerbis ſextæ Coniugationis, Grauitonoꝝ in, οω, deſinentibus per ſynæreſim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quoꝝ ſecunda & tertia ꝑſona in, οι, diphthongum deſinũt, ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In Futuro uero ante σω, ut plurimũ habet ω, μέγα. Cognoſcitur autem ſic. Quandocunq; enim uerbum habet nomen præiacens, a' quo deriuatur, tunc futurum habet, ω, in penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. ςέφανος, ςεφανόω, ςεφανῶ, ςεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. ςρεβλὸς, ςρεβλόω, ςρεβλῶ, ςρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autẽ uerbum nullum habet nomen a' quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima, ο, paruum, ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertẽdum eſt, ꝙ ubicunq; poſt, ο, quæ eſt Formatiua littera huius coniugationis, ſequitur, ω, μέγα, ſic ſynære-

Atten.

ſis in idē, ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero ſequitur, ε, monophthongus, aut, ο, aut, ου, in, ȣ, fit ſynæreſis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόȣσι, χρυσȣ̃σι. Sed ubi ſequitur, ι, in diphthongo, ſiue, ει, ſiue οι, ſiue, ῃ, ſemper fit ſynæreſis in, οι, in omnibus modis tam actiuorum q̄ paſſiuorum (infinitiuo actiuo excepto) ut Libro. III. dictum eſt, & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, ο, μικρὸν, ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero ſequitur, η, monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri, & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui q̄ paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codicibus per, η, huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptæ. ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in, οι, diphthongum, ut etiam ſeruetur in his ο, μικρὸν formatiua littera in ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et ſic in paſſiuis, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus autem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in, ω, uel in, ȣ, Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit, Ἑπομένου δὲ τοῦ, η, εἰς, ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται. Nos certe quod Theodorus de ſynæreſi in, ȣ, ſcripſit, nuſquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum uſu ſcripſit, ſynæreſim eam in, ω, fieri ἀττικῶς, ita etiam faciendum eſſe cenſemus, quanquam is non niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſubiunctiui paſſiui attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et ſic tres duntaxat erunt ſynæreſes, οι, ſcilicet, ȣ, &, ω, ſicut dictum eſt, Libro tertio. Præterea quæ de ſubiunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam perſonam præteriti perfecti per, ω, μέγα ſcribēdum eſſe, ſecundum Grāmaticorum præceptionē, licet in pleriſq; codicibus per, η, inueniatur, quorum uerba hæc ſunt, τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται. ἀλλ᾽ ὧδε τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc eſt, Secunda pſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat eſſe ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui ſecūda paſſiui fiat. At in circumflexis & terminatis in, μι, tertia pſona præteriti actiui per Apocopen extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

Atten. ubi ω. poſt. ο. in ω. ubi. ω. poſt. ε. uel. ο uel. ȣ. in. ȣ. reliqua in οι.

Attē. ubi. η.

Diuerſus à Theodoro.

De ſubiunctiuo paſſiuo.

Regula.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ μι, ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, deſinentia fiunt à uerbis ſextæ coniugatio nis Grauitonorum, Partim ab his quæ habent circum flexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à Grauitonis quæ habent circumflexa, reduplicationem ſuſci piunt, & triſyllaba eſſe uolunt, annumerata ea ſyllaba quam per reduplicationem ſuſcipiunt, ut, τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Alia autem ab iis ſolum quæ in, νω, deſinũt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio, etſi à Grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οὐ μὴν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, unde ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσ. γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι. δείπνημι, ἴσημι, κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μιν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσσων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητᾶν ἀείδων. & ſimilia.

Poetica quædã. Annotantur nõnulla quæ numerũ trium ſyllabarũ excedunt, quæ etiã Poetica ſunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, quorũ paſſiua, hoc eſt, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima ꝓducta (more Aeolico) apud Poetas frequẽtiſſimo habentur in uſu. Quinetiam annotantur, quæ cõmuniter in uſu ſunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, ὧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Et Homerus Ἰλιάδος α. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.

Aeolica. Sunt quædã Aeolica his ſimilia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniũtur alia quæ cõtrarium

Diſyllaba. patiũtur, quoniã diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἠμί τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba, quæ licet cõmuniter nõ annotentur, frequẽter tamen apud Poetas in uſu ſunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed de his & nonnullis aliis, in fine huius tractatus uerborũ in, μι, Libro. VIII. dicetur. Nũc ad ea reuertamur, quæ ſecundum naturam uerborum in, μι, regulariter formari poſſunt, quæ (ut dixi) triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyllaba ex reduplicatione fit, ſi à Grauitonis circumflexorũ deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborũ in, μι, abunde mentio facta eſt.

Cum autẽ alia uerba appellata ſint partim Grauitona, partim Circũflexa ab accentu, hæc à terminatione in, μι, in quã deſinunt, nuncupata ſunt, quia pleraq; triſyllaba ſunt, & accentũ habent in antepenultima, hoꝝ, in, μι, finalis breuis eſt. Penultima uero eſt uaria, ſecundũ uárias uocales, quæ inueniuntur in penultima Grauitonoꝝ, à quibus immediate fiũt, quæ qdẽ uocales χαρακτηριστικὰ ſunt tã Grauitonoꝝ. q̃ circũflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μι, quæ ſunt, ε, α, ο, υ, quibus in ꝓprias longas mutatis, & extrema in, μι, breuẽ conuerſa, quattuor ut paſſim dictũ fiunt coniugationes uerboꝝ in, μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod nõ circũflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab aliis traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborum in, μι, fieri à circumflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet à Grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autẽ triſyllaba, illa etiam annumerata, quam per reduplicationem aſſumunt. Ea enim accidentalis eſt, nec remanet niſi in præſenti & præterito imperfecto, qua abiecta, circumflexum uerbum monoſyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. unde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in, μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poſſit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodq; uerborum illorum, cum formatiua explicite non exiſtat ante, ω, finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in Grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω. ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi maniſeſte apparet quæ ſit unaquæq; illorum penultima, ε, ſcilicet, α, & ο. Poſſumus tamen & ꝑ ſecundas circumflexorum ꝑſonas, hoc eſt, τιθεῖς, ἱστᾶς, διδοῖς huiuſmodi diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos conſiderare uoluerimus. Nã in, ει, diphthongo, ε, præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis circumflexorum, in, ᾳ, uero, α, quæ eſt figuratiua ſecundæ, & in, οι, ο, μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoq; χαρακτηριστικὰ ſunt uerboꝝ in, μι, quæ à uerbis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſto igitur, ε, formatiua primæ coniugationis terminatorum in, μι, α, ſecundæ, ο, tertiæ. Quæ quidẽ & ſi in ſingulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum paſſiuis; in eaſdem breues iterum uertuntur, ε, quidem mutatur in, η, ſecundum præceptionem uerborum in, μι, quanquam per, ι, in diphthon. etiam augeri poſſit, α, etiam in, η, cum uocalem longã nullam habeat in quã mutetur, ο, uero in, ω, μέγα

Vnde appellatio in. μι.

Penultima.

Ratio formæ uerborum in. μι.

mutatur, τιθέω. ῶ. τίθημι. ἱςάω. ῶ. ἵςημι. διδόω. ῶ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt, ω, μέγα, uerſa eſt in, μι, breuem. *De penultima.* Penultimæ uero quæ in Grauitonis breues erant, in ꝓprias longas mutatæ ſunt, quod factum eſt, ut tempus, quod in extrema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorum paſſiuis, cum ultima ſit natura breuis, nihil cogit penultimã ꝓduci. ζεύγνυμι, uero quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit, patitur tamen eandem penultimæ mutationẽ cum ſupradictis, non quidem uocalis, ſed tẽporis tantum. Nam cum, υ, δίχρονον ſit, nec habeat uocalem longam ſibi ꝓpriam, in quam mutari poſſit, eadem breuis in ſeipſam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod præſens horum uerborum propriam ſortitum eſt formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimilem. At præteritum imperfectũ, & ſecundus Aoriſtus, ubiq; ſequuntur formationem & inflexionem Aoriſti paſſiui uerborum in, ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. ꝑ quibus talis datur regula, *Regula.* Quandocunq; participium inuenitur terminatum in, ς, extremam habens acutam, ac declinatum per, ντ, ut eſt τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος, tunc Indicatiuus eiuſdem tẽporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, terminabit in, ν, cum penultima uocali præſenis tẽporis, ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵςην, ἔςην, ἀπὸ τοῦ ἵςημι. ἐδίδων, ἔδων. ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba ꝓducta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι. non tamẽ τίθεθι dicimus, ꝓpter alternationem duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ, τ, Optatiuus deſinit in, ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circũflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus in, ναι, ut τιθέναι. *Futurum.* Futurum uero horum uerborum ſecũdum aliquos à preſenti ꝓprii deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ, φήσω. Poſſumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in, μι, cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, & primus Aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. *Verba quartæ coniug.* Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec declinantur, niſi uſq; ad parataticum. Si uero diſyllaba, & futurũ habent, & ſecundũ Aoriſtum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΩ'ΤΗ ΣΥΖΥΓΙ'Α.

τῶν εἰς. μι.

VErba in, μι, deſinentia primæ Coniugationis, fiunt, ut dictum eſt, à uerbis Grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η. In paſſiui autẽ penultima, ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut πιϑέω, πιϑῶ, τίϑημι. Paſſiuum τίϑεμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ἐνεςῶς.

TI'ϑημι, fit ut ſupra dictum eſt, à πιϑέω Grauitono, ω, in, μι, & ε, in, η, mutatis, & accẽtu in antepenultimã retracto. Secunda pſona à prima fit, expuncto, ι, extrema uocali, & μ, in, σ, conuerſa, ſiue ut aliis placet, μι, in, σ, conuerſa, p cõmunem regulam, quæ eſt, τὸ εἰς, μι, ζοασῆ τῆς, μι, εἰς, σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίϑης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem fit κατὰ κλίσιν, ſicut in Optatiuo actiuo Grauitonorum dictum eſt. Tertia à ſecunda fit, adiuncto, ι, τίϑησι. nec ſubſcribitur, ι, ſecundæ & tertiæ perſonæ, quemadmodum in uerbis in, ω, deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in, μι. Nam, ι, in diphthongis impropriis nullũ habet ſonũ. Excipitur φημὶ, φῄς. cuius ſecunda perſona acuitur, & ei, ι, ſubſcribitur, ſecundum antiquorum traditionem. Δυϊκῶς. Prima perſona dualis non fit, ut in Indicatiuo Grauitonoꝝ dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε, in, τον, conuerſa, τίϑετε, τίϑετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali, τίϑετον. Πληϑυντικῶς. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in, μεν, mutata, ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem couuerſa, τίϑημι, τίϑεμεν, uel fit à genitiuo participii. Nam regula eſt, ꝙ participium Præſentis & Futuri extremam genitiui abiiciens ſyllabam, & ante, ν, ſuſcipiẽs, με, primam perſonam pluralem facit, ut τιϑεὶς, τιϑέντος, τίϑεμεν, cuius pẽnultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit, μεν, in, τε, conuerſa, τίϑετε. Tertia τιϑεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participii. Nam tertia pſona pluralis Præſentis temporis & Futuri uerboꝝ, tam in, ω, ꝗ in, μι, deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participii eiuſdem temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, ſic τύπτομεν, τύπτουσι. τιϑεὶς, τιϑέντος, τιϑεῖσι, ſic τίϑεμεν, τιϑεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιϑέασι, à tertia cõmuni, expuncto, ι, de diphthongo, & α, interpoſito. Sic enim tertiam perſonam pluralẽ præſentis temporis Iones formare conſueuerunt in uerbis in, μι, hoc eſt, corripientes penultimam tertiæ perſonæ cõmunis, pluralis nume

Regula.

φῄς.

Regula.

Iones.

ſ

ri,&,α,productum ante,σι,aſſumentes,ut Apollonio placet,quanquã in tertia plurali præteriti perfecti,& præteriti pluſquamperfecti paſſiuorum id corripiant: quoniam uerba in, ι, deſinentia natura longam habere uolunt penultimam & in, ι, deſinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Ὀδυσσ. π. Ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & Ἰλιάδ. η. Τ' μὲν μὲν γὰρ ἔασιν ἄριστῆες παναχαιῶν. Ἴσι ἴασι. Ἰλιάδ. π, καί τ' ἀγγελίην ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Et alia infinita. Seruant etiam accentum in eadẽ ſyllaba in qua prius erat,circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiã ſyllaba & locum & tẽpus mutauerit, Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus,hac eadem tertia pſona plurali præſentis tẽporis uerborum in,μι,uti conſueuerunt,τιθέασι,διδόασι,ζευγνύασι.

Attici.

παρατατικός.

Ἐτίθην,fit a' prima perſona præſentis extrema in,ν,mutata, & cõmuni augmẽto præpoſito,ut τίθημι,ἐτίθην,extrema ſyllaba διὰ τοῦ,η. Nam præteritum imperfectum,& ſecundus Aoriſtus uerbo℞ in, μι, penultimam proprii actiui præſentis ſeruare debent,ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona a' prima fit, ν, in, σ, conuerſo, ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia a' ſecunda, expuncto, σ, ἐτίθη. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit. Secunda a' ſecunda plurali fit, τε, in, τον, conuerſa, ἐτίθετε, ἐτίθετον. Tertia a' ſecunda duali,extrema in,την,conuerſa, ἐτιθέτην. πληθ. Prima perſona pluralis a' prima ſingulari fit,extrema correpta, & ante,ν,præpoſita,με,ſyllaba,ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda perſona a' prima plurali fit,μεν,in,τε,conuerſa,ἐτίθετε. Tertia quoq; ab eadem fit extrema in, σαν, mutata, ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in,σ,ὀξύτονον,& declinatum per,ντ,impares faciunt primam & tertiam perſonam pluralis numeri,ut ἐτίθεμεν,ἔτιθεν.ἔβημεν,ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν. & ἔβησαν. quam tertiam perſonam βοιωτικῶς formare poterimus,aut a' participio neutri generis,augmẽto præpoſito,& accẽtu mutato, ut ὁ τιθείς, τὸ τιθέν, ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν, aut a' prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, ſi ſint uerba in μι,& accentu etiam mutato, ut ἐτίθην,ἔτιθεν. ἵην, ἴεν,unde μεθίεν. Ὀδυσσεία φ. Καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ἰλιάδος ε. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστησαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Ὀδυσ. μ. Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν,ἔδυν. Nam,υ,nullum habet antiſtœchũ in quod mutari poſſit,

Bœotorũ. tertia plur.

ſed idem productum, in ſeipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ'.
Οἱ δ' ἄυτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε'. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quod in omnibus numeris & perſonis eædem ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quod in prima & ſecunda, & tertia Coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero ſuorum Circumflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorundem Circumflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum proprium non eſt in uerbis in, μι, nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, à futuro fit θήσω, cuius penultima, η, eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum. Vbi enim Dores ſeruant, η, ibi Bœoti mutant, η, in, ει, diphthongum, ubi uero Dores mutant, η, in, α, illic Bœoti ſeruant, η, & quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti ſcribunt εἵρωες, quod autem Dores dicunt ἁδύ, ut Θεόκριτ. Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς. Bœoti ſcribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum eſt de hoc præterito τέθεικα, quoniam Dores non conſueuerunt mutare, η, in, α, Bœoti mutauerunt in, ει, diphthongum. Secunda perſona à prima fit, adiuncto, σ, τέθεικας. Tertia etiam à prima fit, α, in, ε, conuerſa, τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυν. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι. *Dores & Boeoti certant.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. ſicut ἐτετύφειν. φεις. φει.

Ἀόριστος α.

Ἔθηκα, à futuro fit, ſicut à τύψω, ἔτυψα. Scribēdum tamen fuerat διὰ τοῦ, σ, ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα. Sed quinq; annotãtur Aoriſti, duo quidem in Grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in his uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam nō ſeruant conſonantem ſuorũ futurorũ, ſed per mutas potius enuntiantur, quod eſt contra naturã ꝓpriam primi Aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, ſicut ἔτυψα. ψας. ψε. *5. Aoriſti Anomali.*

Ἀόριστος β.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in, ν, mutata, ac præpoſito, ε, augmento, ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ, η, ut in præterito imperfecto dictũ eſt.
Cur Aoriſtus ſecundus a futuro. Cur autem à futuro formetur, & nō à primo Aoriſto, quemadmodum ſecundus Aoriſtus uerboꝝ in, ω, deſinẽtium, hæc eſt ratio. Nam ſecundus Aoriſtus uerboꝝ in, ω, deſinentium fit à primo, extrema in, ον, mutata, & ante finalẽ ſyllabã præpoſita cōſonante medii præteriti, quæ cõmunis eſt trium temporꝝ, hoc eſt præteriti medii, ſecundi Aoriſti, & ſecundi futuri, ut πέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in, μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem accipere deberet ſecundus Aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem, hoc eſt à Futuro, cum ab eo apte formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθυντ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, ſicut & præteritum imperfectum.

Penultima. Quo in loco aduertendum eſt, ꝙ penultima pluralium producenda fuerat, quoniam Aoriſtus ſecundus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, *ἔθην.* ἔστημεν, ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed annotantur tres Aoriſti, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, *ἔδων, ἧν.* ἧν. qui cum in uſu cõmuniter nõ ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à cõmuni regula deflexerunt, & ut forte euenit, ſortiti ſunt declinationem. Nam in Indicatiuo corripiunt penultimã *ἔθεμεν.* pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην, ἔθεμεν. *ἔδομεν.* ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἕμεν, quod Miſi ſignificat, quam cæteri Aoriſti produ- *ἕμεν.* cunt, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφθην, ἔφθημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uero, ꝙ cum deberet deſinere in, θι, per cõmunem regulam, ꝙ quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, & declinatur per, ντ, impera- *θές. δός.* tiuus deſinit in, θι, ſortiti ſunt longe diuerſam terminationem, hoc eſt *ἕς.* in, σ, ut θές, δός, ἕς. At in Infinitiuo, etſi in, ναι, deſinãt, in penultima ta- *θεῖναι. δοῦναι. εἶναι.* mẽ habẽt diphthõgũ, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, quod omnino reſpuũt infinitiui in, ναι, deſinẽtes, ſicut in indicatiuo paſſiuo Grauitonoꝝ dictũ ẽ.

Μέλλων α.

Θήσω, à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo Grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut ſupra, &, ε, in, η, uerſa, ac, σ, interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων β.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in, μι, ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, ſic etiã ſecundus Aoriſtus à primo, & ſecundum

ſuturum à primo. Igitur primo Futuro diſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecundum monoſyllabũ eſſe, hoc eſt, θῶ, quod abſurdũ eſt in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθετι, à genitiuo ſui participii fit, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata. Quia quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, & declinatur per, ντ, Impatiuus deſinit in, θι, ut, τιθεὶς, τιθέντος, τίθετι. Vel fit à prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, τίθεμεν, τίθεθι. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda mutatur in propriã tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Eſt enim regula, ꝙ imperatiui in, θι, & infinitiui in, ναι, deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprii indicatiui, & ſi à genitiuo participii etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia regula, ꝙ imperatiui uerboꝝ in, μι, præſentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Ὀδυσσείας γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. *Penultima.*

Aduertẽdum eſt, ꝙ in uerbis in, μι, ſecundæ perſonæ Imperatiuorum circumflexorum præſentis temporis magis ſunt in uſu, q̃ ſecundæ imperatiuorum uerborum in, μι, ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵστα, ἵστα, ἵστα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia perſona à ſecunda fit, extrema in, τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθυντικά. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεικε, τεθεικέτω, à tertia perſona Præteriti actiui, ſicut à πέτυφε. πέτυφε, πετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Primus Aoriſtus non eſt in uſu. Nam θῆκον eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Sed quia abnegauit Futuri conſonantẽ, & accepit mutã, κ, ſcilicet, etſi p omnes modos ſecundum artem formari ac flecti poſſit, eius tamen uſus non eſt. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, ſicut in primo Aoriſto Grauitonoꝝ dictum eſt.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus debuit eſſe à genitiuo ſui participii, ſicut & præſens abiecto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut θεὶς, θέντος, θέτι. uel à prima pſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, ut ἔθεμεν, θέτι, altera denſa in tenuem conuerſa, tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum prior eſt. Quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, deſinentes, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ plu- *Regula.*

ralis numeri proprii Indicatiui, ut in præſenti dictum eſt. Altera eſt, quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti penultimam habere uolunt natura productam, ut ϛῆθι, γνῶθι. ϛῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur Aoriſti ſecundi, hoc eſt ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimã pluralis contra propriam naturam, ut in ſecundo Aoriſto Indicatiui dictum eſt, quam Imperatiui & infinitiui habere debẽt; euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria eſt ſecundi Aoriſti, euenit, ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc eſt, à ſecunda perſona ſingulari eiuſdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuerſa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ perſonæ pluralis ſecundi Aoriſti longa ſit, ut ἔϛημεν, ἔγνωμεν. Tertia perſona θέτω, tanquam ab eo quod eſt θέτι, extrema in, τω, mutata, Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθυν. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεϛὼς καὶ παρατατικός.

Τιθείην, à genitiuo ſui participii fit, expuncta, ν, conſonante, & addito, ι, penultimæ uocali, ac extrema in, ην, mutata, per cõmunem regulam, quod quandocunque participium deſinit in, ς, ὀξύτονον, &c. Optatiuus deſinit in, ην, puram, ut τιθείς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, ſicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, ſubtracto, μ, ſicut in primo Aoriſto paſſiuo Grauitonorum dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participii, extrema in, μι, mutata & adiũcto, ι, penultimæ uocali, ut τεθεικώς, τεθεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριϛος α.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἀχρηϛα.

Ἀόριϛος β.

Θείην, à genitiuo ſui participii fit, ſicut & præſens, ut θείς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθυντ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Ὀδυσ. μ. τρίξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Ὀδυσσείας γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ἰλιάδος δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

θήσοιμι, à genitiuo participii eiuſdem tẽporis, extrema in, μι, mutata, & adiũcto, ι, penultimæ, ut θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in, ω, conuerſa, & abiecto augmento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona p̃ cõmunẽ regulã, q̃ tria tẽpora Indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum Præteritũ p̃fectum, & Aoriſti abiecto augmento, præterq̃ in præterito p̃fecto, & extrema in, ω, conuerſa, faciunt Subiunctiuum. Cur autẽ τιθῶ circumflectatur iam dictum eſt, q̃ quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in, ω, circumflexum. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto, ι, quia omne uerbum in, ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthon. deſinentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi Subiunctiui deſinere in, ῃ, ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uero in, ᾳ, ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in, ῳ, ut διδῷς, διδῷ. *Regula.* Eſt enim huiuſmodi regula generalis Subiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς, ω, ὑποτακτικὰ εἰς, ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. *Regula.* Datur & alia regula modi Subiunctiui uerborum in, μι, ὡς φησὶν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν, μι, ὧδε τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ὧδε μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ὧδε δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς, ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ, ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ὧδε δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ῳ, διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ.

Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθυν. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀορίστου.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶ, à tertia ſecundi Aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula, ὅτι ὧδε

τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς, μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ὧδε μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ὧδε δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ῳ, διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. ὀδυσ. χ. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ ἰλιάδος α. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τιθέναι, à prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in, ναι, mutata. Eſt enim regula, quod prima perſona pluralis præſentis temporis uerborum in, μι. extrema in, ναι, conuerſa, facit infinitiuum, ut τίθεμεν, τιθέναι, ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penultimam tranſlato: Quia omnis Infinitiuus in ναι, deſinens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι. Poteſt etiam & à genitiuo participii deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in, σ, ὀξύτονον, per, ντ, declinatum, facit infinitiuum in, ναι. Corripit etiam penultimã, quoniam Infinitiui præſentis temporis uerborum in, μι, corripiunt penultimã. εἶναι uero tanquam diſyllabum, ſecutum Aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, à tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, ſicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Θεῖναι cum diphth. in penultima. θῆναι tamen per, η, eſſe debuerat. Nam formatio ſecundi Aoriſti, modi infinitiui, à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita, ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula poſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm Aoriſti ſecundi uerborum in, μι, cõmunis, hoc eſt à genitiuo participii, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel à prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto, ε, cõmuni augmento, & extrema in, ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi Aoriſti, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt duarum regularum repugnantia, quarum prior eſt, quod imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti penultimã.

natura longam habere uolunt,& hæc regula eſt ſecundi Aoriſti ꝓpria. Eſt & alia regula generalis, ꝙ Imperatiui in, θι,& Infinitiui in, ναι, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius Aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui Aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantũ accidit, quæ ſuperius annotata ſunt, quorum Aoriſti ſecundi, hoc eſt ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam Infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent, ut ἔθεμεν, θέναι, ἔδομεν, δόναι, ἕμεν, ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt ſubiunctiuas uocales, ι, ſcilicet &, υ, in diphthongos, & ſic productam fecerunt eorum penultimã, ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. Quæ iccirco annotata ſunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra cõmunem regulam, quæ eſt, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ, ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ſicut in indicatiuo paſſiuo uerbo℞ Grauitonorum dictum eſt. At in aliis uerbis, ſiue à tertia perſona ſingulari, ſiue à prima plurali formentur, Infinitiui ſecundi Aoriſti penultima ſemper eſt longa, cum in Indicatiuo eadem in omni numero ſemper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων α.

θήσειν,, à tertia futuri θήσει, adiuncto, ν, ſicut à τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu Libro octauo latiſſime habentur, quas hic inculcare ſuperfluum erat.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad ſimilitudinem penultimæ primæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ, μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν τέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι, hoc eſt, quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habẽs in fine, μ, κλιτικὸν, penultimã uult habere primæ ꝑſonæ pluralis ꝓprii indicatiui actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda ꝑſona τίθεσαι, à tertia fit, τ, in, σ. mutato. Eſt enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τ, εἰς, σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. Regula.

hoc eſt, Quæcunq; uerba paſſiua habentia participium actiuum in, σ, oxytonum, mutato, τ, tertiæ pſonæ in, σ, ſecundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀπλικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba ſunt hæc, ἐστὶ δὲ καὶ εἰς, ῃ, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ, ε, καὶ, α, hoc eſt, uerboꝝ in, μι, primæ & ſecundæ Cõiugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ, ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia à prima fit, μ, in, τ, conuerſa, τίθεμαι, τίθεται. Poteſt etiam ſecunda à prima deduci, & tertia à ſecunda, μ, in, σ, &, σ, in, τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

παρατατικός.

Ἐτιθέμην, fit à prima pſona ſingulari præſentis tẽporis, μαι, in μην, cõuerſa, ac, ε, cõmuni augmẽto præpoſito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda pſona, ἐτίθεσο, à tertia ſingulari, τ, in, σ, conuerſo, p eandem regulam, quæ in præſenti dicta eſt, ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, ἐτίθου ἀπλικῶς. Tertia uero à prima μην, in, το, conuerſa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλη. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

παρακείμενος.

Τέθεμαι eſſe debuerat, quoniã cum cætera cõmunia ſint præterito paſſiuo uerboꝝ in, μι, cum præteritis Grauitonoꝝ hoc habet ꝗ priũ, ut penultima in debitã breuẽ Cõiugationis cõuertatur, ut δέδωκα, δέδομαι. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amiſit propriam penultimã, & aſſumpſit, ει, diphthongum Bœotoꝝ more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda perſona, τέθεισαι, à tertia, τ, in, σ, conuerſo, per regulam in præſenti iam dictã, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in, ται, mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλη. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, à præterito paſſiuo, μαι, in, μην, cõuerſa, ac etiam, ε, præpoſito, quandoquidẽ præteritum pfectum à conſonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimã cum præterito paſſiuo. Secũda pſona à tertia fit, τ, in, σ, cõuerſo, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in, το, mutata, ἐτέθειτο, &c.

Ἀόριστος α.

Ἐτέθην, à tertia pſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, cõuerſa, & abiecta cõſonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoriſtus paſſiuus uerboꝝ in, μι, penultimam correptã habere debet, ut τέθειται, ἐτέθην. Sed ꝓpter alternationem

duarum aſpiratarum, penultima mutatur in ꝓpriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factũ eſt, ne ꝓpriam terminationẽ amitteret primus Aoriſtus paſſiuus, cui ꝓprium eſt in, θην, ſemp deſinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠδυνάσθην, quoniã eoꝝ penultima ꝓducitur, ſed non ſunt à themate uerboꝝ in, μι. Nam alterũ à circũflexo uerbo, hoc eſt γνόω, γνῶ deducitur, alterum uero à Grauitono, hoc eſt δυνάζω. Secunda ꝑſona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus paſſiuus non inuenitur, quoniam ſecundi Aoriſti actiui uendicarunt ſibi eorum terminationem, hoc eſt ἔθην.

Μέλλων α.

τεθήσομαι, à ſecunda ꝑſona primi Aoriſti paſſiui, addita ομαι, & , ε, cõmuni augmento abiecto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, ut τέθειμαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem à paſſiuo futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, à ſecũda ꝑſona præteriti imꝑfecti paſſiui abiecto augmẽto tantũ, ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω. ad ſimilitudinẽ Impatiui præteriti ꝑfecti paſſiui Grauitonoꝝ tertiæ cõiugatiõis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

τέθεισο, à ſecũda ꝑſona præteriti pluſquãperfecti paſſiui, expuncto, ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Ἀόριστος α.

τέθητι, à tertia ꝑſona primi Aoriſti paſſiui, expuncto, ε, augmento, & addita, τι, διὰ τὸ, τ, ſicut τύφθητι. Tertia ꝑſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, à prima ꝑſona præſentis temporis modi Indicatiui paſſiui, extrema in, μην, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ, ſicut in paſſiuis Grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in Optatiuo paſſiuo uerboꝝ circumflexorum primæ Coniugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

τεθείμην, à prima ꝑſona præteriti paſſiui, extrema in, μην, cõuerſa, τέθειμαι, τεθείμην. At ſi à cõmuni præterito, hoc eſt, τέθειμαι

formare uoluerimus, addendum erit, ι, penultimæ, ſicut in præſenti, ut τίθειμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Ἀόριστος α.

Τεθείην, à genitiuo participii paſſiui, eiuſdem temporis, extrema in, ην, mutata, ſicut in Aoriſto paſſiuo Grauitonorum dictũ eſt, ut τεθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων α.

Τεθησοίμην, à prima pſona futuri paſſiui indicatiui, extrema in, μην, cõuerſa, & addita, ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι: Differt autem à futuro paſſiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Regula. Ἐὰν τιθῶμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui, adiuncta, μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται, hoc eſt, Actiuum præſens Subiunctiuorum, appoſitione, μαι, paſſiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſona paſſiui Indicatiui, penultima in, ω, conuerſa. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine, μ, κλιτικὸν, extrema in, μαι, mutata, ſi in eam non deſinat, & penultima uocali in, ω, conuerſa, ſubiunctiuum facit paſſiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circumflexa. Nam ſubiunctiui in, μαι, præſentis temporis, à uerbis deſinẽtibus in, μι, ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circumflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem nõ habent actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δύνημι non eſt in uſu. Alia autẽ ſi à circumflexis exiſtant, circumflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in, μι, deſinentibus, quia & ipſa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à Grauitonis exiſtunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda pſona à tertia fit expuncto, τ, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto, ι. Poſſumus etiam & tertiã ſubiunctiui actiui eiuſdẽ tẽporis facere ſecundã ſubiunctiui paſſiui p cõmunem regulã, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, hoc eſt, Quod uniuerſaliter tertia perſona

ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui. Tertia uero á prima fit, μαι, in, ται, ac penultima in, η, conuerſa, ἐὰν τεθῶμαι, ἐὰν τεθῆται.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθῶμαι, á cõmuni præterito paſſiuo, hoc eſt, τέθειμαι (nam τέθεμαι Bœotorum eſt proprium) penultima in, ω, mutata, per cõmunem regulam ſupra in Præſenti iam dictam. Quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habẽs in fine, μ, κλιτικὸν, &c. Moſcopulus tamen formari uult á præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum nõ eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe cõmunis omnibus temporibus (nam in uerbis terminatis in, ω, ſi ab actiuo præterito modi Subiũctiui formari liceret paſſiuum, dicendum eſſet ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbum ſubſtantiuum) uidetur ergo potius eſſe formandum á præterito paſſiuo cõmuni modi Indicatiui, penultima in, ω, mutata, ſicut in aliis uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, ſic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν τεθῇ, á tertia fit, ſicut in præſenti. Poteſt etiam & á tertia ſingulari præteriti actiui cõmunis deduci, extrema ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, ἀλλὰ τοῦ, η. Nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum eſt proprium. eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς, μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia perſona τεθῆται, á prima eiuſdem temporis, ω, in, η, & μαι, in, ται, conuerſis. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῆται. Τέθεμαι. Bœotorũ. Τεθήκω. Regula.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν τεθῶ, á tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, extrema in, ω, conuerſa, &, ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, ſicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, á tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, τίθεται, τίθεσθαι. Poteſt etiã fieri á ſecũda pluralis numeri, ἀποβολῇ τοῦ, ε, ψιλοῦ εἰς τὴν, αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, á tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, ſeruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel á ſecunda pluralis τέθεισθε,

ſicut & præſens, penultima tamen circumflexa, cum ſit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι. Ἀόριστος α.

τεθῆναι, à tertia primi Aoriſti paſſiui, adiuncta, ναι, ſyllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι. ſicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari eiuſdem temporis τεθήσεται, uel à ſecunda plurali. μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut ſupra.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba Media, ſicut in Grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent cõmunem cum paſſiuis, etſi ueteres Grãmatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt, iccirco eundem ordinem quo in Grauitonis uſi ſumus, in his quoq; uerbis ſeruandum putauimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς. Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari nõ poſſunt, ſicut neq; in uerbis Circumflexis, à quibus deriuantur. Nam τιθῶ. ἱστῶ. & διδῶ. Verba circumflexa primitiua eorum, quæ ſunt τίθημι. ἵστημι. & δίδωμι, expuncta cõmuni geminatione, monoſyllaba remanent, ut θῶ. στῶ. δῶ. Et ſicut tertio Libro, cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum eſt, circumflexa uerba, ſi monoſyllaba ſint, præterito Medio omnino carẽt, cũ id minui una ſyllaba ab actiuo opus ſit. ut σχῶ μέλλ. σχήσω παρακ. ἔσχηκα. μέσ. παρακ. ἔσχα. quod nẽpe abſurdum eſt, quandoquidẽ nullum inuenitur præteritũ, ſiue à cõſonante, ſiue à ſolo, ε, incipiẽs, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & his ſimilibus. Ἀόριστος α.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριστος β.

Ἐθέμην, à prima perſona ſecundi Aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita, μη, ἔθην, ἐθέ-

μην. Antiqui tamen à primo Aoriſto paſſiuo formari uoluerunt, extrema in, μην, mutata, & tenui in denſam conuerſa, ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda perſona à tertia fit, τ, in, σ, conuerſo, ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων α.

Θήσομαι, à futuro actiuo fit, adiuncta, μαι, & ω, magno in, ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Ἀόριστος. α.

Primus Aoriſtus θῆκαι, θηκάσθω eſſe debuerat, ſicut τύψαι, τυψάσθω, ſed in uſu non eſt, nec etiam in aliis modis.

Ἀόριστος β.

Θέσο, à ſecunda perſona ſecundi Aoriſti Medii, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Ὀδυσ. κ. Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Heſiodus, Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia perſona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad paſſiui inflexionem.

Ἀόριστος α.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima perſona ſecundi Aoriſti medii ἐθέμην, ſicut & præſens.

Μέλλων α.

Θησοίμην, à prima perſona Medii futuri, extrema in, μαι, conuerſa, ac, ι, penultimæ uocali adiuncta, θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad paſſiui ſimilitudinem.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶμαι, à prima perſona ſecundi Aoriſti medii, extrema in, μαι, conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in, ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circumflexo.

ΑΠΑΡΕ'ΜΦΑΤΑ ΜΕ'ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β.	θέσθαι.
μέλλων α.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis Grauitonis Circumflexorum ſecundæ cõiugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η, in paſſiui autem penultima, α, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Paſſiuum ἵσταμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστώς.

Ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo Grauitono fit, unde ἱστῶ uerbum ſecundæ coniugationis Circumflexorum, extrema in, μι, & penultima, hoc eſt, α, quæ breuis eſt, in legitimam longam mutata, uidelicet, η, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur, ι, ſolum, quæ reduplicatio abuſiua ſiue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur conſonans, ut Libro tertio dictum eſt. Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunq̃ fit per longã uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco eſt poſitione longa) iccirco, σ, non repetitur. Habet etiam
ι. ante. ς. aſpiratum. aſpirationem in prima ſyllaba, quoniam, ι, ante, ς, aſpiratur, niſi ſyncopa fiat, uel ſubſequatur, ρ, poſt, ς, quia tunc tenui ſpiritu ſcribitur, ut ἴστε, ἴστω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω, ἰστέον, & ἴστρος. Secunda perſona à prima fit, extrema in, σ, mutata, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad ſimilitudinem pluralis datiui participii actiui eiuſdem temporis, penultima circunflexa. Quia, α, quæ anceps eſt, hic natura habetur longa. Ionice uero, ſiue Attice non formatur tertia perſona in hac ſecunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præſenti, ſicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta, ſicut & præſens. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα eſſe debuerat à futuro στήσω, cuius penultima præteritum perfectũ ſeruare debet. Sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod eſt Medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata eſt, η, in, α, & factum eſt ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam, ε,
ἕστακα Cur. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν, ἑστάκοιμι, & cætera.

Si uero

Si uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus Aoriſtis, tenuem ſpiritum habet. ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη. &c.

ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto, unde & eundem ſpiritum ſeruat, cum in aliis modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, ſicut, ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος β.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in, ην, mutata, &, ε, cõmuni augmento præpoſito, ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α. Θεοί δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων α.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, in, η, cõuerſo, ac, σ, interpoſito, ſicut à θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΙΤΗΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵσταθι, fit à genitiuo participii præſentis temporis, abiecto, ν, & extrema in, θι, conuerſa, ut ἱστὰς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima perſona pluralis numeri, extrema in, θι, mutata, ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In uſu tamẽ nõ eſt, ſed ꝑ eo utimur ἵστα, à uerbo circũflexo ἱστάω, ἱστῶ, unde cõpoſitum καθίστα. Ἰλιάδ. α. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Tertia à ſecunda fit, extrema in, τω, mutata, ἱστάτω, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἕστακε, ἑστακέτω, ſicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Στῆσον, στησάτω, ſicut τύψον, τυψάτω.

Ἀόριστος β.

Στῆθι, fit à genitiuo participii eiuſdem temporis, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut στὰς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, Vel à prima perſona pluralis numeri fit, ut ἔστημεν, στῆθι, penultima producta per regulam ſuperius dictam. Tertia perſona στήτω, à ſecunda, θι, in, τω, conuerſa. Δυϊκά. στῆτον, στήτων. Πληθ. στῆτε, στήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίην, à genitiuo ſui participii fit, extrema in, ην, mutata, ac, ι, penultimæ uocali adiũcto, ut ἱστὰς, ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.

ι

Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθ. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖεν, ſubtracto, μ, ἀττικῶς, ut in optatiuo primæ Coniugationis uerborum in, μι, dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος α.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι, καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Ἀόριστος β.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participii eiuſdem temporis, στάς, στάντος, ſicut & præſens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Ὀδυσ. θ. Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων α.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι. ſicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶ, à tertia perſona ſingulari præteriti imperfecti, ſiue à prima, ut in ſubiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum eſt, extrema in, ῶ, circumflexum mutata, ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς, μι, τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικά, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλη. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. à ſecundo Aoriſto, ſicut & præſens, διὰ τοῦ, η, ut in τίθημι dictum eſt.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱστάναι, à prima perſona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in, ναι, mutata. Vel à genitiuo participii ἱστάς, ἱστάντος, expuncto, ν, &, τος, in, ναι, mutata.

Παρακ. καὶ ὑπερ.	ἑστακέναι, ſicut τετυφέναι.
Ἀόριστος α.	στῆσαι.
Ἀόριστος β.	στῆναι.
Μέλλων α.	στήσειν.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ` ΠΑΘΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεςὼς.

Ἵςαμαι, à prima perſona actiui, η, in, α, correptū, & extrema in, μαι, mutatis, ἵςημι, ἵςαμαι. Secunda perſona ἵςασαι κοινῶς, καὶ ἵςη ἀττικῶς, ſicut à τίθεμαι, τίθῃ. Tertia perſona, ἵςαται. Δυϊκῶς. ἱςάμεθον, ἵςαϲθον, ἵςαϲθον. Πλη. ἱςάμεθα, ἵςαϲθε, ἵςανται.

Παρατατικὸς.

Ἱςάμην. Secunda perſona ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. Tertia pſona ἵςατο. Δυϊκῶς. ἱςάμεθον, ἵςαϲθον, ἱςάϲθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἕςαμαι, ἕςασαι, ἕςαται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadē aſpiratione ſeruata. Δυϊκῶς. ἑςάμεθον, ἕςαϲθον, ἕςαϲθον. Πλη. ἑςάμεθα, ἕςαϲθε, ἕςανται, καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται. ſed ꝑpter hiatū in uſu nō eſt.

ὑπερσυντελικὸς.

Ἑςάμην, ἕςασο, ἕςατο, à præterito paſſiuo, extrema in, μαι, mutata.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐςάθην, ἐςάθης, ἐςάθη, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata, quoniā, ε, cadit, ut ςάθητι, ςαθήτω, & ςαθείην.

Μέλλων α.

Σταθήσομαι, ςαθήσῃ, ςαθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui ἐςάθην, ἐςάθης, abiecto augmento, & adiuncta, ομαι.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ἑςάσομαι, ἑςάσῃ, ἑςάσεται, à ſecunda præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, ἕςασαι, ἑςάσομαι, ſeruata etiam præteriti aſpiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ` ΠΑΘΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Ἵςασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἱςάμην, ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱςάϲθω καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς.

Ἕςασο, ἑςάϲθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti.

Ἀόριςος α.

Στάθητι, ςαθήτω, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ` ΠΑΘΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατικὸς.

Ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, accentu circumflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυϊκῶς. ἱςαίμεθον, ἱςαῖϲθον, ἱςαίϲθην. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.

Ἀόριστος α.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis, σταθείς, σταθέντος.

Μέλλων α

Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ, α, licet à quibuſdā διὰ τοῦ, η, inueniam huiuſmodi perſonas, ſecūdā ſcilicet & tertiā declinatas. Regula. Quare antiquoꝝ regulam, & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, ꝙ uniuerſaliter tertiæ perſonæ actiuoꝝ Subiunctiuoꝝ, ſecūdæ ſunt paſſiuoꝝ, q̄uis inueniatur in actiuo etiā aliter declinatū hoc idē tēpus à nōnullis, quā regula tradat. Illi enim ponūt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. Regula uero ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ, α, quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ εἰς, μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, cū præſertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας ſeruādū ſit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἑστῶμαι, à præterito paſſiuo, penultima in, ω, μέγα conuerſa, ut ἕσταμαι, ἑστῶμαι. Secunda perſona, ἐὰν ἑστᾷ, à tertia actiui eiuſdem temporis & modi, abiecta extrema ſyllaba, ἐὰν ἑστήκω, ἑστήκῃς, ἑστήκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, &c.

ΑΠΑΡΕ'ΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι, à tertia perſona ſingularis paſſiui ἵσταται. Vel à ſecunda plurali, ε, in, αι, diphthon, mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑστάσθαι, à tertia ſingulari uel à ſecūda plurali, ut in præſenti.

Ἀόριστος α.	σταθῆναι.
Μέλλων α	σταθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵσαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη, ἵσταται, ab actiuo fit, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο, ἵστω, καὶ ἵστω, ἵστατο.

Ἀόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, ſicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι, poſſet tamen ſecundum analogiam formari ab actiuo, hoc eſt ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali, η, ſcilicet in, α, legitimam breuem uerſa, ac interpoſita, μη. Vel potius à primo Aoriſto paſſiuo antiquoque more extrema in, μην, mutata, ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο, καὶ ἔστω, ἔστατο, & eadem eſt litteratura cum præterito pluſquamperfecto paſſiuo, differt tamen ſpiritu.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, à στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵστω ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

Ἀόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

Ἀόριστος α. Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.

Μέλλων α.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσωμαι στήσῃ, στήσηται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ἵστασθαι.

Ἀόριστος α. στήσασθαι.

μέλλων α. στήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι, ΡΗΜΑΤΩΝ.

VErba in, μι, tertiæ Coniugationis, fiunt, ut ſupra diximus, à Grauitonis, à quibus fiunt circumflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habent, ω, μέγα, in paſſiui autem penultima ο, μικρὸν, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Paſſiuum uero, δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Δίδωμι fit, à διδόω Grauitono, cuius circumflexum eſt διδῶ, extrema in, μι, & penultima uocali, ο, ſcilicet paruo in, ω, magnum mutatis, ut διδόω, δίδωμι. διδόω uero, ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ eſt, cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit, extrema in, σ, mutata, δίδως, Tertia à ſecunda adiuncto, ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πλη. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, ad ſimilitudinem datiui pluralis proprii participii, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικός.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præſenti, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum eſt, præteritum Imperfectum & ſecundus Aoriſtus uerborum in, μι, penultimā proprii actiui præſentis ſeruare debet, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in, ν, conuerſa, & ε, cōmuni augmento præpoſito. Δυϊκά. ἔδοτον, ἐδότην. Πληθυντικά. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, penultima correpta, contra communem regulam ſecundi Aoriſti, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω, ο, paruo in, ω, magnum mutato,

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι

dictũ eſt, quã Homerus ꝑduxit. ὀδυσ. γ. Δίδωθι, δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, ſicut τέτυφε, τετυφέτω. Ἀόριστος β.

Δόθι, δότω, penultima correpta contra regulã, ut in ſecũdo Aoriſto primæ cõiugationis dictũ eſt: ἄχρηστον, ſed ꝓ eo utimur, δός, δότω, &c.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΆ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη, ſicut τιθείην, τιθείης, à genitiuo participii διδοὺς, διδόντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, à genitiuo participii δοὺς, δόντος καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην ποιῴης ποιῴη. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθ. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expunctio μ, ὀδυσσείας ω. Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Μέλλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υ̓ΠΟΤΑΚΤΙΚΆ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ſicut in prima & ſecunda coniugatione dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς εἴρηται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Διδόναι, à genitiuo participii διδοὺς, διδόντος. Vel à prima perſona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Ἀόριστος β.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α. Δώσειν.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω, magno in, ο, paruum, & extrema in, μαι, mutatis.

Παρατατικός.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima perſona præſentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in, ο, paruum mutato, & extrema in, μαι, conuerſa.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito paſſiuo, δέδομαι.

Ἀόριστος α.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia ſingulari præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων α.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à ſecunda pſona præteriti paſſiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à ſcda pſona præteriti impfecti paſſiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, à ſecūda pſona præteriti pluſquāperfecti paſſiui.

Ἀόριστος α.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia perſona Aoriſti paſſiui.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος α.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis.

Μέλλων α.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri paſſiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima pſona paulo poſt futuri.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατατικὸς.

Ἐὰν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia perſona ω, magno ſcribuntur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima coniugatio uerborum in, μι, per, η, declinatur, ſecunda per, α, tertia per, ω, μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema ſyllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ: Tertia ἐὰν δεδῶται.

Ἀόριςος α.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia pſona Aoriſti paſſiui, extrema in, ῶ, circumflexũ mutata, & abiecto augmẽto, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, à tertia perſona ſingulari δίδοται. Vel à ſecunda plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, ſicut τεθεῖσθαι.

Ἀόριςος α.

Δοθῆναι, à tertia eiuſdem temporis.

Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad Paſſiuorum declinationem.

Ἀόριςος α.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκετο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Ἀόριςος β.

Ἐδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à paſſiuo Aoriſto fit, antiquorum more, extrema in, μην, mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην.

Μέλλων α.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad Paſſiuorum ſimilitudinem.

Ἀόριςος β.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut paſſiua.

Ἀόριστος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων α. Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, ſicut paſſiua.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ, τοῦ, ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

Ἀόριστος β. δόσθαι.

Μέλλων α. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, quartæ Cōiugationis, fiunt (ut dictū eſt) à uerbis Grauitonis ſextæ Cōiugatiōis in, νω, deſinētibus, in qbus nulla fit ſynæreſis. Et in penultima actiui habent, υ, productum. In paſſiui uero penultima idem, υ, correptum, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. Nec ſuſcipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in, μι, deſinentia, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Paſſiuum ζεύγνυμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

ZΕύγνυμι, à ζευγνύω uerbo Grauitono fit, extrema in, μι, uerſa, & penultima, quæ in Grauitono breuis eſt, hoc eſt, υ, in ſeipſam ꝓductam conuerſa. Secunda perſona ζεύγνυς, à prima fit, extrema in, σ, conuerſa. Tertia ζεύγνυσι, à ſecunda adiuncto, ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. πληθ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, ſecundum cōmunē regulā eſſe debuerat, ad ſimilitudinē datiui pluralis, ſed uſus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ cōiugationis potius utamur tertia plurali Grauitonorum: ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & ſimilibus. Iones uero ζευγνύασι dicunt. Παρατατ.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolū & præterito imperf.

uariantur, tam in actiuis q̃ in paſſiuis. Si uero diſyllaba, & futurum primum & ſecundum Aoriſtum habent, ut κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλλων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυν. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν, & ſimilia. In quibus ſecundus Aoriſtus par eſt præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participii ζευγνὺς, ζευγνύντος, ſicut & alia uerba in, μι, in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia ſi formarentur ſecundum regulam neceſſario haberent, υ, diphthongum in penultima ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paſſiui, extrema in, μην, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt, υ, diphthon. ſeqtur, μ, conſonans, quod eſt contra regulã quæ poſt, υ, diphthongum uocalẽ tantũmodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua cautum eſt, ut poſt, υ, diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autẽ cõſonans. Poſt. υ. diphthon. uocalis.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paſſiuorum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod Subiunctiui uerborum in, μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis, ſic enim Circumflexa cõmuniter appellantur, etſi uerba in, μι, ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt, ut πιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν πιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ, & ſimilia, ſecundum quam regulam etiam Subiunctiui quartæ cõiugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quæ Grauitona ſunt, ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quod omne participium in, σ, ὀξύτονον declinatum per, ντ, Subiunctiuum facit circumflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. πιθεὶς, πιθέντος, ἐὰν πιθῶ. ſic ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quã rẽ Subiunctiuus modus prorſus deeſt.

Regula.

Regula.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζευγνύναι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa.

Παρατατικός.

Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζεύγνυσθαι.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS QVAE *non omnino regulas ſequuntur.*

POſtea quàm de uerbis in, μι, dictum eſt quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omnes modos frequenter habetur, nunc de his dicendum eſt, quæ à cõmunibus regulis declinant, nec ꝑ omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de diſyllabis, quorum cum εἰμί ſubſtantiuum uerbum frequentiſſimo ſit in uſu, ab eo incipiendum eſſe duxi. Verũ quoniam ἔω, primitiuum eius ſecundum uarium accentum & ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponã. Grauitonum enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat. ὁ δ' ὑστερίᾳ ῑ. τ' μὲν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. Et etiam uado & perficio ſignificat. Aſpiratum uero, induo & ſedeo, unde ἕζω. Significat etiam mitto, unde ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circumflexum & tenuem ſpiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino ſignificat, aſpiratum uero ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἑέω.

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ͂ ΕἸΜΙ' ΤΟ' ΥΠΑ'ΡΧΩ.

Ὁ'ΡΙΣΤΙΚΑ'.

Ἐνεςῶς.

AB ἔω igitur, quod exiſto ſignificat, ſextæ cõiugationis Grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in, μι, mutata, ſicut à πθέω, πίθημι, &, ι, ancipiti aſſumpta, quoniam uerba in, μι, deſinentia, penultimam productam habere uolunt, &, ε, in, η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod eſt, ἠμὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, φ, & etiam ne penitus amitteret omnes partes ſiue litteras ſui primitiui, quoniam deriuatiua omnino aliquid de ſuis primitiuis ſeruare debent. Præterea ut ſaperet naturam uerbo. in, μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima, υ, ancipitem longã habere uolunt. Nam, ε, non poteſt produci per, υ, ſed per, η, aut, ι, & ſic penultima, ει, diphthongo facta eſt longa, & εἰμὶ, dictum eſt, quod omnino eſt contra cõmunem regulam uerborum in, μι, quæ uolunt habere in penultima aut, η, ſi ſint primæ uel ſecundæ coniugationis. aut, ω, ſi ſint tertiæ, aut, υ, longam ſi ſint quartæ, iccirco hoc uerbum excipitur, & etiã εἶμι τὸ πορεύομαι, cum & ipſum, ει, diphthõgum habeat in penultima, & eſt quartæ coniugationis uerbo. in, μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo, & etiã ſit ei par ſyllabis, ſicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod eſt etiam contra cõmunẽ dictorum uerborum regulam. Nam uerba in, μι, aut habent circunflexum accentum in penultima, ſi ſint diſſyllaba, aut acutum in antepenultima, ſi polyſyllaba ſint. Sed ab hac regula excipiũtur εἰμί, & φημί κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, φ, ἠμί, quæ cum ſint ἐγκλιτικά, opus eſt ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὴ dictio accentum ſupra extremam habet, aut acutum, aut circumflexum, nunq̃ autem grauem, niſi per pathos, ut σφέ σε, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Ὀδυσ. δ'. Καὶ σφέ σε φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Cum aliis uero enuntiata inclinatur ad accentum præcedentis ſyllabæ, ſi dictio præcedens permiſerit, ut εἰμί, ἐγώ εἰμι. φημί, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς ſubtracto, ι, diphthongi, ac geminato, μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. Εἴπατέ μοι τὸ κεράτιον· οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem. Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρ' ὄρχμα κ' οὔποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda perſona εἶς, ἀπὸ τοῦ εἰμί, extrema in, σ, conuerſa, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud Poetas frequentiſſimus eſt uſus. Quo in loco aduertendum eſt εἶς acutum habere accentum, quanquam per

εἰμί, ſum. *De penultima aſſumpto, ι.* *εἶμι, uado.* *Acuit extremam.* *Atten. de circũflexo.* *ἐμμί.* *εἶς acuto accentu.*

communem regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in longam deſinens, accentum ſuſcipientem circumflectitur, quod, ut quibuſdam placet factum eſt, ne coincidat cum εἷς ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ εἷμι τὸ πορεύομαι, quæ circumflexum habet accentum. Eſt etiã encliticum, ut Ὀδυσ. δ. Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto

εἶ circumflectitur. uero, σ, fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur, quanquam deducitur ab εἷς, quod acuitur, ut dictum eſt. quod & Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ, σ, καὶ περισπᾶται τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν, ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ὡς δὴ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuum eſt εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ, etſi εἰμί, εἷς, ἐστὶ enclitica ſint. Poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, à uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἔομαι. Secunda perſona ἔῃ κονιᾷς, καὶ ἔει ἀπλικᾶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas Indicatiuorum paſſiuorum per, ει, diphthongum, & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum, ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. ſic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius

ἐσσί. apud Poetas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt ἐσσί, quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc eſt εἷς, cui addito altero, σ, &, ι, in finem tranſlato fit ἐσσί. σ, enim neceſſario geminatur, quoniam ſimplex, σ, cum ἰῶτα prolato, eſt χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc eſt ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, interpoſito, σ, ἐσμὶ facit, cuius extrema in, σ, conuerſa, fit ἐσσ, geminato, σσ, ſed quoniã nulla dictio in eandem conſonantem geminatam deſinere poteſt, additum eſt, ι, & ſic ἐσσί factum eſt, quod inclinatur, ut, Ἰλιάδος κ. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

ἐστί. Tertia perſona ἐστί, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus, μι, in, σι, conuerſa, ἐσί fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἷς adiuncto, ι, fiet tertia ſingularis εἰσί, & talis eſt tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam formarũt. Quidam enim à prima perſona εἰμὶ, abiecto prius, ι, de diphthongo, deinde extrema in, σι, conuerſa ſecundum cõmunem regulam, ac po-

ἐντί. ſtremo, σ, in, τ, mutato δωρικῶς ἐντὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in, ι, deſinens, uult habere penultimam longam, neceſſe fuit interponere, σ, ut ſaltem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum

eſt ἐςί. Eſt & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, à ſecun
da perſona ἐσσί, mutato altero, σ, in, τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum
eſt, licet in, τι, deſinat, ſed Dorico ſimile. Nam Dorica propria (ſecun-
dum Herodianum) in, τι, purã deſinunt, hoc eſt, nulla conſonante præ
cedẽte, τ, ſi ſint tertiæ perſonæ ſingularis uerboꝝ in, μι, ut φησὶ, φατί.
δίδωσι, δίδωτι. Verum ἐςὶ, σ, habent ante, τ, in plurali uero conſue-
uerunt Dores etiam, ν, conſonante præcedente, τ, formare tertiã pſo
nam in, τι, ut φαντί, δίδωντι, &c. huiuſmodi. Δυϊκά. ἐτόν, ἐτόν, eſſe de-
buerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, interpoſito uero, σ, ἐςόν,
ἐςόν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerboꝝ
in, μι, quæ illam in ſingulari tantum ꝓductam eſſe uolunt. Ἰλιάδ. α.
Ἀλλά τι θεοῦ ἀμφω δὲ νεωτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ
εἰμί. Ἰλιά. ν, ἐπεὶ οὔτοι, ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν. Sic in eiuſdẽ Libri calce.
οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. & in compoſitione ἔνειμεν. retracto accen
tu in antepenultimã Ἰλιά. ε, ἡμεῖς δ᾽ αὖ μαχόμεσθα οἱ περ ἐπίκουροι ἔνει
μεν. καὶ δωρικῶς εἰμές Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ᾽ ἔγνων πότερον τεθνάκα-
μες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda perſona ἐςὶ unde Euſtathius. ὁ δ. γ. τοῦ δὲ
ἐςὶ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ ἐμὲν ἐςέ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει
τοῦ, ι, εἰμὲν εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμές ἐςέ. Tertia perſona ἐσὶ καὶ εἰσί.
interpoſito, ι, ut penultima ꝓducatur (ſicut dictum eſt) ad ſimilitudi
nem datiui pluralis ꝓprii participii, cum in, ι, deſinat. Et ἰωνικῶς ἔασι,
ut τιθέασι, retracto accẽtu in antepenultimã, cum nõ amplius ſit encli
ticũ. Polyſyllaba enim enclitica eſſe non poſſunt, ſed diſyllaba tantũ, &
monoſyllaba. Ἰλιάδος η. Υἷ μὲν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριςῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν, à prima perſona præſentis temporis fit, extrema in, ν, mutata,
ut εἰμί, εἶν, ſicut ἵςημι, ἵςην. Deinde ſoluta diphthongo, &, ε, in, η, con
uerſo, ſicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι, tamen prius expuncto. Quoniam
deſinentia in, ν, nihil uolunt habere non prolatum ante, ν, Iones uero
dicũt ἔα. Ἰλιάδος ε. Ἦκον ζωὸς ἀμοιβηδὸς ἔα χαλκεῷ ο τυπῆσι. καὶ ὀδυσ. ξ.
Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, diſſo-
luta diphth. in εα ἰωνικῶς, ſicut ᾔδειν, ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η, in εα ſolu
ta etiam ἰωνικῶς, abiecto, ν, ſicut ἔρρεξεν ἔρεξα. Nam, α, reſpuit habere
poſt ſe, ν, niſi dictio ex declinatione deſinat in, ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν.
hæc enim à declinatione habent, ν, & non κατὰ πάθος, & ſic fit
ἔα, unde, ε, in, η, conuerſo, fit ἦα. ὀδυσσείας κ. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ
σχεδὸν ἦα κιὼν νεὼς ἀμφιελίσσης. Attici uero, ε, &, α, in, η, uerten-
tes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt, ſicut ᾔδεα, ᾔδη, Ἀριςοφάνης ἐν πλούτῳ,

δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero præponentes, ε, primæ perſonæ cōmuni ἦν, ἔην dicunt. Ἰλιάδος λ. ὡς ἐὸν εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, ut ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε. καὶ Ἰλιάδ. ψ. ὡς ποτ᾽ ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. Et ἔσκον quoq; dicūt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιάδ. η. γονεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Prima pſo. præt.impf. VII.modis. Et ſic prima perſona præteriti imperfecti ſeptem modis inuenitur ſecundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uero ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monoſyllabū. At Poetæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicūt.

Secunda perſona à prima fit, ν, in, σ, conuerſo, ut ἦν, ἦς, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, nec ſubſcribitur, ι, ut in τίθημι dictum eſt, cui adiuncta, θα, αἰολικῶς, fit ἦσθα. Ὀδυσς. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ἦσθα tamen inuenitur ſubſcripto, ι, in modo indicatiuo, ſed hoc eſt à uerbo Grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις adiuncta, θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾔσθα, ſicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia perſona ἦ eſſe debuerat, à ſecunda perſona abiecto, σ, ſecundum cōmunem regulam uerborum in, μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, ſic ἦς, ἦ, ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur ἦν, quæ à Grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν, unde παρῆεν. Nam, ε, ſi in id deſinat tertia perſona uerborum, appetit poſt ſe, ν, mutato uero, η, in, ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἦν, ſicut ἔειμαι, ἦμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ, ν εἰς, σ, δωρικῶς, fit ἦς, ſicut in prima perſona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα. Εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ uero præponentes, ε, ἔην dicunt Ἰλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Ὀδυσς. ξ. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes, ε, in, η, ἤην faciunt. Ὀδυσσείας τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. Ὀδυσσείας ι.

Tertia perſo.ſex modis. Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος. Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur, hoc eſt, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta, σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, ſed propter alternationem duorū, εε, alterum abiicitur, & ſic fit ἔσκε.

Sed aduertendum eſt, ἦν tertiam perſonam cōmunem, & ἤην καὶ ἦεν nunquam abſq; ν, inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην eſſe debuerat; ab eo quod eſt εἶν penultima correpta, ſicut in duali præſentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιούμενοι, καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod eſt, ην, penultima producta, καὶ πλεονασμῷ

τοῦ, σ,

τοῦ,σ,ἧστον,ἧστην. Ἰλιάδος ε΄. Ἰ ἔδυ ἐς ἡφαίστοιο, δύω δὲ οἱ ἦ εις ἧστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. πληθ. ἦμεν,καὶ δωρικῶς ἦμες,ἦτε,ἦσαν,καὶ συστολῇ ἔσαν. Ἰλιάδ.β΄. Ἔνθα δ᾽ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί νήπια τέκνα. Illud uero Heſiodi in Theogonia, τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, ἀντὶ τοῦ ἦσαν,nonnulli dicunt hoc eſſe Bœotorum more, ac Thebanorum,qui ſingulare uerbum pluralibus nominibus,& maſculini generis & fœminini,iungere conſueuerunt. Pindarus in Olympiis, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. ἀντὶ τοῦ τέλλονται, τουτέστιν ὑπάρχουσι. Et illud, Διήγετο σχῆκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici ſolum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem eſſe exiſtimant per ſyncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν,ἦν, pro ἦσαν. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἐτύφθην, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum eſt. παρακείμενος, ἧκα,ἧκας,ἧκε, a futuro. ὑπερσυντελικὸς ἥκειν,ἥκεις,ἥκει, ἄχρηστα. μέσος παρακείμενος,ἧα, ἧας,ἧε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἧα & ἔα primã pſonã præteriti impfecti,ut dictũ eſt, ἀπὸ τοῦ ἦν eſſe potius,q̃ medii præteriti pfecti. μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἥειν, ἥεις, ἥει. παρακείμενος παθητικὸς, ἧμαι, ἧσαι,ἧται,ἄχρηστα. ὑπερσυντελ. παθητικὸς, ἥμην,ἧσο,ἧτο,ἄχρηστα. Quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἧμαι, cuius actiuum eſt εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης, Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν. ἀόριστος πρῶτος,ἧσα,ἧσας,ἧσε, a futuro ἥσω, ἄχρηστα. ἀόριστος δεύτερος, ἧν,ἧς, ἧ, a futuro ἕσω, ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω,ἔθην, ſed in uſu non eſt, pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν,ἦς,ἦν, μέλλων πρῶτος,ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἕω, ſed in uſu non eſt,ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci.

Μέσος μέλλων,ἔσομαι,ἔσῃ,καὶ ἔσται ἰωνικῶς,ἔσεται,καὶ ἐσσεῖται ποιητικῶς,geminato σ.καὶ συγκοπῇ ἔσται εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicũt,ἐσοῦμαι,ἐσῇ,ἐσεῖται,ἀπὸ τοῦ ἐσῶ,ſicut πεσοῦμαι,ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴσθι,ἀπὸ τοῦ ἔσθι,quod ſecundum cõmunem regulam formatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima perſona plurali,extrema in, θι, conuerſa. Vel a genitiuo participii ἐὶς, ἔντος,ἔσθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔσθι,καὶ ἴσθι,ε,in,ι,conuerſo. Quia quandocunq; fit pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in,ε,deſinentem,uertitur ut plurimum,ε,in,ι,ut ῥέπω,ῥίπτω.μένω,μίμνω,ſic ἔσθι,ἴσθι. Tertia perſona ἔστω,ἀπὸ τοῦ ἔσθι,interiecto,σ,ubi,ε,ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον,ἔστων. πληθ. ἔστε,ἔστωσαν,καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis numerus

ε,in,ι,

prò plurali. ἔσω uero ab eo quod eſt ἦσο, formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἤμlω, ἦσο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es, quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti Imperatiui modi. Si autem ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe à præterito pluſquamperfecto, quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imꝑfecto medio. Vtrūq; enim facit ἤμlω, ἦσο, ἦτο, licet temporis ſignificatione differant inter ſe. inuenitur etiam ἔασο, ας, geminato. Ὀδυσσείας α. Ἄλκιμος ἔασ᾽, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ,

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, à genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod in uſu non habetur, ſicut τιθείlω τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πλη. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Ὀδυσσείας φ. Ποῖοί κ᾽ εἶτ᾽ Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc eſt, quales eſſetis Vlyſſi opitulari ſicunde ueniret. & Ὀδυσσείας ι. Οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐνὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν, eſſent.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ, quod circumflectitur, quia eius participium in, σ, ὀξύτονον deſinens, declinatur per, ντ, ut εἷς, ἕντος, & ſi in uſu non ſit, nec obſtat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta eſt, ꝙ Subiunctiua uerborum in, μι, eandem uocem & eundem accētum habere debent cum ſuis primitiuis Circumflexis. Quia licet ἔω Grauitonum ſit, à quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugationis, ut dictum eſt, Poſſumus tamen ab eo formare circū̃flexum uerbum in modo Subiunctiuo, ἐὰν ὦ, cum ante, ω, præcedat, ε, licet in uſu non habeatur in modo Indicatiuo, ſicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ Cōiugatiōis circū̃flexorꝫ. At ζευγνύω nullo modo ſynæreſim pati poteſt cū neq;, α, neq;, ε, neq;, ο, paruum præcedat, ω, magnum. Secunda pſona ᾖς, cui addita, θα, ſyllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι, ſubſcripto. Tertia pſona ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι, adiuncta, σι, ſyllaba, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ἰλιάδ. ξ. Ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Ὀδυσ. τ. Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Regula.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἕναι tamen eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἕμεν prima perſona pluralis, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. Nam infinitiui uerborꝫ in, μι, præſen

tis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquã diſyllabum, diſyllabos Aoriſtos imitatum, producit penultimã. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in, ναι, mutata, uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interpoſito, ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδος Λ. Ἀλλὰ δὴ μάλα μὲν καὶ ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὧς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐξευαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὃς μετὰ λαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

Ἔσεσθαι, à tertia ſingulari medii futuri ἔσεται, ſiue à ſecunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ εἰς, τοῦ ἔντος, ſicut ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in uſu non eſt, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω ſcilicet, ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à ſecundo Aoriſto fit, hoc eſt ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, ſicut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, iccirco acuitur tametſi monoſyllabum ſit, etiam ſi per craſim fiat, ἐών, ὤν. nam ex graui & acuto circumflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc ſatis, cum nihil plus in ſimplicitate habeatur in uſu.

Nunc uero de compoſitis quæ ex eo fiunt, & eorum ſignificatione. *De compoſitis ab εἰμί.*

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri poteſt.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἐστί. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσά ἐστιν, ἢ αὐτὸ οὐδέτερον παρόν ἐστι.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν αὐτῇ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ

κρεῖττον ἐστί, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι· ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ᾽ ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

ΠΕΡΙ͂ ΤΟΥ͂ ΕΙ͂ΜΙ ΤΟ͂ ΠΟΡΕΥ͂ΟΜΑΙ.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

εἶμι pro uado. Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc eſt uado, fit à uerbo Grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ, ι, εἴω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ω, εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum eſt, quod quattuor ſunt uerba in, ω, deſinentia quæ uado ſignificant, quorum primum eſt ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto, ι, cui ſubtra-
ἔω, εἴω, ἴω, ἰέω. cto, ε, fit ἴω, unde, ἶμι, diſyllabum, & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ, ι, unde ἵημι uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & eſt quartæ Coniugationis uerborum in, μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam, ει, diphthongum in penultima, contra naturam uerborum in, μι, & eadem circumflectitur, cum ſit longa natura ante breuem. Secunda perſona εἶς à prima fit, extrema in, σ, mutata. ὀδυσσείας α. τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. hoc eſt, quis es? unde uenis hominũ? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰ μὴ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc eſt, niſi abeas iſthinc, ſecunda perſona eſt omnino ſimilis ſecundæ uerbi ſubſtantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ ποιητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει, uel à ſecunda fit perſona actiui εἷς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, εἶ, καὶ ἄπει. Tertia perſona εἶσι à ſecunda fit, adiuncto, ι, ἰλιάδος γ. αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, ὅς τ᾽ εἶσι διὰ δουρός. hoc eſt, διέρχεται tranſit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ, ι, Nam ſingularia cum, ει, diphthongo ſcribuntur, ut productam habeant penultimam, ſecundum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia ſolo, ι, correpto, ſiue à proprio ſingulari fiant, abiecto, ε, de diphthongo, ſiue ἀπὸ τοῦ ἶμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν. ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præſens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in, ι, deſinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ἰλιάδος π. κατ᾽ ἀγκλιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem ſyllaba ſeruato. Nam ἴωνες interponentes, α, in huiuſmodi perſonis, accentum relinquunt in eadē ſyllaba in qua prius erat, circumflexo tamen

in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit, ut πιθέασι, πιθέασι, ſic ἴσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præſenti, ſicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ἰλιάδος α. Τὼ δ' ἄυτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ἰλιάδος δ. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, η, ᾔισαν. Ἰλιά. ν. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ᾔισαν ἐς πόλεμον. Euſtathius tamen ἐν τῷ, ω, τῆς ὀδυσσείας uult hanc eſſe tertiam pluralem primi Aoriſti ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριςτ. α, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, fit ᾔισαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω, ἀχρηστα.

Μέσος παρακ. εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in, η, uerſo, ac, ι, ſubſcripto ᾖα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Ὀδυσσ. δ. Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. καὶ Ἰλια. α. Ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Ὑπερσυντελικός, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, à præterito perfecto, ε, in, η, conuerſo ἀττικῶς, ac ſubſcripto, ι, ἀχρηστα. Μέσος ὑπερσυντελικός, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊκά. ᾔειτον, ᾔείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συςολῇ ᾔεσαν. Et ſic omnia cõpoſita ab his, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν, ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπῄεσαν. Ὀδ. λ. Αὖδε προμνηστῖναι ἐπῄεσαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμπον, διὰ τοῦ, ι.

Ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἀχρηστα. Secundus Aoriſtus non inuenitur, ſed pro eo utimur Aoriſto primitiui, hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰάν, ἰόντος, καὶ ἐξιών, ἐξιόντος ſecundum alios. At ſecundũ Theodorũ lib. III. τῶν εἰς τέσσαρα, præſentis temporis eſt. Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in uſu non eſt, utimur autem pro eo præſenti tempore, hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. hoc eſt, ibo. Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἰς ἠὼ ἀνέμω πνείω. καὶ προσθέσει τῆς, θα, αἰολικῶς, εἶθα. Ἰλιάδος κ. ἤτε καὶ ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσ. τ. ἤ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε. hoc eſt, ibis. Et Ἰλιάδ. σ. Ἀλλ' πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας id eſt, ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali, extrema in, θι, mutata, ἴμεν, ἴθι, ſicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecunda extrema in, τω, uerſa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν. Ἀόριστος δεύτερος, εἶ, quod cum omnibus præpoſitionibus componere licet, duabus tan-

tum exceptis, hoc eſt, σὺν, καὶ παρὰ, ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem à tertia perſona ſecundi Aoriſti, hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, cuius thema eſt εἴω, ut ſupra dictum eſt τὸ προστακτικὸν ἴε, unde ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, unde ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, πρὸς στρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσπάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. Poteſt etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι, hoc eſt, à tertia perſona præteriti imperfecti, εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προστακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ. Nam attici ſi non utantur terminatione in, θι, in imperatiuis uerborum in, μι, utuntur tertiis perſonis præteritorum imperfectorum, ſicut & in uerbis in, ω, deſinentibus, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προστακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πιθῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, ſtatue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, eſſe debuerat ſecundum artem, à genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui εἰμί, Sed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt, attamen Homerus uſus eſt tertia perſona εἴη. Ὀδυσσ. ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη. Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam Subiunctiuus modus in uſu non eſt, qa coincideret Subiunctiuo eiuſdē uerbi ſubſtātiui, hoc eſt, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴναι, à prima perſona plurali, extrema in, ναι, conuerſa. ἴμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino eſt ſimile primæ perſonæ plurali. Ἰλιάδ. α. Ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc eſt, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præpoſito, ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem ſignificat. ἀπὸ τοῦ ἴμι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ι, καὶ, ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

Compoſita ab εἶμι, uado.

Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, τοῦτο δὲ ἰδίως ὁμιλίᾳ λέγεται, ἔπτε, καὶ ἰδίως συνουσίᾳ.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι, καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.
Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ἽΗΜΙ.

Ἵημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. Denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat, tenui autē, uado. Nec in oībus modis, & tēporibus, ac generibus idē eſt uſus & ſcriptura. Iccirco in tria illud diſtinguere licet, ſecūdū tria diuerſa ſignificata, hoc eſt, ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι, quoꝝ ἵημι τὸ πέμπω, cū eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formādum & declinandum eſſe cenſui.

ἵημι mitto cupio ἴημι uado.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in, μι, ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationē quæ impropria dicitur, ut in principio uerboꝝ in, μι. Secūdo libro dictum eſt, & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniugationis Circumflexoꝝ: ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, ſicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionē in omnibus modis & tēporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda perſona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ἰλιάδος φ. Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc eſt, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιάδ. γ. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, ſicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι triſyllabum, ſicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu & ſpiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, & tenui ſpiritu ſignatur. ἱᾶσι uero penultimam circumflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt etiam in cōpoſitione præpoſitionum, quoniā non cum omnibus & eiſdem præpoſitionibus utrunq; cōponitur. Nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι. Cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autē εἰσιᾶσι. Cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus. Cū πρὸς, προσίασι, non autē προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσίηκα, & προσέμενος dicamus. Nam compoſita huius præpoſitionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in uſu cōmuniter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neq; προσήσω,

ἴασι ἱᾶσι

neq; προσῆκα, &c. ſic igitur neq; προσιᾶσι. At εἶμι contrarium facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum eſt. Cum πρὸ uero, προΐᾶσι, non προίασι. Cum ἀνὰ, utrunq; dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet διϊᾶσι quadriſyllabum dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uero neutrum componitur.

Παρατατικός.

Ἵην, ἵης, ἵη, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, pro quo magis utimur ſingulari primitiui ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Ἰλιάδ. π. Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει, ἀφίει, προΐει Homerus tamen προΐην dixit Ὀδυσ. ι. δή τοτ' ἔγων ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde διίεσαν τὸ διέπεμπον, καὶ Βοιωτικῶς, ἵεν, à prima perſona ſingulari ἵην, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, ε, ſicut ἐτίθην, ἐτίθεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ. ὥς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, cuius penultima, η, eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ſed ne coincideret cum ἧκα primo Aoriſto (cuius uſus frequentiſſimus eſt) mutauit, η, in, ει, diphthongum Bœotorum more, ſicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω quod Præteritũ etſi in uſu nõ ſit, ab eo tamen deriuatis frequẽter utimur, ut εἱκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Ὑπερσυντελικός.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Ἀόριστος. α.

Ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ, η, ſicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturã, ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præpoſito, ε, Atticorum more ἕηκα dicimus, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ἰλιάδ. α. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Ἀόριστος β.

Ἧν, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, ſicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθυν. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Ὀδυσ. δ. κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. penultima correpta, contra cõmunẽ regulam ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, Nam Aoriſtus ſecundus quã uocalẽ in ſingulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν, ſic ἧν, ἧμεν dicendũ fuerat, ſed de hoc in τίθημι ſatis dictũ eſt. Μέλλων. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ἰλιάδος ξ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.

ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, &, ε, in, η, mutato, ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει, Ἰλιάδ. β. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεθι, ἱέτω, à genitiuo participii, uel à prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, ἵεμεν, ἵεθι, ſicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ἰλιάδος ν. Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Εἷκε, εἱκέτω, ſicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Ἀόριστον β.

Secundus Aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participii extrema in, θι, mutata, uel à prima plurali ſicut & præſens, ἕμεν, ἕθι non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, ſicut in τίθημι, & de hoc ſecundo Aoriſto dictum eſt, ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprii Aoriſti, longa in breuem mutata, ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, σύνες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ἰλιάδος δ. Ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Tertia perſona ἕτω, unde προέτω. Ἰλιάδος λ. Ἀλλὰ σύ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participii, ἱεὶς, ἱέντος, ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. ἀόριστ. β. εἵην, εἵης, εἵη, à genitiuo participii, ſicut θείην, θείης, θείη. Μέλλ. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. ἀόριστος β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἑῶ, εἵῃς, εἵῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, ι, ἐὰν εἱῶ, εἵῃς, εἵῃ, καὶ ἐφειῶ, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ἰλιάδ. α. Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἱέναι, à prima pſona plurali, extrema in, ναι, conuerſa, ἵεμεν, ἱέναι, ſicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ſicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Ἀόριστος β. εἷναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen eſſe debuerat à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam uerbo℞ in, μι, ut ἕμεν, ἕναι. ſed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ eſt propria ſecundi Aoriſti, ꝙ Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti, penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit ꝓducere penultimã, non, ε, in, η, conuerſa, ſed aſſumpto, ι, in diphthongum (ſicut in τίθημι diximus) εἷναι factum eſt, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ἰλιάδ. α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ἰλιάδ. δ. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum eſt à tribus eſſe εἷναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ſecundũ ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuẽ habent ſpiritum, & præſentis temporis ſunt, tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aſpiratur, & eſt ſecundi Aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis· ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἷναι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσ. ε. Δίσκοισι τέρποντος, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς.

Ἀόριστος β. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ἰλιάδος α. Ἶσον δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵεμαι ab actiuo, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuẽ mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ſicut τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο. Παρακ. εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος, ἕμαι tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paſſiuum uerborum in, μι, uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda pſona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ, φεῦ· οὐκ ἄρα κτενεῖς με; ὀρέστης ἀφεῖσαι. hoc eſt, liberatus es, Tertia

εἷται, ὁ ϑὲν ἀπαρέμφατα εἷσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἷμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθ. εἷμεθα, εἷσθε, εἷνται, ὑ περσωπ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Ἀόριστος α.

Ἔθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima corre pta ſecundum cōmunem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφέθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus eſt à diluuio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut τίθεσο τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, ſicut & paſſiua. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο. ἵετο. Ἀόριστος α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα Aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cū futuri cōſonantē nō ſeruauerit, in uſu tamen habetur προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia cōpoſita, ſed in modo Indicatio tantum. Μέσος Ἀόριστος β.

Ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab Aoriſto paſſiuo fit, extrema in, μην, mutata. ἕθην, ἕμην, ſicut ἐτέθην, ἐτέμην, Secunda pſona ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πλη. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. ὅμηρος. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο. ἱέσθω, à ſecunda pſona præteriti imperfecti, ſicut & paſſiua. Ἀόριστος β. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, προόσθου, κάθου, & ſimilia quæ in uſu habentur. Quo in loco aduertendum eſt, ꝙ medius Aoriſtus ſecundus in omnibus aliis modis & participiis habetur in uſu, & maxime in cōpoſitione, ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προῶμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media q̄ paſſiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur quæ habentur de his in τίθημι.

DE ἽΗΜΙ QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc eſt, cupio, quod etiam aſpiratur, ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſdem coniugationis uerborum in, μι, per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari ἵημι cupio.

ac uariari, tam in actiua litteratura quàm paſſiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικός, ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσυντ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Ἀόριστος α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Ἀόριστος β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλων α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & ſic per alios actiuorum modos, quæ tamen in uſu non habentur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε. ἵετο δ᾽ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc eſt cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etſi omnia in uſu non ſint, regulariter tamen inflecti poſſunt.

DE ἼΗΜΙ, QVOD EST VADO.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ἴημι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἰέω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι, qđ tenui ſpiritu ſignatur, & eo ſolo à ſuperiori uerbo diſtinguitur, cuius uſus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι. Ἰλιάδος λ. βὰν δ᾽ ἰέναι κατὰ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod à prima perſona plurali fit, extrema in, ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & ſimilia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Ὀδυσσ. η. ἢ δ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὸν ἴησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Ὀδυσσ. λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς. Ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται. & quæ ſequuntur.

Παρατατικὸς ἰέμην, ἴεσο, ἴετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴεσο, ἰέσθω. Δυϊκά. ἴεσθον, ἰέσθων πληθυντικά. ἴεσθε, ἰέσθωσαν. Ἰλιάδ. μ. ἀλλὰ πρόσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἰέμενος, τοῦ ἰεμένου. ἡ ἰεμένη, τῆς ἰεμένης. τὸ ἰέμενον, τοῦ ἰεμένου. Ὀδυσσ. ρ. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ἄστυ δὲ ἰέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος. Reliqua uero ſi quis uariare uolueirt, regulas uerborum in, μι, primæ Coniugationis omnino ſequetur.

Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius Verbi uſus apud Homerum: facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, per perſonas numeros, tempora, modosq; omnes ueluti in λείβω fecimus explicarem. Eſto itaq; hæc eius declinatio.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστώς Ἵημι. ἵης. ἵησι. Δυϊ. ἵετον ἵετον.
Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς.
καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. Vel. ἵεον. ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον. ἱέτην. Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν.

παρακ. εἷκα. εἷκας. εἷκε. Δυϊ. εἵκατον. εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν εἵκατε εἵκασι.

ὑπερσ. εἵκειν. εἵκεις. εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον. εἱκείτην. ἄχρηστα.
Πλη. εἵκειμεν. εἵκειτε. εἵκεισαν.

ἀόριστ. α. ἧκα. ἧκας. ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε.
Δυϊ. ἥκατον ἡκάτην. Πλη. ἥκαμεν. ἥκατε. ἧκαν.

ἀόριστ. β. ἧν. ἧς. ἧς. Δυϊ. ἕτον. ἕτην. Πλη. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν.

μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις. ἥσει. Δυϊ. ἥσετον. ἥσετον.
Πλη. ἥσομεν. ἥσετε. ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. ἵετι ἱέτω. Δυϊ. ἵετον ἱέτων.
Πλη. ἵετε. ἱέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε. εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον εἱκέτων.
Πλη. εἵκετε. εἱκέτωσαν. ἄχρηστα.

ἀόριστ. β. ἕς. ἕτω. Δυϊ. ἕτον ἕτων. Πλη. ἕτε. ἕτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἱείην ἱείης ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν. ἱείητε. ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι εἵκοις εἵκοι. Δυϊ. εἵκοιτον εἱκοίτην.
Πλη. εἵκοιμεν. εἵκοιτε εἵκοιεν.

ἀόριστ. β. εἵην. εἵης. εἵη, Δυϊ. εἵητον εἱήτην.
Πλη. εἵημεν. εἵητε. εἵησαν καὶ ἱεῖεν.

μέλλ. α. ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον ἡσοίτην.
Πλη. ἥσοιμεν. ἥσοιτε. ἥσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.
Πλη. ἐὰν. ἱῶμεν. ἱῆτε. ἱῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἐὰν εἵκω εἵκῃς εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν. εἵκητον. εἵκητον.
Πλη. ἐὰν εἵκωμεν. εἵκητε. εἵκωσι.
ἀόριστος β. ἐὰν ὧ. ᾗς. ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον. ἧτον.
Πλη. ἐὰν. ὧμεν. ἧτε. ὧσι. καὶ διαλύσει.
ἐὰν. ἕω. ἕῃς. ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν. ἕητον ἕητον.
Πλη. ἐὰν. ἕωμεν. ἕητε. ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ.
ἐὰν. εἵω. εἵῃς. εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον εἵητον.
Πλη. ἐὰν εἵωμεν. εἵητε. εἵωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς
ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.
παρακ. καὶ ὑπερ. εἱκέναι. ἀόριστος β. εἷναι.
καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι καὶ ἰωνικῶς, ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης.
τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος.
ἡ εἱκυῖα τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς τοῦ εἱκότος.
ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον.
ἵεσθον ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται.
παρατ. ἱέμην. ἵεσο. καὶ ἵου. ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον ἵεσθον
ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵεντο.
παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον.
εἷσθον. Πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷνται.
ὑπερσυν. εἵμην. εἷσο. εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον
εἵσθην. Πλη εἵμεθα. εἷσθε. εἷντο.
ἀόριστος α. ἕθην. ἕθης. ἕθη. Δυϊ. ἕθητον ἑθήτην.
Πλη. ἕθημεν. ἕθητε. ἕθησαν.
ἄλλως εἵθην. εἵθης. εἵθη. & cætera. per diphthongum,
Μέλλων α. ἑθήσομαι. ἑθήσῃ. ἑθήσεται
Δυϊ. ἑθησόμεθον. ἑθήσεσθον. ἑθήσεσθον
Πλη. ἑθησόμεθα. ἑθήσεσθε ἑθήσονται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. εἵσομαι. εἵσῃ. εἵσεται
Δυϊ, εἱσόμεθον. εἵσεσθον. εἵσεσθον.
Πλη. εἱσόμεθα εἵσεσθε, εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵου ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον. ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο ἱείσθω. Δυϊ: ἵεισθον ἱείσθον.
Πλη. ἵεισθε ἱείσθωσαν.
ἀόριστος α. ἵητι. ἱήτω. Δυϊ. ἵητον ἱήτων. Πλη. ἵητε. ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱείμην. ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον
ἱεῖσθον ἱείσθην. Πλη. ἱείμεθα ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵμην. εἷο. εἷτο. & cætera.
ἀόριστος α. ἱείην. ἱείης. ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν ἱείητε ἱείησαν.
μέλλων α. ἡσοίμην. ἥσοιο. εἵσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον. ἥσοισθον. ἡσοίσθην.
Πλη. ἡσοίμεθα. ἥσοισθε. ἥσοιντο.
μετ᾽ ὀλίγ. μελ. εἱσοίμην. εἵσοιο. εἵσοιτο. Δυϊ.
εἱσοίμεθον. εἵσοισθον εἱσοίσθην
Πλη. εἱσοίμεθα. εἵσοισθε. εἵσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ. ἑῆται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον. ἑῆσθον.
Πλη. ἑώμεθα. ἑῆσθε. ἑῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἱῶμαι. εἱῇ. εἱῆται. Δυϊ. ἐὰν
εἱώμεθον. εἱῆσθον εἱῆσθον. Πλη. ἐὰν
εἱώμεθα εἱῆσθε. εἱῶνται.
ἀόριστος α. ἐὰν ἑθῶ. ἑθῇς ἑθῇ. Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον ἑθῆτον.
Πλη. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόριστος α. ἑθῆναι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος. ἡ, ἱεμένη. τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος. ἡ εἱμένη τὸ εἱμένον.
ἀόριστος α. ὁ ἱείς. ἡ, ἱεῖσα. τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος. ἡ ἑθησομένη. τὸ ἑθησόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστώς. ἵεμαι ἵεσαι ἵεται. &c. uti paſſiuum.
παρατ. ἱέμην ἵεσο. καὶ ἵου ἵετο.
ἱέμεθον ἵεσθον ἱέσθην.
ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο.
ἀόρισ. α. ἡκάμην ἥκω ἥκατο.
ἡκάμεθον ἥκασθον ἡκάσθην.
ἡκάμεθα ἥκασθε ἥκαντο.
ἀόρισ. β. ἕμην. ἕσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ, ἀττικῶς. ἕτο.
Δυϊ. ἕμεθον ἕσθον ἕσθην.
Πλη. ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.
μέλλ. α. ἥσομαι. ἥσῃ. ἥσεται.
ἡσόμεθον. ἥσεσθον. ἥσεσθον.
ἡσόμεθα ἥσεσθε. ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη.
ἵεσθε ἱέσθωσαν.
ἀόρισ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ. ἀττικῶς.
ἕσθον ἕσθων. Πλη. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕΥ᾿ΚΤΙΚΆ.

ἐνεστὼς ἱείμην ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον. ἱεῖσθον ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα. ἱεῖσθε ἱεῖντο.
μέλλ. α. ἡσοίμην ἥσοιο ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον ἥσοισθον ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα ἥσοισθε ἥσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. ἐὰν ἱῶμαι ἱῇ ἱῆται.
ἱώμεθον ἱῆσθον ἱῆσθον.
ἱώμεθα ἱῆσθε ἱῶνται.
ἀόρισ. β. ὧμαι ᾗ ἧται.
ὥμεθον ἧσθον ἧσθον.
ὥμεθα ἧσθε ὧνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β. ἕσθαι. μέλλων α. ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

ἐνεστὼς ὁ ἱέμενος ἡ ἱεμένη τὸ ἱέμενον.
ἀόρισ. β. ὁ ἕμενος ἡ ἑμένη τὸ ἕμενον.
μέλλ. α. ὁ ἡσόμενος ἡ ἡσομένη. τὸ ἡσόμενον.

Περὶ

ΠΕΡῚ ΤΟῪ ἭΜΑΙ, ΤῸ ΚΆΘΗΜΑΙ.

ἧμαι. ſedeo.

Ἧμαι, præſentis temporis eſt, & primæ Coniugationis uerborum in,μι, Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι. hoc eſt, ſedeo, à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ,ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἧμι deriuatiuum, ſicut à πθέω, πθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο,εε, εἰς,η, fit ἧμαι, ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in,ει, diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt, ne coincideret cum εἷμαι præterito paſſiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali,& duo,εε, per craſim in, ει, diphthongum plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in,η, cõmutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo,εε, in,ει, diphthongum nunquam mutantur, ſed in,η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in,ω, deſinente, neque in,μι. Nam ſi à uerbo deſinente in,ω, fieret, penultima eſſet aut, ο, ſicut τύπτομαι, aut, ου, ſicut ποιοῦμαι, aut, ω, ſicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι, deſinente, aut eius penultima eſſet,ε, ut τίθεμαι, aut, α, ut ἵσταμαι, aut, ο, ut δίδομαι, aut,υ, ut ζεύγνυμαι, quorum nullum uidemus eſſe. Nec Aeolicum eſt. Sed ſciendum pathos eſſe. Nam integrum eius eſt ἕεμαι, quod habet,ε, correptum in penultima, quod proprium eſt uerborum in,μι, primæ Coniugationis, quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in,σαι, Quia omne tempus præſens in, μαι, deſinens, habens ſecundam perſonam in,σαι, eſt à uerbis in, μι, ut τίθεσαι, ab eo quod eſt τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι, Ἰλιάδος β. τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc eſt, ſedes exprobrás. Tertia perſona ἧται καὶ ἧσται interpoſito, σ, Ὀδυσ. υ. ἧσται ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθ. ἥμεθα. ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδ. γ. οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται, & κεῖνται, à tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem Præteriti paſſiui uerborum Circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo, α, ſicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt, παρενθέσει τοῦ, ι, iterum producit, ut εἵαται, καὶ κείαται. Ἰλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Ὀδυσ. υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed ſuper hoc, & aliis huiuſmodi Euſtathius uarias adducit ſententias, & Heraclidæ, & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas referre longum eſſet.

Atten. de duobus. εε.

παρατατικός.

Ἥμην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ, σ, ut quibuſdã placet. Ἰλιάδ. α. Ἀμ' ἀχαιῶν δηὺν ἧστο. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ἰλιάδος δ. πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ἰλιά. γ. Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ἰλιάδ. η. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες, Et εἵατο. Ὀδυσσείας γ. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Poſſunt etiam hæc (ut quibuſdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω Grauitono deduci, ut ſuo loco dicetur.

ΤῸ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΌΝ.

Ἧσο, ἥσθω. Ἰλιά. γ. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιά. δ. Τέττα σιωπῇ ἧσο, &c.

Compoſitio cum κατὰ

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idẽ habet ſignificatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde καθῆσθαι infinitiuũ.

παρατατικός.

καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, ſicut ἧτο, ἧστο.

ΤῸ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΌΝ.

κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & ſimilia quæ in uſu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, niſi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis aſſignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον eſt, ſicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpoſitiones enim ſumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum eſt, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipſa prima poſitione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω. utrumq; enim per ſe dicitur.

σύνθετον

παρασύνθετον.

παρασύνθετον uero, non id ſolum quod à compoſito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur, ſed in eius deriuatis, ſicut eſt κάθημαι, cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret. Inde ἕεμαι paſſiuum, quorum neutrum componitur. Non enim καθέεμι dicimus, neq; καθέεμαι, ſed κάθημαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neq; mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι; cum traditum ſit, ꝙ in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue ꝙ κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue ꝙ ut ἀέκων non habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. Et ut ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, cõponitur ἀέκων, ſic ex κατὰ & ἧμαι cõponitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur, ſic etiam κάθημαι nõ poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι

Atten. de accentu.

ἀέκων.

μαι, quoq; neutrum eſt in uſu, ſed cōpoſitū eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἀέκων ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt præſentis temporis, ſed Aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem, huiuſmodi cōpoſitionem (ſi compoſitio ſit) decōpoſitionē appellari, & propterea accētum tranſcendere. Et ut nō dicimus ἀεκών, ἀεκόντος, ſed ἄεκων, ἀέκοντος, ſic etiā nō dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia cōmunis regula uerborum in, μι. Quod omne uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens, à uerbo in, μι, declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat; ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, & cætera. Regula.

Sed quoniam alia uerba ſunt in, ω, deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἝΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Eſt igitur ἕω Grauitonum, & aſpiratum, quod ſedeo etiam ſignificat & induo, ut ſupra dictum eſt, & in utraq; ſignificatiōe eius præterita augentur, non, ε, in, η, ſecundum cōmunem regulā mutato, ſed, ι, in diphthongū aſſumpto, cū ſit de numero quatuordecim ſiue ſexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut Libro. III. in augmento Præteritorum dictum eſt, non tamen in uſu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præſenti tempore in neutra harum ſignificatione utimur, neq; εἷον Præterito imperfecto, neq; ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum paſſiuum, hoc eſt εἷμαι, εἷσαι, καὶ ἕσαι, εἷται, καὶ εἷσαι, σ, interpoſito, in utraq; habetur ſignificatione, & pro induo, & pro ſedeo. Pro induo Ὀδυσ.ψ. Νῦν δ' ὅπερ ὑπὸ, κακὰ δ' χροΐ εἵματα εἷμαι. Indutus ſum. Ὀδυσ.ω. Ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Ὀδυσσείας λ. κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷται. Siue εἷσαι, ut qdam legunt. Sic etiā & præteritum pluſquāperfectū paſſiuū, hoc eſt εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. & Ὀδυσ.π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt autē à uerbo ſubſtātiuo ἕσο aſpiratiōe tantū. Ὀδυσ.χ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. Et Ἰλιάδ.ψ. καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροΐ εἵματα ἕσο. Et Ἰλιάδ.σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Hoc eſt, induti erant. Participio quoque, hoc eſt, ἑμένος utitur Homerus Ἰλιάδος α. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. Id eſt, impudentiam indute & Ἰλιάδος σ. Τρεῖς δὲ δύ' ἀΐσσοντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

ἕω ſedeo.

In alia uero ſignificatione, hoc eſt ſedeo, frequentiſſimo habetur in uſu, maxime in tertiis perſonis pluralibus, εἵνται, & εἷντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præſenti etiam & præterito imperfecto ſumuntur. Iccirco nõnulli uolunt huiuſmodi perſonas in hac ſignificatione præſentis temporis eſſe, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut ſupradictum eſt. Aduertendum eſt hoc in loco εἷμαι Præteritum paſſiuum eadem litteratura & eiſdem accentibus diuerſa habere ſignificata, ſecundum diuerſa themata, à quibus deducitur. Nam ſi ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimiſſus ſum, ſiue liberatus ſum, ſignificat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus ſum. Ἀόριστος α.

Εἷσα, εἵσαο, εἷσε, καὶ ἕσα, ἕσαο, ἕσε, à futuro ἕσω fit, & pro ſedere feci, ſiue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, κάδδ᾽ ἐν ἀθήνησ᾽ εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσ. γ. Παρ δ᾽ ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. Hoc eſt, ſedere fecerunt. unde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφέσαι. Ἰλιάδος ν. Τοὺς μ᾽ ἐκέλευσα πύλῃσιν ἐπισταμένους κατασῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, ſicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ο. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Hoc eſt, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Ὀδυσσείας ξ. Ἐς δίφρον δέ μ᾽ ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα. Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσ. δ. Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσα. & Ἰλιάδος ε. Τὸν δ᾽ ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσε. Et in futuro. Ὀδυσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Ὀδυσσείας ο. Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

εἱσάμην. ἑσάμην. Εἱσάμην uero & ἑσάμην Μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, hoc eſt, indutus ſum, accipitur. Ἰλιάδ. κ. Ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. Præpoſito, ε, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis Poetica ſunt.

Ἕσω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ, ζ, & eſt quartæ coniugationis Grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in, η, mutato per cõmunem regulam, ut ἕζω, ἧζον. Παρακείμενος. Ἧκα, & cõponitur cũ κατὰ præpoſitiõe, ut καθέζω, unde καθέζομαι. Παρατατικός. καθεζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Ὑπερσυντελικός. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α. Καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus compoſitis non retrahitur accentus, quoniam huiuſmodi præterita ſi duas habeant conſonãtes, accentum ſuo℞ ſimplicium etiã in compoſitione ſeruant, ut ἤγμαι κατῆγμαι, ἔεγμαι καθέεγμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἧσμην καθῆσμην. Eſt & alia regula, quod omnia præterita Indicatiua à uocali natura longa incipiẽtia, accentum ſeruãt in compoſitione quem eo℞ ſimplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὤνη ἀνώνη, ὤγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι. Excipitur εἶξον ὑπόειξον, & εἶκον ἀπόεικον. Σωδοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica ſunt. gaudent enim Aeoles accentuũ trãſmutatione, ut ἀζεὺς ἄζευς, & ſimilibus. Poſitum eſt, Indicatiua præterita, quoniam ἔπε, ἔξεπε, & εὗρε, ἐφεῦρε, εὗλε, καθεῦλε, Imperatiua ſunt, non autem Indicatiua. Additum eſt à uocali incipientia, ꝓpter σχὲς, περίσχες, χεῦε, κατάχευε. Additum eſt, & à natura longa, propter ἵζε, ἔφιζε, cuius penultima apud Poetas communis eſt. Præterea καθῆσμαι & καθῆσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, non ſunt decompoſita, ut κάθημαι, ſed compoſita, iccirco accentum ſeruant ſuorum ſimplicium. Etiam annotandum eſt, hoc uerbum litteratura paſſiua magis in uſu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latiſſime uidere licet. Aeoles quibus gaudẽt

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ, ζ, ac, ε, in, ι, conuerſo, ſicut ἑέπω, ἑίπω. & cõponitur cum κατὰ, ut καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστ. α. ἐκάθισα. ὁ προστακτικὸν, κάθιζον, ὡς τύψον. μέλλων α. καθίσω, & reliqua, quæ magis ſunt in uſu in litteratura actiua q̃ paſſiua. Significationẽ uero nunc actiuã habent, ut. Ἰλιάδ. γ. Ἀλλους μὲν κάθισαν ζωούς. Nunc neutralem. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔνθα δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ, ὃς ζωὸν σκοπὸς ἵζε ποδωκείησι πεποιθώς. ἵζω. καθίζω.

Κεῖμαι, etiã præſentis tẽporis eſt, & primæ Coniugationis uerbo℞ in, μι, ſicut ἧμαι. Eſt enim κέω Grauitonũ, cuius paſſiuo uſus eſt Homerus, Ὀδυσσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν ἀσέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. hoc eſt iacent. & Ἰλιάδ. χ. Ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κείω, unde fit deriuatiuum in, μι, κεῖμι. Paſſiuum κέιμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς ει, δίφθογγον, κεῖμαι, ſicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiã argui poſſet, hoc neq; eſſe à uerbo in, ω, deſinentẽ, neq; in, μι, cum eius penultima ſit, ει, diphthon. quam nullum uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens inuenitur habere, ſed aut, α, aut, ε, aut, ο, aut, ου, aut, υ, aut, ω, ſed hoc eſt κατὰ πάθος. Nam duo uerba paſſiua à uerbis in, μι, cõmuniter annotantur, hoc eſt, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non ſint, κεῖμαι. κέω. ἧμαι. κεῖμαι.

penultimam habent ꝓductam. Alterum quidē, η, monophthongum, alterum, ει, diphthongum, ſed de hoc in ἧμαι ſatis dictum eſt. Secunda perſona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq́ʒ, ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκειςο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ἴσημι Cognoſco.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & eſt ſecundæ Coniugationis uerborum in, μι. Eſt etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto, ε, de diphthongo, quoniam uerba in, ω, deſinentia, ex Grauitonis in circumflexa mutata, terminantur in penultima in, ι, correptum, ut πείθω, πιθῶ. ςείχω, ςιχῶ. φείδω, φιδῶ. ſic εἴδω, ἰδῶ. εἴσω, ἰσῶ ſecundæ Coniugationis circumflexorū, unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱςάω. ὦ ἵςημι, καὶ δωρικῶς, ἴσαμι, η, in, α, cōuerſo. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, καλῶς μάλα τοῦτ' ἴσαμι. Hoc eſt, noui Secunda perſona ἴσης. Tertia ἴσησι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, ζοπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ἰλιάδ. ψ. Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ἰλιάδος υ. Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Hoc eſt nouimus. Secunda perſona ἴσατε, καὶ ἴςε. Ἰλιάδ. β. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐςὲ, πάρεςέ τε, ἴςέ τε πάντα. Tertia perſona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, ſicut datiuus pluralis participii ἴσας, ἴσαντος. ἰσάς tamen ὀξύτονον eſſe debuerat, cum ſit participium Præſentis temporis à uerbo in, μι, ſecundæ Coniugationis, ſicut ἱςάς, βιβάς, κιχράς, ſed ſequutum eſt participia diſyllaba primi Aoriſti actiui, ut σχήσας, πείσας, κτίσας, cum ſimilem habeant litteraturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt ἴσασι, quam ſcripturā & accentum tertia pſona pluralis præſentis tēporis omnino ſequuta eſt. Ἰλιάδ. υ. Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός.

Ἴσην, ἴσης, ἴση, ſicut ἵςην, ἵςης, ἵςη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Ὀδυσσ. α. Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐςάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἴσαθι, à genitiuo participii, ſiue à prima pſona plurali, ſicut ἵςαθι.

Et patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus ſyncopā patientibus aduertendum eſt, ꝙ principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia, ι, ante, ς, per cōmunem regulam aſpiratur, niſi, ρ, ſequatur, ut ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ. ἰσταῖος nomen proprium, ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuiı nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt, ς, ſequitur, ρ, Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius Imperatiui, hoc eſt ἴσθι, & ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi εἰμί, nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent. Illa enim ab, ε, principium habent, ut ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν. Hæc uero ab, ι, ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰσάναι ἄχρηστον, ἀ prima perſona plurali ἴσαμεν, extrema in, ναι, conuerſa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uere ſcire. καὶ ὀδυσ. θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem. Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto, τ, ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. Nec aſpiratur principalis ſyllaba, quanquam poſt, ι, ſequatur, ς, quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationē fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in aliis huiuſmodi, quorum ἴσταμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita, ut ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. In quibus, π, non uertitur in, φ, ſicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Eſſe enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλ. ἰσήσω. παρακείμ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰστὸς, quod nō aſpiratur διὰ τὸ πάθος, à quo nomine fit uerbū ἰστάω, ἰστῶ, unde ἴστημι, τὸ παθητικὸν, ἴσταμαι. Philo uero ſic, Eſt εἴδω Grauitonū. μέλ. εἴσω.

παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται, unde ἱστὸς uerbale nomen, ſicut à δέδοται, δοτός, abiecto, ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἱστὸς (quod neque ſic deductum aſpiratur) fit uerbum ἱστάω, ἱστῶ, à quo ἵστημι, paſſiuum ἵσταμαι, unde ἐπίσταμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, καὶ ἐπίσταο, καὶ ἐπίστω, ſicut ἱστάμην, ἵσταο, ἵστω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

φημί. aio. Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autē non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba, nunquam autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in, μι, Nam uerba in, μι, ſi diſyllaba ſunt, accentū habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι, ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur, hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φῂς accentu acuto, ac, ι, ſubſcripto, cōtra regulam uerborum in, μι, ꝙ nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non ꝓlatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in, ω, deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda ꝑſona ſingulari Præſentis temporis, ut inquit Euſtathius. Ὀδυσ. θ. οὐ δὴ φῂς ὧδε πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ἰλιάδ. δ. πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' Ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ε. ὅς τέ με φῂς ἀέκοντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. Sunt qui dicant φῂς à uerbis in, μι, tonum ſuſcipere, litteraturam uero à uerbis in, ω. Nam uerba in, ω, in ſecūda & tertia ꝑſona diphthongum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia perſona φησί. Dicimus etiam

ἠμί. ἠμί, ἦς, ἠσί, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, φ. Nec aſpiratur principalis ſyllaba propter, φ, ablatum, quoniam, η, ante, μ, ψιλοῦται, quibuſdam paucis exceptis. Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πληθ. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamen Grauitonum eſſe debuerat, ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participii, ut ſupra in aliis dictum eſt, ꝙ accentum grauem ſu-

Regula. per extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis diſyllabus in, ι, deſinens, non per protéſionem, ſicut & λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσί, ζωσί. Excipitur πᾶς, παντὸς, πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet ſuper extremam, ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί. uerbum acuitur, quoniam encliticum eſt.

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ, ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ cum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti accentum habet circumflexum, nec ſubſcribitur, ι, ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθ. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ε, φάσαν. Ἰλιάδος β. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α; ἔφαν. Ἰλιάδος γ. ὣς ἄρ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, φάν. Ὀδυσ. π. ὣς φάν, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accentum ſuſcipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ. βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδ. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ἀόριστος β.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω, ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum eſt, ſingularē numerum ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, non ſuſcipientiū reduplicationē, eundem eſſe cum ſingulari numero Præteriti imperfecti eiuſdē Modi, diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum formatione dictum eſt, ut γνῶμι. ὁ παρατατικὸς. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἀόριστος β. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In aliis uero numeris ſola penultima differunt. Quoniā Præteritum imperfectum corripit penultimam, ſecundus uero Aoriſtus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, differt ſecundus Aoriſtus à præterito impfecto, reduplicatione tantum in ſingulari numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem, nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur, τι, ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus Aoriſtus. At in aliis numeris, & Reduplicatione differunt, & Penultima.

Atten.

γνῶμι.

τλῆμι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Φαμαί, φασαί, φαται, ab actiuo φημί, ſicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, ſed in uſu non ſunt, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cætera, quæ inflexionem uerborum in, μι, ſecundæ Coniugationis omnino ſequun-

tur. ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia Heraclidis apud Euſtathium ὀδυσ. ῑ. qui ait. Quemadmodum ab eo quod eſt πιθέω, πιθῶ, fit πίθημι, & ab eo quod eſt ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, ſic ab eo quod eſt φάω, φῶ ſecundæ Coniugationis φημί, Paſſiuum φᾶμαι, inuſitatum uidelicet, cuius Infinitiuum eſt φᾶσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod eſt ἐφάμην, medio Aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultimam, tanquam, α, natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι, ſed ſententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' δ' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. ἰλιάδος ψ. Diuerſas inter Grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint præſentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω. ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugatiõis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fieret ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe Præteriti perfecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſſiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendum eſt, ꝙ ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος nõ ſunt Præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι Præſentis temporis ſunt. Paſſiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præſentis temporis, ſicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. ἰλιάδος ρ̄. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων. Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum eſſe uolunt, alii uero præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt, erro, unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, ſicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς. & ſicut ab eo quod eſt ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum

perfectum eſt ἠλύκτηκα, paſſiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ ἔσωθεν τοῦ, η, εἰς, α, ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui Præſentis temporis hoc eſſe uolũt, ſic. Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum penultimam, ut πείνημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis Aeolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίςῃ, δύνῃ καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ, ἐπίςῃ, & δύνῃ, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis, paſſiuæ uocis à uerbis in, μι, παράλογα, hoc eſt, præter rationẽ, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίςασαι, δύνασαι, quæ ſecundũ cõmunem regulam uerboꝝ in, μι, formatæ ſunt à tertia pſona ſingulari, τ, in, σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίςαμαι, ἐπίςαται, ἐπίςασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto, σ, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίςααι, δύνααι, ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. ὀδυσ. λ. Νόςον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in, ε, conuerſa fit κάθεαι, ἐπίςεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, κάθῃ, ἐπίςῃ, & δύνῃ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum Grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ Cõiugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua, τ, in, σ, fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς, σ, uero ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde, η, in, ε, conuerſo, καὶ κράσει τοῦ. ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, fit μέμνῃ. ὀδυσσείας ω. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵςα, καὶ ἵςη.

Ἵςα, καὶ ἵςη. ἰλιάδος ι. Μάζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίςα. hoc eſt, ſtatue. καὶ ἰλιάδος φ. Ἵςη δὲ μέγα κῦμα, πολλὼ δ' ὄρυγμα δὸν ὄρσε. Alii dicunt ἀποκοπῇ fieri Imperatiuorum deſinentium in, θι, & augmentum ſequi, ut ἵςαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵςα, καὶ ἐκτάσει ἵςη. Si breuis ſit, ἀποκοπὴν eſſe dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod eſt ἱςάω. ὦ ἵςαε, ἵςα, ſicut ab eo quod eſt βοάω. ὦ. βόαε, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in, ω, ſed etiam in his quæ deſinunt in, μι, tertias Præteritorum imperfectorum fieri ſecũdas Imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα, ſic & Attici ſi non utantur terminatione in, θι, utuntur tertiis pſonis

præteritorum imperfectorum in Imperatiuis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. ſic ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Etiam hæc Dorica ſunt. Dores enim dicunt ὅρα, ὅρη, & πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

TΕθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ἰλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Eſt enim τεθναίης præſentis temporis, ab eo quod eſt τέθνημι, ſecundæ coniugationis τῶν εἰς, μι, cuius primitiuum eſt τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam quæ per, ε, fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω, ῶ, eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθναίην, ſicut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem ſit præſentis temporis τέθναθι oſtendit, quia habet, α, correptum. Ἰλιάδ. χ. τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ, Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim eſſet ſecundi Aoriſti, α, debuiſſet productum eſſe, quia Imperatiuus in, θι, deſinens, ſecundi Aoriſti natura productam habet penultimã. Nec me fugit eſſe, qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τεθναίης. Sed hos potius ſequor qui τέθνημι ponunt, etiam ſi τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, καὶ κράσει τοῦ, α, καὶ, ε, εἰς, α, productum, τεθνηκέναι, τεθνακέναι, τεθνᾶναι. quod etſi non nego ita fieri poſſe, non tamen facit ad rem, quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. etſi τεθνᾶναι eo modo inueniatur in Infinitiuo præteriti temporis penutilma producta, hoc non impediet quo minus etiam in Præſenti ſit τεθνᾶναι penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam, μεν, in, ναι, conuerſa, τέθναμεν, τεθνάναι, ſiue à genitiuo participii, τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod eſt θνάω, θνῶ, per reduplicationem, quæ per, ε, fit, ſicut ἕστημι. tamen hæc differentia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, altera impropria. ſicut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere.

ΤΈΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum eſſe de eo quod eſt τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ἰλιάδ. ε. & τετλαίην. Ἰλιάδος ι. οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίην κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας γ. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

Quod abſq; reduplicatione etiã inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων, τλήσω. Ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυν. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικόν. τλῆθι. Ἡ μετοχή. ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν. τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ἰλιάδος δ. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην, ſed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri Ὀδυσ. ψ. οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας ἔλθοι. Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι μὲν κοινὸν, καὶ συνηθὲς ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον Ὁμήρῳ οἷα ποιητικώτερον, hoc eſt, ἀφεσταίην autem noue formatum eſt, & nempe cõmune ac conſuetum eſt pro ipſo poni ἀποσταίην, ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis Poeticum. Verum ex his non intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipſius eſſe poſſe. Nã ſiue uellemus dicere ἑσταίην eſſe præſentis temporis Optatiui modi huius quod eſt ἵστημι, non ἑσταίην faceret, ſed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per, ι, qualis reduplicatio eſt in præſenti Indicatiui. Siue eſſe à ſecundo Aoriſtio Indicatiui eiuſdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, nõ ἑσταίην.

Sed hoc & alia conſideranti, nullum uiſum eſt rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forſitan in Præſenti non ſit in uſu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec ſolum in uerbis, ſed etiam in aliis partibus orationis, quorum poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. Nec reduplicatio quæ facta ſit per, ε, noua haberi poteſt, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἑῶ, ἑέω, ἑᾶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θῆμι, τέθημι, & aliis, cum præſertim prima ſyllaba aſpiretur, ut eius compoſitum declarat quod eſt ἀφεσταίην, quod non fieret ſi ἑσταίην eſſet ſecundi Aoriſti, & maxime quia, ε, incrementum caderet. Nec ſolum ἑσταίην placet eſſe ab eo quod eſt ἕστημι, ſed etiam ἕσταμεν primam perſonã pluralem Præſentis temporis modi Indicatiui. Ὀδυσσείας λ. ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε. Ἰλιάδος δ. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους. Et ἑστᾶσι. Ἰλιάδ. μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος ι. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀπὸ τοῦ ἵσαντος. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti

imperfecti. Ἰλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ἰλιάδος υ. Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἵστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoq; ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσ. α. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiui præſentis & præteriti imperfecti temporis eſſe, cum præſertim penultima in his correpta ſit, ſecũdum regularum præceptionem & ſecundum analogiam fiant. nec ad eorũ formationem multis mutationibus ſit opus, ſicut ſi hoc ſecundum nonnullos alios uellemus accipere Præteriti perfecti eſſe temporis, per metaplaſmos & ſyncopas, & huiuſmodi figuras alias ſuper alias. Qui quantũlibet hoc oſtendere conentur, negare non poterunt quin ἑστάω præſentis ſit tẽporis, cum nõ poſſit aliqua ratione à præterito pfecto deduci, cuius thema ἕστημι eſſe fateri opus eſt, à quo omnia ſupradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic noſtræ aſtipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grãmaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aſpiratas ab, ε, incipientes, hanc quoq; inſeruit, ſic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινόμενα αὐτοῦ. hoc eſt, ἕστημι aſpiratur, & declinata eius, id eſt, & quæ per motum ſiue declinationem ab eo deducuntur, ut ſunt exempla quæ ſupra poſuimus.

Hoc licet curioſum forſitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inſerere, cum apud Homerum uſum iſtiuſmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

Τέλος τῶν εἰς, μι, ῥημάτων.

ΠΕΡῚ ῬΗΜΆΤΩΝ ΤΩ͂Ν ΜΈΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Vſque ad impf. declinata.

VErba in, βω, deſinentia Grauitona, & quæ habent, ε, in penultima, ſiue ſolum, ſiue cum aliqua immutabili futuro carent, & uſq; ad Præteritum imperfectum ſolũ uariantur, ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in, σκω, deſinentia, ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiũtur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autẽ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, unde διδαχή.

Etiam in, ανω, Grauitona, λανβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in εινω, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in, ειω, à præſenti, ſiue à futuro deriuata, τείω, βρωσείω. Exci-

pitur κλείω. Quæ enim horum à præſenti deducuntur, Præteritum imperfectum habent, ut τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατ. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βράσσω, βρασσείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

In αθω quoq; deſinẽtia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω. ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiá cũ ĩplicatiõe cõſonãtis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiá quintæ coniugationis, habẽtia primá ſyllabam ex reduplicatione in liquidam deſinenté, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in, ω, deſinentia, & quæ ante, ω, per implicationẽ duas habẽt conſonantes, quarum altera ſit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, στένω.

Etiam in, ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπυίω, ἀγυίω.

Etiam in, νω, ſuper duas ſyllabas, habentia deriuata in, μι, ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι.

Attica quoq; Grauitona à circumflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam Aeolica διὰ τῶν δύω, σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω, κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, ſiue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλεπτῶ. λεύσσω habet futurũ δι' ἑνὸς, σ, quod reducitur ad præſens, ſecundũ aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδ. α. λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc eſt, uidetis. Iccirco ſimplici, σ, ſcribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur Grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in, δω, habentia ante, δ, aut, λ, aut, ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ἈΝΟΜΆΛΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Α.

Ἄγω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Ἄγαμαι, cuius actiuum eſt ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόριστος α. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος α. ἠγασάμην.

Ἄγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Ἀλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.
Ἁλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Ἀόριστος β. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.
Ἁμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Ἀόριστος β. ἥμαρτον.
Ἀμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς ἠμφίεσμαι.
Ἀνοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.
Ἀναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι ἀχρήστου.
Ἀπεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος ἀπήχθημαι. μέσος ἀόριστος β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου.
Ἀπολέω. λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.
Ἀρέσκω. μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.
Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ. ἀόριστος α. ηὔξησα.
Ἀπόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. Ἀόριστος α. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.
Ἄχθομαι. μέλλων, ἀχθέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Ἀόριστος α. ἠχθέσθην.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Β.

Βαίνω. μέλλων βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω. ῶ. ἀχρήστου. Ἀόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.
Βάλλω. μέλλων. βαλῶ. παρακ. βέβαληκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλ. ψαλῶ, ἔψαληκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπὴ τοῦ, α, εἰς, η, βέβληκα, ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β. ἔβαλον.
Βλαστάνω μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔβλαστον.
Βιόω. ῶ. μέλλων βιώσω. ἀόριστος β. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.
Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.
Βρώσκω. μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Γ.

Γαμέω. ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος α. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.
Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι,

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρακείμ. γεγένημαι. μέσος ἀόριστος, α. ἐγεινησάμην. μέσος ἀόριστος β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι. ῶμαι. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλλων γεινοῦμαι. μέσος ἀόριστος α. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάζω καὶ δεδάηκα. ἀόριστος β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων δήξω. ἀόριστος β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων δέσω, καὶ δήσω. παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος α. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλων δεήσομαι. ἀόριστος α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω. ῶ. ἀχρήστου.

Δείδω. μέλλων, δείσω. παρακείμ. δέδεικα καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ, ι, μόνον. μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς, οι, διφθόγγου, δέδοιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ, δ, cum ſit χαρακτηριστικὸν præſentis temporis & præteriti medii, ſed propter alternationem trium, δδδ, ſeruatum eſt, κ, quod eſt χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. δράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α. δίδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, πταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμον ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ ἂν οὐκ ἀπέδραμον, ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. ὁ Διονύσιος ποῦ. νῦν δ᾽ αὖ θεαρῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς. Thomas magiſter.

Διδάσκω. παρατατικὸς ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὐ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. ῶ. ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυντ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς, ει, διφθόγγου. icirco quidam uolunt hoc participium eſſe præteriti medii à uerbo εἰδέω. ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυντ. ᾔδειν, ε, in, η, in priori diphthongo conuerſo, ac, ι, ſubſcripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut

ab actiuo præterito, hoc eſt εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλ. ἐλεύσομαι ἀόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β. εὗρον. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω. ῶ. ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Θ.

Θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος, α. ἔθαψα. ἀόριστος, β. ἐτάφην.

Θέλω. μέλλ. θελήσω. ἀόριστος, α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. ἀόριστος, β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θάνω. παρακείμ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην: τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνεὼς uero præteriti tẽporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια, unde τεθνεὼς, abiecto, ι, à quo τεθνηὼς, ε, in, η, conuerſo, quorum τεθνεὼς cõmune eſt, alia uero Poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα Βοιωτικῶς, ſicut τέθεικα, cuius thema eſt τέθημι primæ coniugationis uerborum in, μι, Eſt enim θάνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων, α. θενῶ. ὁ. μέλλων, β. θανῶ. ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ν, fit ἐνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς, μι, μέλλων θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου Βοιωτικῶς. A ſecundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνημι ſecundæ Coniugationis, ut ſupra dictum eſt.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Ι.

Ἱκνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι. μέσος ἀόριστος, β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ἵπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος, β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ἱλάσκομαι. μέλλων ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Κ.

Καίω. μέλλων καύσω. ἀόριστος, β. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων, β. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ ἀόριστος, β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων καταδαρθήσομαι. ἀόριστος, β. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων κεράσω. παρακείμενος κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω. ῶ. ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω, ἀόριστος, β. παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Λ.

Λαγχάνω. μέλλων λήξω. παρακείμενος εἴληχα. ἀόριστος, β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων λήψομαι. παρακείμενος εἴληφα. ἀόριστος, β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων λήσω. μέσος παρακείμενος λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι ἀόριστος, β. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος, β. ἐλαθόμην.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Μ.

Μανθάνω. μέλλων μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω. ῶ. παρακείμενος μεμάθηκα. ἀόριστος, α. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος, β. ἔμαθον, ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον, ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. μαχοῦμαι. ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. ῶ. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω. ῶ. ἀόριστος, α. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων μίξω. ἀόριστος. β, παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Ο.

Οἴχομαι. μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι. οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος, β. ᠀ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων ὀφειλήσω· ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακείμενος ὤφληκα. ἀόριστος α. ὤφλησα. ἀόριστος β. ὦφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ὀμόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι, ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc eſt, patiar, ſiue parebo, ſiue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Poteſt & ἀπὸ τοῦ πήθω inuſitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, ει, δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακείμενος, πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος, πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. ἀόριστος α. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλων, πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος β. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πράσσω. μέλλων, πράξω. παρακείμενος πέπραχα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων, ῥήξω. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλλων, ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακείμ. ἔῤῥωμαι, ὑπερσυντελικὸς, ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β. ἔσβην ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος πρῶτος, ἐσύθην. ἀόριστος, α. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.
Στορεννύω. καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.
Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Τ.

Τανύω, & τάνω. μέλλων, τάσω.
Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔταμον.
Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.
Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.
Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.
Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑπέστην ἀόριστος β. παρακείμενος, ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.
Ὑπανοίγω. μέλλων, ὑπανοίσω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ἤνεγκα. ἀόριστος β. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.
Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.
Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.
Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακείμενος, κέχηνα. ἀόριστος β. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.
Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐχάρην.
Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω, ἀπὸ τοῦ χώω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

Τέλος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΠΕΡΙ' ΜΕΤΟΧΗ͂Σ.

Μετοχή ἐςι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος, hoc eſt, Participium eſt dictio participans nominum, ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & caſus, uerbi autem ſignifi- cationes, tempora, & coniugationes, & cōmuniter ſpe- cies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo ſignificat, eo ꝗ parté capit nominis, partemq́; uerbi. Pro quo ὁ τύπτων cōmune ſit exemplum, quod habet generalem ſui declinationem in eo, ꝗ pars orationis eſſe dicitur. Specialem uero in eo ꝗ partem capit nominis, partemq́; uerbi.

Proprium eſt huic parti, ſemp in deriuatione cōſiſtere, quod de nul la alia parte orationis dici poteſt. Ná aliæ partes & primitiuas habent ſpecies, ut á βασιλεὺς nomine βασιλικὸς. ab ἀείδω uerbo ἀειδιάω, & alia. Participium autem ſemper in deriuatione eſt, ut á γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. á τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit á prima perſona præſentis temporis modi indicatiui, adiuncta, ν, conſo nante. Nam omne uerbum in, ω, appoſita, ν, participium facit. Ἡ γενι- κὴ, τοῦ τύπτοντος, á nominatiuo fit, ω, magno in, ο, paruum mutato, & adiuncta, τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ, ντ, Quoniam omnis

Regula. genitiuus participii, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ, ντ, de- clinatur, dempto participio præteriti pfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρόν. Quo- niam participia declinando corripiuntur, niſi ſynæreſim aut craſim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, & ἑςὼς, ἑςῶτος. Ἡ δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Ἡ κλητικὴ, ὦ τύπτων. Ná participia omnia imparibus ſyllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι. Quoniam

Regula. omnis datiuus ſingularis deſinens in, ι, prolatum, ante ipſum ſuſci- piens, σ, ac elementa renuens quæ cum ipſo audiri non poſſunt, da- tiuum pluralem facit, & ſic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiuſmodi datiuus uult habere penultimá æqualé tépore, ſiue maio rem penultima aliorꝫ caſuum, accipit, υ, & fit τύπτουσι, ſicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. τὸ γὰρ, ο, μηκυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, υ, μη- κύνεται, hoc eſt. Nam, ο, productum p appoſitionem, υ, producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα, á genitiuo maſculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ, ντ, declinatum, extremam genitiui in, σα, conuertens, ac penulti-

mam natura producens, fœmininū facit Producitur autē penultima aſſumptiōe τοῦ,υ,in diphthongū,ut ſupra dictū eſt,prius tamē,ν,cōſonāte abiecta. Τὸ,σα,correptū. Quoniā fœminina in,α,à maſculinis formata,æqualē tpe habēt,α,cū extrema genitiui maſculini eius. Vel ſic. Oomne fœmininum in,α, ὀξυνόμενον, ſiue περισπώμενον, producit,α. Προπαροξύτονον uero, ſiue προπερισπώμενον corripit. Ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης, ſicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον,à genitiuo maſculini fit,extrema ſyllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participii διὰ τοῦ,ντ,declinatus,abiecta, τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ,πτον,ο,μικρόν. Nam omne neutrum in,ν,deſinens, extremam corripit. Ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος,ſicut & maſculinum. Quoniam omne neutrum à maſculino formatum, cuiuſcunq; ſit declinationis eandem ſeruat inflexionem.

ΠΑΡΑΚΕΙ´ΜΕΝΟΣ ΚΑῚ ὙΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΌΣ.

Ἀρσενικόν.

Ὁ τετυφώς,τοῦ τετυφότος,à prima perſona præteriti perfecti,α, in,ως,conuerſa,& accentu acuto in ultimam tranſlato,quia participia in,ως,deſinentia, acuunt extremam,& per,ω,magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in,ο,paruum cōuertitur,& declinatur p,ντ.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participii eiuſdem temporis, τος, in,α, conuerſa, ac,υ,penultimæ addita. Nam,ο,ut ſupra dictum eſt,προσθέσει τοῦ,υ, producitur, & ſic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à maſculinis formata in,α,purum deſinentia, ut plurimum,ι,in penultima habere uolunt, additum eſt,ι,& abiectum eſt,ο,μικρὸν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic,υι, diphthongus impropria facta eſt. Τὸ,α,βραχὺ. Quia omne fœmininum in,α,deſinens προπαροξύτονον,ſiue προπερισπώμενον, corripit,α, ut ſupra dictum eſt. Vnde penultima quæ natura longa eſt,ante breuem ſuſcipiens accentum,circumflectitur. Ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ,ας, μακρόν. Quoniā omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam,ſuperans autem,corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός,à genitiuo participii maſculini fit τετυφότος,ἀποβολῇ τοῦ το,τετυφός,τοῦ τετυφότος,τῷ τετυφότι,τὸ τετυφός.

ἀόριστος α. τὸ ἀρσενικόν.

ὁ τύψας, à prima perſona primi Aoriſti abiecto augmento, & adiuncto, σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à ſecunda perſona abiecto augmento tantum. τὸ ψας μακρόν. Quia maſculina in, σας, deſinentia Grauitona, ſiue nomina ſint, ſiue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, ſicut τοῦ τύπτοντος.

τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, fit à genitiuo participii maſculini. Nã omne participiũ διὰ τοῦ, ντ, declinatũ, extremã genitiui in, σα, uertens, ac penultimã natura pducẽs, fœmininũ facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, ſicut τῆς μούσης.

τὸ οὐδέτερον.

τὸ τύψαν, à genitiuo participii maſculini, ſicut τύπτον. τὸ, ψαν, βραχύ. Quia omne neutrum in, ν, deſinens, & cætera. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

ἀόριστος β.

ὁ τυπών, à prima perſona ſecundi Aoriſti, expuncto augmento, &, ο, paruo in, ω, magnum mutato, & accentu in ultimã tranſlato, ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, ſicut & præſentis participium.

μέλλων α.

ὁ τύψων, à prima perſona primi Futuri, προσθέσει τοῦ, ν, τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

μέλλων β.

ὁ τυπῶν, à prima perſona ſecundi futuri adiuncto, ν, cuius extrema circumflectitur. Nam participium ſecundi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſecundi Aoriſti, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim ſecundi Aoriſti ſemper acuitur, & per, ον, declinatur, ac etiam neutrum in, ον, facit. Participium uero ſecundi futuri circũflectitur ſemper & per, ουν, declinatur, ac perinde neutrum in, ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ὁ τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικὸν, uertens extremam primæ perſonæ in, μενος, participium facit. τὸ, πτο, μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium in, μ, deſinens, abſq; ſynæreſi,

in uerbis in, ω, ante, μ, ο, habere debet, uel ſolum, uel cum, ι, exceptis Subiunctiuis. τὸ, με, ψιλόν. Nam participia in, μενος, acuunt antepenultimam, ac per, ε, ψιλὸν ſcribuntur. τὸ, νος, μικρόν. Quoniam maſculina & fœminina in, ος, deſinentia, & neutra in, ον, habētia genitiuum in, ου, per, ο, μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική, τοῦ τυπτομένου. Nam maſculina in ος, deſinentia, in, ου, faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν, ἡ τυπτομένη, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum deſinēs in, ος, cum aliqua conſonāte, præter, ρ, ſi fœmininum habet, in, η, facit illud. ἡ γενική, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum, paribus ſyllabis declinatum, cum ex ſe faciat neutrum, ſimile proprio accuſatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφόν, τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima perſona præteriti perfecti paſſiui, per regulam iam dictam, quoniam omne Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, &c. acuit penultimam contra cōmunem regulam. Nam participia in, μενος, deſinentia acuunt antepenultimam. Hoc autem factum eſt, quoniam Præteritum paſſiuum ſyncopam patitur, ac defectum ſyllabæ in uerbo, ſicut Libro ſexto in præterito paſſiuo Grauitonorum declaratum eſt. Quibuſdā tamen participiis contrarium euenit, quæ cum ſyncopam ſiue ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁ ἐρμαμένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, δωρικῇ τοῦ, η, εἰς, α, καὶ τὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

ἈΟΡΙΣΤΟΣ Α.

Ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima perſona primi Aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in, ν, deſinens cum uocali natura longa, non habens, μ, κλιτικόν, mutato, ν, in, σ, ὀξύτονον participium facit τὸ φθείς diphthongus. Quia deſinentia in, εις, διὰ τοῦ, ντ, declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus, non exiſtens ex ſynæreſi, acuuntur. Quo in loco quæri poteſt, cur participium Aoriſti paſſiui non ſeruauit, η, ſed illud in, ει, diphthongum mutauit. Dicitur quod deſinentia in, ης, διὰ τοῦ, η, facientia triplex genus, per, ος, purum appetunt declinari, ut ὁ εὐσεβής, τοῦ εὐσεβέος. Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per, ντ, uariantur, uel per, τος, abſq; ν, ob quam rem mutauit

ν,in,ει,diphthongum,ut ſit imitatio declinationis nominis,quæ quidẽ ualeat triplex genus , ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ,ντ, ἡ γενικὴ,τοῦ τυφθέντος,à nominatiuo fit addita,τος,ſyllaba,ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi,deinde, σ,in,ν,conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat,ſed declinata per,ντ,ſyllabam,quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa,in genitiuo uertunt in poſitione longã, καὶ ἄλλως. Deſinentia in,σ,cũ diphthongo in genitiuo abiiciunt ſubiũctiuam uocalem , excipiuntur κλείς , κλειδός . παῖς,παιδός, & λαῖς λαιτός. Declinatur etiam per,ντ,quia omnis genitiuus participii, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ, ντ, declinatur , dempto præterito pfecto. ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα,ἡ κλητικὴ,ὦ τυφθείς. Δυϊ. τὼ τυφθέντε,τοῖν τυφθέντοιν,ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες,τῶν τυφθέντων,τοῖς τυφθεῖσι,à datiuo ſingulari fit; ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι,τύπτουσι. Differũt tamẽ diphthõgo. Nã τύπτουσι producit penultimã per,υ,τυφθεῖσι uero p, ι, ſicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Poteſt etiã huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci,adiuncto,ι,ac etiã accẽtu acuto in circũflexũ mutato,ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuẽ præcedit , τυφθείς,τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ , τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ , ὦ τυφθέντες . τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα,τῆς τυφθείσης,à genitiuo participii maſculini fit. Nã omne participiũ διὰ τοῦ,ντ,declinatum,extremã genitiui in, σα,conuertẽs,ac penultimã natura producẽs,fœmininũ facit,ut τυφθέντος,τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθὲν , τοῦ τυφθέντος , fit à genitiuo participii maſculinii,extrema ſyllaba abiecta,ſicut τὸ τύπτον,ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν ψιλόν.

Ἀόριστος β.

Ὁ τυπείς , τοῦ τυπέντος , ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona ſecundi Aoriſti. ἡ τυπεῖσα,τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationẽ & declinationẽ participii primi Aoriſti omnino ſequũtur.

Μέλλων α.

Ὁ τυφθησόμενος , τοῦ τυφθησομένου , ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, prima perſona primi Futuri paſſiui,μαι,in,μενος,conuerſa.

Μέλλων β.

Ὁ τυπησόμενος,τοῦ τυπησομένου,à prima pſona ſecũdi Futuri paſſiui τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τετυψόμενος,τοῦ τετυψομένου, à prima pſona præſentis tẽporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Participia Media ſingula à ſingulis temporibus fiũt,extrema in μενος,conuerſa,quẽadmodũ & paſſiua,ut τύπτομαι,τυπτόμενος.

Ἀόριστος α. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων α. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipſo medio præterito fit, extrema in, ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑἸ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑἸ.

πρώτης συζυγίας, τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Ο τιθεὶς, a prima perſona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbum in, ν, deſinens, cũ uocali natura longa nõ habens, μ, κλιτικὸν, in, σ, oxytonum facit participiũ. τὸ θεὶς diphthõgo. Quoniã in, εις, deſinẽtia διὰ τοῦ, ντ, declinata, diphthongũ habẽt. καὶ ἄλλως.

Deſinentia in, ης, διὰ τοῦ, η, facientia triplex genus, &c. ut in primo Aoriſto paſſiuo dictum eſt. καὶ ἄλλως.

Primitiuũ huius uerbi, hoc ẽ τιθέω, τιθῶ, à pfectiõe habet, ε. Ε, ψιλὸν uero cũ ꝓducitur, appoſitiõe τοῦ, ι, ꝓducitur. Ob quã rẽ prima cõiugatio uerboꝝ in, μι, facit participiũ διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, nõ autẽ διὰ τοῦ, η;

Quo in loco aduertẽdũ eſt, quod omnia participia maſculina uerborum actiuoꝝ tam in, ω, q̃ in, μι, deſinentium, extremam ſyllabam productam habent. Quemodo autẽ producatur aperiẽdum eſt. Nã in uerbis in, ω, patet omnia participia in, ω, μέγα deſinere, uno excepto, uidelicet primi Aoriſti, quod in, ας, ꝓductum deſinit, ὁ τύψας. At in uerbis in, μι, quoniã eoꝝ participia præſentis tẽporis & ſecũdi Aoriſti uarias habẽt terminatiões, uarias etiã formationes habere neceſſe eſt. *Vltima omnium longa*

Cum igitur participia præſentis tẽporis hoꝝ uerboꝝ formentur à prima pſona præteriti imperfecti, cuius extrema longa eſt in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipſa in longã deſinere neceſſe eſt. Appetãt præterea τὰ χαρακτηριστικὰ cõiugationis, hoc eſt formatiuas uocales, ε, ſcilicet, α, ο, υ, quæ breues ſunt, ſicut in eoꝝ pfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus eſt formare dicta participia alio & alio modo ſecũdũ diuerſas uocales cõiugationũ.

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima pſona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ eſt, ε, &, ν, in, σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἐτίθην, ὁ τιθὲς. Sed quoniam extrema breuis eſt, contra participioꝝ actiuorum naturã aſſumpto, ι, *Coniuga. primæ.*

in diphthongum producitur, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit τιθεὶν, ubi ſeruata eſt, ι, figuratiua uocalis coniugationis in ipſa diphthongo.

Coniuga. ſecundæ. Participium ſecundæ coniugationis etiam à prima perſona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ eſt, α, &, ν, in, σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστὰς, ubi nulla uocalium adiunctione opus eſt, cum, α, ſit anceps, & eadem breuis in ſeipſam longã mutari poſſit.

Coniuga. tertiæ. In tertia coniugatione fit participium etiam à prima perſona præteriti imperfecti, abiecto augmento, &, ω, magno in, ο, paruum, quæ eſt figuratiua huius coniugationis, ac etiam, ν, in, σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi, ος, ſyllaba breuis eſt, quæ aſſumpto, υ, producitur diphthongo, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit διδούς.

Coniuga. quartæ. In quarta, etiã à prima fit pſona præteriti impfecti participiũ, abiecto augméto, &, ν, in, σ, cõuerſo, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνὺς, ubi nulla eſt facta uocalis mutatio, cum, υ, ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari poſſit, ſed ſeipſum breue in longum mutauit, cum id quoq; δίχρονον ſit.

Ἡ γενικὴ, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit, ſicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς, τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθ. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima pſona præteriti pfecti, ſicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, ſicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, ſicut τὸ τετυφός. Ἀόριστος α.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius uſus non habetur, quoniam hic Aoriſtus eſt à regula exceptus, cum futuri conſonantem non ſeruauerit, ſicut in uerbis dictum eſt, Libro. VII. Ἀόριστος β.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima perſona ſecundi Aoriſti, ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, ſicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, ſicut τὸ τιθέν. Μέλλων α.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω, ſicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, in, μενος conuerſa, ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima perſona præteriti pfecti paſſiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης, τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος α.

ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, à prima pſona primi Aoriſti paſſiui ἐτέθην, ſicut ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων α.

ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, prima perſona futuri primi paſſiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης, τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, à prima pſona eiuſdem tẽporis, τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima perſona præſentis, quemadmodum & paſſiua.

Participium præteriti medii non inuenitur, cum nõ habeat unde formari poſſit. Nam in uerbis in, μι, mediũ præteritũ & ſecundũ futurũ formari non poſſunt, ſicut in uerbis dictũ eſt, Libro ſeptimo.

Ἀόριστος β.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima perſona eiuſdem temporis, ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων α.

ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima perſona eiuſdem temporis, ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ. ΜΕΤΟΧΑΊ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima perſona præteriti imperfecti, η, in, α, conuerſa, ſicut in prima coniugatione dictum eſt. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ ἑστηκὼς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in, κως, mutata, ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκὸς, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, ἀπὸ τοῦ ἕστακα ἰωνικῶς. Conſueuerunt enim ἴωνες ſubtrahere, κ, in præteritis, ac penultimã corripere, ut μέμηκα, μέμαα, ſic ἕστηκα, ἕστα, unde participiũ ἑστὼς, ἑστῶτος. Ὀδυσ. ω. Ἑστα̃ότ' ἐν ἀλλήλοισι δόμοις. penultima correpta, etſi Poetæ aliquando metri gratia *Iones.κ.de præteritis ſummouẽt.*

eandem producant. ὀδυσσείας ν. ἑστᾶτες περὶ βωμόν. Sicut με-
μαὼς, μεμαῶτες. ὀδυσσείας ψ. ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθ' οὐδέ τι.
Et ὀδυσσ. ο. ἤϊξαν πεδίον δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες. Et alia huiuſmo-
di. καὶ κράσει ἑστὼς, ἑστῶτος, a quo fœmininum, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης.
Regula. Nam regula eſt quod participia in, ως, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſine paſ-
ſione, per, ο, declinata, in, υια, faciunt fœmininum, ut ἑστακὼς, ἑστακό-
τος, ἑστακυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, ſicut γεγαὼς, γεγαότος,
γεγαυῖα. ἰλιάδος γ. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα.
Si uero ſyncopam patiantur, & declinationem habeant per, ω, faciunt
fœmininum in, σα, ut ἑστὼς, ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα, unde διεστῶσα, quo par-
ticipio Iſocrates ad Demonicum uſus eſt, ſic inquiens, ἐν πολλοῖς μὲν
ὦ Δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας,
& reliqua. Neutrum uero & ipſum etiam p, ω, magnum ſcribendũ
Cur nõ cir- eſt, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrũ hoc circũflectitur, quoniã craſis
cũflectatur non eſt facta ex acuto & graui. Nam omnis ſynæreſis ſiue craſis, ut ſæ-
pe dictum, ex acuto & graui circumflexum facit, ut ποιέω, ῶ. at in hoc
participio ἑσταώς penultima habet grauem, ultima uero acutum, quo-
niam participia in, ως, præteriti perfecti ſuper extremam habent
acutum, ut τετυφώς. ex graui enim & acuto nõ fit circumflexus, cum
in diuerſum tendant, nec uſquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστώς,
ſiue maſculini generis ſit ſiue neutri, acuitur, quanq̃ extrema per cra-
ſim ſit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem ſyllaba,
quæ ex ultimo penultimà facta eſt, circumflectitur, niſi ubi extrema
impediat, quoniam alia ſyllaba adueniente, accentuum regula uaria-
Regula. ta eſt, quæ eiuſmodi eſt. Omnis longa natura ante breuem fina-
lem, & in eadem exiſtente parte, ac tonum ſuſcipiens, circumflecti-
tur, ut μοῦσα, μαῖα, ſic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γε-
γῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βε-
βῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς, quorum fœminina ſunt γεγῶσα, μεμῶσα, βε-
βῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ
βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uero communia, à quibus hæc de-
ducuntur, ſunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω.
βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. à quibus ſubtracto, κ, ac penultima corre-
pta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βε-
βαὼς, καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de aliis huiuſmodi.

Ἀόριστος α.

ὁ στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi Aoriſti,
ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

ὁ στάς, τοῦ στάντος, ἀ prima perſona eiuſdem temporis, ἔστην, ſicut ἱστάς, ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ στάντος.

Μέλλων α.

ὁ στήσων, τοῦ στήσοντος, ἀ futuro στήσω, ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ναι, in μενος, conuerſa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, ἀ prima perſona peteriti perfecti ἕσταμαι, ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος α.

ὁ σταθείς, τοῦ σταθέντος, ἀ prima pſona eiuſdem tẽporis ἐστάθην, ſicut τυφθείς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων α.

ὁ σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, ἀ prima perſona futuri paſſiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος, τοῦ ἑστασομένου, ἀ prima perſona eiuſdem temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ſicut & paſſiuum.

Ἀόριστος α.

ὁ στησάμενος, τοῦ στησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo Aoriſto medio, expuncto augmento ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Ἀόριστος β.

ὁ στάμενος, τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων α.

ὁ στησόμενος, τοῦ στησομένου, ἀ futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος, ἀ prima perſona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in, ο, paruum mutato, ac, υ, interpoſito, ſicut in prima coniugatione uerboꝝ in, μι, dictum eſt. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Ἀόριστος β.

ὁ δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

ὁ δώσων, τοῦ δώσοντος, a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος α.

ὁ δοθείς, τοῦ δοθέντος, a prima perſona primi Aoriſti paſſiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων α.

ὁ δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, a prima perſona eiuſdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, ſicut & paſſiuum. Ἀόριστος β.

ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων α.

ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, a prima perſona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum eſt. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participiis ſatis.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ΄ ΤΩ͂Ν Α῎ΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον, hoc eſt. Articulus eſt pars orationis caſualis præpoſitiua declinationi nominum. & ſubiunctiua, ſiue ſubordinatiua.

Articulorum aliqui præpoſitiui, aliqui ſuppoſitiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθυν. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ, τοῦ, τῷ. τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVPPOSITIVI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν, Πληθυν. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ. ὅ. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθυντ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. τῷ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in aliis ſimiliter. Sumuntur etiam & pro demonſtratiuo pronomine, τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην. & in aliis ſimiliter.

Etiam cum, δε, coniunctione compoſiti, Demonſtratiua pronomina fiunt, ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis caſibus ſimiliter.

Articuli ſuppoſitiui cũ nomine infinito τὶς cõpoſiti, relatiua fiunt. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντ. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅτι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅτι. Πληθυντ ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα.

Etiam ſi cum, περ, coniunctione repletiua cõponantur, tantundẽ poſſunt, ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Eodem modo ſi cum aliis coniunctionibus componantur, γε, ſcilicet & δε, Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ.
Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ.
Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ. Τέλος τῶν ἄρθρων.

ΠΕΡΙ' ἈΝΤΩΝΥΜΙῼΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, id eſt. Pronomen eſt pars Orationis declinabilis, ꝑ nomine aſſumpta. Dicitur autẽ ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, quod eſt pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς, υ, Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, caſus, & perſonas. Quidam addunt ſpecies & figuras.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet, quandoquidem inuenta ſunt, ut tres diſtinctas ſignificent perſonas, ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὅς tertiam. Quemadmodũ in uerbis quoq; declinationes θεματικαὶ appellantur, hoc eſt poſitiuæ. Quoniam unaquæq; uox ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones conſequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto q̃ in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ͂ ΠΡΩ'ΤΟΥ ΠΡΟΣΩ'ΠΟΥ.

Ἐνικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Ὀδυσσείας ξ. Δὸς φίλε. οὐ πω φαίνεαι, κέκλημαι γὰρ ἔγωγε. & eſt pars una orationis compoſita. Nam ſi duæ eſſent orationis partes, ἐγώγε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώ μιν.

Regula. Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadẽ ſyllaba ſeruat accentum, ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. ſic igitur ἐγώ, ἐγώγε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν θυων ἰχφ. Τᾶμος ἐγὼν ταν ἴσαις τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, quod apud Poetas διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, hoc eſt hiatũ, in uſu nõ ẽ. Ἡ γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, ἐμεῖο. ἰλιάδ. α. Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς, θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμόθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. ἰλιάδ. ο. Αἴκεν ἀνὴρ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης. καὶ δω-

ρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἐμεῦ, ἀποβολῇ τῆς, ο, εἰς, ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ἐ, μεῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ᾽ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. ἡ δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καί μοι κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ἰλιάδ. α. Παρ᾽ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς. Ἡ αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό με δίδασκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ, ι, νώ, Quod acuitur, ſicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in, ω, deſinens, nunquam circumflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, ſecundum analogiam nominatiui pluralis., Aeolici ἄμμες, quo numero uſus eſt Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τίς ἄμμε, Τίς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν. Sæpius tamen Poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt. Ἰλιάδος α. Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω. καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἢ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βώκος ἀοιδάς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν ſubſcripto, ι, κατὰ συναίρεσιν, iccirco circumflectitur.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς ἁμές, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato, μμ. Ὀδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρκε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ᾽ αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ἰλιάδ. γ. Ἡμέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται. Τεθναίη. - καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ, ι. Ὀδυσσείας ω. Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι. & in eodẽ. Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἢ ῥ᾽ οὐκ ἄλλοτι τὸ μετὰ νῶν ἔχει, ἁμῶν δ᾽ ἐλέλασται. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Ἡ δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circumflectitur, eadem uero nonnunquam apud Poetas corripitur atq; acuitur, ἥμιν. Iones tamen & Attici ſæpe circũflectunt penultimã, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι, καὶ δωρικῶς ἁμίν ὀξυτόνως, extrema exiſtente correpta. Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ᾽ ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Si uero ꝓducta ſit, cicũflectitur. Θεό. κ ἐν ὁδοιπόροις, Χ᾽ ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.

καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ὀδυσσείας μ. ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμε-
ναι ἄμμιν ἔφησαν. καὶ ἄμμι ἀντὶ τοῦ,ν, ὀδυσσείας α. χαῖρε ξεῖνε
παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας.
ὀδυσσ. δ. ἐν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ
ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Atte. an ἡ. in α. ſit aſpirandū. Dubitari ſolet hoc in loco an ἡ aſpirato in ᾱ conuerſo δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aſpiratio in tenuem ſpiritum ubiq; mutanda ſit. Nam ſunt nonnulli, qui aſſerunt omnino, α, tenui ſpiritu ſecundum regulas ſcribendum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα. Pro ἡδύ, quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui Articulos quoq; excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uolunt, ſed his aduerſari uidetur Poetarum auctoritas. Nam regula eſt,

Regula. q quæuis tenuium, hoc eſt, κ, π, τ, ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. Vnde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratam uerſam eſſe, ut χ᾽ ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aſpirata principium habet. Igitur &, α, ſiue per ſe, ſiue ex, η, aſpirata fiat more Dorico. θεόκ. ἐν θερισταῖς, παῖδ᾽ ὧν γὰρ χ᾽ ἁ τεῖδε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ. ὡς κεῖνος δινοῖτο ποτ᾽ ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις; μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idē. ἁνίχ᾽ ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus ἡ aſpirata in, α, uertitur Dorico more & Aeolico: an, α, quoq; aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendū? Dicendum, q cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omnes ſuos Caſus, & etiam uariam habeat litteraturam ſecun-

Atten. dum linguarum diuerſitatem, diſcernenda ſunt quæ nam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἅμες ſimplici, μ, & ἁμῶν, & ἁμίν, ἁμᾶς Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda. ἄμμε uero & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, ſiue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, etſi Dores iis quoq; dictionibus non aſpiratis frequenter uti ſolent. θεόκ. ἐν θυανίχῳ, ἄμμες μὲν φαντί τευ ἐπίνομες ὡς ἐδέδεκτο. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, θεῖς ἄμμιν τοὶ κύνες. ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Ἡ γενική, ἐμοῦ, καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμεῖο ἰωνικῶς, ἔμεθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.

Ἡ αἰτιατική, ἐμέ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νώ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῶϊν, καὶ νῷν. Πληθυντ.

Ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενική, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων, καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς ὀξυτόνως. ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἁμὶν δωρικῶς. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τύ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, quod acuitur ſicut & σύ, Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Ἀλλὰ τύ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἀείδες. Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ, νη, ſicut ἐγώνη, penultima producta, licet, συ, corripiatur. Ἰλιάδος τ. Τύνη δ' ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Ἡ γενική, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο. Ὀδυσσ. ε. Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, σεῖο. Ἰλιάδος γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ἰλιάδος θ. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰς ἔτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἀμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, Θεόκ. ἐν ὀδοιπόροις, Οὔ τευ τάν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον. Καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ, ε, Ἰλιάδος λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμήδ' ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς. Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, &

poetica ſunt. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. Καὶ τὺ, quod inclinatur cum ſit accuſatiui caſus, quemadmodum & τέ. Θεόκ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσα θέλεις, χλὸν δ᾽ οὐδεῖ τυ κνίεσθαι. Ἡ κλητικὴ σύ, ſecundum aliquos.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφῶ, ἀποβολῇ τοῦ, ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νώ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus uſus eſt in Olympiis cũ duobus fratribus tantum ſcriberet. Υ̓́μμε δ᾽ ἐκλάρωσεν ποτμὸς ζεῦ γενεθλίῳ. Ἀντὶ τοῦ σφῶ. Sæpius tamen Poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt, ſicut ἄμμε. Θεόκριτ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν ſubſcripto, ι, iccirco circumflectitur ſicut νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α. Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσείας ν. Ὑμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro ſpondeo haberi. Καὶ ὑμείων, παραθέσει τοῦ, ι, Ὀδυσσείας φ. Μή τις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Ἐνθάδε δαινύσθω. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. Αὐτῶν θ᾽ ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην. καὶ ὑμμέων αἰολικῶς. Ἡ δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, ſicut ὑμῖν. ideo acuitur, extrema exiſtente correpta, καὶ δωρικῶς ὑμίν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσσείας κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β. Γειήσω ὥς κ᾽ ὔμμι κακὰς ὧδι κῆρας ἰήλω. Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσσείας β. Εἴπαθ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ᾽ ἀναλογίαν.

Attē. ſup. v. Aduertendum eſt hoc in loco pluralem numerum ſecundæ perſonæ, à plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab, η, uocali longa per omnes ſuos caſus principium habet quæ ἔθει δωρικῷ *Aeoles. v. quoque tenui ſignāt.* καὶ αἰολικῷ in, α, mutatur. Pluralis uero ſecundæ ab, υ, uocali ancipiti, quæ licet ubiq; aſpiranda ſit per cõmunem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abnuentes, υ, quoq;, & ſi in principio dictionis exiſtat, te

nui ſpiritu ubiq; ſcribi uolunt. Icirco quæ Aeolum ſunt ꝓpria, tenui ſpiritu ſcribenda eſſe, hoc eſt, ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τύ, καὶ τύνη.
Ἡ γενική, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, σοί κοινῶς, καὶ τοί δωρικῶς, καὶ τίν καὶ τεΐν ποιητικῶς.
Ἡ αἰτιατική, σέ κοινῶς, καὶ τέ καὶ τύ δωρικῶς. ἡ κλητική, σύ. Δυϊκά.
Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφῶϊ, καὶ σφώ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.
Ἡ γενική καὶ δοτική. σφῶϊν, καὶ σφῶν. Πληθ.
Ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.
Ἡ γενική, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων, καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμίν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.
Ἡ αἰτιατική, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ͂ ΤΡΙ´ΤΟΥ ΠΡΟΣΩ´ΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, quod frequentiſſimũ eſt apud Platonẽ, ἦ δ' ὅς, inquit ille, καὶ ἵ ſecundum ueteres, nunc autem inuſitata.
Ἡ γενική κοινῶς μὲν οὗ. Ἰλιάδ. ω. Ἶξον δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς, ου, διφθόγγου. Ἰλιάδος ε. Ἡ δέ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο παρενθέσει τοῦ, ι, Ἰλιάδ. δ. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ἰλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσαν χειρὶ ἥρω' Ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ἰλιάδος υ. Εἴπως εὗ περίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Ὀδυσ. τ. ὃ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὖ λοφιήν. ἀντὶ τοῦ οὗ. Ἡ δοτική, οἷ περισπωμένως. καὶ ἑοῖ. Ἡ αἰτιατική, ἕ, καὶ ἑέ. Ἰλιάδ. υ. Ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ἰλιάδ. ω. Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων. Et hæc omnia aſpirantur. Quia omne pronomen abiiciens, σ, κατ' ἀρχὴν aſpiratur. σός, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί, οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Eſt & alius accuſatiuus in, ιν, ab inuſitato nominatiuo ἵ. qui nunc, μ, nunc, ν, κατ' ἀρχὴν ſuſcipiens, μίν, facit &, νίν, δωρικῶς, & eſt omnis generis, & accuſatiui caſus, tam ſingularis, quàm pluralis, pro αὐτόν, αὐτήν, αὐτό. αὐτούς, αὐτάς, αὐτά. appellaturq; μονόπτωτος, ſiue μοναδικός, & apud Poetas frequentiſſimo habetur in uſu, ut eſt illud Homeri uulgatiſſimum.

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν Θύρσιδι. Φαίης κεν γήραν νιν ὅσον Ἀχιλλῆος ἐκλοπεύειν. Ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plurali, licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ε̄. θύραι δ' ἐπ' ἐρκέες εἰσί δικλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο. ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Ἡ αἰτιατικὴ σφωέ καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & accuſatiui caſus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ἰλιάδος α̅. Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσσείας δ̅. Ἀλλ' εἴπ' εἰ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος α̅. Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Atten. Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, a genitiuo ſecundæ, accentu tantum. Nam genitiuus ſecundæ circumflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus plane oſtendit Ἰλιάδος θ̅. Nam cum uellet Iupiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret, ſic
σφωΐν inquiens, Γυιώσω μὲν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens. Γυιώσειν μὲν
σφῷν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τῶν ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν, ἀπὸ τοῦ σφωΐν, ſicut σφέ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Ἀπολλώνιος Argonauticon. LIB. III. Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δέ σφεων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ̅. Ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ̅. Ὅσσοι ἀπὸ σφείων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ἡ δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ̅. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ἰλιάδος δ̅. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφᾶς ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκ. ἐν νεμέσιν. Ἡ πᾶς ψὲ κρύβδαν τὰ ποὺ ἔσπερα πᾶς χῶρ ἀμέλγεις. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circumflexum, tanquam contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν,
Atten. ſic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uero contrarium ſentientes, uo-

ſunt σφὰς primum eſſe natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμόν, ſiue ἐπέκτασιν τοῦ, ε. Sic σφῶν primum eſſe, à quo σφέων. Sic σφὶν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus aſſerit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minime pati poſſent, ſi ut diſyllaba perfecta eſſent, cum Grauitona exiſtant.
Nam regula eſt, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera ſimilis, βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur cum hæc Grauitona ſint, & uere enclitica, apparet illa non natura ſed κατὰ πάθος eſſe Grauitona, alioqui non inclinarentur. Ὀδυσσείας γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον. & Ἰλιάδος κ. Ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. & Ἰλιάδος δ. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, Grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος, quandoquidem & ipſa pariter inclinantur, ſicut σφέας. Ἰλιάδος γ. ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Ὀδυσσείας ξ. Ἐπεί ἑο κήδετο λίην. καὶ Ἰλιάδος α. Ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων. Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari ſolent, ſeruant tamen ſuorum perfectorum proprietates, ut eſt illud Hom. Ὀδυσσείας β. ὅς ποτ᾽ ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τοῖσδε. & Ἰλιάδος κ. Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι.
Eſt enim τοῖς datiuus pluralis Articuli præpoſitiui, qui per communem regulam circumflectitur, quæ talis eſt. Atten.
Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui ſi duæ addantur ſyllabæ κατὰ πάθος, & fiat triſyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarũ Linguaꝝ declinatione Lib. IIII. dictum eſt, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidã communi regulæ accentuum liquido aduerſetur, quæ eſt, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. Quod etiam Euſtathius manifeſte aſſerit Ὀδυσ. φ. ſic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη διὰ λόγους, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc eſt. τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimã, eo quod ante duas ſyllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare poſſet tonũ articuli datiui. Quare non mirãdum; ſi ſupra dicta ꝓnomina Grauitona, regulis omnino aduerſantibus inclinantur, quãdoquidẽ non natura, ſed ſecundum πάθος talia ſunt. Σφὰς igitur cum pfecta dictio ſit, & primum natura, ut oſtendimus, acui potius, quàm per craſim circumflecti conſentaneum eſt. τοῖσδεσι

Regula.

Παραδείγματα.

Ἑνικά. Ἡ εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὅς ἀρχαϊκῶς.
Ἡ γενικὴ οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Ἡ δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.
Ἡ αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.
Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.
Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωῒν ὀξυτόνως. Πληθυντ.
Ἡ εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφές δωρικῶς.
Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.
Ἡ δοτικὴ, σφίν καὶ σφί, καὶ σφίσιν.
Ἡ αἰτιατικὴ, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

POſſeſſiua uero pronomina à Primitiuis deriuata, ſunt octo; ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σός ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ non eſt nominatiui caſus, à quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. Maſculina quidem & neutra, tertiam declinationem Simplicium ſequuntur. Fœminina uero ſecundam, & in eorum declinationibus articulos ſuſcipiunt tanquam adiectiua nomina. ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμόν, ſicut ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, ſicut ἡ καλή, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, ſicut τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, & ſic de aliis. Deſinentia uero in, ρος, mittunt fœmininum in, α, & id quoque in obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά.

Alia poſſeſſiua præter ſupradicta apud Poetas inueniuntur, ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc eſt, ἅμες, ὔμες, σφές, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμός, ἁμή, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκ. ἐν διοσκούροις. Ἐγγὺς ὁρᾷς οὔ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεαι δ' ὁ

πύκτης pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ἰλιάδ. δ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμός, ὑμή, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιά. ν. Ἧ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ σφές, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος Lib. III. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐυφρονος Ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in, ου, κοινῶς deſinentes, διὰ τοῦ, οιο, omnino enunciari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis Simplicium, cũ & hæc ad ipſam declinationẽ referantur, ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο, ſicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantũ. Nã genitiuus Primitiui, ει, diphthongo ſcribitur, ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. Deriuatiui uero, οι, ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Atten. Differẽtia penultimæ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

DEmonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoq; triũ ſunt generum, quorum cõmunis inflexio talis eſt.

Ἑνικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ἑνικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes, ι, κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt.

οὑτοσί.	τουτουί.	τουτῳί.	τουτονί.	ὦ οὗτος.
αὑτηί.	ταυτησί.	ταυτηί.	ταυτηνί.	
τουτί.	τουτουί.	τουτῳί.	τουτοί.	καὶ τουτί. καὶ τοδί.

Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.

Ἐκεινοσί.	ἐκεινουί.	ἐκεινῳί.	ἐκεινονί.	καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uero auferentes, ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uero uertentes, κ, in, τ, &, ε, diphthongi in, η, ſubſcribenteſq;, ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc abſq;, ι, ſcribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ὁ quoq; articulus præpoſitiuus, aſſumens, δέ, &, γέ, coniunctiones repletiuas, fit pronomen Demonſtratiuum, ut ſupra dictum eſt, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia perſo-

na tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur, quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium exiſtit generum. ὁ δεῖνα Declinatur autem ſic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc eſt, quidam cuiuſdã de re quadã accuſauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrũ. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et, ὁ δείς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡῚ ἈΝΑΦΟΡΙΚΗ͂Σ.

Relatiuum autẽ unũ, & ipſum quoq; triũ exiſtit generũ. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria eſt ſignificatio trium perſonarum, ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aſpirata inueniantur, ſciendum pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ᾽ ἀφαίρεσιν. Nam aſpiratio quæ erat ſuper, ε, eadem quoq; ſuper, αυ, ſeruatur.

ΠΕΡῚ ΣΥΝΘΈΤΩΝ.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc eſt ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ, in tribus caſibus numeri ſingularis tantum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diſiunctim, ſic.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΘΈΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt.

Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue cõſtructionem, id eſt per regimen caſus. Per compoſitionem, ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem, ſiue conſtructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικήν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compoſitionem, omnibus caſibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem uero ſiue conſtructionem, nunquam Nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per ſolam compoſitionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participiis per compoſitionem ſecundum uerborum figuram ex quibus naſcuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, diſſerens. Et præterea per appoſitionem obliquis caſibus ſecundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſolam, ut ὑπ' ἐμοῦ, a me. πρός σε, ad te. Cæteris uero partibus orationis per ſolam compoſitionem præpoſitio iungitur. Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt, acui, ſi tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα ſic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκατάληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius ſubiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἔπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μετεφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ, ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. Ἔπτ' ἀπὰρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. id eſt, Manifeſtum autem præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἔπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad, ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπτ' ἀπὰρ ὀγδοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpoſitionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amiſiſſe, quod in ἑπτὰ non euenit, cum nomen exiſtat ὀξύτονον, ſed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus eſt. Atten. quod grauentur.

Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabam læuigari, demptis quæ in principio, υ, habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt, extremam ſyllabam corripi, quibuſdam exceptis, ut in eis facile diſcerni poteſt. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſingnificationes. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρός, πρό. Duodecim uero diſyllabæ, ἀνά, κατά, διά, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ΠΕΡΙ' ΣΥΝΤΑ'ΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

ἐν EN quidem præpoſitio, datiuo ſemper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id eſt, per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiã apud Poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι, καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc eſt, ἔνεστι.

ἐνὶ

ἔνι

Εἰς Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, accuſatiuo ſemper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis, πρὸς uero maxime in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc eſt, in laude & relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα Retulit enim ad magiſtratũ. Dicimus & hymnos ad apollinem. πρὸς uero econtrario. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. Bellat autẽ aduerſus finitimos. Secundũ quã ſententiã nonnunq̃ utimur & εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo ſemper iungitur, & motum ex aliquo ſignificat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ, ſequente uocali, κ, uero ſi conſonans ſequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica, ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ Ἀλεξάνδρου, tpe Alexandri. Significat etiã τὸ αἴτιον cauſam. ἐκ ῥᾳθυμίας τὰ κακά ex pigritia, mala. Etiam cauſam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compoſitione uero ἔμφασιν ſignificat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, uſq; ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν Σὺν uero, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo ſemper iungitur. σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. Cum aliquo coniunctionem, & ſimul aliquid facere. σύνοικος, cum aliis habitans, id eſt, contubernalis σύμβουλος, cum altero conſultans.

Πρὸς Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. genitiuo quidem, cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum à pſona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur. πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κάνειον.

Per deos o uiri iudices date mihi cicutam. Vel cum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id eſt, coram ſignificat. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt officium, ſiue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, Non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt prope & adiacens ſignificat. πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpoſitionis. δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, Da mihi cum ueſte & argentum. Accuſatiuo uero iungitur, cum ſignificat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc eſt motum ad aliquid animatũ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magiſtratũ. Etiam cũ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat, id eſt, habitũ quendam & rationẽ, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quattuor, ſic quattuor ad octo. Vel ſic παράδειγμα, id eſt exemplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero, genitiuo ſemper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον ſignificat, Πρὸ ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrũ Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cõpoſitione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. πρεσβύτερος, maior natu. Accipitur etiam ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans.

Ἀνὰ accuſatiuo ſemp iungitur. ἀνὰ στρατὸν, per exercitum. ἀνὰ ἄστυ, Ἀνὰ per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ. ἀνὰ στόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω καμπὴν, retroflexionem, ut ἀναστροφὴ recurſus, ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro.

Κατὰ uero genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ Κατὰ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione & accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeſchinem oratio. Etiam cum ἐπάνω ſignificat. κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ ὑπὸ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, Secundum Demoſthenẽ ſcribit. Siue χρόνον. καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, Noſtris temporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν, id eſt, motum, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Per naues Achiuorũ. Siue cũ ſignificat περί τι, καὶ ἔν τινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manſerunt in regione.

διὰ Διὰ Genitiuo iungitur,& Accuſatiuo.Genitiuo quidem,cum ἐνέργειάν τινα,hoc eſt,actionem quandam ſignificat.διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. Per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον,ut ἐπορευόμην δι᾽ ἀγορᾶς, ibam per foꝝ.Accuſatiuo uero iungitur,cũ αἴτιον, id eſt,cauſam ſignificat.Διὰ σε ταῦτα γράφω. Propter te hæc ſcribo. Nonnunquã tamen apud Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum ſanguinem.

μετὰ Μετὰ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat,ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος,Suauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum ὕστερον ſignificat,id eſt;poſt,ut μετὰ τὴν ἑορτήν, poſt feſtum.Πλάτων μετὰ Σωκράτην.Plato poſt Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε.cũ tertiis, id eſt,cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit.καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη.ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, Poeticum eſt.

παρὰ Παρὰ genitiuo,& datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat,id eſt,motum à perſona. παρὰ θεοῦ τἀγαθά,à deo bona. Ἀπὸ enim præpoſitio,& ἐκ,maxime ſunt motui de loco familiares,παρὰ uero & πρὸς,motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς, hoc eſt, ſtatum & propè ſignificat. παρ᾽ ἐμοὶ διατρίβει,Apud me moratur. Accuſatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι,hoc eſt,motum ad aliquid ſignificat.Παρά σε ἔρχομαι,Ad te uenio.Vel cum ſignificat τὸ διά τι, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία,quia iniuria fit,ultio,ſupple eſt.Vel τὸ ἔξω σκοποῦ,ἢ ἐπαγγελίας,hoc eſt,extra conſiderationem ſiue denuntiationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Ἀντὶ Ἀντὶ genitiuo iungitur ſemper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis.Significat enim ἀμοιβὴν,& καταλλαγὴν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem,ut ἐκεῖνος,ἀντὶ ἐκείνου,Ille pro illo ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, Pro equo aurum. In compoſitione uero interdum τὸ ἴσον ſignificat, ut ἀντίθεον πολύφημον, Diis parem Polyphemum, & ἀντέρως,Correſpondentis,hoc eſt,mutûi Amoris Deus. Vide ſuidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, ſiue placitum.

Ἐπὶ Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum ſignificat χρόνον,ut ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοδώρου,Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα,circa multa, uel in multis diſceret aliquis quæ dicũtur.Siue ſignificat τὸ ἐπάνω,ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſup terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀπλικῶς,

ut ἐπὶ

ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt, poteſtatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio Regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾶ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uero iungitur, cum κίνησιν ſignificat, ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Περί uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In cõpoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circũferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circũuoluere. περιστρέφειν, circũuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. Ὀδυσ. α. οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ἰλιάδος α. ὃς πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiam περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulẽtia, ſiue copiæ ſunt mihi. Περί

Ἀμφί uero eandem habet ſignificationem & uim, quam περί. Nam Poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. Ἰλιάδος θ. ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. Id eſt, circũuertebat. πλὴν tamen frequentiori eſt in uſu. Ἀμφί

Ἀπό genitiuo ſemp iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In cõpoſitione uero ἀπόφασιν, ἢ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorẽ emphaſim ſignificat. ἀπόφασιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ἀπό

ὑπὸ Υ'πὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat, ut ὑφ' ἱμάτιος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueſte occultantem manum. Datiuo quoq; & Accuſatiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cum accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγήν, id eſt, per ſubiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uero, nunc clàm ſignificat; ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uero diminutionē, ut ὑποβέβηκε. nunc autē mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plus quàm ſimplex dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit.

ὑπὲρ Υ'πὲρ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium ſignificat, ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphonte oratio. Etiam cū cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt plus, & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, ſupra hominē ſapit. ὑπὲρ τὴν Θρᾴκην ἡ Μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia.

Compoſitæ cū uerbis. Præpoſitiones cum uerbis compoſitæ propriam etiam ſeruantes ſignificationem, omnes (ut ſimpliciter dicam) ſuum exigunt caſum. κατηγορῶ σου, accuſo te. ἀφίσταμαί σου, abſiſto ſiue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam poſſeſſiua & acquiſitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου. fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ compoſita etiam intendit eodē caſu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & ſi quid aliud cōpoſitum ſic proferretur, nihil prohiberet deſtitui à proprietate præpoſitiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id eſt, contra alterū dicere, & κατεσθίειν, hoc eſt exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpoſitiuū, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ' ΕΠΙΡΡΗ'ΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur.

Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ. Simplex, ut πάλαι.

Compoſita,ut πρόπαλαι.De quibus Libro ſecundo ſatis dictum eſt.
Nunc uero de aduerbiorum Localium habitudinibus reſtat dicere,
quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου,
εἰς τόπον.οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id eſt, in loco , de loco,ad locum, *In loco.*
ut domi , domo , domum. Et quæ ἐν τόπῳ ſunt,in, θι,deſinunt, ut *de loco.*
οὐρανόθι,ἐν οὐρανῷ,in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου,in,θεν, ut οὐρανόθεν, *ad locũ.*
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,è cælo. Quæ uero εἰς τόπον,in,δε,καὶ,σε. ut οὐρανόνδε,καὶ
οὐρανόσε,εἰς τὸν οὐρανὸν,in cælum. Similiter ἀγρόθι,in agro. ἀγρόθεν,ex
agro.ἀγρόνδε,καὶ ἀγρόσε,in agrum.πάντοθι,ubiq;. πάντοθεν,undiq;.
πάντοσε , ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν , aliunde. ἄλλοσε,
alio. Ἰλιόθι, in Ilio.Ἰλιόθεν, ex Ilio.Ἰλιόσε,καὶ Ἰλιόνδε, ad Ilion. Item *Atten.*
ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ , in ſingulis partibus . ἑκασταχόθεν , à ſingulis
partibus.ἑκασταχόσε,ad ſingulas partes.πανταχοῦ,ubiq;.πανταχόθεν,
undiq;.πανταχόσε,ad omnem locum. Omnia uero aduerbia in,θεν,
habentia in penultima,ο,paruum,deriuantur à nominibus,ut ἀγρός;
ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco ſunt, ablatiui caſus *Ablatiuus*
erant apud Antiquos,quem ſuperfluum,& nihil plus q̃ genitiuum ſi *apud Græ-*
gnificantem ſuſtulerunt Iuniores , qui etiam cum præpoſitione con- *cos ueteres*
ſtruebatur, ut oſtendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν,& ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pau
ca quædam,quæ ſcribuntur per,ω,magnũ, ut ἀμφοτέρωθι , in utraq;
parte.ἀμφοτέρωθεν,ex ambabus partibus.ἀμφοτέρωσε,ad ambas par
tes.ἑκατέρωθι,utrobiq;.ἑκατέρωθεν,utrinq;.ἑκατέρωσε,utroq;.ἑτέρω
θι,in altera parte.ἑτέρωθεν,ex altera parte.ἑτέρωσε,ad alteram par-
tem. Quæ autẽ non habent in penultima, ο,in, σι,deſinunt in loco, *σι.in loco.*
in,ζε,uero ad locum.Ἀθήνησι,ἐν Ἀθήναις, Athenis.Ἀθήνηθεν,ἐξ Ἀθηνῶν, *ζε. ad locũ*
Athenis.Ἀθήναζε,εἰς Ἀθήνας, Athenas.Θήβησι Thebis.Θήβηθεν,Thebis. *θε.de loco*
Θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope . τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco.
Præterea in,ω,deſinẽtia duas habẽt habitudines,in loco & ad locũ,ut *In.ω.*
ἄνω,ſuperius & ſupra.κάτω,inferius & infra.ἔξω,foris & foras,ut ἔξω
διατρίβει foris moratur.ἐξῆλθεν ἔξω,exiuit foras.ἔσω,intro & intus,ut
Sophocles,ἐν Τραχινίαις, Γυναῖκες αἵ τ' ἔσω στέγης. Et Εὐριπίδης, καὶ τὸν
γέροντα, τὴν τ' ἔσω γεραιάν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum & eo.
ἄνωθεν uero, ſuperne.ἔξωθεν,de foris,de loco ſunt.ἵνα autẽ πῆ,ποῦ,οὗ,
ὅπου,oia ſunt in loco,& ſignificãt ubi.ποῖ uero ad locũ, ut ποῖ πορεύῃ,
quo uadis. Et dicũtur quæ ſunt in loco,ἐπὶ στάσεως,hoc ẽ in ſtatu quæ
uero ad locũ,ἐπὶ κινήσεως,hoc ẽ,in motu.τὸ γὰρ ἐκτὸς,id eſt, foris ἐπὶ στά-
σεως eſt,raro etiã ἐπὶ κινήσεως.εἴσω uero ἐπὶ στάσεως,καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ
δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως.ἐνταῦθα,hic,ἐντεῦθεν,hinc.ἔνθα δὲ,

huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. Αὐτόθι uero iſtic. αὐτόθεν, iſtinc. αὐτοῦ, iſtuc. ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, q̃ qui eſt apud eũ qui audit, tunc id fit, cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quam fit ſermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rariſſime tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τόδε. hoc eſt, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id eſt, hucuſq; fortuna eſt. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit Fortuna ſecuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notãdum, magis Approbatos ὧδι ςάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic ſum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ὧδι κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc diſcedo. Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν, id eſt, relatiuum, cuius ἀνταποδοτικόν, id eſt redditiuum eſt ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, ι loco. Ὅποι uero p, οι, ad locũ. Τοῦ ἐπὶ στάσεως, ποῖ p, οι, ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ, ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; Quo iuit Andromacha? Τῇ ὧδι στάσεως, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ.

Quo eam, ubi ſtem.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua cauſa Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Ποῦ, eſt locale & interrogatiuum, & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. Πῶς ſimpliciter interrogatiuum eſt, ut πῶς ἔχεις; Vt uales? Et ἔμφασιν, id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum eſt, ut apud Ariſtidem. Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. id eſt, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe. Etiam locali aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiuntur. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

DE conſtructione Coniunctionum, quanquã præſcriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortaſſis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tra

ſtatu meminerimus, quod in prioribus rudimentis dictum non ſit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de Cōiunctionum conſtructione ſcripſit, cuius principium huiuſmodi eſt, ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς καταλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. Coniunctio autem cum dictio ſit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compoſitionemq́; & ordinem ſimilia copulat ſemper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo, & omnino caſum caſui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Conſtructionem autem differenter habet, ſecundum differentes illius inter ſe ſpecies.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

Earum igitur quæ connectunt ſenſum, orationem'ue in multum producta, & ob id συμπλεκτικοί, hoc eſt, Copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε, uero ſubiungitur enclitice poſita, θεοί τε καὶ ἀνέρες, & ſic inuicē conſtruuntur, ut, τε, præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua ſit, oportet omnino & aliam καὶ ſubſequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunq; contigerit primam conſtrui. Si enim quiſpiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης. inferet ex neceſſitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quiſpiam alius. Vniuerſaliter etenim copulatiua præcedens, uel diſiunctiua ſimilem exigit orationis partem. Si nempe caſualem, eundem poſtulat caſum. ſi uero nō caſualē, eundem modū, ſed non neceſſario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autē in eadem conſtructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμήρου ἔπη, καὶ τὰ ἡσιόδου, id eſt, optima Homerica carmina, & Heſiodi. Cum autem diuerſus exiſtat modus, idem uerbum ſeruari neceſſe eſt, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uero exiſtente modo, diuerſa ponūtur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι, & caſus etiā eoſdē tam copulatiue q̄ diſiunctiue requirūt, & præcedētes & in medio poſitæ, cū ad id uerbū referātur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. Μὲν, uero cōiunctio, dictiōis qdē nuſquā inchoatiua eſt, ſed orationis. δὲ autem ſubiunctiua exiſtens, & orationis & dictionis conſecutiua eſt τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὗδον παννύχιοι, Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β. Exiſtit autem

ue conuerſum, id eſt, oppoſito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem ſecundum rectum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ. Illatis uero ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες, ἄλλοι τε Τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiam cum ſubiunctiuo hanc coniunctioné, εἰ, cõſtruere aliquando contingit, præſertim ſi unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum Optatiuo & Indicatiuo, prout conſequentia eſt, aut confeſſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confeſſis quidem indicatiuum & ſubiunctiuum exigere. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν ad huiuſmodi magis proprie redderemus, ut εἰ ἡδονή τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. Hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto poſſet diffiniri fœlicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De præterita uero re Indicatiuo ſemper iungitur, ut εἰ ἦν, ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, & ſi erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ'.

Similiter autem & παρασυναπτικοί, id eſt, Subcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi q; hæ & exiſtentiam cũ ordine ſignificát: ut eſt ἐπεί.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ'.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc eſt, Cauſales uero, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto γάρ, & ſecundũ rectum & ſecundum conuerſum conſtruuntur, & aliquæ iſtarum ſubiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, ſi didicero, ut doceá. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectàret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφήν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id eſt, oportebat eum accipere ſyngrapham, ut poſſet exigere ſecundum leges. Hæc autem coniunctio. ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui conſtruitur, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio. ὅτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθός, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neq; ars. Coniunctio autem ἐφ' ᾧ, &

Indicatiuo & Infinitiuo iungitur. Cũ Indicatiuo, præterito & futuro, ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua ſcripſit. ἐφ' ᾧ κομιεῖται, ea ratione ut accipiat. Cum Infinitiuo, ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero Genitiuo conſtruitur. Illud uero Homeri Ἰλιάδος α. οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα, Ionicum eſt. γάρ uero omnibus orationis partibus ſubiungitur, & nuſquã inchoatiua eſt. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί. hoc eſt. Quæ autem Aduerſatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & ſubiunguntur, orationi tamen præponi nuſquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum admonendo, attamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν, id eſt, quanquam feſtinans, tamen non potui aſſequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc eſt, Rationalium ſiue collectiuarũ, uidelicet illationibus & concluſionibus accõmodatarum. coniunctio ἀλλά, ſiue ἀλλὰ μὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & ſubiungi poſſunt, ut πᾶς ἄνθρωπος ζῷον. ἀλλὰ μὴν πᾶν ζῷον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis ergo homo ſubſtantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί, hoc eſt. Dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in uſu cedunt, ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, niſi aliquid ſit per ὑπερβατόν, id eſt, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, hoc eſt Expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo ꝙ locutionem ſenſusq; expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habẽt ſæpius etiã ſignificationẽ diuerſam, ut, γὲ, Diminutiua, δὴ autem Circũſcriptiua, & Tranſitiua, & Affirmatiua eſt. Sed ἂν Potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis ſubiũguntur. Ἰλιάδ. β. ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὗδον παννύχιοι. ἂν uero ſubiunctiuo modo ſubiũgitur indefinita exiſtẽs, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα εἴπῃς. Sed potẽtialis, præſenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cũ indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utiq; dices, ſed raro id quidẽ. Præterito uero indicatiui ſæpius, ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, nõ utiq; dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante

uerbum, & poſt uerbū ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utriſq; locis, ſubiunctiuo ſolū. Et aſſumentes infinitiuum ad congruā conſtructionē Indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres tēporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio: ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν. Similiter autem & in aliis, minime uero præteritum perfectum ἂν recipit.

PINIS DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν ἯΝ. ἯΣ. Ἧ. ΚΑΙ͂ ΠΕΡΙ͂ τοῦ ὩΣ, πόσα σημαίνει. *Ex diuerſis Auctoribus per eundem Vrbanum.*

QVoniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἦς, καὶ ἦ, ἔτι καὶ τοῦ ὡς ſignificata apud Auctores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint multas diſcentibus hæſitationes allatura uideantur, uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.

HN.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima pſona Præteriti pſecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί. eram.
Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti pſecti, eiuſdē uerbi, erat.
Ἦν ἤμην, prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.
Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.
Ἦν ἀντὶ τοῦ ἐάν, ſi, ut ἤν που ἀκούω, ſicubi audiam.
Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα, Articulus ſubiunctiuus, quam.
Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.
Ἥν ἀντὶ τοῦ ἑὴν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

ΗΣ.

Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.
Ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.
Ἧς, ſecunda pſona ſubiūctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. ſim, ſis, ſit.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἧστινος, genitiui caſus Articuli ſubiunctiui, cuius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonſtratiui, huius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

Η.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia pſona ſcđi Aoriſti. Ἰλ. α. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Dixit, & in nigris ſupciliis annuit Saturnius.

Ἧ, tertia perſona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἡ Articulus præpoſitiuus. Ἰλιάδ. ε. Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη. Nempe ſic fata abſceſſit cæſia Pallas.

Ἥ, Articulus ſubiunctiuus. Ἰλιάδος α. Ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Quæ infinitos dolores Achiuis dedit.

Ἣ Pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Ὀδυσσ. ζ. Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ' εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæ bene quidem currebant, ipſa uero bene ualde equos regebat.

Ἧ Pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. ſuus, ſua, ſuum.

Ἧι datiuus caſus Articuli ſubiunctiui, ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui,

Ἧι Datiuus caſus Pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ, ut ἥ, ἧς, ᾗ.

Ἦ aduerbiū affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. α. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Nēpe enim Atrides cū ultio cōtumelias diceres.

Ἧ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἣ θέμις ἐστίν, ὡς θέμις ἐστίν, ut fas eſt.

Ἧ aduerbium Similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθά, quemadmodum.

Ἧι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος υ. Ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Id eſt, curuaturam ſub primam, ubi tenuiſſimum currebat æs.

Ἧι Aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἰς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. Id eſt, eo autem ibis, quo te ego nempe ago.

Ἧι χ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id eſt coniunctio diſiunctiua, uel perſonarum. Ἰλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Id eſt, unus autem uir conſiliarius eſto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlyſſes. Vel rerum, ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies ἢ ζωή, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ' οὖν ἀδιακρίτως. id eſt, Subdiſiūctiua indeterminate, ſiue indiſcrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argētum. Ἰλιάδος ξ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφέῃ, ἢ κακός, ἢ ἀγαθός. id eſt, Omnium enim ſagittæ attingunt quicunq; mittat, ſiue ignauus ſiue fortis.

Ἢ διασαφητικός, id eſt Explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς a Theodoro dicitur, hoc eſt diſcretiua, ſiue electiua eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit, ut, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populū ſaluum, eſſe quam perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & non perdi. Vt Grammaticorꝫ uulgus exponit. Quæ quidē coniunctio ut ſupra dictum &, περ, ſyllabā

admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, Diues malo eſſe quàm pauper. id eſt,& non pauper. Sed Homericum Verſum Porphyrius aliter accipit, ſentẽtia magis egregia, ut paulo poſt ſubiũgemus.

Ἤ ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, Dubitatiua, qua dubitãtes & interrogantes utimur, & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat, & circumflectitur. Ἰλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, ſecundum Theodorũ. hoc eſt, ſolutiua quædam cũ dubitatione. Ἰλιάδος ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας Ἀτρείδης, ἦ οὐχ᾽ Ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ cauſa pulchricomæ? at ſecundum alios ἦ in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ᾽ ὑπερωτήσεως, hoc eſt, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam ſiue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδ. σ. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσσεται, & ſimilia. Sed ut Theodoro placet, ἢ hoc modo ſumpta, aduerbialem conſtructionem habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄν, καὶ εἰ. Ἰλιάδος γ. Ἢ τοῖος δὲ ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc eſt, Si talis exiſtens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem: ἢ καὶ γενεῇ ὕστερος ἦεν. Si & generatione poſterior eſſet.

Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ut eſt apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id eſt, Minos & de legibus. In qua ſignificatione capitur etiam à Porphyrio accuratiſſimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ᾽ ἐγὼ. cuius uerba hæc ſunt, θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſoſpitari, & ipſe met interire. Qua uoce ſignificat ſe populi Græci ſalutẽ propriæ ſaluti præferre, quod optimo cuiq; Imperatori conuenientiſſimum eſt. Atten.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id eſt utrum. Ἰλιάδος α. Διάνδιχα μερμήριξεν. Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic enſem acutum educens à femore.

Ἢ συγκριτικὸς, Comparatiua. Ἰλιάδος ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Id eſt, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἢ παρέλκει, id eſt abundat. Ἰλιάδος θ. Ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præſtantior eſt.

Ἤ adiuncta ἀλλὰ cõiunctioni, fit ἀλλ᾽ ἢ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀλλή, niſi.

ὡς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ᾽ αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adeſſe.

ὡς τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς τὸ ἀλλά, ſed Ὀδυσσ. χ. κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ᾽ εὐεργέων. Iacebo, ſed non eſt poſtea gratia benefactorum.

ὡς τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεός εἰμι. Neq; quidem, nempe me nouiſti q; deus ſum.

ὡς τὸ ἐπεί, poſtquam. Ἰλιάδος κ. ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ᾽ ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. Poſtea q̃ uidit locũ deſertũ ubi ſteterãt ueloces equi.

ὡς τὸ εἴθε. utinam. Ἰλιάδος γ. ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι. Veniſti ex bello, utinam illic periiſſes,

ὡς τὸν, ει, σύνδεσμον συναπτικόν, Si, coniunctionem continuatiuam. Ὀδυσσείας γ. ὡς ὑμεῖς παρ᾽ ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. Si uos a me celerem ad nauem iretis.

ὡς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὀδυσσ. γ. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neq; quidquam noui.

ὡς τὸ καθάπερ, quemadmodum. Ὀδυσσ. ψ. ἤρξατο δ᾽ ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε. Cœpit quẽadmodum primũ Ciconas domuit.

ὡς τὸ εὐθέως, ſtatim. Ἰλιάδ. ξ. ὡς δ᾽ ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Vt autem uidit, ſtatim illum amor denſa præcordia circumobruit.

ὡς ἀλλαμὴν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ᾽ ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hæc uere Attica regio.

ὡς τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδ. τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ᾽ ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. At Achilles ut uidit, ualde illum magis ſubiit ira.

ὡς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ἰλιάδος γ. ὡς μοι καὶ τὸν δ᾽ ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hũc uirũ magnũ nomines.

ὡς τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδ. ι. ὡς ἂν ἔπειτ᾽ ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. Ea ꝑpter poſtea a te chare fili nõ uellẽ relinq̃.

ὡς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad Ὀδυσσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt ſemper ſimilem agit deus ad ſimilem.

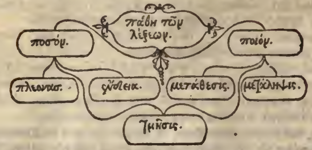
ὡς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim cõiunctionẽ. Ἰλιάδ. φ. ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. Non enim tibi fluuio domari fatale eſt.

Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνῃ τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ αἴτιον.

Τέλος.

DE AFFECTIONIBVS.
ex Tryphone grammatico.

ΠΆΘΗ ΤΩ͂Ν ΛΈΞΕΩΝ ἘΚ ΤΟΥ͂ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ͂ ΤΡΎΦΩΝΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περιττότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφίς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρός, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Ἔκτασίς ἐστιν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον καλός, κᾱλός. κόρη, κούρη.

Ἐπέκτασίς ἐστι πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνως ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐναλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσίς ἐστιν ἔνδεια κατ' ἀρχήν. οἷον ὀρτή, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ

γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλασμένης συλλαβῆς. οἷον βλήαται, ἀντὶ τοῦ βεβλήαται.

Συστολή ἐστιν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστέλλῃ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερόν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κατάμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum eſt, ſyncopā tribus modis fieri. Aut enim integra eliditur ſyllaba κοινῶς, ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμόζυχα, ὄζυχα. Aut uocalis ſola Aeolico more, & tunc cōſonās aut eadē remanet immutata. ut φέρετε, φέρτε, πίποτε, πίπτε. aut in ſequentē uertitur, ut κατάμορος, κάμμορος. κατέβαλον, κάββαλον. κατέπεσον, κάππεσον. & ſic i aliis cōpoſitis cū hac præpoſitiōe κατὰ, in quibus, α, extrema uocali expuncta, τ, in ſequentē cōſonantē uertitur, niſi forte aſpirata extiterit, qa tunc, τ, nequaꝗ in eā mutari poteſt, quādoquidē ſyllaba in aſpiratā cōſonantē deſinere inueniretur, qđ apud Græcos abſurdū eſt, ſed eius loco ἀντίστοιχον, hoc eſt, ꝓpria tenuis ſubrogatur, ut κατέθανον, κάτθανον. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, καχχεῦσαι. Veꝝ ſi duæ ſequātur cōſonātes, integra ſyllaba eliditur, ut κατέκτανε, κάκτανε. κατέσχεθε, κάσχεθε. Attamē ſi altera illaꝝ imutabilis ſit, rurſus i ſequētē mutatur cōſonātē, ut καταστραφθέτην, καδστραφθέτην. Aut duæ eliduntur ſyllabæ, Ionico more atq; Aeolico, ut δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, Sol. *Atten.*

Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς.

Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν, ἐπ᾽ ἐμέ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμά, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες, ἀντὶ τοῦ νηρηίδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμουποδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγώ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τἀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum eſt, ꝙ ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ, ι, & ex quauis uocali ſequente, craſim fieri cōtingat, ἰῶτα quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cū inter duas uocales forte exiſtat, prorſus exteritur, nec facta craſi, amplius admittitur,

ut καὶ ἐγὼ κἀγώ, ubi ſubtracto, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, & ε, in, α, ꝑ ductum κατὰ κρᾶσιν contracta ſunt. ſic τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ, ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται, τοῦ, ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει. ubi, ι, ex, οι, diphthongo prius expuncta, ο, & υ, κατὰ συναίρεσιν in, ȣ, diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthongo διὰ τοῦ, ι, ſequente craſis fiat, ι, quidem diphthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut ὁ αἰπόλος ᾡπόλος. ubi, ο, & α, κατὰ κρᾶσιν in, ω, μέγα contractis, ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγᾦδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγᾦμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali, οι, diphthongi, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, ω, & ι, quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in, ῳ, diphthongum impropriam ſynæreſim

Δαῖρα facit. Sic in dictione Δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod Poeticum eſt, & Proſer-

Proſerpina pinā ſignificat, expuncta enim prius, ε, præpoſitiua uocali, ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, α, & ι, in, αι, diphthongum ſynæreſim facit, Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in his exemplis ἐγᾦδα, & ἐγᾦμαι, atq; Δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν

Etiam ex καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunq̃

longa præ- craſin fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ

cedēte cra- ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμὠκυμόρῳ. ubi, ω, & ε, & duo, ωω, in, ω,

ſis. contracta ſunt. Vtram tamen ſententiam libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primum quidē ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda ē, deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſeqtur in altera diphthōgo, fit craſis in uocalē ꝑductā, quæ, ι, in diphthōgū impropriā κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ τᾀθιοπίᾳ. Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ dictiones ꝑ uocales uniuntur, quarum præcedens ſit Articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt, τὸ, ſequens uero indifferens. Quæ ſi ab, ε, tenui incipiat, fit craſis in, ȣ, ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab, α, dictio ſe-

quens incipiat, iterum in, α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν. τὸ ἔτερον, δωρικῶς θάτερον, ἰωσῆ τοῦ, τ, εἰς, θ, ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, ſequēte uero ſiue, α, ſiue, ε, in, α, item productum fit craſis, ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligēter cōſiderandum eſt, quod ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequēte, facta ſit Craſis, ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequēte, nequaquam, quod ab antiquis cōſtantiſſime ubique ſeruatū uidemus, nō ſolū articulis præcedētibus, ſed aliis quoque dictionibus, ut ποῦ ἐστι, ποῦστι. Eliſo enim, υ, ſubiunctiua uocali, ο, &, ε, in, ου, cōtracta ſunt. Sic μοί ἐστι, μοῦστι. & alia huiuſmodi.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμός ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἐστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέκθλιψις ἐστὶν ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὄφελες, ἀντὶ τοῦ ὄφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελείας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπὸ μᾶ, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ μᾶνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus.

Πνεύματα Græce, Latine ſpiritus, duo ſunt, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc eſt, Aſpiratio & Leuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio à uocali ſiue à diphthongo incipiēs, uel nota aſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonantibus autem, ρ, ſolum in principio dictionis poſitum aſpiratur, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadē

dictione ſimplici exilem ſpiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Si uero geminatum extiterit, primum quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In Nominibus, quem utique ſpiritum Nominatiuus habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

In Verbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω quod ἕξω futurum habet aſpiratum. ἵστημι quoque aſpiratur, ſed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquamperfecto ἕστηκα ſcilicet & ἑστήκειν. Quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus Aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut ἔστησα, στῆσον, στήσατω. ἔστην, στῆθι, στήτω. Attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus a uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab, ε, incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Præter ἕ. & ab eo deriuata, ut ἑαυτὸν. At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτὸς, & ex eo compoſita, ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Aſpiratur & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε,

Omnis præpoſitio a uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπί. Excipitur ὑπὸ & ὑπὲρ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέῤῥεχεν, καθάπαξ, ἀφυλόθεν.

Omnis Coniunctio a uocali incipiens leuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ. Excipiuntur cauſales, quæ omnes aſpirantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruant, eiuſdem quoque retinent ſpiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιεύς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἴδιον. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἵργω.

Relatiua per aphæreſin tenuis Conſonantis facta, aſpirantur, ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam, α, ε, & ο, ante aſpiratam exili ſpiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam, η, in trochaica dictione exilem ſpiritum ſibi aſciſcit, ut ἦχος, ἦθος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles aſpirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aſpirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀκτώκοντα, ἐννήκοντα.

DE α.

A ſiue intenſionem ſignificat, ſiue priuationem, ſiue unionem, ſiue malum, ſiue parum, ſiue abundat, exili ſpiritu annotatur. Excipitur ἅλωσις, quod ex, α, priuatiuo cõponitur & λύω ᾅδης quoq; aſpiratur, ex, α, priuatiuo & ἰδῶ, α, uero ἀθροιστικὸν aſpiratur, ἅμα. ἅπας.

A ante, β, leuigatur, ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειράν. Excipiuntur quæ β, cum, ρ, implicitum habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. ἀβρότη tamen ἡ νὺξ exili ſpiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον, hæc enim, α habẽt priuatiuum.

A ante, γ, leuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορά, ἄγιος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμός. ἁγιοσύνη.

A ante, δ, attenuatur, ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδωνίς. Excipitur ᾅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὸς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειον, ἀδινὰς ἁδινύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A ante, ε, leuigatur, ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀέναον, ἀέριον.

A ante, ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, a quo & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aſpirantur. Tryphon uero, α, ante, ζ, & leuigari & aſpirari exiſtimat.

A ante, η, θ, ι, κ, attenuatur ſemper. ἀηδών, ἀθηναῖος. ἀΐω τὸ ἀκούω. ἀκμων. ἀθρῆσαι ab Atticis aſpiratur, ſed à communibus attenuatur. ἀθρόους uero ſi, α, priuationem ſignificat, leuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde ἁθροίζω, & ἄθροισμα.

A ante, λ, ſiue ſolũ ſiue geminatũ, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἀλυδὶς ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἀλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἄλλυδις, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducũtur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος. ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν ἁλίζω τὸ ἁλατίζω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificãt, ut ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω τὸ ἀλώνιον. & etiã ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuãtur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλωσις. etiã ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici, λλ, & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἄλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἔπαλτο apud Homerũ. ἀλκυὼν uero, & ſi ab eo, quod eſt ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen, propter, κ, ſequens. ἀλία ἡ ἐκκλησία apud Atticos aſpira-

tur, ſed cõmuniter attenuatur. ἅλυς fluuius, unde ἁλυάτης tenui ſpiritu annotatur, quidam tamen aſpirari uolunt. ἅλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes leuigatur.

Α ante, μ, leuigatur, ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαλύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄματος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμαν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ, α, habent στερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his ſimilia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλᾶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξολοχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλός. ἅμμα τὸ σχοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἅμη uero, ἡ δρεπάνη apud quoſdã aſpiratur, ab eo quod eſt ἅμα πολοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος aſpiratum, & per ſimplex, μ, apud multos. Viſus tamen obtinuit ut leui annotetur ſpiritu, ac geminato, μμ, ſcribatur. ἅμαξα uero, ſi ab eo quod eſt ἅμα ἄγειν ἀπὸ τῶν βοῶν, aſpiratur. Si uero ab eo quod eſt ἄμαξαν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum eſt, φ, α, in, μ, deſinens, quapiam ſequente conſonante, leuigatur ſemper, ut ἀμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cætera his ſimilia.

Α ante, ν, leuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his ſimilia. Excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aſpiratur, quando quidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

Α ante, ξ, & ante, ο, leuigatur ſemper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συναθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cætera his ſimilia.

Α ante, π, leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπελωνής, ἀπάλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur, α, ante, π, At ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem ſignificat, aut præpoſitio eſt.

Α ante, ρ, leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρδω, ἀρέξω. Si uero μ, ſequatur aut, π, aſpirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος, & his ſimilia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέπεσα, quæ leui ſpiritu ſignantur. ἅρκυς uero ἡ παγίς. aſpiratum inuenitur.

Α ante, σ, attenuatur. ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς ſiue auis, ſiue aſtrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur. & ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἦσσον. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, μακρόν.

A ante, τ, ſiue ſolum, ſiue geminatum leuigatur. ἄτερ, ἄτη ἡ βλάβη. ἀττάλλω, ἀτθὶς, ἀττικῶς, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἀττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἄττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur, ſic ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἅτερα θηλυκῶς. ἅττον, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἅττων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

A ante, υ, φ, χ, attenuatur. ἀΰω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνή, ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod eſt ἅπτω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A ante, ψ, leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia. Excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A ante, ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. Ὅμηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E ante, α, aſpiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν. ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, ſed hoc quidã attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur leui ſpiritu annotantur.

E ante, β, leuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aſpiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aſpirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, τροπῇ τοῦ, π, εἰς, β.

E ante, γ, attenuatur ſemper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E ante, δ, leuigatur, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & ab eo deriuata, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προίξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

E ante ſeipſum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔεργεν ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην & ἐείκοσι. Excipitur ἑέρση ἡ δρόσος, & ἑεσίος, & ἑέλδωρ ſecundum quoſdam.

E ante, ζ, aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, leuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

E ante, η, nõ inuenitur, niſi à declinatione ſiue augmento ſit, ut ἐΰς, ἐῆος. ἦν, ἔην, ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorũ ſuſcipiunt ſpiritum à quibus fiunt. At ἐλωὸς fluuii nomen, ſecundum aliquos leuigatur.

E ante, θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E ante, ι, leuigatur, ἐΐσκω τὸ ὁμοιῶ. ἐΐση ῥοπὴ ἡ ἴση.

E ante, κ, aſpiratur, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκατόμβος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη ἕκτωρ, ἑκάς, & quæ ab eo fiunt, ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ præpoſitio, & quæ ab ea fiunt, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoq; & ἐκεχειρία, & quæ per ἀφαίρεσιν abiiciunt, ε, ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur.

E ante, λ, ſiue ſolum, ſiue geminatum attenuatur, ἔλεος, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώπιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθῦες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω. ἕλλω, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. ἕλος τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E ante, μ, leuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω. ῶ. τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμυς, quod χελώνην ſignificat. & ἕμος τὸ ἄφιμα καὶ ἡ μέμψις.

E ante, ν, ſiue ſolum, ſiue geminatum, attenuatur, ἔνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτός. ἐνυὼ ἡ μάχη. ἐννὴ ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνός, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω. ῶ. ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E ante, ξ, aſpiratur, ἕξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις ἕξεως. Excipitur ſola ἐξ præpoſitio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E ante, ο, aſpiratur, ἑορτὴ, ἑορτάζω. ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis ſecundi Aoriſti ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω. ἔοργε ἐκ εἴργω.

E ante, π, leuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpoſitio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E ante, ρ, attenuatur, ἔρως ἔρωτος, ἐρύω, ἔρρω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσήεις, ἕργμα τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui ſpiritu annotatur.

E ante, σ, attenuatur, ἔσω ἐπίρρημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε. ἔσοπτρον, ἐσθὴς, ἐσθλὸς, καὶ ἔσχατοι. Excipitur ἑστία, ἡ πρεσβεία. ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ. ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο. & ἑσσάμενος. aſpirantur etiam quæ, σ, cum, τ, habent, ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστάναι. ἔστησα uero & ἔστην, & ἐστάθην cũ ε, habeant ex augmento, leuigantur. & ἔστιν & ἐστὲ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται tanquam à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

E ante, τ, leuigatur, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθές. ἔτυμον τὸ αὐτό. ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτοιμος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, υ, attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione, ἐΰς ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiũt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, φ, χ, leuigatur, ἔφεσις, ἐφετόν. ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E ante, ψ, aſpiratur ſemper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα. ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiũtur & quæ ex augmento, ε, habẽt, ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

E ante, ω, μέγα aſpiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀναβολὴ, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uero, ε, κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἔῳκεν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H

H ante, α, ex augmento inuenitur & leuigatur, ut ἤακει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἤαρζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, & his ſimilia.

H ante, β, aſpiratur ſemp. ἥβη ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducũtur, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat, ut ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H ante, γ, aſpiratur ſemper, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, niſi, α, in, η, mutata fuerit, ut ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verũ ſi à declinatiõe augmẽtũ fuerit, thematis ſpiritum oĩno ſuſcipiet, ut ἄγω, ἦγον, ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H ante, δ, leuigatur. ἠδωνὸς ὁ μακεδών. ἦδος τὸ ὄφελος. indeclinabile ἦδυ, & alia huiuſmodi. Excipitur ἡδὺς, ἥδιον, ἥδιστος, ἡδύνω, ἡδονὴ, & quæ ex augmento exiſtunt, ut ἡδυκασμένος, ἡδρασμένος.

H ante, ε, ξ, θ, ι, leuigatur, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠχανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἤϊτεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

H ante, κ, aſpiratur. ἥκω, ἥκιστα, & alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, quod ſecundum quoſdam aſpiratur.

H ante, λ, attenuatur, ἠλίας, καὶ ἠλεὶ propria nomina. ἠλέκτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, & ſimilia. Excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἡλίκος, ἡλικιώτης. Quæ uero

à declinatione ſunt, thematis ſpiritum retinet.

Η ante, μ, leuigatur, ἤμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί. ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥμισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμίτερος, ἡμεδαπός. ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

Η ante, ν, attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινός, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuantur, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἡνιαστῆρον.

Η ante, ξ, non inuenitur, niſi à themate, ut ἧξω ἐκ τοῦ ἥκω. Siue ex augmento, ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

Η ante, ο, &, π, attenuatur, ἠονεύς proprium nomen, & alia huiuſmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός. ἤπιος ὁ πρᾶος. ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών, & ſimilia. Excipitur ἧπαρ ἥπατος. Vnde ἡπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

Η ante, ρ, leuigatur. ἠριδανὸς ποταμός. ἠριγένεια, ἠριγόνη. ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινός, ἠριγέρων βοτάνη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός. ἥρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo deducũtur, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuerſaliter, η, ante, ρ, cum uocali natura longa, aſpiratur, cum breui uero, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, longa in breuem uerſa, facta ſunt. Quæ uero à declinatione fiunt, thematis ſpiritum ſeruant, ut ἤρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Η ante, σ, aſpiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη. ἥσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. Excipiuntur quæ à themate, ſiue augmento fiunt, ut ἠσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην & alia huiuſmodi.

Η ante, τ, leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι συνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων. & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

Η ante, υ, leuigatur ſemper. ἠΰς ὁ πλατύς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

Η ante, φ, aſpiratur ſemp. ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento ſunt, thematis ſpiritum ſequuntur.

Η ante, χ, attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ᾗχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Η ante, ψ, ex augmento reperitur, & aſpiratur ſemper, quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψεν. aut ab ἅπτομαι, ut ἡψάμην, ἥψατο.

Η ante, ω, μέγα leuigatur ſemp. ἠώς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας.

ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento ſunt, ἠώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ, ἠωρημένος, ἐκρεμαμένος, & ſimilia.

DE I.

I ante, α, β, γ, leuigatur. ἰασός, ἰάκωβος. ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνύς, ἰγνάπιος, & alia. Excipiuntur quæ ex augmento ſunt, ut ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, & alia huiuſmodi.

I ante, δ, attenuatur, ἴδος ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη, ὄρος. & alia. Excipiuntur quæ poſt δ, ρ habent, ut ἱδρώς, ἱδρῶ, καὶ ἵδρους πόλις. ἴδρις uero quidam aſpirant.

I ante, ε, leuigatur, ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχνίαω, & ſimilia. Excipiuntur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur, ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. Et quæ à declinatione ſunt, ut ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψον. ἱείς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, & alia huiuſmodi.

I ante, ζ, aſpiratur, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I ante, η, θ, leuigatur ſemper, ἰησοῦς, ἰησός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. ἰθάκη, ἰθύς ὁ εὐθύς. ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἵημι ſolum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.

I ante, κ, attenuatur, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτὶν τὸ ὄρνιον. ἰκμάς ἰκμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω. ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione ſunt, ἵκετο, ἵκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I ante, λ, leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φωλεός. ἰλιασὸς ποταμός, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunque ab ἵλεως deducũtur.

I ante, μ, aſpiratur ſemper, uocali ſequente, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος, ἱμάτιον, ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uero ſequẽte, leuigatur, ἴμβρος νῆσος, & his ſimilia.

I ante, ν, leuigatur, ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I ante, ξ, attenuatur, ἰξὸς, ἰξίων κύριον. ἴξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I ante, ο, leuigatur, ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον τὸ ἄνθος. ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος aſpiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I ante geminatum, ππ, aſpiratur ſemper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum ante unicũ π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος. ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aſpiratur.

I ante, ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur

ἱρός ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς ἱρεῖον. ἱρηξ, ἱέραξ, & alia huiuſmodi.

I ante, σ, (niſi, τ, poſt ſe implicitum habeat) leuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσημερία, ἰσωνία χώρα. ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur, τ, aſpiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστωρία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I ante, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, attenuatur ſemper. Ante, τ, ἴτυς, ἰταμός. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante, υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante, φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος Ante, χ, ἰχὼρ, ἴχνος. ante, ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante, ω, ἰωκή, ἀντὶ τοῦ φόβου, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάνης.

Annotandum autem, quod, ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aſpiratas, θ, ſcilicet, φ, &, χ, ante, σ, aſpiratur ſemper, ſed ante, ξ, &, ψ, leuigatur.

DE O

O ante, α, β, γ, attenuatur ſemper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελός. ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

O ante, δ, attenuatur, ὀδύνη, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O ante, ε, ζ, θ, ι, attenuatur, ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα ὀθόνη, ὀθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς ὀΐω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O ante, κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, ὁκόσον, ὅκως, ἅπερ ἰωνικά εἰσι, π, in, κ, uerſo.

O ante, λ, leuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκάς, ὁλκή τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O ante, μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμῖλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον. ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλή, καὶ ὁμαλός.

O ante, ν, ξ, attenuatur ſemper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξύς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, & alia.

O ante, π, leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiũtur quæ, λ, cum, π, implicitum habẽt. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua. ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν. καὶ ὁπωσοῦνοῦν.

ο ante,ρ,attenuatur. ὀρθῦς. ὀρέσης,ὀρέγω,ὄρος ὄρθέτομον, ὀρφός,ὀρφνκξ.Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω,& quæ ab eo fiunt.ὅρασις, ὅρος ἀφοσυνικόν,& ab eo deriuata.ὁρίζω,ὁρισμός.ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ,κ,ſiue,μ,poſt,ρ,habent,ut ὁρκίζω,ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ,ὁρμώμενος.ὄρμενος uero ab eo quod eſt ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur.ὄργιον τὸ μυσήριον aſpiratur,quanq̃ uſus id leuigari obtinuerit.

ο ante,σ,uocali ſequente aſpiratur.ὅσιος,ὁσιῶ,ὅσος,ὅσον. & μονοσύλλαβα.ὅς ὁ ἴδιος,καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος,& ὅσις. Conſonante uero illata attenuatur.ὀσοῦν,ὀσφύς, ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω. & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὅσιρις κύριον,quod & ſi uocalis non ſequatur,exilem tamen ſpiritum ſibi uendicat.

ο ante,τ,leuigatur ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίρρημα. Excipiuntur ὅτι,ὅτου,ὅτῳ,ὅτων,& ſimilia.

ο ante,φ,χ,ψ,attenuatur. ὄφις,ὄφελος,ὀφνεῖ κύριον,ὄφρα. ὄχος τὸ ἅρμα,ὀχυρός,ὀχληρός.ὀψέ,ὀψία,ὄψιος,ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

υ in principio.

υ in principio omnis dictiõis aſpiratur ὑάκινθος,ὑβὸς ὁ κυρτός,ὑγεία, ὕδωρ,ὕελλος,ὕαλος ἡ φλυαρία,ὕλη,ὑμετέρα.ὕμνις,ὑπήνη,ὑρχανία χώρα.ὗς,ὕφος,ὕψος,υἱός.ὕω τὸ βρέχω.excipiũtur quæ Aeolica ſũt,ut ὔμμες,ὔμμιν,& alia huiuſmodi. Nã Aeoles aſpirationẽ oĩno reſpuũt,

ω in principio.

ω in principio dictionis leuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur,cum tempus ſignificat.ὥρος,ὥριος,ὥριμος. etiã cum τὴν εὐμορφίαν ſignificat,ut ὡραῖος,ὡραΐζω,ὡραϊσμός,ὡραΐζω τὸ ὡχριῶ,καὶ ὡραιῶ τὸ αὐτό.Etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω,ὡρεῖον,& ſimilia. Cum his etiã aſpiratur ὧδε aduerbium, & ὧδι,ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα,quidam leuigandum eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι.& ᾧ τῷ ἰδίῳ.& ὧν,ἀντὶ τοῦ ὧντινων.Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi & ὢ σχετλιαστικὸν,& ὦ τὸ ὑπάρχω,& ὤν participium eius,hæc enim leuigãtur,quibus additur & ὠρίων,ὠρίωνος.

περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

αι Diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam attenuatur, αἰκίζω,αἰκισμός,αἰδοῦμαι,αἴσσω.niſi forte inferatur,μ,quia tunc aſpiratur,ut αἷμα,αἱμύλος, αἱμασιά. Excipitur αἴμων ὁ ἐπισήμων. Annotãtur αἱρῶ τὸ κρατῶ,& αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata. Dictũ eſt,ſuper unam ſyllabã,propter articulos & præpoſitiuos & ſuppoſitiuos,ut αἱ nominatiui caſus pluralis numeri,& αἷς datiui.

Αυ Diphthongus leuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ἀς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει Diphthongus leuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεῶς, εἰλικρίνεια Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aſpirationem. & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει. εἵως ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex Pleonaſmo habent, ι, præter εἵλως. aſpiratur etiam εἱρμὸς, εἱρκτή, quanq̃ hoc quidẽ ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἴργω. nã deriuatiões ſæpenumero ſpiritus mutãt, ut ἴδω, ἱδρώς. ἅμα, ἅμυδις. ſic igitur εἴρω εἱρμὸς, & εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει Diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, & bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετης, εἰνάετης. & niſi ex præteritorum declinatione, ι, ſumptum fuerit, ut ἕπω, εἶπον. ἔχω, εἶχον, & ſimilia. neq; Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. neq; ſignificati differentia extiterit, ut εἴρω ſi leuem habeat ſpiritum, τὸ λέγω ſignificat. ſi uero aſpiratum, τὸ συνάπτω.

Ευ Diphthongus leuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

Οι Diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur, ut οἶκτος, οἶστος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος. οἴμη ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. Excipitur οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος. & οἷος ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἳ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui caſus pluralis numeri. οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς leuigatur, οἴμη, ἡ ᾠδὴ nonnulli aſpirant. οἰμώζω uero leuigant ab eo quod eſt οἴ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

Ου Diphthongus leuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui caſus, ἀντὶ τοῦ οὗτινος & οὓς Accuſatiui caſus pluralis numeri. οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc eſt auris, & οὐ aduerbium negandi, leui ſpiritu annotantur.

Τέλος.

D O M

VRBANO BOLZANIO BELLVNENSI
MINORITANÆ FAMILIÆ SACERDOTI
SVMMÆ INTEGRITATIS ET INNOCENTIÆ
QVI GRAECAS LITTERAS EXTORRES
IAMPRIDEM ET PROCVL A TERRA
ITALIA EXVLANTES NOBIS SVMMA
CVM DOCENDI TVM SCRIBENDI LAVDE
PRINCEPS ASSERVIT
PIERIVS VALERIANVS BOLZANIVS
EX FRATRE NEPOS INSTITVTIONIS
EDVCATIONISQ. MEMOR POSVIT.

VIXIT ANN. LXXXI. MEN. III. D. XII.
IN VOLVNTARIA PAVPERTATE
FELICISSIMVS. IN OMNES QVOD
POTVIT SEMPER OFFICIOSVS.
NVLLI VNQVAM INIVRIVS.

LOC. PRAECEPTORI MAIORVM SVOR.
CONCESSERE CORNELII PATRONI

M. D. XLV. M. APR.

DANIEL CAIETANVS CREMONEN.

Vrbani ipſius Diſcipulus.

Fœlix Pagina, diues, & redundans
Vrbani, repetita ter quaterque,
Excuſſis bene uentilata mendis,
Non detracta tamen, nec imminuta,
Verum fuſior, ampliorq; multo,
Exponens loca tecta, & inreperta
Conſtantem, inreuocabilem, fidelem.
Tandem repperit abſolutionem.
Nil optes ſtudioſe, nil requiras.
Maius, plenius, expolitiusq;,
Seu primordia duriora captu
Inſiſtas ſtupidus, nouuſq; diſcas.
Iſthic inuenies notata ad unguem
Occurrentia, ſponte, non labore,
Seu, quæ Cecropio madent lepore,
Spectes altius, hanc olere chartam
Fumum mæoniæ putes Lucernæ.
Iſtanc conſulerem tibi parares
Ni uoto, prece, lite iam paraſſes.

Petrus Cordatus Belluni. Nicolai Doct. Fil. ex Vrbani Sor. Abnepos.

Credendum Euganeos profugos, in ſaxa receptos
Norica, Belluni delituiſſe iugis,
Hinc etenim reduces longo poſt tempore Muſæ
Cecropiæ amiſſos obtinuere lares.
Hoc genere Vrbanus lapſum decus ἐ Μάσ(?)ς omne
Reſtituit, Latia dum ciet arma Lyra.

*. a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. ſ. t. u. x. y. z.
A. B. Omnes ſunt quaterniones.

VENETIIS APVD HAEREDES PETRI
RABANI ET SOCIOS MENSE
MAIO. M. D. XLV.

A01 1465391